

lý nhĩ

Cây
thạch lưu
bối trái
anh đào

huyền
nhĩ
dịch

CÂY THẠCH LỰU BÓI TRÁI ANH ĐÀO

Thể loại: **Tiểu thuyết, Trinh thám - Kinh dị.**

Tác giả: **Lý Nhĩ**

Dịch thuật: **Huyền Nhi**

Nhà xuất bản: **Lao Động**

Phát hành: **Chibooks**

Text: **Waka**

Đóng gói: **Nguyenthanh-cuibap**

Lời tựa

Tiết một cuốn tiểu thuyết về quê cha đất tổ luôn là mơ ước của tôi. Đương nhiên là Trung Quốc bây giờ, chứ không phải Trung Quốc được miêu tả trong “Thành phố vùng biên”, “Bài ca cò đỏ”, “Bạch lộc nguyên”, “Đại lộ ánh vàng”. Trung Quốc mà tôi nói đến là Trung Quốc đang thay đổi chóng mặt, đang đau đớn cự mình trong hiện thực và hoàn cảnh phức tạp.

Một người, miễn là không mù, không điếc thì sẽ đều nhìn thấy và nghe thấy hàng loạt “bi hài kịch” đang diễn ra ở nông thôn Trung Quốc. Nó không phải xảy ra ở “nơi đặc biệt”, nó cũng không đơn thuần là những “câu chuyện sau lũy tre làng”. Cho dù bạn sống ở thành thị hay nông thôn, miễn là bạn không sống trên cung trăng, thì những “bi hài kịch” đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn, ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai của bạn, trừ khi bạn nói rằng mình không có tương lai.

Tháng 4/2003, khi tôi sống ở nông thôn Bắc Kinh và viết cuốn tiểu thuyết này, tôi trông thấy khuôn mặt của những người nông dân vùng Trung Nguyên trên khuôn mặt của những người nông dân ngoại ô Bắc Kinh, lại trông thấy khuôn mặt của người Bắc Kinh và người Thượng Hải trên khuôn mặt của người nông dân vùng Trung Nguyên; người Bắc Kinh thường liếc nhìn những hàng gạch lưu ly trên nóc tường đỏ từ những con ngõ quanh co, còn người Thượng Hải thì liếc nhìn nữ thần ở bên kia bờ đại dương từ dòng sông Hoàng Phố đục ngầu. Tôi biết, thực ra những gương mặt như vậy ở trên bờ hay dưới sông, ở trong hay ngoài Trường Thành đâu đâu cũng có. Trong tròn một năm viết sách, những khuôn mặt ấy luôn

xuất hiện trước mắt tôi. Tôi lại ý thức được hàm ý của đất mẹ Trung Hoa.

Đương nhiên, tôi không ngờ nghịch đến mức không nhận ra “sự khác biệt giữa thành thị và nông thôn”, huống hồ ngày nay sự khác biệt này đang ngày càng lớn: Tôi sẽ không chỉ nhìn thấy người giàu mà không thấy người nghèo, tôi còn chưa đến nỗi lú lẫn như vậy, cũng sẽ không chỉ thấy người nghèo mà không thấy người giàu, tôi cũng chưa đến nỗi cực đoan như vậy. Nhưng tôi hiểu nỗi oán giận do mất cân bằng nội tại gây ra ấy. Khi cuộc sống đang thực sự thay đổi dưới sự che đậy của những lời nói dối, thì nỗi oán giận ấy lại tỏ ra phức tạp và mờ ám đến vậy, hàm ý sâu xa đến vậy.

Thạch lựu xuất xứ từ tây vực, được Trương Khiên nhà Tây Hán mang đến đông thổ, mà Tây Hán vừa vắn lại là cội nguồn hình thành quốc gia dân tộc Trung Hoa. Anh đào xuất xứ từ Nhật Bản, ai đưa nó vào Trung Quốc từ lúc nào đã không thể tra cứu, mà trong thời kỳ cận đại này, cũng chính nhờ có Nhật Bản mà ý thức quốc gia dân tộc của người dân Trung Hoa mới được tỉnh ngộ và dâng cao chưa từng có. Trái qua nhiều năm tháng, thạch lựu và anh đào đã trở thành loài thực vật phổ biến nhất trong dân gian, những trái thạch lựu và anh đào treo đầy cành trong vườn giống như những câu ngụ ngôn sống mãi với thời gian. Tôi biết, ngụ ngôn và truyền thuyết của quốc gia dân tộc, đương nhiên là ngụ ngôn và truyền thuyết về quê hương đất nước, luôn là tiêu điểm chú ý của các nhà văn Trung Quốc. Nhưng hôm nay, trong thế kỷ 21, rất nhiều yếu tố cấu thành ngụ ngôn và truyền thuyết cùng sự giằng co và rối rắm giữa các nhân tố cũng như những “bi hài kịch” do nó mang lại giống như “cây thạch lựu bói trái anh đào”, đòi hỏi chúng ta phải nhẫn nại giải thích, phải phân tích tỉ mỉ hơn.

Vì vậy tôi đã viết vài câu chuyện, vài khung cảnh, vài tình huống, cũng viết ra nỗi lo âu, cảnh giác và niềm mong mỏi của chính mình,

tôi mong nó nằm ngoài những lời nói dối và nhạo báng, song sâu sắc hơn những lời dối trá và nhạo báng.

ieo xong lúa mì, cả cánh đồng như cái đầu vừa cạo. Trần trụi
 lỏa lồ, rất mới mẻ, nhưng trong cái mới mẻ lại có chút gượng
 gạo. Khổng Phồn Hoa cũng thấy mỗi ở thất lưng. Mỗi như, mỗi kiểu
 hơi ê ẩm, như vừa ở cũ xong. Biết làm sao được, tuy cô là người
 đứng đầu một thôn, nhưng việc đồng áng trong nhà vẫn một tay cô lo
 hết. Chồng cô, Trương Điện Quân, đến thôn Quan Trang ở rể, hiện
 đang làm thuê cho một nhà máy giày ở ngoại ô Thâm Quyển, làm thợ
 kỹ thuật, cũng quản lý đến chục người. Điện Quân tự cho là “gây
 dựng sự nghiệp” ở đó. Trồng lúa mì làm sao có thể so sánh với “gây
 dựng sự nghiệp” được chứ? Vì thế vào ngày mùa Điện Quân cũng
 không về nhà. Năm ngoái, Điện Quân tính sai, về nhà sớm hơn một
 ngày, ra đồng làm một lúc, về nhà nói bệnh trĩ lại tái phát rồi. Mấy
 hôm trước, Phồn Hoa nhận được điện thoại của cậu ta. Chủ động gọi
 điện về nhà chứng tỏ cậu ta biết mình còn có gia đình. Phồn Hoa hỏi
 cậu ta bao giờ về. Cô vốn định nói, cuộc bầu cử cấp thôn sắp bắt đầu
 rồi, muốn bảo cậu ta về giúp một tay, tranh thủ phiếu bầu, lại viết một
 bài phát biểu tranh cử. Bài phát biểu tranh cử của Phồn Hoa lần
 trước là Điện Quân viết. Hồi học trung học phổ thông, văn cậu ta viết
 rất hay, ráng mây đỏ nơi chân trời, qua tay cậu ta viết sẽ biến thành
 cung điện nguy nga trên thiên đình. Thép tốt thì dùng làm lưỡi dao,
 bây giờ là lúc cần dùng cậu ta. Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, thì cậu
 ta lại nhắc đến bệnh trĩ. Cậu ta nói nhà máy đang làm gấp một đợt
 hàng, sẽ chuyển đến Hồng Kông và Đài Loan, không được qua loa
 đại khái, các đồng chí đều rất bận, cậu ta cũng rất bận, bận đến mức
 bệnh trĩ lại tái phát, chảy cả máu. Chữ “đồng chí” người ta nói tiếng

Quảng Đông, nghe cứ như “gà giò”. Nhưng nói đến “Đài Loan”, người ta lại nói tiếng phổ thông. Điện Quân nói, cậu ta đang góp thêm viên ngói hòn gạch cho sự nghiệp thống nhất tổ quốc, có khổ có mệt nữa cũng cam tâm tình nguyện, còn nói “Huân chương chiến công của tôi, một nửa là của mình”. Phồn Hoa nổi cáu: “Nửa của tôi thì miễn đi, của mình tất”.

Lúc Phồn Hoa cáu, thì Điện Quân không bao giờ bực. Điện Quân nhắc đến chim quách công, hỏi có phải chim quách công bay trên trời không, nói nằm mơ nghe thấy chim quách công hót. Cái lão Điện Quân này, đúng là nói mê. Chim quách công hót lúc nào chứ? Lúc thu hoạch lúa mì. Sau đó, Điện Quân lại nhắc đến các phần tử “Đài Loan độc lập”, nói rằng ở đây cậu ta có thể xem chương trình truyền hình “eo biển”, cứ trông thấy các phần tử “Đài Loan độc lập” là lại tức nổ mắt. Phồn Hoa nói: “Chẳng qua cũng chỉ là mụ già Lã Tố Liên, đàn ông đàn ang, đường đường là một thợ kỹ thuật, thế mà lại tức giận vì mụ ấy sao?”. Điện Quân nói: “Mình được đấy, cũng biết cả Lã Tố Liên? Tuy nhiên, mình và cả nhà cứ yên tâm, đi con đường ‘Đài Loan độc lập’ sẽ không có kết cục tốt đẹp”. Phồn Hoa nói: “Trương Điện Quân, mình nghe rõ đây. Tốt nhất là đừng về nữa, đợi tôi chết vì mệt thì mình có thể lấy con khác trẻ hơn”. Vài ngày sau, Điện Quân hót hải chạy về. Mặt cậu ta mọc thêm một lớp da, đuôi mắt có thêm vài nếp nhăn, trong nếp nhăn giắt đầy bụi cát. Nói thế nào nhỉ, khuôn mặt đó giống như miếng giấy ráp đã qua sử dụng, không hề giống người trở về từ miền Nam sơn thủy hữu tình. Cậu ta còn đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, loại kính mà người Quan Trang gọi là kính mắt ếch. Chiều hôm đó, khi cậu ta xách va-li bước vào cửa, con gái Đậu Đậu đang chơi với mấy chú thỏ trong sân. Đậu Đậu vừa chơi vừa hát bài đồng dao bà ngoại dạy:

Điên đảo rồi, đảo điên rồi

Cây thạch lựu bói trái anh đào

Thỏ gối đầu lên đùi chó

Chuột chù tha mèo mướp.

Đậu Đậu nói với chú thỏ: “Ngoan nào, gối đầu lên đùi chó ngủ đi nhé”. Nói rồi giơ cánh tay mịn màng như búp sen ra. Lúc này Điện Quân đã bước vào trong sân. Đậu Đậu năm nay mới 5 tuổi, hơn nửa năm không trông thấy bố, nên không nhận ra cậu ta nữa. Điện Quân ngồi xuống, móc trong túi áo vest ra một chiếc dây thun, một cái nơ, sau đó nói tiếng phổ thông: “Con gái rựu, con gái bố xinh quá, cho bố thơm một cái nào”.

Đậu Đậu khóc òa lên, sùi cả bong bóng mũi trong suốt. Điện Quân vội vàng móc từ trong túi ra một chiếc ống nhôm, đeo vào cổ Đậu Đậu. Cậu ta còn lấy một tấm ảnh ra, trong ảnh cậu ta cười lạc đà, trong nhà cũng có tấm ảnh này. “Con xem, đây là bố con, ta là bố con”. Cậu ta chỉ vào con lạc đà, bảo Đậu Đậu đoán xem là gì. Đậu Đậu rụt rè nói là khủng long. Điện Quân xua xua một ngón tay, miệng nói No, No. Đậu Đậu nói là con lừa. Điện Quân lại nói No. Đậu Đậu không biết No là gì, lại mếu máo khóc. Lúc này bố vợ vén rèm cửa bước ra. Ông cụ một tiếng, nói: “Đậu Đậu, đừng sợ, cậu ấy không phải người xấu, cậu ấy là bố con đấy”. Điện Quân vội đứng dậy, bỏ kính râm ra. Ông cụ bước tới, một tay xoa đầu Đậu Đậu, một tay xách chiếc va-li, còn sờ sờ chiếc bánh xe phía trên. “Về cũng không nói một tiếng, để Phồn Hoa ra bến xe đón anh”. Ông cụ nói. Điện Quân hỏi ông cụ sức khỏe thế nào, ông cụ ho vài cái, nói: “Còn lâu mới chết”. Nói rồi, ông cụ gọi với vào trong: “Bà nó ời, Điện Quân về rồi đấy, bà cán cho nó bát mì”. Điện Quân cúi người xuống hỏi Đậu Đậu: “Đậu Đậu, mẹ con đâu?”. Đậu Đậu vừa nín, mắt vẫn còn đầy nước nhìn chằm chằm cái kính râm trong tay cậu ta. Ông cụ trả lời thay cho Đậu Đậu, nói Phồn Hoa lên thị xã họp rồi.

Thị xã mãi tận Khuru Thủy. Khuru Thủy vốn là tên một dòng sông, trong “Thủy Kinh Chú” có nhắc đến, trăm năm trước còn sông nước

mênh mông, nay chỉ sót lại một đoạn nương hẹp Khuru Thủy. Thị xã xây dựng ở hai bờ Khuru Thủy, vì thế huyện này mới có tên là Khuru Thủy. Thôn Quan Trang cách thôn Vương Trại nơi sở tại chính quyền xã 10 dặm, từ thôn Vương Trại đến thị xã Khuru Thủy 20 dặm. Đã bảy giờ tối mà Phồn Hoa vẫn chưa về, điện thoại cũng tắt máy. Điện Quân ngồi không yên, đòi ra đầu thôn đón cô. Mặt ông cụ đanh lại, nói: “Đón cái gì? Ngồi xuống. Anh đi xa về, không dám phiền anh”. Điện Quân biết, cứ nhìn thấy mình là ông cụ lại cáu. Người ta nắm được điểm yếu của cậu ấy. Thông thường, nếu không sinh được con trai, các cụ chắc chắn sẽ oán trách con dâu. Nhưng nhà này ngược lại, không trách con gái mà trách con rể. Điện Quân ngồi không được đứng cũng không xong, bèn liếc nhìn mẹ vợ. Mẹ vợ trừng mắt nhìn ông, đẩy chiếc ghế vào mông Điện Quân, nói: “Anh cứ xem tivi của anh đi. Nếu không thích xem thì ra mua cho mẹ gói muối nhé!”.

Mẹ vợ làm vậy là mở cho cậu ta một lối thoát. Điện Quân đang định đi thì nghe thấy tiếng còi xe, tiếng rất đanh, như tiếng phát điện báo vậy. Lòng mảy ông cụ nhướng lên: “Về rồi, ngồi xe con về đây”. Đúng là Phồn Hoa về, cô về nhà bằng xe Hyundai Bắc Kinh. Tài xế xuống xe, chạy vòng qua, mở cửa xe cho Phồn Hoa. Lúc ông cụ chào hỏi chú tài xế, Phồn Hoa cũng vẫy tay chào tạm biệt cậu ta. Điện Quân cũng nói theo một câu bye bye. Phồn Hoa quay đầu lại thấy Điện Quân thì nhìn cậu ta một lượt từ đầu đến chân, sau đó lại quay sang dặn dò tài xế lái xe cẩn thận. Xe vừa đi khỏi, Phồn Hoa liền quẳng chiếc túi đang cầm trong tay cho Điện Quân: “Vô dụng, chẳng được tích sự gì, mình muốn tôi mệt chết phải không?”.

Chiếc túi đựng đồ của cô em gái Phồn Vinh mua cho hai cụ. Phồn Vinh làm ở tòa soạn trên thị xã, chồng là phó phòng tài chính huyện, em rể đã bảo lái xe đưa Phồn Hoa về. Năm ngoái, trong thôn có người gây chuyện, người già chết không hỏa táng lại lén lút mang đi chôn. Bên trên điều tra ra, tuyên bố tại chỗ, cách chức bí thư chi bộ

thôn của Phồn Hoa. Do chủ tịch xã Nguru tuyên bố. Chủ tịch Nguru bình thường gặp Phồn Hoa vẫn cô cô tôi tôi ngọt xớt, nhưng khi xảy ra chuyện thì giờ mặt luôn. Đúng là mặt chó, trở mặt như lòng bàn tay. Nếu không có em rẽ chạy chọt lo liệu, e rằng Phồn Hoa còn mất cả chức trưởng thôn. Đợi bước hẳn vào trong nhà, Phồn Hoa lấy lại chiếc túi trong tay Điện Quân. Nói là “lấy” nhưng có ý là “giật”, “giật” theo kiểu hờn dỗi, “giật” kiểu bực dọc. Điện Quân đứng trơ ra ở trong sân, hai tay để trước bụng, cười nịnh lấy lòng. Phồn Hoa giơ cái túi trong tay lên, nói với bố: “Mũ, khăn quàng, còn có một tút thuốc Đại Trung Hoa. Em rẽ biểu bố”. Sau đó cô lại dúm mấy thứ đó cho Điện Quân: “Cầm lấy đi, đúng là muốn tôi mệt chết đây mà”. Điện Quân đỡ bằng hai tay, sau đó đưa cho bố vợ. Ông cụ lấy tút thuốc ra, bóc lấy một bao, lại đưa lại cho Điện Quân. Phồn Hoa hỏi Điện Quân: “Đất nước thống nhất rồi à? Việc lớn như vậy sao tôi không thấy nghe nói gì?”, Điện Quân khom lưng nói: “Trĩ không chảy máu nữa rồi”. Phồn Hoa lại hỏi: “Nghe thấy tiếng quách công hót không?”, Điện Quân ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi cúi xuống, nói: “Trên trời có trăng”. Hai vợ chồng trẻ nói chuyện, giống như ám hiệu bắt liên lạc, giống tiếng lóng của bọn thổ phỉ, hai cụ nghe mà chẳng hiểu ra sao. Cụ ông nói: “Chim quách công? Tuyệt chủng từ lâu rồi, đến cái lông cũng chẳng còn. Làm gì có trăng đâu? Mắt mũi không sao chứ Điện Quân?”.

Ở rẽ quả thật cũng chẳng sung sướng gì. Miễn là hai cụ ở nhà, Điện Quân luôn phải khép nép. Hôm đó sau khi lên giường, Điện Quân mới được “cởi trói”, mới có được chút quyền của người làm chủ gia đình. Vừa lên giường cậu ta đã lột trần Phồn Hoa ra. Phồn Hoa lại thấy hơi ngượng, không dám nhìn thẳng vào cậu ta. Khi cậu ta nôn nóng cuống lên người Phồn Hoa, cô dùng cánh tay đẩy cậu ta ra, bắt cậu ta phải dùng “cái đó”. Thật đúng là, ngay cả cái bao cao su cô ấy cũng không nói ra lời. Khốn nỗi “cái đó” để ở đâu, Điện Quân đã quên từ lâu rồi. Điện Quân bảo cô tìm, cô không chịu, nói đây là

việc của đàn ông. Điện Quân nói: “Chẳng phải mình đã đặt vòng rồi sao? À, chắc mình sợ tôi mắc bệnh lậu ở bên ngoài chứ gì? Tôi là người đã có vợ có con. Tôi cực sạch luôn, không tin mình xem này”. Phồn Hoa liếc mắt nhìn, vùi mặt vào hõm vai cậu ta, được thể cắn vào vai cậu ta một cái. Phồn Hoa vốn định cắn thật, nhưng răng vừa cắn vào thịt cậu ta thì cô đã mềm lòng, không cắn nữa mà liếm. Phồn Hoa chợt phát hiện Điện Quân vẫn đội mũ lưỡi trai. Quần đã cởi rồi mà vẫn đội mũ là sao. Phồn Hoa liền bỏ mũ của cậu ta ra. Bỏ mũ ra mới phát hiện dúi tóc trên đầu Điện Quân không còn nữa.

“Tóc đâu?”, cô hỏi. Điện Quân giả vờ không hiểu, hỏi tóc gì? Phồn Hoa hỏi: “Đầu sao lại nhẵn thế kia?”, Điện Quân nói: “Tóc tôi á? À, chuyện là thế này. Tóc bị rụng, đúng như mình hay nói là ma cạo đầu ấy mà”. Phồn Hoa giơ tay ra xoa. “Ma cạo đầu gì chứ, xằng bậy. Nếu là ma cạo đầu, da đầu nhẵn bóng, ngay cả một sợi tóc tơ cũng không có, da đầu mình vẫn còn chân tóc, cứng cứng là, gợn cả tay”. Phồn Hoa hỏi: “Rút cục là làm sao?”, Điện Quân lúc này mới nói, cậu ta đứng trên máy sửa đồ, không cẩn thận bị ngã, va rách cả đầu, phải khâu hai mũi. Điện Quân xoa đầu nói: “Tuổi này rồi, tôi mà lừa mình tôi làm con cún”, nói rồi Điện Quân chồm lên người Phồn Hoa như một con cún thật.

Về chuyện phòng the, Phồn Hoa cũng tự xưng là nữ trung hào kiệt. Cô thích cưới, không thích bị cưới. Có nghĩa là cô thích ở trên chứ không thích ở dưới. Một lần cô nghe bác sĩ Hiến Ngọc của thôn nói, nếu ở trên giường phụ nữ lợi khỏe đàn ông, thì chắc chắn sẽ sinh con gái. Không thể việc hay ho gì cô cũng giành hết, trên đời này làm gì có chuyện vừa “làm được” lại vừa đẻ được con trai cơ chứ? Hả? Làm gì có mía ngọt cả hai đầu? Hả? Vì thế phụ nữ dù cho có “làm được” và “muốn làm” thì cũng phải nhịn. Một câu thôi, nhất định phải kẹp chặt. Hiến Ngọc ời là Hiến Ngọc, chú đúng là thả ngựa sau pháo. Chú không nói sớm, chú mà nói sớm thì tôi đã nhịn, giờ thì

muộn rồi. Đậu Đậu sắp học lớp một rồi, nhịn cũng bằng thừa. Nghĩ đến đây, cô thấy trong lòng trống rỗng, đầu óc mông lung, nhưng cơ thể lại có chút gì đó buông thả, buông thả kiểu vỡ vụn. Cô giờ mình một cái, đê luôn Điện Quân xuống dưới. Chất nhầy “màu mỡ” của cô bắn ra, giống nước hoa quả. Cô ngửi thấy mùi thơm luồn vào qua khe cửa, đó là mùi nhang. Ôi, mẹ lại thắp hương, lại lễ xin Quan Âm Tống Tử. Phồn Hoa ngẩn ngơ trong chốc lát. Chất nhầy nhiều thế này có thể mang thai bao nhiêu đứa chứ? Thế nhưng cô đành phải để nó chảy đi một cách lãng phí. Đang mơ màng, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, hình như Quan Âm Tống Tử đã hiển linh, đích thân đến tận nơi. Nhưng hình như có cái gì đó không ổn. Nghe nói Quan Âm Tống Tử đến không có hình, đi không có bóng, thế mà lúc này, chiếc vòng cửa bị đập rầm rầm, còn gào ầm ỹ: “Tôi, tôi đây, tôi đây mà”.

Phồn Hoa đã nhận ra, đó là Mạnh Khánh Thu, kẻ thù của Quan Âm Tống Tử. Phồn Hoa vừa thấy hơi bức, lại có chút tiếc rẻ. Mạnh Khánh Thu làm hỏng việc đã đành, Phồn Hoa chỉ lo mẹ lại phiền lòng, vì tối nay bị phá bĩnh, mẹ thắp hương coi như mất công toi. Điện Quân thò đầu ra khỏi chăn, thở hổn hển, hỏi: “Ai, ai đấy, đứa trời đánh nào đấy?”, Phồn Hoa nói: “Còn ai vào đây nữa, Khánh Thu, Mạnh Khánh Thu”. Mạnh Khánh Thu là quân nhân phục viên, vào Đảng hồi trong quân đội, hiện là ủy viên trật tự trị an của thôn, kiêm phụ trách công tác kế hoạch hóa gia đình. Ngày trước Điện Quân thích nhất trêu Mạnh Khánh Thu, gọi cậu ta là chủ tịch hội phụ nữ, còn cố tình cắt chữ ra, nói cậu ta “chuyên làm việc phụ nữ”. Còn Khánh Thu, không những không cáu mà còn nói người mình sùng bái nhất là Triệu Bản Sơn, bởi vì Triệu Bản Sơn từng sắm vai nam chủ tịch hội phụ nữ trên tivi, biết được cay đắng ngọt bùi của nghề này. Nghe nói là Mạnh Khánh Thu, Điện Quân nhoẻn miệng cười, nói: “Cậu ta đúng là biết chọn giờ đến. Hôm nay tôi không tiếp cậu ta, hôm khác tôi sẽ mời người ‘chuyên làm phụ nữ’ uống rượu”. Phồn

Hoa nói: “Khánh Thư bây giờ tích cực lắm. Sắp bầu cử rồi mà, người ta đã yêu cầu rồi, sau khi thành lập ban lãnh đạo mới, cho cậu ta được gánh vác thêm trọng trách”. Điện Quân cười: “Gánh vác thêm? Từ này dùng hay quá, rất có trình độ, tiến bộ rất nhanh”. Phồn Hoa nói: “Còn phải xem cậu ta làm việc cho ai. Tàu hỏa chạy nhanh dựa cả vào đầu tàu. Cộng sự với tôi vài năm, dốt mít đặc cũng thành tú tài”. Phồn Hoa nhồm dậy, hét qua cửa sổ: “Động đất hay trời sập rồi? Có việc gì ngày mai nói”. Khánh Thư vẫn gào lên: “Tôi, tôi đây mà”. Phồn Hoa đành phải dậy mặc quần áo. Cô vồ vồ vào phòng Điện Quân như dỗ trẻ con, nói: “Ngoan nhé, đừng sốt ruột, đuổi được cái lão giời đánh này đi, tôi sẽ cho mình được lên tiên”.

Bên ngoài tối mò mò, bầu trời như cái vung nồi khổng lồ đầy chặt. Thực ra cũng có trăng nhưng lại bị mây che khuất, coi như không có. Có hai bóng người xuất hiện trong bóng tối. Phồn Hoa ngửi thấy ngay mùi nước hoa, mùi nhẹ hơn kem Tuyết Hoa, hơi giống mùi hoa hạnh, hơi có mùi bạc hà. Phồn Hoa đã nhận ra, đó là mùi của Bùi Trinh. Cô dẫn hai người vào gian trái đông dùng làm nhà bếp, người đó đúng là Bùi Trinh, vợ của giáo viên dân lập Lý Thượng Nghĩa. Bùi Trinh và Bùi Hồng Mai, vợ hai của Khánh Thư là người một thôn, còn là người trong tộc. Bùi Trinh trước cũng là giáo viên dân lập, có dáng dấp của một nữ trí thức, trời ấm lên là mặc váy kẻ, trời hơi lạnh là mặc áo len cổ lọ. Trong tay lúc này vẫn đang cầm đồ đan áo len, thỉnh thoảng lại đan vài mũi. Phồn Hoa cứ tưởng Khánh Thư và Hồng Mai cãi nhau, Bùi Trinh bình thường thích đóng vai “bà cô”, lôi Khánh Thư đến đây để “lên lớp”, bèn hỏi Hồng Mai sao không đến. Khánh Thư nói Hồng Mai là con sâu ngủ, ngủ từ lâu rồi. Phồn Hoa đưa mắt nhìn Khánh Thư, trên mặt cậu ta không có vết xước, không giống vừa đánh nhau. Phồn Hoa cầm phích nước lên, hỏi họ có uống nước không. Hai người nói không uống, Phồn Hoa đặt ngay phích nước xuống, động tác rất nhanh, cứ như thể chỉ chậm một chút thôi là họ sẽ thay ý kiến vậy. Lúc này, Phồn Hoa nghe thấy tiếng mẹ hắt nước trong sân, miệng lẩm bẩm: “Nửa đêm nửa hôm rồi mà vẫn còn làm ầm lên, thời buổi gì không biết”. Phồn Hoa biết mẹ đang giận cá chém thớt, vội khép cửa lại.

Phồn Hoa nghĩ bụng, Khánh Thư có vẻ như đến dò la về cuộc họp. Khánh Thư ơi là Khánh Thư, cậu vội gì chứ, sốt ruột không ăn được đậu phụ nóng. Lúc nào cậu nên biết, tôi tự khắc sẽ cho cậu biết thôi mà. Phồn Hoa hỏi: “Thế là việc gì? Bùi Trinh, có phải Thượng Nghĩa bắt nạt cô không? Không lý nào, thầy Thượng Nghĩa nho nhã lịch sự là vậy, không thấy to tiếng bao giờ”. Bùi Trinh nói: “Lão ý dám, có chị hậu thuẫn cho tôi, lão ý dám”. Phồn Hoa nói: “Đúng thế, còn có

Khánh Thư nữa. Khánh Thư văn võ song toàn, trị một ông giáo chỉ là chuyện vặt”. Khánh Thư nói: “Thượng Nghĩa chiều Bùi Trinh lắm đấy”. Bùi Trinh cười chun mũi, nói: “Chiều thế nào cũng không bằng Điện Quân chiều Phồn Hoa. Tôi chứng kiến, hồi chị Phồn Hoa mang bầu Đậu Đậu, Điện Quân ngày nào cũng gọt táo cho Phồn Hoa ăn”. Khánh Thư nói: “Cô cũng có phúc lắm chứ, chính mắt tôi trông thấy Thượng Nghĩa cắn hạt dưa cho cô ăn, cắn từng hạt một. Người có văn hóa cẩn thận tỉ mỉ, nhỏ hơn cả đầu kim, mảnh hơn cả râu lúa mì”. Hai người này đêm hôm khuya khoắt đến đây, đương nhiên không phải vì vỏ táo, vỏ hạt dưa, đầu kim hay râu lúa mì. Phồn Hoa hỏi Khánh Thư có phải có việc gì gấp không. Khánh Thư nói: “Nói việc phụ trước, Lệnh Bội vừa ra tù, đầu cạo trọc lốc”.

Lệnh Bội là tên trộm khét tiếng nhất trong thôn, hồi nhỏ bái sư học nghề ở Khuru Thủy, học nghề móc túi. Thầy cậu ta đun một chảo mỡ lợn, vớt một quả bóng bàn vào, bảo cậu ta nhặt lên, khi nào nhặt lên được coi như học thành tài. Đó là ngón nghề cơ bản. Cậu ta quả thật rất thành công, nhà lâu cậu ta ở xây bằng tiền móc túi. Nửa năm trước, dưới sự phối hợp của Khánh Thư, đồn công an đã tóm được cậu ta. Câu “bắt trộm, giữ tang vật” mà Khánh Thư hay khoe khoang là ám chỉ việc này. Thực ra, họ tóm được người ta ở trong chần, chứ lúc đó người ta không “đi làm”. Phồn Hoa nói với Khánh Thư: “Hôm nào chúng ta đi thăm cậu ta, tặng bộ nồi niêu bát đĩa. Tổ chức quan tâm, sưởi ấm lòng dân, là việc nên làm”.

Khánh Thư nói: “Ngựa quen đường cũ. Nó mà thiếu ăn, thiếu mặc sao?”, Phồn Hoa nói: “Phải nhìn vấn đề bằng con mắt phát triển, không nên phủ định tất cả. Thôi được rồi, còn việc gì nữa? Nói đi”. Khánh Thư gãi gãi đầu, rồi lại sờ sờ dáy tai, nói: “Có chút việc. Nói thế nào nhỉ, việc này quả thật không biết nên nói thế nào”. Phồn Hoa nói: “Có gì nói ngay đi”. Khánh Thư nói: “Việc này nói nặng thì là nặng, nói nhẹ thì là nhẹ. Chị nghe Bùi Trinh nói trước đi”. Bùi Trinh

hình như không nghe thấy, vẫn cầm cúi đan áo, ngón út vênh lên, kiểu tay hoa lan. Khánh Thư gắt: “Lúc ở trên đường đã thống nhất rồi, việc này cô nói, tôi bổ sung. Bí thư cần nắm bắt tài liệu đầu tiên”. Phồn Hoa đính chính lại, bảo cậu ta không được gọi là bí thư, nếu gọi thì gọi là Phồn Hoa, nếu không muốn gọi là Phồn Hoa thì gọi là trưởng thôn. Phồn Hoa khóa trái cửa lại, nói với Bùi Trinh: “Nói đi, không có người ngoài”. Bùi Trinh lấy chiếc kim đan tre chống cằm, ho một cái rồi mới nói. Nhưng cứ nói vòng vo tam quốc, nói chẳng ra đầu vào đầu đã đành, còn toàn nói nhảm, chẳng giống giáo viên chút nào. Bùi Trinh nói từ đàn lợn đến phân bón nhà mình, lại từ phân bón nói đến nhà vệ sinh, từ nhà vệ sinh nói đến giấy chùi đít. Lúc nói đến giấy chùi đít, Bùi Trinh còn rất lịch sự lấy tay bịt mũi. Lúc này Khánh Thư đã hút hết điều thuốc thứ hai. Cuối cùng cũng không chịu nổi đành phải đích thân “ra tay”. Khánh Thư nói: “Bí thư, nói ngắn gọn là, hai nhà Lý Thiết Tỏa và Bùi Trinh dùng chung một nhà xí. Sao lại thế, vì nhà xí của nhà Lý Thiết Tỏa sập rồi, không có tiền sửa. Thế là lòi ra vấn đề”.

Nhưng khi nói đến “vấn đề” cụ thể, Khánh Thư lại hạ thấp giọng, rất bí hiểm, như đang bàn chuyện quân cơ. Tiếng cậu ta bị át đi bởi tiếng kêu động vật. Phía tây thôn Quan Trang là sông, phía bắc dựa vào đồi núi, nghề phụ của thôn chủ yếu là nuôi trồng. Lừa, dê, thỏ chạy trên bờ; vịt, ngan bơi dưới nước; còn có cả động vật bay trên trời nữa, nào là ong, bồ câu, chim cú. Nói theo cách của Khánh Thư, thì hải lục không quân đủ cả. Bản thân Khánh Thư cũng coi như một hộ chăn nuôi, nhưng cậu ta nuôi vẹt, vẹt yến phụng, nuôi không phải để bán lấy tiền mà để “điều hòa thần kinh”. Khánh Thư từng khoe cậu ta có một con vẹt biết hát bài “Tập bắn trở về”, câu đầu tiên là “Mặt trời lặn mây hồng trôi, chiến sĩ tập bắn trở về doanh trại”. Lúc này, từ xa vọng lại tiếng lừa hắt hơi, rất vang. Phồn Hoa biết đó là con lừa cái nhà Lý Tân Kiều ở đầu đông thôn nuôi, sắp đẻ la con, có

về phần khởi như sắp sinh con hoang. Nghĩ đến con hoang, Phồn Hoa chợt dạ, hay là lúc Bùi Trinh đi vệ sinh bị Thiết Tỏa trông thấy? Còn giờ trò gì nữa? Hay là lúc Tuyết Nga, vợ Lý Thiết Tỏa đi vệ sinh bị Lý Thượng Nghĩa trông thấy? Những chuyện dấm dớ này đúng là không biết đăng nào mà lần.

Phồn Hoa uống một ngụm nước, lấy lại tinh thần, hỏi một câu: “Rồi sao nữa?”, giọng Khánh Thư lúc này lại the thé như xé vải, chẳng có vẻ gì là người xuất thân từ quân ngũ, không khác gì đàn bà. Khánh Thư nói: “Sau đó, Bùi Trinh đã phát hiện ra vấn đề, vấn đề là ở cái quần lót. Quần lót phụ nữ đến tháng sẽ có vệt đỏ. Thế nhưng ít ra cũng phải hai tháng rồi, quần lót của Diêu Tuyết Nga vợ Thiết Tỏa không thấy vệt đỏ”. Phồn Hoa chau mày lại, nói: “Vệt đỏ vệt điếc cái gì. Ý chú muốn nói là băng vệ sinh chứ gì?”, Khánh Thư nói: “Đúng, là cái đấy. Hai tháng không dùng rồi”. Phồn Hoa rướn người lên thờ hắt ra, sau đó lại hít sâu một hơi vào: “Ý chú là...?” Khánh Thư lại châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, nói: “Chuyện đàn bà phụ nữ, tôi không rõ lắm. Đại khái là ý đó”. Phồn Hoa lại hỏi: “Cậu muốn nói...?”, Khánh Thư nói: “Bí thư, tôi chỉ muốn nói hiện tượng. Còn bản chất, đích thân chị phải tìm hiểu. Thực ra, việc này lẽ ra phải để Bùi Trinh nói. Đàn ông đàn ông nói việc này, có vẻ hơi ám muội, mà người cộng sản chúng ta phê phán nhất là những việc ám muội. Có phải vậy không, Bùi Trinh?”, Bùi Trinh hình như không nghe thấy, cầm áo len lên, nói với Phồn Hoa: “Phồn Hoa này, chị xem chỗ cổ tay này có nên đan thêm một mũi không”.

“Tùy cô”. Phồn Hoa nói. Cô không còn tâm trí để nói những lời sáo rỗng với Bùi Trinh. Bản chất gì chứ, ý tứ đằng sau những lời nói của họ mới là “bản chất”. Phồn Hoa nghĩ, bọn họ chẳng qua là muốn nói với mình, Tuyết Nga bụng to rồi. Bùi Trinh che che đây đây có thể thông cảm được, cậu là cán bộ phụ trách mảng này, ắp a ắp úng còn ra thể thống gì nữa. Phồn Hoa nói với Khánh Thư: “Chẳng phải chú

muốn biết nội dung cuộc họp hôm nay sao? Đúng thế, là buổi họp sắp xếp cuộc bầu cử cấp thôn. Thế nhưng, chủ tịch huyện Trương cũng phát biểu rồi, mà còn là bài phát biểu dài nữa. Chú phụ trách mảng này, tôi vốn định ngày mai nói với chú, thôi thì bây giờ nói luôn. Quan hệ cấp trên cấp dưới phải khăng khít như môi với răng, chủ tịch Trương nhấn mạnh rồi, công tác cơ sở phải làm đến nơi đến chốn. Phải kiên quyết loại bỏ hiện tượng ‘vỡ kế hoạch’. Chỉ cần có một trường hợp thôi, trưởng thôn đương nhiệm sẽ không được đưa vào danh sách bầu cử. Nếu có hai trường hợp, thì toàn bộ ban lãnh đạo đều bị sa thải, biến đi càng xa càng tốt, đừng mơ được làm ứng viên”. Khánh Thư hít một hơi: “Ồi, ra chiêu độc đây, đâm dao thấy máu luôn”. Phồn Hoa nói: “Còn chiêu độc hơn cơ, sau này sẽ nói cho chú nghe”. Khánh Thư cảm thán: “Chức càng to càng dễ làm, dao vừa kề cổ, vọt cũng phải lên thớt”. Phồn Hoa nói: “Vì thế tôi phải nhắc nhở chú, chúng ta bị dao kề cổ rồi đấy. Tôi không dọa chú đâu, gánh của tôi nặng, gánh của chú cũng không nhẹ đâu. Tuyết Nga đã sinh hai đứa rồi”. Khánh Thư nói: “Tôi cũng đoán bên trên lại làm mạnh về kế hoạch hóa gia đình. Cho nên, vừa biết tin này, tôi vội đến báo cáo chị ngay”. Bùi Trinh nói: “Tôi không nói gì đâu nhé. Hồng Mai kinh nguyệt không đều, dây dưa mãi không sạch, hỏi tôi, tôi là chị tôi không quan tâm có được không? Tôi ăn nói vụng về, nói lỡ một câu Tuyết Nga kinh nguyệt cũng không đều, muốn dây dưa cũng không được, thế là bị Khánh Thư chộp được. Tôi nói trước rồi đấy, tôi không nói gì hết. Bí thư, chị xem thử cái này, cổ tay áo này rút đi một mũi hay đan thêm một mũi thì đẹp?”.

Rõ rồi, Phồn Hoa đã hiểu. Bùi Trinh chỉ chờ để xem kịch thôi, đã tính toán cả rồi. Cẩn nhiều hạt dưa quá thành tinh rồi, thời buổi này loại người nào cũng có. Mụ Bùi Trinh này đúng là mưu mô thủ đoạn. Mấy tháng trước, Bùi Trinh cũng có thai. Cô ta đã đẻ hai con trai, chắc chắn muốn đẻ thêm một đứa con gái. Cô ta đúng là khéo mồm

khéo miệng, nói sinh thêm con gái cho có nếp có tẻ. Còn nói, chẳng phải cũng chỉ phạt tiền thôi sao? Nhà mẹ đẻ thiếu gì tiền. Phồn Hoa liền đến gặp Bùi Trinh và Thượng Nghĩa, nói tình hình trong nước, nói chính sách quốc gia, nói đến rất cổ bông hòng. Bùi Trinh nói, chẳng phải dân đông nguồn lực mỏng sao? Hiểu rồi, tôi hiểu mà. Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không cản trở chính sách chung đâu. Bọn trẻ đã lớn cả rồi, sắp cho sang Mỹ rồi. Kiếm thêm chút ngoại hối cho nhà nước, lẽ nào cũng vi phạm pháp luật? Không vi phạm đúng không. Phồn Hoa nói, đưa sang Mỹ để vậy sao? Cho một đứa sang đó học phải chi bao nhiêu tiền cô biết không? Chỉ dựa vào 500 – 600 đồng tiền lương của Thượng Nghĩa sao? Vài trăm bạc đó chưa đủ cho người Mỹ ăn quà vặt. Bùi Trinh xoay người đi thẳng vào trong phòng, khua đồ đạc kêu loảng xoảng. Miệng vẫn nói không ngớt, 500 – 600 đồng thì đã sao, đó là tiền sạch sẽ, kiếm từ việc mài từng viên phấn. Câu nói này còn thối hơn cứt, ý muốn nói có người tham ô của công. Nhưng ai tham ô, người ta lại không nói rõ. Phồn Hoa nói, nói với cô cũng bằng thừa, tôi đến là để bàn với thầy Thượng Nghĩa. Phồn Hoa nói với Thượng Nghĩa, gia đình thầy là “Gia đình năm tốt”, chỉ cần thầy bỏ cái thai này đi, tôi sẽ tặng thầy danh hiệu điển hình về kế hoạch hóa gia đình. “Năm tốt” cộng thêm “điển hình”, mỗi năm phải thưởng cho thầy 3.000 đồng, cộng thêm tiền lương của thầy, đủ tiền học phí cho con trai rồi chứ? Bùi Trinh lại gào lên ở trong phòng, 3.000 đồng thì bán con gái sao? Phồn Hoa nổi cáu, xông vào phòng, quát Bùi Trinh: “Làm sao cô biết được cái thai này là con gái chứ? Cô nhìn thấy sao? Cô nhìn lại mình đi, xem cô có số làm mẹ vợ không. Tôi nghĩ là không. Quên việc đó đi”. Trấn áp được Bùi Trinh xong, Phồn Hoa lại làm công tác tư tưởng cho Thượng Nghĩa. Cô tiết lộ cho Thượng Nghĩa biết, khi làm đường cao tốc, nhà nước sẽ lấy của thôn hơn 100 mẫu đất, tiền bồi thường đã vào tài khoản rồi. Cô tính rồi, khoản tiền đó không ai được đụng đến, con cái nhà nào thi đỗ đại

học, thôn sẽ trợ cấp một khoản tiền, hỗ trợ sự nghiệp giáo dục bằng hành động thực tế. Phồn Hoa nói, thằng lớn nhà thầy chẳng phải đứng đầu cuộc thi trung học cơ sở hay sao, nó có sợ gì chứ? Rõ như ban ngày cả rồi còn gì, số trạng nguyên. Chỉ một câu thôi, thầy chỉ việc ngẩng cao đầu mà chờ lĩnh tiền đi. Thấy Thượng Nghĩa đã bị gãi đúng chỗ ngứa, cô liền bồi thêm, đã có công văn dấu đỏ rồi, vỡ kế hoạch một đứa, người đứng đầu thôn sẽ bị cách chức. Nếu tôi bị cách chức, khoản tiền đó sau này chi thế nào tôi cũng chịu, lẽ nào thầy lại mong tôi bị cách chức? Cứ thế vừa đấm vừa xoa, Bùi Trinh cuối cùng cũng chịu bỏ cái thai đi. Khi đó Phồn Hoa còn thở phào, cứ tưởng việc thế là xong, ai ngờ Bùi Trinh vẫn đẻ bụng đến bây giờ. Thế cũng tốt, Phồn Hoa nghĩ, các cụ nói thế nào nhỉ? Không sợ bị trộm, chỉ sợ bị kẻ trộm rình rập. Bây giờ, Bùi Trinh thay cô nhòm ngó bụng của các chị em phụ nữ trong thôn. Tốt thôi, Bùi Trinh hơi giống nghị sĩ quốc hội Mỹ rồi. Nghị sĩ Mỹ giám sát miễn phí chính quyền các cấp Trung Quốc, Bùi Trinh giám sát miễn phí bụng phụ nữ Quan Trang. Tốt thôi, rất tốt, như thế cô lại bớt lo được một việc.

Phồn Hoa cầm áo len xem, nói: “Bùi Trinh đúng là khéo tay, còn thêu cả hoa nữa cơ đấy. Hoa gì thế? Mẫu đơn hay hoa đào?” Phồn Hoa vốn định nói có phải là hoa đuôi chó không, nhưng lại thôi. Bùi Trinh trề môi ra, nói: “Hoa hồng, một bông trắng, một bông đỏ”. Phồn Hoa nói: “Thảo nào nhìn không ra. Đúng là được mở rộng tầm mắt. Áo len thêu hoa hồng, tôi cũng lần đầu tiên được thấy”. Bùi Trinh nói: “Mẫu đơn quê lắm, hoa đào càng quê, hoa hồng trông tây hơn”. Khánh Thư nói: “Hoa hồng, tình yêu, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu”. Phồn Hoa không đếm xỉa đến cậu ta, nói tiếp với Bùi Trinh: “Thượng Nghĩa lấy được cô đúng là có phúc”. Nói rồi, Phồn Hoa rót cho mỗi người một cốc nước. Vừa ngồi xuống, thì vỗ tay đứng bật dậy, luôn miệng nói quên mất, quên mất. Cô mở tủ lạnh, lấy ra hai quả cam. Cam này cũng là của em rể biếu, nhưng Phồn Hoa cao

hứng, lại nói là của Điện Quân vất vả đường xa mang về. “Điện Quân? Điện Quân về rồi sao?” Khánh Thư hỏi. Phồn Hoa chuyển luôn sang khen Điện Quân, nói: “Vừa về, kiếm được chút tiền, bây giờ đốt tiền ghê lắm. Hôm nào gặp, chú bảo Điện Quân mời mọi người uống rượu. Bùi Trinh này, Thượng Nghĩa uống rượu cô không cấm chứ?”, lúc đang bồ cam trên thớt, Phồn Hoa lại hỏi: “Bùi Trinh này, cô nói xem Khánh Thư có nên bị vả miệng không? Cô rõ ràng là chị vợ cậu ta, đã không gọi một tiếng chị lại còn toàn gọi tên”. Bùi Trinh nói: “Người ta là cán bộ, đâu có coi dân thường chúng tôi ra gì”. Khánh Thư nói: “Việc này không liên quan đến địa vị. Tôi nhiều tuổi hơn cô mà. Lúc tôi biết tự đi tè, thì cô vẫn còn chưa đẻ”. Phồn Hoa nói: “Hay là thế này, cô gọi một tiếng anh, chú gọi một tiếng chị, huề cả làng không ai nợ ai”. Phồn Hoa đưa cho Bùi Trinh cam đã bồ, nói: “Điện Quân bảo, ăn quýt bị nóng trong, còn cam thì vừa thanh nhiệt vừa hỗ trợ tiêu hóa. Cầm lấy hết đi”. Nói xong, Phồn Hoa đột nhiên hỏi Khánh Thư: “Mấy hôm nay cậu có trông thấy Diêu Tuyết Nga không? Bụng to rồi phải không? Bình thường cậu rất sát sao, sao việc này lại sơ suất thế”. Khánh Thư nói: “Tôi chỉ có hai con mắt, cũng có lúc không bao quát hết. Hơn nữa, tôi là Đảng viên, sao có thể suốt ngày soi mói rốn của chị em”. Phồn Hoa nói: “Gớm chưa, tôi nói là bụng chứ không phải là rốn”.

à trống là đồng hồ báo thức ở nông thôn. Bình thường, gà vừa gáy là Phồn Hoa thức giấc. Nhưng hôm nay, lúc Phồn Hoa dậy gà đã gáy ba lần rồi. Điện Quân đã dậy từ lâu. Điện Quân đang vừa giở sách vừa cắt móng chân. Hồi đêm móng chân cậu ta cào xước cả đúi non Phồn Hoa. Giờ thì Phồn Hoa bảo cậu ta xem chỗ xước: “Tại mình đấy, làm xước hết cả người tôi”. Điện Quân vờ không nghe thấy gì, tiếp tục giở sách, hai mắt thao láo. Quyển sách đặt trên đầu gối, đó là quyển “300 câu hội thoại tiếng Anh”. Điện Quân không dùng tay, mà dùng cằm để giở sách. Lần này về, Điện Quân lại gầy dộc đi, cằm ngày càng nhọn. Lúc cậu ta dùng cằm giở sách, Phồn Hoa véo tai cậu ta: “Ra dáng ra dạng, 26 chữ cái mình còn nhớ không?”, Điện Quân nói: “Sao nào, mình được xem còn tôi thì không à? Tiếng Anh không phải của họ Khổng, ai học cũng được”.

Phồn Hoa giờ mới nhớ ra, quyển sách đó là mình mang về. Trưa hôm qua, trước khi họp, bí thư huyện ủy tiếp một số trưởng thôn tiên tiến. Theo thông lệ, biểu dương một hồi, khen mọi người làm tốt, mang lại vinh dự cho các xã, tiếp theo là đưa ra một số yêu cầu, chủ yếu yêu cầu mọi người phấn đấu hơn nữa. Lúc sắp kết thúc, bí thư huyện ủy nhân tiện nhắc đến một “việc vặt” giống như nói chuyện phiếm trong gia đình. Nói ông nghe một người bạn “ở trên” nói, có một người nước ngoài có thể sẽ đến Khuru Thủy. Cụ thể là đến làm gì, có hai khả năng, một là khảo sát môi trường đầu tư của chúng ta, tìm doanh nghiệp của xã hợp tác, một khả năng nữa là khảo sát cuộc bầu cử cấp thôn của chúng ta. Cái nào thật, cái nào giả, người bạn “ở trên” cũng không rõ. Bí thư cũng không nói rõ người “ở trên” đó là

ai, là thành phố hay trên tỉnh, rất thần bí. Bí thư còn nói, nghe nói không phải người nước ngoài bình thường đâu, có máu mặt, vì là người Mỹ. Bí thư nói, tối qua ông lên mạng tìm hiểu thông tin thấy người Mỹ quan tâm đến bầu cử nông thôn và xây dựng nông thôn Trung Quốc này rồi, ghê gớm lắm, không tra thì không biết, lúc tra mới giật mình, hóa ra là Tổng thống Mỹ Ca-tơ. Vừa nghe nói là Tổng thống Mỹ, có mấy trưởng thôn sợ đến mức không dám thở mạnh, lưng khom cả xuống. Bí thư cười, cười rất nhạt, còn khua khua tay giống như dùng chổi lông gà phủi bụi vậy, nói: “Không cần phải hốt hoảng. Thực hiện cái cách làm sao có thể sợ hãi thế được! Trước đây chúng ta nói đế quốc Mỹ đều là hổ giấy, bây giờ do thực hiện văn minh lịch sử, cũng vì muốn kiếm vài đồng trong tay họ để tiêu, nể mặt họ, không nói như vậy nữa”. Ông lại nhắc đến Ca-tơ, nói Ca-tơ rất cao, cao như cây bạch dương. Nhưng nếu so với Mộc Thiết Trụ, so với Diêu Minh thì ông ta chỉ là Ngũ Đại Lang mà thôi. Ngũ Đại Lang có gì đáng sợ chứ? Chẳng qua chỉ là người bán bánh nướng rong. Nghe bí thư nói vậy, những trưởng thôn còn đang khom người liên ưỡn ngực thẳng lưng. Bí thư xích mõng, kéo tay trưởng thôn Khuru Dương, nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, anh là Vua lạc của huyện Khuru Thủy chúng ta, lần trước tôi còn trao bằng khen cho anh, đúng không?”, trưởng thôn Khuru Dương xuất thân trong quân ngũ, lập tức đứng dậy, dập gót, chào theo nghi thức quân đội, nói: “Báo cáo thủ trưởng, tôi xin thay mặt toàn thể bà con trong thôn cảm ơn đồng chí”. Bí thư kéo tay ông ngồi xuống, rồi nói: “Ca-tơ trước đây cũng là dân tròng lạc, cùng ngành với anh, các anh có ngôn ngữ chung”. “Vua lạc” xúc động, nghẹn cổ lên, nói: “Không tóm được ông ấy thì thôi, nếu có thể tóm được ông ấy, tôi sẽ phải nói chuyện với ông ấy, hỏi xem lạc của ông ấy có sâu không”. Bí thư hơi sững người, rồi cười phá lên. Sau đó, bí thư lại nói, đương nhiên, Ca-tơ không thể đích thân đến, nếu có đến cũng không đến lượt chúng ta đón tiếp, đi được

nửa đường đã bị tình “chặn” lại rồi. Vì thế đến đây có thể là cấp dưới của ông ấy. Nghe bí thư nói vậy, lưng của các trưởng thôn lại khom xuống. Không phải vì hồi hộp căng thẳng, mà là thờ phào. Có người thậm chí còn móc túi lấy thuốc ra, chuẩn bị rít vài hơi. Bí thư lại nói, người Mỹ đó lúc nào đến, bây giờ vẫn chưa rõ, vẫn là “ẩn số”. Nhưng chúng ta phải đánh một trận có chuẩn bị kỹ, coi trọng cả chiến lược lẫn chiến thuật. Còn coi trọng thế nào, các đồng chí phải nghe trên huyện, huyện nghe bên trên. Nhưng, những việc cần làm trước vẫn phải làm trước, không được để nước đến chân mới nhảy. Nói đến đây, bí thư lấy trong túi áo com-lê ra một quyển sách, cỡ quyển “Hồng Bảo Thư” năm xưa, là quyển “300 câu hội thoại tiếng Anh”. Bí thư dùng đưa quyển “300 câu” giống như quyển “Hồng Bảo Thư”. Dùng đưa vài cái, mặt bí thư tỏa sáng, thứ ánh sáng màu đỏ. Chiếc cà-vạt lúc này cũng dùng đưa, hơi giống bộ râu hóa trang trên sân khấu. Bí thư nói, bản thân ông bây giờ cũng phải tập nói tiếng Anh. Người Mỹ đến, còn nói chuyện được với họ chứ. Nói rồi, bí thư cho một tràng tiếng Anh. Ông nói ngọng lú ngọng lơ, nghe giống người Tân Cương bán thịt xiên nướng nói tiếng phổ thông. Nhưng có một từ Phồn Hoa nghe hiểu, đó là từ “welcome”, có nghĩa là “chào mừng”. Ông Vua lạc nghe không hiểu, hiểu sai câu nói của bí thư, tưởng là lời tục tĩu. Một vị trưởng thôn ngồi cạnh Phồn Hoa thì lẩm bẩm: “Nói thế mà trở mặt luôn”. Chủ tịch huyện Trương ngồi cạnh bí thư vỗ tay đầu tiên, mà còn là đứng dậy vỗ tay, và quay mặt về phía bí thư Triều. Chủ tịch Trương đã đứng lên rồi, các trưởng thôn cũng phải đứng lên. Bí thư mời chủ tịch Trương ngồi xuống, sau đó khoát tay về phía các trưởng thôn, nói: “Xin cảm ơn, cảm ơn sự cố vũ của mọi người. Thôn giám sát thôn, hộ giám sát hộ, quần chúng giám sát cán bộ, còn cán bộ, giám sát vẫn là những cán bộ tiên tiến chúng ta đang ngồi đây. Tôi chỉ làm đầu tàu cho mọi người”. Sau đó bí thư nói với chủ tịch huyện Trương, của hàng sách Tân Hoa trên huyện đã

nhập về mấy nghìn cuốn “300 câu hội thoại tiếng Anh”, bên trong có cả đĩa CD, ông đã bảo của hàng sách Tân Hoa mang đến mấy bao, để lát nữa phát cho mọi người. Phồn Hoa lĩnh một quyển, sau cuộc họp, lúc em rể điều xe đưa cô về lại nhét cho cô một quyển. Đơn vị cậu ấy và Phồn Vinh đều phát, ở nhà có một quyển là đủ rồi, thừa ra một quyển tặng cho Đậu Đậu. Học ngoại ngữ từ nhỏ, kiến thức sẽ càng chắc. Lái xe chưa đến, xung quanh cũng không có ai, nhưng em rể vẫn hạ thấp giọng: “Chẳng bao lâu nữa, cả Khuru Thủy sẽ dấy lên phong trào học tiếng Anh cho mà xem”. Phồn Hoa hỏi rút cục sự thể thế nào. Em rể nói: “Quyển sách này do cháu bí thư biên soạn, tồn một năm rồi, không bán được. Chị hiểu rồi chứ?”, Phồn Hoa nói: “Chó chết thật, lại giở thủ đoạn này ra với chúng ta”. Thế nhưng, Phồn Hoa nghĩ ngay đến việc thôn nên mua nhiều một chút, trường học cũng nên mua một ít, coi như chia sẻ khó khăn với tổ chức. Em rể có vẻ đoán được ý định của cô, vội nhắc, thôn có mua thì mua, nhất thiết không được để học sinh bỏ tiền ra mua. Phồn Hoa thấy mông lung, hỏi vì sao. Em rể lại càng hạ thấp giọng hơn: “Ông bí thư này sắp biến rồi, hết nhiệm kỳ mà. Bí thư mới nhậm chức, đều sẽ bắt tay vào làm từ giáo dục. Đến lúc đó, chỉ riêng việc thu phí bữa bãi, cũng đủ để chị ngã ngồi rồi”. Đúng là trò mèo.

Trông thấy Điện Quân đang giở cuốn “300 câu hội thoại tiếng Anh”, Phồn Hoa hỏi cậu ta đọc có hiểu không. Điện Quân nói: “Mình có thể kiểm tra. Muốn kiểm tra thì cũng phải kiểm tra những từ ít gặp, ví dụ như lạc đà, lừa”. Phồn Hoa không tin Điện Quân biết từ “lạc đà” bèn hỏi đọc thế nào. Điện Quân ngược mắt lên nghĩ một hồi, nói: “Tôi chỉ nói thế thôi, mình kiểm tra tôi thật à, nhưng tôi tin tôi sẽ nhớ ra. Là c, a, m, e, l, camel, đúng không?”, Điện Quân mô phỏng động tác “gặm bánh”. “Thế còn lừa?”. Điện Quân lại ngược mắt lên, nhưng vẫn không nói ra được. Kể cũng lạ, thứ hiếm thấy thì cậu ta nói được, thứ gặp thường xuyên cậu ta lại câm như hến. Phồn Hoa giật lấy quyển

sách. Điện Quân bị lộ tẩy, trang mà cậu ta đang xem có vẽ hình con lạc đà, cạnh lạc đà là một con lừa. Phồn Hoa đọc hai lần từ con lừa, donkey, phát âm là “dang ke”, ở Khuru Thủy, “ke” có nghĩa là quờ mắng. Liên hệ bản thân, rất tự nhiên, Phồn Hoa nghĩ ngay đến “dang ke” có nghĩa là “tổ chức đang trách mắng”. Nghĩ vậy, Phồn Hoa nhớ luôn từ này. Phồn Hoa nói với Điện Quân ý của bí thư, nhưng không tiết lộ những gì em rể nói. Cô quá hiểu Điện Quân, cậu ta không biết giữ mồm giữ miệng, chẳng mấy chốc cả làng cả xã ai cũng biết. Điện Quân nói: “Người nước ngoài đến á? Hay quá. Tường Siêu, con trai Phồn Kỳ chẳng phải học tiếng Anh sao, người nước ngoài đến, gọi Tường Siêu về là xong. Mình nói với người nước ngoài, Tường Siêu là nhân viên của mình”. Phồn Hoa nói: “Vâng, tôi sẽ không bạc đãi Tường Siêu đâu, tôi sẽ thanh toán vé xe cho nó, còn phát cả lương cho nó nữa”.

Điện Quân gập sách lại, ngáp dài. Điện Quân nói cả đêm cậu ta ngủ không ngon, giờ muốn ngủ bù. Phồn Hoa nói: “Vẫn còn ngủ không ngon cơ đấy, ngáy đến rung cả nhà, điếc hết cả tai rồi đây này”. Điện Quân nói: “Đứa nào lừa mình là con cún. Tôi cứ nghe thấy tiếng ai khóc”. “Tiếng khóc? Ai khóc? Sao tôi không nghe thấy?”. “Khiếp lắm, quý khóc sói gào”. Phồn Hoa cười: “Đúng rồi, đúng là sói gào. Nhà Khánh Lâm nuôi một con sói”. Phồn Hoa chui từ trong chăn ra, hai tay túm tai, vờ về phía Điện Quân, nói: “Sói đây, sói xám đây”. Lúc hai vợ chồng lẫn lộn trêu chọc nhau thì mẹ đã chuẩn bị xong bữa sáng. Lúc ăn sáng, Phồn Hoa nói với Điện Quân: “Lát nữa mình ra ngoài dạo một vòng, xem xem thôn mình thay đổi ra sao”. Điện Quân nói: “Tôi chẳng muốn đi đâu hết, chỉ muốn ở nhà ngủ một giấc. Tôi muốn nghỉ ngơi lấy lại sức, hồi phục sức khỏe”. Nghỉ ngơi lấy lại sức? Lại còn hồi phục sức khỏe? Phồn Hoa nghe không hiểu đầu của tai nheo thế nào. Hay là ở Thâm Quyến xảy ra chuyện gì? Phồn Hoa nhìn cậu ta chăm chăm, hỏi thực ra là muốn nói gì, có phải giấu cô

việc gì không, hay bị sa thải rồi? Điện Quân hứ một cái: “Nực cười, sai thái? Sa thải ai? Tôi bây giờ tiến nhanh vùn vụt, chưa biết chừng vào một ngày đẹp trời, còn làm đến chức tổng giám đốc ấy chứ”. Lại ba hoa rồi. Phồn Hoa đặt mu bàn tay lên trán cậu ta, hỏi cậu ta có phải sốt rồi không. Điện Quân gạt tay Phồn Hoa sang một bên, nói: “Đến lúc đấy, Khánh Thư và mấy người họ nhìn thấy tôi, phải chào là giám đốc Trương”. Điện Quân đang chém gió thì Đậu Đậu hò reo ở bên ngoài. Đậu Đậu đang ngêu ngao những “chuyện ngược đời” mà bà ngoại dạy:

Hát ngược rồi lại hát xuôi

Đá dưới suối lăn lên dốc

Trời đầy mặt trăng với một ngôi sao

Nghìn vạn tướng quân một chú lính

Chưa bao giờ nói chuyện ngược đời

Người điếc nghe cũng cười khúc khích.

Đang đọc thì Đậu Đậu dừng lại, hỏi bà ngoại tướng quân là gì. Bà ngoại nói, mẹ con là tướng quân. Đậu Đậu lại hỏi tướng quân làm công việc gì. Bà ngoại nói, tướng quân đẻ con gái, đẻ đứa con gái đáng yêu này đây. Phồn Hoa cười thầm, nghĩ, hai cụ vẫn mong mình đẻ một thành cu đây. Thế chẳng phải cũng là chuyện ngược đời sao? Mình là người đứng đầu thôn, phải làm gương cho người khác, làm sao có thể nói đẻ là đẻ được chứ? Điện Quân túm chặt bầu vú của Phồn Hoa, vê vê đầu vú, nói: “Trời đầy mặt trăng với một ngôi sao, để tôi hôn mặt trăng, thơm ngôi sao nào”. Phồn Hoa gạt tay cậu ta ra, nói: “Nghiêm chỉnh chút đi. Sắp bầu cử rồi, mình phải nghĩ xem, bài phát biểu của tôi nên viết thế nào”. Điện Quân nói: “Tôi đường đường là giám đốc Trương, làm người khai đao thì cũng hơi tủi thân”. Nói lung tung cái gì thế? Phồn Hoa hỏi cậu ta, đang yên đang lành, đụng dao kéo gì chứ. Điện Quân lắc đầu, nói: “Đúng là ếch ngồi đáy giếng, không hiểu gì về tình hình quốc tế. Người khai đao là

người chấp bút các bài phát biểu của tổng thống. Oách lắm đấy, muốn ăn ngon được ăn ngon, muốn mặc đẹp được mặc đẹp”.

Phồn Hoa đặt bát xuống rồi đi luôn. Cô phải xem cái bụng của Tuyết Nga thế nào. Cứ nghĩ đến cái bụng của Tuyết Nga, Phồn Hoa lại có cảm giác như mặt trời mọc đằng tây. Cách đây một tháng, phòng kế hoạch hóa gia đình xã đã kiểm tra một lần, những trường hợp “vỡ kế hoạch” đều bị phát hiện, đưa đi bệnh viện phá thai ngay trong đêm, làm sao lại để lọt Tuyết Nga chứ? Hay là Bùi Trinh nhìn nhầm? Đương nhiên, Bùi Trinh sẽ không phát hiện ra trò mèo trong nhà vệ sinh như những gì cô ấy nói. Không cần nói cũng biết, cô ấy chỉ nhìn thấy bụng của Tuyết Nga, hy vọng là cô ấy nhìn nhầm. Tuy nhiên, nếu bụng Tuyết Nga to lên thật thì lớn chuyện rồi. Nó sẽ không còn là chuyện bụng to nữa, mà là bom hẹn giờ. Trong đầu Phồn Hoa xuất hiện hàng loạt con số giống như thủ tướng quốc vụ viện, mà những con số nhớ kỹ nhất lại toàn liên quan đến chị em phụ nữ. Thôn Quan Trang có 1.245 nhân khẩu, chia thành năm nhóm, có 143 phụ nữ ở tuổi sinh đẻ, 78 người đã làm thắt ống dẫn trứng, trừ đi 4 người không đẻ được, vậy là còn 61 người bụng có thể to lên bất cứ lúc nào. Trong đó, chỉ có 37 người thuộc diện chính sách cho phép đẻ. Như vậy, vẫn còn 24 cái bụng đang treo lơ lửng ở đó. 24 cái bụng này là 24 quả bom hẹn giờ, chỉ cần một quả phát nổ, thử hỏi còn có thể ngồi yên được không? Nói như Khánh Thư, nó chẳng khác gì “thảm họa hạt nhân”. Nghĩ đến đây, Phồn Hoa thấy ê ẩm hết cả đầu.

Nhà Tuyết Nga đối diện với nhà Khánh Lâm. Sắp đến nơi, Phồn Hoa nghe thấy tiếng bước chân, bước rất nhanh, lẹt là lẹt xẹt. Đó là con sói nhà Khánh Lâm nuôi. Hồi mới đưa nó về, Khánh Lâm khoe khoang khắp nơi rằng mình bắt được nó ở Khuru Lăng. Sau đó có người kiện cậu ta bắt động vật hoang dã bừa bãi, vi phạm pháp luật, cậu ta mới đính chính lại là mua ở Vườn bách thú Hán Châu, có giấy chứng nhận, chỉ được nuôi chơi, không được giết thịt. Đương nhiên,

Khánh Lâm không phải nuôi chó mà là để nó giao phối với chó, đẻ ra chó sói. Lứa chó sói đầu tiên giao phối giữa sói và chó là được giá nhất, một con có thể bán được 700 đồng, bằng cả hai con lợn. Khánh Lâm bây giờ không chăm chó, chỉ chăm sói, chỉ lo việc phối giống, không lo việc đẻ. Khánh Lâm còn đặt tên cho con sói là Khôi Khôi. Khánh Lâm nói sói của cậu ta cũng tính tuổi như người, vừa vận tuổi chó. Người có số, sói cũng có số, Khôi Khôi nếu đã là tuổi chó, thì sinh là để làm việc này. Khánh Lâm từng đưa hai ngón tay ra, nói với Phồn Hoa: “Khôi Khôi của tôi chỉ cần trèo lên lưng chó, thì tối thiểu cũng phải số này”. 20 đồng? Phồn Hoa hỏi. Khánh Lâm vẽ thêm số 10 vào lòng bàn tay Phồn Hoa, nói, nhân 10. Ghê gớm thật, chỉ làm vậy thôi, đã có 200 đồng trong tay. Khổng Phồn Kỳ, ủy viên hòa giải nhân dân của thôn từng nói, phải nghiên cứu mới được, hay là chọn Khánh Lâm là “Gia đình văn minh kếp”. Nuôi sói là bảo vệ môi trường sinh thái, thuộc phạm trù văn minh tinh thần, văn minh tinh thần và vật chất người ta đều làm được cả. Thời buổi khác rồi, nuôi chó phải tiêu tiền, lai giống chó kiếm được tiền. Thế gọi là gì? Là kinh tế thị trường! Phồn Hoa nghĩ, Thiết Tỏa ơ là Thiết Tỏa, Tuyết Nga ơ là Tuyết Nga, hai người nuôi chó lấy giống còn hơn là nuôi trẻ con.

Cổng nhà Thiết Tỏa im phăng phắc. Bên này đường, Khánh Lâm đang vung búa đập xương. Cậu ta phải đập nát chỗ xương đó, xong rồi cho vào cối đá xay thành bột, sau đó trộn vào thức ăn. “Cậu đối xử với chó còn tốt hơn cả vợ”. Phồn Hoa nói. Khánh Lâm đặt búa xuống, nói: “Ôi, trưởng thôn, ăn rồi à?”, Phồn Hoa nói: “Ăn rồi”. Phồn Hoa trả lời nhưng mắt vẫn liếc về phía cửa nhà Thiết Tỏa. Vợ Khánh Lâm nghe thấy tiếng Phồn Hoa. Vợ Khánh Lâm được đổi từ Dương Thành, Sơn Tây bằng một bao gạo và một hũ dầu vừng, đã 5 – 6 năm rồi mà cô ấy nghe vẫn không hiểu tiếng địa phương. Lúc này, cô ấy lại nghe nhầm, nói: “Khánh Lâm đối xử với em không tồi”. Khánh Lâm không thèm ngẩng đầu lên, nói như đuổi ruồi: “Của nợ, tránh

sang một bên”. Khánh Lâm bỏ búa xuống, nói với Phồn Hoa: “Mụ vợ đoảng này lấy về cũng bằng không, chỉ biết ăn. Hôm kia, người bên Bạch Đà Câu đến lấy giống, mua cho con sói cân thịt bò. Mắt trước mắt sau mụ ấy đã mang thịt đi nấu. Khôi Khôi vất vả cả buổi, chẳng được miếng thịt nào vào mồm”. Vợ Khánh Lâm đứng cạnh nghe, không những không cáu mà còn cười, lấy tay ra dấu, nói: “Tôi cho nó ăn cả một miếng to đấy chứ”. Cô ta giơ tay ra dấu, mà cái dấu càng ngày càng to, dễ to bằng nửa con bê. Phồn Hoa nghĩ, mụ này tuy nói là người nơi khác đến, nhưng ở lâu rồi cũng đã biết phong tục ở đây, biết thể diện còn quan trọng hơn cả dầu ăn. Đang khoe khoang đây mà, khoe cuộc sống nhà mình dư dả. Khánh Lâm lại không hiểu nỗi khổ tâm của vợ, trợn ngược mắt lên nói: “Tôi đã nói ngay từ đầu rồi, phải cho nó ăn thịt sống, đấy là khoa học. Không theo khoa học, Khôi Khôi làm gì có sức để làm. Chộc giận tôi, tôi chặt tay mụ cho sói ăn”.

Phồn Hoa chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Hóa ra là thầy Thượng Nghĩa đi ra. Thượng Nghĩa mặc com-lê, nách kẹp quyển sách, vừa đi vừa ngھển cổ lên, kéo cổ áo sơ-mi ra ngoài. Trông thấy Phồn Hoa đứng trước cửa nhà Khánh Lâm, ông không giống những người trông thôn hời “ăn cơm chưa”, mà nói rất lịch sự “Chào chị”, “Chào buổi sáng”. Đi được một quãng, Thượng Nghĩa mới quay đầu lại nhìn, có chút “dè chừng”. Chính cái vẻ “dè chừng” ấy mà Phồn Hoa nhận ra, Thượng Nghĩa biết việc Bùi Trinh tố cáo, chưa biết chừng là do ông ấy xúi bẩy. Cô gọi giật Thượng Nghĩa lại. Nhưng gọi xong cô lại thấy hơi hối hận. Không hay lắm, giữa đường giữa chợ nói chuyện cái bụng của Tuyết Nga, rõ ràng là không ổn. Nhưng Thượng Nghĩa đã quay lại. Lúc đi đến trước mặt cô, Thượng Nghĩa lại nói “Chào buổi sáng”, sau đó mới hỏi cô có “chỉ thị” gì. Phồn Hoa nói: “Thầy Thượng Nghĩa, bộ com-lê này thầy mặc vừa in, thầy mua hay đặt may thế?” Thượng Nghĩa nói: “Mặc vừa á? Thế mà tôi không nhận ra”. Nói đến đây, Phồn Hoa đã nghĩ ra tiếp theo nên nói gì rồi:

“Có việc này muốn trao đổi với thầy, thầy giúp làm một số câu hỏi, xong rồi đưa cho tôi”. Thượng Nghĩa nói: “Được thôi, về mặt nào?”, Phồn Hoa nói: “Về kế hoạch hóa gia đình và bầu cử. Chú ý giữ bí mật”. Thượng Nghĩa đúng là người thông minh, nhìn thấu tâm sự của Phồn Hoa. Ông hạ thấp giọng hỏi một câu: “Là kiến thức về tranh cử chứ gì?”.

Phồn Hoa đang định giải thích thì tiếng loa của thôn vang lên. Hàng ngày, cứ 7 giờ rưỡi sáng là tiếng loa lại vang lên. Đây là quy định do Khánh Thư đặt ra, được ủy ban thôn thảo luận thông qua. Khánh Thư nói, nó giống như tiếng hiệu lệnh báo thức. Do ở nông thôn thói hiệu lệnh báo thức không hay lắm, Phồn Hoa đề nghị phát một bài hát, tốt nhất là bài hát vừa cổ vũ mọi người tiến lên, vừa tăng thêm sức gắn kết. Bài hát đang phát trên loa hôm nay là “Ai cũng khen quê hương tôi giàu đẹp”.

Ai cũng khen quê hương tôi giàu đẹp

Mong con cái, được con cái,

Ôi, cuộc sống hạnh phúc,

Bền lâu mãi mãi.

Đợi hết bài hát, Phồn Hoa nói: “Đề mục phải liên hệ chặt chẽ với thực tế. Các Mác gì đó lần này thì thôi”. Câu nói này của Phồn Hoa cũng có ẩn ý. Đợt ra quân năm ngoái, để khuấy động không khí, Phồn Hoa cũng bảo Thượng Nghĩa làm một số câu hỏi. Câu đầu tiên, Thượng Nghĩa hỏi thế này, Mác sinh ngày tháng năm nào. Đương nhiên là không ai trả lời được. Thượng Nghĩa liền giải thích, nói, rất dễ nhớ, Mác vừa sinh ra đã “tát đôm đốp” cho chủ nghĩa tư bản “khóc hu hu”, vì thế, Mác sinh ngày 5 tháng 5 năm 1818. Lúc này Thượng Nghĩa nói: “Được thôi, lần này không nói về Mác”. Phồn Hoa nói: “Đúng vậy, cũng nên để ông cụ nghỉ ngơi”. Thượng Nghĩa nói: “Nhưng ba yếu tố kiến thức, thú vị và thực dụng vẫn phải thống nhất, phải không?”, Phồn Hoa không nói đúng, cũng không nói không

đúng, mà nói: “Thầy xem thế nào hợp lý thì làm”. Thượng Nghĩa nói “Tạm biệt” rồi kẹp quyển sách đi luôn.

Thượng Nghĩa vừa đi khỏi, Phồn Hoa nghe thấy Khánh Lâm cười khì khì. Khánh Lâm nói rất tự hào rằng, Thượng Nghĩa chỉ nói “Xin chào” với hai “người”, một là Phồn Hoa, hai là Khôi Khôi của cậu ta. Lần đầu Thượng Nghĩa đến thăm Khôi Khôi là nói: “Xin chào, sói xám”. Đúng lúc này, đám trẻ con đeo cặp sách cũng xuất hiện trên đường. Lúc đi qua nhà Khánh Lâm, lũ trẻ còn thò đầu ngó vào trong sân, mấy cậu nhóc tí nghịch ngợm còn cố tình học tiếng chó sủa, trêu cho chú sói chạy loạn xạ trong nhà. Phồn Hoa còn trông thấy cựu trưởng thôn Mạnh Khánh Mậu, ông đưa cháu gái đi học. Cặp sách cháu gái ông Khánh Mậu đeo không phải loại thường, trên cặp không chỉ có vệt Đô-nan, còn có cả cờ Mỹ, nhìn biết ngay là hàng Mỹ, cho dù là hàng nhái cũng không phải hàng Trung Quốc. Dáng đi của cháu gái cũng rất kiêu ngạo, mặt vênh lên, giống một cô công chúa nhí. Thế nhưng, dáng vẻ của ông Khánh Mậu lại khiến người ta thấy xót xa. Trời còn chưa lạnh, đã quần trùng áo dài, so vai rụt cổ. Đúng là đã đến tuổi rồi. Phồn Hoa gọi ông một tiếng chú, ông Khánh Mậu đứng lại. Ông Khánh Mậu bỏ tay ra khỏi tay áo, xoa mặt nói: “Ôi, đến thị sát công việc đấy”. Phồn Hoa nói: “Cháu đi qua đây, nhân tiện ghé vào xem thế nào”. Khánh Mậu nói: “Đáng để xem. Nó không phải là sói, mà là sức sản xuất tiên tiến nhất của nhà Khánh Lâm”. Phồn Hoa nói: “Chú nói hay quá”. Khánh Mậu xua xua tay nói: “Già rồi, vô dụng rồi, lắm cảm rồi, nói mười câu lắm cảm chẳng lẽ không nói đúng được một câu?”. Phồn Hoa nhất thời hơi lơ đãng. Ông Khánh Mậu mất chức cách đây ba năm, mới thế mà tóc đã bạc phơ. Trong cuộc bầu cử lần trước, có ba người tham gia tranh cử trưởng thôn, ông, Phồn Hoa và Tường Sinh. Trong vòng bỏ phiếu đầu tiên, thấy số phiếu của mình ít hơn Phồn Hoa nhiều, ông liền tuyên bố tại chỗ rút khỏi cuộc bầu cử, yêu cầu những người bỏ phiếu cho ông vòng sau

bỏ cho Phồn Hoa, có vẻ hơi giống Mỹ. Chiêu này đúng là lợi hại, để lại tiếng thơm cho mình. Bí thư Đảng ủy xã hỏi đó họ Quách, bí thư Quách ca ngợi cách làm của ông Khánh Mậu, khen ông Khánh Mậu hiểu nguyên tắc, lo cho đại cuộc. Khánh Mậu nói: “Là con cháu của các bậc thánh nhân, việc gì cũng phải coi trọng lễ nghĩa. Không được làm mất mặt ông bà tổ tiên”. Ông Khánh Mậu còn nói: “Lễ nghĩa là vật báu gia truyền của thôn Quan Trang, không được giống như mấy thôn kia, cán bộ mất chức hại người khác. Xã Nam Viên chẳng phải có một thôn sao, đâm chín nhát, chóc chết, đâm thêm một nhát nữa là làm tròn số. Đó không phải là đâm dao, mà là băm nhân bánh sủi cảo”. Bí thư Quách vội vàng bảo đúng vậy. Mậu Khánh còn nói: “Tôi tuổi ngựa, ngựa già biết đường. Phồn Hoa tuổi rồng, sinh ra là mặc long bào”. Câu này tuy chẳng đâu vào đâu, nhưng ý đã rõ rồi, ông Quách gật đầu. Phồn Hoa biết, ông Mậu Khánh thực ra có ý nói để cô nghe. Có đi có lại mới toại lòng nhau, cô không thể không tính đến “lễ”. Cô bảo bí thư đoàn Mạnh Tiểu Hồng đến Khuru Thủy mua một bức hoành phi để tặng ông Khánh Mậu vinh quang rồi nhiệm sở. Tiểu Hồng cầm 300 đồng đi mua, thấy giá chỉ có 130 đồng, liền mua hai bức. Lúc viết chữ lên trên, ông Khánh Mậu nói, đề câu này “Nhất tuế nhất khô vinh, nhất hoa nhất thế giới”. Chữ do Thượng Nghĩa viết. Thượng Nghĩa nói “khô vinh” hơi “thế nào ý”. Ông Khánh Mậu quát cho Thượng Nghĩa một trận: “Nói tiếng người đi. Thế nào là sao?”, Thượng Nghĩa nói: “Hơi thô lương, giống mưa rơi trên tàu lá chuối...”. Ông Khánh Mậu gõ tẩu thuốc xuống bàn, nói: “Quạt lông ngỗng với quạt ba tiêu gì chứ? Tĩa tót câu chữ tôi không bằng cậu, nhưng tôi lại chỉ thích “khô vinh”. Từ “khô” đến “vinh” mà, ngày một tốt hơn. Ông Khánh Mậu cầm bức “Nhất tuế nhất khô vinh” đi, để lại bức “Nhất hoa nhất thế giới”. Về bức hoành phi “Nhất hoa nhất thế giới”, ông Khánh Mậu cũng có giải thích, “hoa” là Phồn Hoa, “thế giới” là thôn Quan Trang. Ông nói, coi như lời chúc phúc cho Phồn Hoa.

Quan chức thôn khi rời nhiệm sở đều phải kiểm toán, sau khi kiểm toán, kết luận của Phồn Hoa với ông Khánh Mậu phải nói là tuyệt. Theo kết luận đó, ông Khánh Mậu có thể ngồi trực thăng bay đến Trung Nam Hải, đừng nói vào thê đội ba, mà có thể vào thẳng ủy viên thường vụ. Trong thôn có một lò vôi, sửa đường, xây nhà, xây cầu đều không thể thiếu nó, thẳng khờ làm cũng kiếm được tiền. Phồn Hoa bàn với ủy ban thôn, giao cho ông Khánh Mậu làm. Khoảng nửa năm sau, Phồn Hoa mới nghe Tường Sinh nói, ông Khánh Mậu hồi đó rút khỏi bầu cử cũng là vì lời nói của bậc thánh nhân. Trong gia huấn của Khổng Tử có nói, “Nam nhi không được làm nô lệ, nữ nhi không được làm nô tì”. Nói thế có nghĩa là không làm người đứng đầu thì là “nô lệ” sao? Xem ra trong lòng ông Khánh Mậu vẫn còn hậm hực. Phồn Hoa thấy tức, năm sau liền cho tăng phí thầu lò vôi của ông ta.

Ông Khánh Mậu đi xa rồi, Phồn Hoa lại vào xem con sói của Khánh Lâm. Nó bị nhốt ở phòng bên trái tây, sói là loài “ngủ ngày cày đêm”, mặt trời vừa nhô lên là nó lăn ra đất, nằm gác cằm lên đồng cát một cách thoải mái, mơ một giấc mơ đẹp được lấy vợ. Nếu không phải đôi tai luôn dựng đứng, mắt liếc ngang như coi thường người khác thì đúng là không thể nhận ra nó là con sói đuôi bự. Khánh Lâm đứng cạnh nói: “Người ta cầu kỳ lắm đấy, một ngày mà không thay cát, người ta sẽ không vui, không thèm làm chú rể nữa. Ôi, chiều quá hóa hư”. Phồn Hoa nói: “Người ta là sức sản xuất tiên tiến, làm nũng một chút cũng bình thường thôi mà”. Khánh Lâm đột nhiên hỏi: “Bí thư, nghe nói có một loại thuốc tên là viagra, đàn ông uống vào cả đêm phát cuồng, không biết thuốc này sói có uống được không nhỉ?”, Phồn Hoa hỏi: “Cậu uống rồi?”, Khánh Lâm nói: “Có tôi cũng không nữ uống. Lần trước Tường Dân qua đây tán gẫu, nói, viagra giống viên bạc hà, màu xanh dương, Tường Dân toàn chém gió, nói cậu ta mang văn hóa tiên tiến về Quan Trang. Hay đây là văn hóa tiên tiến

mà cậu ta nói?”. Cứ nhắc đến Tường Dân là Phồn Hoa lại thấy nhức đầu, tên xảo quyệt đều cáng. Tường Dân là người làm giàu sớm nhất trong thôn. Nhiều năm trước, khi mà xe ô tô Xiali vẫn còn được giá, cậu ta luôn nói với mọi người mình có hai chiếc xe, một chiếc là Xiali, chiếc kia cũng là Xiali. Giết gà mỗi người một cách, cậu ta làm gì để phát tài làm giàu? Dựa vào mua đi bán lại gia súc, buôn bán người. Cậu ta chuyển gia súc của Khuru Thủy đến Sơn Tây, đưa đàn bà con gái ở Sơn Tây về Khuru Thủy. Vợ Khánh Lâm cũng là do cậu ta đưa về. Đàn ông độc thân ở Khuru Thủy nhìn thấy Tường Dân như nhìn thấy thượng đế. Ấy thế mà cái tên đều cáng này lại theo đạo thật, theo Cơ Đốc giáo. Có một lần, một người ở thôn Cung Trang tới tìm cậu ta, vợ người đó cũng là do Tường Dân mang về cho. Người đó ngồi trước cửa nhà Tường Dân, giương mắt nhìn Tường Dân, nói: “Chú nhón tay làm phúc, kiếm thêm một đũa nữa, không thiếu tiền chú đâu”. Tường Dân nói: “Ông cũng năm thê bảy thiếp cơ đấy”. Người đó nói: “Không phải vậy. Em trai tôi vẫn độc thân”. Tường Dân thừa nước đục thả câu, nói: “Giờ quản chặt lắm, không như trước rồi. Hơn nữa, chính phủ kêu gọi kinh tế phải tăng gấp bốn lần, Sơn Tây người ta đều giữ sức lao động lại, chuẩn bị tăng gấp bốn lần rồi”. Người đó hiểu ra ngay, nói: “Để thỏa thuận mà, tôi cũng trả chú gấp bốn lần”. Đã nói xong nhưng người đó vẫn chưa có ý định về. Tường Dân nói: “Thế ông tưởng đàn bà nặn bằng đất à? Đợi một lát là nặn xong à? Về lo tiền đi”. Người đó ấp a úng úng, mãi mới thốt ra được một câu: “Đó là vợ em trai tôi, chú nhón tay làm phúc, trên đường chú chớ có..., chớ có làm bậy”. Tường Dân đá một cái: “Đ.con mẹ, tôi là người theo đạo, ông còn phải nói với tôi cái đó? Tôi đã là người của Giê-su rồi, chỉ làm việc thiện. Đ.m, đi tìm thằng khác đi”. Cách đây không lâu, Phồn Hoa nghe nói Tường Dân chuẩn bị quyên góp tiền xây một nhà thờ nhỏ ở Vương Trại, cũng bàn tán xôn xao lắm. Nghe Khánh Thư nói, xây nhà thờ cũng kiếm ra phết, tiền công đức rất khá,

tiền đếm mỗi tay, kiếm hơn cả buôn gia súc.

Cuối cùng thì bên kia cũng có động tĩnh. Phồn Hoa thấy hai con gái của Thiết Tỏa là Á Nam và Á Đệ đi ra, Tuyết Nga cũng ra theo. Tuyết Nga rượt lên trước, đuổi theo con gái út Á Đệ, nhét vào túi áo cô bé một nắm giấy: “Còn lấy tay áo quyết nước mũi nữa thì tao cho như đòn”. Quan trọng nhất là cái nhìn đầu tiên, nếu là bình thường thì Phồn Hoa chắc chắn không nhìn ra, nhưng lúc này cô bước tới và đã nhận ra. Bước chân của Tuyết Nga quả nhiên hơi “nặng nề”, kiểu “nặng nề” chỉ các bà bầu mới có. Tuyết Nga là người thanh thoát nhẹ nhàng, như một con ngài. Bây giờ thì ngực ưỡn mông cong, đã hơi giống chim cánh cụt rồi. Đợi Tuyết Nga quay lại, Phồn Hoa mới gọi cô. Phồn Hoa nói: “Ôi, Á Đệ làm gì mà cô phải cho người ta như đòn thế. Chân tay mồm mĩm thế, cô nỡ đánh không?”, Tuyết Nga bước về phía Phồn Hoa, còn xoay người chỉ về phía con gái nói: “Tức chết đi được, chỉ một ngày là cổ tay áo cứng đanh lại, sắp thành miếng da mài dao ở hiệu cắt tóc rồi”. Phồn Hoa nói: “Cô cũng không trách Á Đệ được, đấy là do di truyền. Thiết Tỏa hồi nhỏ cũng là đứa thò lò mũi xanh. Cậu ấy còn không bằng Á Đệ, lười đến nỗi nước mũi cũng không thềm lau, toàn lấy lưỡi liếm”. Lúc nói chuyện, mắt Phồn Hoa như máy dò mìn, cứ quét qua quét lại trên bụng Tuyết Nga. Tuyết Nga nói: “Nghe nói Điện Quân kiếm bộn tiền ở Thâm Quyến?”, Phồn Hoa nói: “Lão ấy á, kiếm một đồng tiêu hai đồng, kiếm nhiều đến mấy cũng không đủ một mình lão ấy tiêu. Cô xem Khánh Lâm người ta đấy, không khoe khoang, không phô trương, không mất tí công sức nào, mà lại kiếm được tiền”. Khánh Lâm nói như thể ầm ức lẩm: “Lại còn không mất công sức á? Suốt ngày quanh quẩn bên nó”. Phồn Hoa nói: “Chú thì mệt gì? Sói làm việc chứ chú có làm đâu?”, Phồn Hoa cười, Tuyết Nga cũng cười theo. Tuyết Nga cười, Phồn Hoa sẽ càng nhìn ra vấn đề. Tuyết Nga che bụng. Một tay cô ấy chống lưng, một tay che bụng. Chống lưng là vì đau lưng, còn che bụng là vì

bụng nặng rồi. Nhìn cái dáng này tối thiểu cũng phải 3 tháng rồi. Bùi Trinh đúng là không nhìn nhầm. Ôi, Tuyết Nga ơ là Tuyết Nga, có sợ đau hay không thì cô cũng phải chịu nhát dao này rồi.

Vợ Khánh Lâm từ nhà vệ sinh đi ra, xắn tay áo lên để giúp Khánh Lâm trộn thức ăn cho sói. Khánh Lâm dùng cánh tay chặn cô ta lại, nói cô phải rửa sạch “móng vuốt” đi đã. Cổ Khánh Lâm tuy đen như trục xe, nhưng chỗ cần sạch người ta vẫn rất sạch. Phồn Hoa nghĩ, nếu người Mỹ đến thật, nhất định phải cho bọn họ xem sói của Khánh Lâm, để họ biết người Quan Trang rất chú trọng bảo vệ động vật. Người Mỹ chẳng phải tóm chặt vấn đề nhân quyền của Trung Quốc sao, nhìn xem, chúng ta ngay cả động vật còn bảo vệ thế này, cho nó ăn thịt, cho nó uống canh, còn lấy vợ cho nó, huống hồ là người chứ? Cô còn nghĩ, nên nói với em gái Phồn Vinh, bảo nó chụp cho Khánh Lâm cái ảnh, đăng lên báo. Khánh Lâm có nhiều trò, có nhiều thứ để viết. Những năm trước, cậu ta tuy cũng thuộc dạng lưu manh, chỉ biết trộm gà bắt chó, ngay cả vợ cũng đổi bằng gạo, nhưng sau này được kích lệ bởi chính sách làm giàu của Đảng, được sự giúp đỡ của cán bộ thôn, người ta phấn đấu vươn lên, phát triển dựa vào nuôi trồng, từng bước đi lên khá giả. Thế gọi là gì nhỉ? Gọi là cây thạch lựu bói trái anh đào, không thể ngờ được. Cô lại liếc nhìn bụng Tuyết Nga một cái, nghĩ, đợi giải quyết nhanh gọn cái bụng của Tuyết Nga xong, nhà Tuyết Nga cũng có thể nuôi một con chó, tất nhiên là chó cái. Sói nhà Khánh Lâm chỉ cần nháy lên lưng một cái, bụng chó to ngay. Trong bụng chó cái không phải chó con, mà là từng xấp tiền mặt mệnh giá trăm đồng in hình lãnh tụ. Chó cái bây giờ toàn từ nơi khác đến, miếng ngon để kẻ khác ăn hết. Tuy nói là kinh tế thị trường rồi, không được theo chủ nghĩa bảo hộ địa phương nữa, nhưng tận dụng hết chó cái trong thôn trước, không phải là sai lầm mang tính nguyên tắc chứ? Lấy giống một lần 200 đồng, Tuyết Nga có thể nói với Khánh Lâm, nếu không bớt được một nửa thì bớt

20% vậy. Như thế, Phồn Vinh có thể viết bài đăng báo rồi, dưới sự lãnh đạo của cán bộ thôn, toàn thôn đoàn kết một lòng, chia sẻ tài nguyên, ưu hóa tổng thể, lấy mạnh bù yếu, cùng nhau phát triển. Một câu thôi, tỷ lệ tăng trưởng dân số thôn Quan Trang giảm xuống, tỷ lệ động vật xuất chuồng tăng lên, cuộc sống của bà con ngày càng sung túc. Giống như lời bài hát trong loa, mong con cái, được con cái, cuộc sống hạnh phúc bền lâu mãi mãi.

Hy ban thôn đặt trong một khuôn viên rộng. Ngày xưa, ở đó có một ngôi miếu Khổng Tử, miếu không lớn, xung quanh không có tường bao. Trong miếu thờ pho tượng Khổng Tử bằng đất, còn có bộ “Khổng Tử thế gia phả” sao chép lại từ Khúc Phụ, Sơn Đông. Thời phê Lâm phê Khổng, để phê phán tông pháp phong kiến, người Quan Trang đã cho một mối lửa đốt rụi luôn. Nghe nói người châm mối lửa đầu tiên là Khổng Chiêu Nguyên. Chiêu Nguyên lúc đó là chủ nhiệm ban cải cách thôn. Ông ta triệu tập bà con trong thôn đến họp trước Khổng miếu, phê phán “anh hai Khổng”, chỉ trích “Lâm hói đầu”, sau đó lại cho “anh hai Khổng” và “Lâm hói đầu” vào một nồi hầm, nói bọn chúng là đồ chẳng ra gì, đều là gian thần đều cáng, thông đồng với nhau từ lâu rồi, hùa nhau chơi đùa “chủ nghĩa xã hội”. Ông càng phê càng hăng, càng phê càng bốc, quay đầu lại nhìn Khổng miếu, bất thần nói một câu: “Chết tiệt, chỉ muốn châm cho nó mối lửa”. Các cụ nói, Chiêu Nguyên thực ra là người thật thà, nói xong rồi mới sợ, nói dai thì thành nói đại. Nhưng người thật thà cũng có lúc không thật thà. Lải nhải xong, ông quay lại nhìn bà con, chờ có người phản đối. Nhưng ai ngờ, đáp lại lời ông là một trận tung hô, châm đi, đốt đi! Mũi tên đã bắn đi khó mà thu lại được, nhưng vào giờ phút quan trọng người ta lại càng thích chơi ngông. Ông ta sờ khắp người, móc các túi, tìm bao diêm. Sau khi tìm khắp lượt, ông hét lên: “Ai có bật lửa? Ai có bật lửa?”.

Lúc đó đưa bao diêm lên là ủy viên trật tự trị an hiện nay Mạnh Khánh Thư. Khánh Thư hồi đó mới 4 – 5 tuổi, còn mặc quần thủng đít. Thầy trưởng Khánh Thư chỉ hơi lơ dềnh một chút, đã bị nó móc

luôn bao diêm. Các cụ sau đó kể lại, tay nó còn nhanh hơn cả Lệnh Bội, trước khi ra tay Lệnh Bội còn phải dòm trước ngó sau, đằng này thằng Khánh Thư chẳng cần nhìn ngó gì hết. Lấy được bao diêm, Khánh Thư còn đòi lấy cả tẩu hút thuốc của thầy nó. Nó tưởng Chiêu Nguyên muốn hút thuốc. Thầy nó không đưa, nó liền khóc rống lên. Thế là lộ mục tiêu. Chiêu Nguyên nói: “Thằng kia, mang lên đây. Xem này, con cháu ngoan của Mao Chủ tịch, người kế cận cách mạng của chúng ta, đúng là giác ngộ cao. Mà đúng là thằng không sợ trời, không sợ đất, ít tuổi mà chí lớn”. Có bao diêm rồi, Chiêu Nguyên lại hỏi ai có cò khô. Bà con hầu như đều ngồi bệt, cũng có nhiều người dùng cò khô lót chỗ ngồi, nhưng không ai mang lên. Sau đó có người nói: “Vợ ông cũng lót chỗ ngồi bằng cò khô đấy!”, Chiêu Nguyên không còn cách nào khác, đành phải đi xuống, rút cò khô dưới mông vợ. Ông ta rút lần thứ nhất, rồi lần thứ hai, nhưng dù ông ra sức rút thế nào, bà vợ đang bế con vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Đến lần thứ ba, cuối cùng cũng rút được vài cọng. Khốn nỗi, chỗ cò khô đó lại bị vợ ông tè dầm ướt hết, đông cứng lại. Đông cứng rồi cũng phải châm, Chiêu Nguyên châm lửa, vãi mồ hôi mà vẫn không châm được. Sau đó có người còn làm một bài về “Chuyện ngược đời”:

*Chiêu Nguyên ơi, Chiêu Nguyên
Chiêu Nguyên phê Khổng chó ném đá,
Mặt trời lặn đằng đông mọc đằng tây
Bà xã đẻ ra hòn đá
Chiêu Nguyên thảng chạp vãi mồ hôi
Cây mè khô nở hoa
Ôi, nở hoa, nở hoa...*

Bài về ngược này thực ra không ngược chút nào, cơ bản là việc có thật. Theo lời các cụ, hồi đó Khánh Mậu mới hơn 20 tuổi, đang muốn thể hiện, liền đứng phía dưới đọc trích dẫn lời của Mao Chủ tịch để động viên Chiêu Nguyên: “Hạ quyết tâm, không sợ hy sinh,

vượt qua khó khăn, tranh thủ thắng lợi”. Tục ngữ có câu: “Anh em cùng đánh hổ, bố con cùng đánh trận”. Vào thời điểm mấu chốt, bố Chiêu Nguyên đã đứng ra. Bố ông ta nói: “Đồ chết dẫm, mù à? Phía trước nhiều người như vậy, có ai không dùng cò khô để lót chỗ ngồi không”. Chiêu Nguyên không nghe thấy gì, vẫn cứ đứng đó đánh lừa, khiến ông bố sốt ruột giậm chân: “Điếc à? Cắt tai cho chó ăn đi”. Chiêu Nguyên vẫn không nghe thấy. Ông bố rút ruột, vuốt mặt một cái, hậm hực bước tới, đích thân đánh lừa. Đúng là cáo già, đánh lừa xong, không đưa cho con trai, mà “vô ý” để rơi xuống đất, rơi xuống chân các thành viên ban cải cách ở hàng trước. Họ không muốn làm cũng phải làm, đành phải bước lên cho cùi vào. Nhiều người xếp cùi lừa bốc cao, chỉ quăng hút hết điều thuốc, ngọn lửa đã cháy từ ngoài vào đến trong miếu. Lũ chuột trong miếu tháo chạy ra, kêu chít chít điên loạn, khiến mèo cũng phải sợ chạy mất. Đám cháy đỏ rực một góc trời, thế mới là ráng đỏ thực sự. Thế nhưng, mấy ngày sau, mọi người cứ thấy Chiêu Nguyên mặt hầm hầm, chấp tay sau đít đi lại ở đó, đi hết vòng này đến vòng khác, như lừa kéo cối xay. Vài ngày sau, ông ấy nói: “Chỗ này trống quá, nhìn mà thấy lòng trống rỗng. Hay là dựng một cái sân khấu, có sân khấu rồi cũng có chỗ diễn những vở kịch mẫu, lại còn có thể tuyên truyền tốt hơn tư tưởng Mao Trạch Đông”. Một vạn năm lâu quá, chỉ mong tranh thủ được ít thời gian. Chiêu Nguyên nói làm là làm. Năm đó, lúa mì qua đông, cũng là lúc sân khấu xây xong, thanh đòn nóc làm bằng cây ngân hạnh chỉ thôn này mới có, nghe nói tuổi thọ của cây còn hơn cả lịch sử của thôn Quan Trang, có thể ngược dòng thời gian về những năm Khang Hy. Thanh xà ngang dùng gỗ hòe trăm năm tuổi, cứng như đá, sứt cả lưỡi dao bào. Vật đổi sao dời, càn khôn xoay chuyển, nhiều năm sau, Khổng Tử bị phê phán bôi nhọ hồi ấy bây giờ lại được ưa chuộng, Mạnh Khánh Mậu đọc lời trích dẫn của Mao Chủ tịch động viên Chiêu Nguyên năm đó ra làm bí thư. Vừa nhậm chức, Khánh Mậu

liền bắt tay vào làm xây dựng cơ bản, cho xây ba gian nhà tường đất mái ngói ở phía đông, quét vôi trắng, nối với sân khấu, giống như gian trái đông. Mọi thứ đâu vào đấy, chỉ thiếu mỗi tượng Khổng Tử và “Khổng Tử thế gia phả”. Tượng Khổng Tử thì đơn giản, dùng bùn trát một cái là xong, “Khổng Tử thế gia phả” phải đến Khúc Phụ chép lại. CỬ ai đi đây, thôi thì cử con trai Chiêu Nguyên đi vậy. Con trai Chiêu Nguyên cầm tiền công quỹ đi, nửa tháng sau vẫn chưa về. Sau đó có người phát hiện nó không hề đi Khúc Phụ. Nó ở lại Khuru Thủy, sống ở nhà họ hàng ở Khuru Thủy, dăm thì mười họa mới ra ngoài ăn một bữa, định ăn hết tiền công quỹ mới về. Có điều lạ là, người ta đưa “Thế gia phả” ra thật. Sau đó cũng do vợ ông Chiêu Nguyên lỡ miệng nói ra. Bà cụ nói, năm đó, ông Chiêu Nguyên đã giữ lại một bản “Thế gia phả” trong nhà. Tối hôm châm lửa đốt miếu ấy, ông Chiêu Nguyên về đến nhà liền thắp hương, bắt đầu thờ “Thế gia phả”... Dù nói thế nào thì miếu cũng xây xong rồi, hơn nữa còn làm rạng rỡ truyền thống. Ông Khánh Mậu còn cho sửa sân khấu, gia cố thêm bục sân khấu, bên ngoài ốp đá, mặt đá còn khắc bức “Long Phụng trình tường”. Thợ khắc đá mời từ tỉnh về, khắc tuyệt đẹp. Rồng như đang bay, há miệng xoay mình, quay đầu lại nhìn phụng hoàng. Phụng như đang lượn, giang cánh cong đuôi, ngược mắt nhìn rồng. Từng đám mây quấn lấy đầu rồng và đuôi phụng, mang đậm ý nghĩa cát tường. Hồi đó, có người nói, Khánh Mậu làm vậy là gây dựng sự nghiệp cho mình, sống đến già làm việc đến già, phải cúc cung tận tụy. Nhưng Khánh Mậu vẫn bị mất chức. Khánh Mậu “về vườn”, khuôn viên này, cơ nghiệp này để lại cho Phồn Hoa. Năm ngoái, Phồn Hoa cho xây ba gian nhà mái ngói gạch xanh ở phía tây, giống nhà trái tây của Tứ hợp viện. Giờ thì tốt rồi, thành một Tứ hợp viện hoàn chỉnh. Tứ hợp viện tốt quá, Tường Siêu dạy học ở Bắc Kinh từng nói, lãnh đạo trung ương đều ở nhà Tứ hợp viện, trong sân trồng cây lựu, mùa xuân ra chồi non, xanh mơn mớn, mùa hè ra

hoa đỏ chon chót, đến mùa thu là quả chi chít cành. Còn vì sao lại trồng cây lựu, Tường Siêu cũng có giải thích, nói có ý là đông con nhiều phúc. Có người đề nghị, hay cũng trồng một cây lựu. Phồn Hoa không đồng ý. Cũng không phải vì lo cây lựu vừa bói quả đã bị người ta vật mất, mà cái ý “đông con nhiều phúc” Tường Siêu nói hơi “thế nào ý”. Đúng thế, chẳng phải đối chọi với kế hoạch hóa gia đình sao? Phồn Hoa cũng không quét vôi trắng lên tường, mà từ trong ra ngoài cho ốp gạch men trắng, hơi giống nhà vệ sinh ở thành phố. Lúc đó, gạch men trắng đều rất khó mua, phố lớn ngõ nhỏ ở Khưu Thủy đều lát gạch men, nói làm vậy là “đô thị hóa”, thành phố vệ tinh của tỉnh lỵ. Chủ tịch xã hồi đó họ Vương, biệt hiệu “Vương gạch men” của chủ tịch xã Vương cũng từ đấy mà ra. Do đô thị hóa, nên “Vương gạch men” lên rất nhanh, làm phó thị trưởng thành phố Hán Châu. Hồi đó, xe gạch men đẩy Phồn Hoa phải nhờ em rể mới lấy được.

Phía đông có một vùng hồng. Vàng mây hồng sáng sớm giống dải lụa đỏ, lúc chạng vạng giống ngọn lửa than. Lúc Phồn Hoa đến ủy ban thôn, cả khuôn viên như được trải lụa đỏ. Có vài chú chim sẻ lọt vào giữa, bọn chúng cũng bị nhuộm thành màu đỏ, thành chim đỏ, như trái cây đỏ mọng giữa vùng đất hoang vu. Ngạn ngữ nhà nông nói, vùng hồng buổi sáng không ra khỏi cửa, vùng hồng buổi tối đi xa nghìn dặm. Xem ra thời tiết sắp xấu đi. Khánh Thư đang gọi điện trong văn phòng. Bộ dạng cậu ta rất nghiêm túc, khuy áo Trung Sơn lúc nào cũng cài đến tận cằm. Tóc chải ngược hết ra đằng sau, bôi gel tóc, vừa sáng vừa bóng, ruồi đậu vào cũng phải ngã trượt mắt. Trông thấy cô vào, cậu ta hơi sửng người, đặt điện thoại xuống, nói: “Chị dậy sớm thế, Điện Quân khó khăn lắm mới về được một chuyến”. Lúc nói chuyện, Khánh Thư liếm liếm môi, cười ma mẫn. Phồn Hoa nói: “Đừng bẻm mép nữa, nghiêm túc đi. Còn nói lung tung, xem tôi có xé mồm chú ra không”. Khánh Thư đưa mặt ra: “Xé đi, xé đi, xé rách rồi ai làm việc cho chị”. Khánh Thư hỏi Phồn Hoa

xem bản tin sáng chưa. Phồn Hoa nói cô không bao giờ xem tivi buổi sáng. Khánh Thư nói tiếc quá, quả thật quá tiếc. Phồn Hoa hỏi cậu ta thế đã xem được gì, bên trên có lãnh đạo nào qua đời? Trung Đông bùng nổ chiến tranh? Hay là bọn khủng bố lại đánh bom tàu điện ngầm? Khánh Thư nói: “Còn hay hơn cả Trung Đông. Đài truyền hình tỉnh đưa tin về hội nghị của các chị. Tôi còn nhìn thấy chị trên tivi”. Phồn Hoa nói: “Vớ vẩn, nhiều người ngồi bên dưới như vậy, làm gì có chuyện tôi lên tivi”. Khánh Thư nói: “Cả cái huyện này có mỗi chị là nữ trưởng thôn, lại là đại biểu hội đồng nhân dân huyện. Chị là bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu, chị không lên hình thì ai lên”. Phồn Hoa hỏi nhỏ một câu: “Tôi không làm mất mặt người Quan Trang chứ?”, Khánh Thư nói: “Ôi, làm gì có chuyện đó, chị mang lại vinh quang cho người dân Quan Trang, mang lại vẻ vang cho người dân Khuru Thủy. Chị là Đại sứ hình ảnh của chúng tôi”.

Lúc ra ngoài Khánh Thư thích cầm điện thoại, lúc này Khánh Thư lấy điện thoại ra, chuyển từ tay trái sang tay phải, rồi lại chuyển từ tay phải sang tay trái. Phồn Hoa hỏi cậu ấy định đi đâu. Khánh Thư nói, phải đến trường học một chuyến. Hiệu trưởng gọi điện, nói phòng giáo dục xã sẽ đến trường Tiểu học Quan Trang trong một ngày gần đây. Hiệu trưởng lo sốt vó, vì bàn học có chiếc bị gãy chân, phải dùng gạch để kê. Đám học sinh còn làm vỡ mấy miếng kính, cũng phải lắp thêm, nếu không xấu mặt. Phồn Hoa nói: “Người nào việc ấy, cậu tìm Tường Sinh đi”. Tường Sinh là ủy viên văn hóa – giáo dục – y tế kiêm kế toán của thôn, nhưng hai năm nay, ông làm ăn buôn bán ở Khuru Thủy, bán mì lạnh. Tường Sinh nhiều tuổi hơn Phồn Hoa và Khánh Thư, gần 50 rồi, nhưng theo vai vế ông phải gọi Phồn Hoa bằng cô, gọi Khánh Thư là ông. Khánh Thư nói: “Gọi cho chị không được, tôi đành phải gọi cho Tường Sinh rồi. Tường Sinh bảo tôi giúp ông ấy làm trước”. Phồn Hoa hỏi: “Thế Tường Sinh đâu, vẫn bán mì lạnh ở Khuru Thủy à?”. Khánh Thư nói: “Nuôi quân ba

năm, dùng trong một giờ. Nhưng những lúc cần lại không thấy mặt ông ấy đâu. Đợi ông ấy về, phải áp giải ông ấy đến nhà Khánh Lâm mới được”. Phồn Hoa không hiểu, việc này sao lại dính đến nhà Khánh Lâm? Khánh Thu lại cười ma mãnh: “Việc của thôn thì không để tâm đến, không phải chó chết thì là gì? Tường Sinh đi vắng, thôn cần dùng đến tiền đều do Phồn Hoa tạm ứng. Phồn Hoa đưa cho Khánh Thu 200 đồng. Cô nói: “Bàn phải sửa thì cho sửa, kính phải thay thì cho thay. Không đủ thì chú tự nghĩ cách khác”. Khánh Thu cầm tiền, nét mặt cảm động, mắt ánh lên vẻ khâm phục. Phồn Hoa nói: “Đừng đi vội, kiểm tra lại xem, lần trước sao lại để lọt Tuyết Nga”. Khánh Thu gãi đầu sồn sột, nói cậu ta cũng thấy khó hiểu. Mang thai 9 tháng 10 ngày, giờ Tuyết Nga cũng được 2, 3 tháng rồi, nhưng một tháng trước sao lại không kiểm tra ra chứ? Lẽ nào bụng cô ấy có lắp thiết bị “chống ra-đa”? Cái tay Khánh Thu này, nói một hồi lại quay về vấn đề quân sự. Phồn Hoa nóng ruột, cũng vì nóng ruột nên đã tính thời gian Tuyết Nga mang thai sớm hơn vài tháng. Phồn Hoa nói: “2, 3 tháng là thế nào? Cũng phải 3, 4 tháng rồi, chưa biết chừng 7, 8 tháng rồi, mông cong tợn có khi sắp đẻ rồi”.

Kế hoạch hóa gia đình là việc lớn hàng đầu của thôn. Các cụ ngày xưa nói, trời có to đất có lớn thì cũng không to bằng vấn đề cái bụng. Ngày trước nói vậy có ý là miếng cơm, là bụng lép, không có gì để ăn. Bây giờ nghĩa khác rồi, ý là bụng chị em nhô lên rồi, có bầu rồi. Có lần Khánh Thu lại yêu cầu được giao thêm việc, Phồn Hoa nói, gánh của cậu đủ nặng rồi. Ở Mỹ chức vụ quan trọng nhất là bộ trưởng ngoại giao. Ở thôn Quan Trang, chức vụ quan trọng nhất là chủ tịch hội phụ nữ của cậu. Để đề cao tầm quan trọng của cậu ta, Phồn Hoa dành riêng cho cậu ta một phòng làm việc. Khánh Thu vung vẩy chùm chìa khóa, dẫn Phồn Hoa sang phòng cậu ta. Vừa bước vào cửa, đập vào mắt là hai tấm hình treo trên tường. Một tấm là vị trí các huyệt vị của nam giới và nữ giới, đằng trước, sau lưng,

cạnh trái, cạnh phải, vị trí các huyết vị đều phân rất chi tiết, ngay cả các huyết trên tai cũng có, cái này cậu ta lấy ở chỗ bác sĩ Hiến Ngọc về. Còn tấm kia miêu tả độ tuổi sinh đẻ của phụ nữ trong thôn. Tấm này chia còn tường tận hơn, vừa kết hôn, đang mang thai, đặt vòng, thắt ống dẫn trứng. Mỗi một mục phía dưới lại chia thành các mục nhỏ, tạo thành hình kim tự tháp. Ví dụ như vừa kết hôn, sẽ phân thành đã xin và chưa xin chỉ tiêu sinh đẻ. Đã xin chỉ tiêu rồi lại chia ra đã được và chưa được phê chuẩn. Trên đó còn vẽ rất nhiều hình. Phàm là những người không sinh vượt chỉ tiêu, phía dưới họ tên vẽ một bông lúa mì, có ý là “thu hoạch”, nói một cách chính xác là cậu ta đã “thu hoạch” trong công việc. Phàm là những người chỉ đẻ một con, không chỉ vẽ cờ đỏ mà còn có cả sao năm cánh, ý là “lính đứng đầu”. Đã đặt vòng thì vẽ trắng tròn. Đã thắt ống dẫn trứng thì vẽ trắng khuyết một nửa, Khánh Thu nói thực ra đó là chiếc liềm. Bước vào cửa, Khánh Thu kéo ngăn kéo bàn ra trước, lấy ra một sợi dây ăng-ten, dùng khăn mùi xoa lau từ đầu đến cuối một lượt. Sau đó Khánh Thu đến đứng trước tấm bảng, ưỡn ngực thẳng lưng, giống tướng quân đang đứng trước sa bàn. Phồn Hoa nói: “Đừng đứng đực ra đấy nữa, kiểm tra lại cho tôi mau lên đi”.

Sợi dây ăng-ten lướt đi lướt lại giữa bông lúa mì, ngôi sao năm cánh, mặt trăng và lưỡi liềm, dừng lại một lát dưới ba chữ “Điều Tuyệt Nga”, sau đó lần theo mũi tên đỏ đến mục “Kiểm tra sức khỏe định kỳ”. Đầu dây ăng-ten lắc la lắc lư, lúc thì giống người lính đứng nguyên tại chỗ, lúc lại giống chuồn chuồn đập nước. Một lát sau, Khánh Thu đưa ra báo cáo: “Rất rõ ràng, chưa bị dính”. Phồn Hoa nói: “Bụng nhô cả lên rồi còn chưa dính?”, Khánh Thu giẫm lên ghế, bò lên tấm bảng để xem, sau đó lại báo cáo Phồn Hoa: “Đúng rồi, chưa bị dính mà. Cây lựu bói trái anh đào. Lạ thật”. Khánh Thu nhảy từ trên ghế xuống. Cậu ta nhảy rất thiện nghệ, nhảy qua thành ghế, giống như vận động viên thể dục dụng cụ nhảy yên ngựa vậy. Sau

khi tiếp đất, Khánh Thư nhìn xéo lên xà nhà nghĩ một lát, rồi kéo ngăn kéo lấy ra một quyển “Báo ảnh Quân giải phóng”. Bên trong kẹp các loại chứng từ, tiêu đề đều in bốn chữ: “Bệnh viện Vương Trại”. Khánh Thư nhấm nước bọt, tay giở nhanh thoăn thoắt, cuối cùng dừng lại ở một tờ giấy. Đó là giấy khám sức khỏe của Diêu Tuyết Nga, máy in ra, ở mục “có thai hay không có thai” đánh một chữ “không”. Phồn Hoa nói: “Không thể thế được, qua mặt được người khác chứ không qua mặt được tôi”. Khánh Thư nói: “Máy móc có vấn đề rồi. Bom điều khiển la-de của Mỹ chị biết không? Máy tính kiểm soát đấy, tối tân nhất thế giới, nhưng lúc có vấn đề thì cũng không tránh khỏi. Vì thế Mao Chủ tịch nói, đế quốc Mỹ là con hổ giấy”.

Phồn Hoa sốt ruột, hể sốt ruột là nói tục: “Chết tiệt! Đừng nói nhăng cuội nữa, khẩn trương đến Bệnh viện Vương Trại, phải làm cho ra nhẽ”. Nói rồi, Phồn Hoa đột nhiên mỉm cười, còn thối sáo như đàn ông. Có trò mèo, cô cuối cùng đã phát hiện ra trò mèo. Tên trên giấy xét nghiệm là Diêu Tuyết Nga, nhưng tuổi lại không đúng. Tuyết Nga bao nhiêu tuổi nhỉ? Cũng phải 35 rồi, nhưng trên giấy xét nghiệm lại ghi là 30 tuổi. Quan trọng là trên tờ xét nghiệm còn ghi “buồng trứng phát triển không tốt”. Vớ vẩn, buồng trứng của Tuyết Nga mà không tốt thì trên thế giới này không có buồng trứng nào tốt cả. “Phải giữ cẩn thận giấy xét nghiệm này”, Phồn Hoa nói: “Chưa biết chừng còn dùng đến”. Khánh Thư nói: “Bí thư yên tâm đi, tôi sẽ giữ nó như giữ gìn đôi mắt của mình”. Phồn Hoa đính chính lại, bảo cậu ta không được gọi lung tung. Khánh Thư nói: “Thế thì chị khẩn trương phục chức đi, như vậy tôi sẽ không gọi nhầm nữa”. Phồn Hoa nghĩ, Khánh Thư không biết thật hay giả vờ không biết, bí thư chi bộ là bên trên bổ nhiệm, không phải cô cứ muốn phục chức là được.

Khánh Thư không muốn đến Bệnh viện Vương Trại. Cậu ta cứ nhõng nhẽo như gái vừa về nhà chồng, chẳng giống người xuất thân từ quân ngũ chút nào. Cậu ta lẩm bẩm, lần nào đi cũng bị người khác trêu, hỏi đứa bé trong bụng kia có phải giống của cậu ta không, bức cả mình. “Hay là để đàn bà con gái các chị đi đi, Tiểu Hồng thế nào?” Khánh Thư nói. Thế mà cậu ta cũng nghĩ ra được, Tiểu Hồng còn chưa lấy chồng. Những việc đẻ đẻ này, con gái chưa chồng đời nào muốn dính vào. Cuối cùng Phồn Hoa vẫn phải đi. Phồn Hoa đi kiểm Hiến Ngọc trước, Hiến Ngọc hay nhập thuốc ở Bệnh viện Vương Trại, quen biết nhiều người ở đó. Nhưng Hiến Ngọc vừa nghe nói là việc của Tuyết Nga thì xua tay, nhổ mấy bãi đờm. Phồn Hoa chợt nhớ ra, Tuyết Nga từng cãi nhau với Thúy Tiên, vợ của Hiến Ngọc. Con gà mái nhà Tuyết Nga bay qua tường, chạy vào ổ rơm của nhà Hiến Ngọc đẻ trứng, Thúy Tiên vợ Hiến Ngọc đem trứng cất vào hũ. Thế là cãi nhau, hai người túm lấy nhau, rút tóc cắn xé. Hiến Ngọc lao vào can, Tuyết Nga chửi luôn cả Hiến Ngọc, nói cậu ta cũng chẳng phải hạng người tử tế. Lần nào tiêm cho các chị em, hai mắt cứ hấp háy đã đành, tay cũng không chịu để yên, xoa mông bên này, xoa mông bên kia. May mà mông chị em chỉ có hai quả, nếu có ba quả, chắc Hiến Ngọc cũng không tha. Chửi Hiến Ngọc xong, Tuyết Nga quay sang chửi Thúy Tiên, nói Thúy Tiên lấy cớ tiêm giúp Hiến Ngọc, nhưng thực ra là cời quần đàn ông, Thúy Tiên đã tuột quần của tất cả đàn ông trong thôn Quan Trang. Lúc này, Hiến Ngọc nhìn tờ giấy khám sức khỏe, cười một cách bí hiểm: “Mụ đàn bà thối này, tôi dây vào làm gì cho mệt”.

Phồn Hoa cười, nói: “Thì chú cứ coi như cô ấy không phải là Tuyết Nga, mà là vợ chú, thế là ổn. Chú là chuyên gia, chủ yếu là tôi sợ người của bệnh viện lừa tôi”. Hiến Ngọc nói: “Cô ta mà là vợ tôi, tôi cho chết nhân đạo từ lâu rồi. Hơn nữa, nếu người ta đã muốn lừa chị, thì tôi cũng đếch làm gì được”. Phồn Hoa nói: “Chẳng phải chú rất thân với họ sao? Chỉ là nhờ họ đối chiếu, rồi cho một tờ giấy chứng nhận khác”. Hiến Ngọc đột nhiên há hốc miệng, hai mắt tròn tròn, mặt ngệt ra. Phồn Hoa không biết cậu ta giờ trò gì, hóa ra là cậu ta muốn hắt xì hơi. Ở Khuru Thủy, hắt xì hơi cũng có ý nghĩa tượng trưng, có thể hiểu là có người đang nhớ mình, cũng có thể hiểu là có người đang rửa mình. Phồn Hoa chỉ lo Hiến Ngọc hiểu là bị chửi. Nhưng ở đời, càng sợ ma, ma lại càng đến gõ cửa. Quả nhiên, Hiến Ngọc cho là có người đang rửa cậu ta, hơn nữa người đó là Thiết Tỏa. Hiến Ngọc nói: “Có phải Thiết Tỏa nghe phong phanh được gì rồi không? Thằng đấy chắc chắn đang chửi sau lưng tôi”. Phồn Hoa vội nói: “Thằng đấy thì biết đếch gì, tôi lấy nhân cách ra bảo đảm, nhất định sẽ giữ bí mật cho chú. Sợ gì chứ, đừng sợ”. Hiến Ngọc cười, cười rất thản nhiên, như chẳng sợ bố con đứa nào. Hiến Ngọc vỗ ngực, nói: “Tôi sợ gì nó, chửi thì cứ chửi, nó làm gì được tôi? Hơn nữa, tôi làm vậy không phải vì bản thân mình, mà để thực hiện quốc sách cơ bản. Đ.m, ông đây phải xả thân thôi”.

Bệnh viện Vương Trại là công trình biểu tượng của xã Vương Trại, công trình biểu tượng đều được lên báo, không được đăng báo thì nói gì là công trình biểu tượng? Bệnh viện vừa xây dựng mở rộng xong, khuôn viên rộng hơn nhiều, trồng rất nhiều cây mà ngay cả Phồn Hoa cũng chưa thấy bao giờ. Cây cao nhất là cây ngân hạnh. Trước Phồn Hoa từng nhìn thấy cây đó, vì thôn Quan Trang từng có một cây, sau này biến thành xà nhà sân khấu. Cây trước mắt được đánh từ nơi khác về, cành chật trụi cả, chỉ trơ thân cây. Thân cây treo mấy cái bình, đang truyền nước cho cây đấy. Trên nóc tòa nhà bên

trái cây ngân hạnh mới cất thêm cái nóc gạch lưu ly, nóc tòa nhà bên phải làm một quả bóng tròn như cái trống vỏ thiếc, bên trên quả bóng tròn lại đặt một cái tháp nhọn, hơi giống tháp truyền hình Đông phương Minh châu thường xuất hiện trên kênh vệ tinh Thượng Hải. Công trình này do chủ tịch xã Ngưu chủ trì xây dựng, có người nói bóng tròn cộng thêm chóp nhọn rất giống ngầu pín và tinh hoàn bò. Sau khi mở rộng xây dựng, Phồn Hoa chưa đến lần nào, giờ nhìn thấy rồi thì cũng thấy giống thật. Hiến Ngọc nói, khoa sản ở trên cái tháp đó. Phồn Hoa nói: “Lạ thật, đến khoa sản phần lớn là các bà chưa vượt mặt, trèo cao thế thì vất vả quá”. Hiến Ngọc nói đùa: “Chính là vì muốn các chị em nhìn thấy mà sợ, tốt nhất là đẻ ít thôi. Nhưng có thang máy mà”. Hai người họ đi thang máy lên. Trong thang máy có cái mùi khai nồng. Phồn Hoa nghĩ, khai cũng phải, thang máy vốn là đường tiết niệu của “ngầu pín”.

Đến khoa sản, Hiến Ngọc tìm một bác sĩ quen. Vừa trông thấy bác sĩ đó, Phồn Hoa liền thấy thiếu tự nhiên. Lúc Phồn Hoa sinh Đậu Đậu, chính là ông này đỡ đẻ, trước đấy Điện Quân còn dúi cho ông ấy phong bì 500 đồng. Bác sĩ đó họ Vương, người thôn Vương Trại. Đưa xong phong bì, Điện Quân nói với cô, coi như cho rùa ăn. Bác sĩ Vương không nhận ra cô. Hiến Ngọc mời thuốc trước, sau đó đưa tờ giấy đó ra. Bác sĩ Vương nói: “Đã viết rất rõ ràng rồi mà”. Phồn Hoa vội vàng nói: “Người này đã từng sinh con, trong giấy lại ghi buồng trứng có vấn đề”. Bác sĩ Vương nói: “Từng sinh con thì không có vấn đề sao? Ai quy định thế”. Phồn Hoa vội ra hiệu cho Hiến Ngọc châm thuốc cho người ta. Phồn Hoa nói: “Nhưng trong giấy viết là buồng trứng phát triển không tốt?”. Bác sĩ Vương nói: “Đó là sức mạnh của khoa học, khoa học công nghệ là sức sản xuất hàng đầu mà. Phát triển không tốt cũng không sao, có thể tìm cách để nó phát triển tốt”. Phồn Hoa nói: “Phát triển không tốt, chẳng phải là có vấn đề sao? Còn nữa...”, Phồn Hoa chưa nói xong, bác sĩ Vương liền nói: “Có

vấn đề thật cũng không sao, cắt hai lạng thịt đó đi là xong”. Hiến Ngọc nói: “Bác sĩ Vương, ý chị ấy là giấy kiểm tra sức khỏe này có vấn đề. Buồng trứng của người này rất tốt, nhưng trong giấy lại ghi là phát triển không tốt. Còn nữa, tuổi của người phụ nữ này cũng viết sai”. Bác sĩ Vương nói: “Ôi, mong hồ không được sờ, tuổi của chị em cũng không được hỏi, ai biết là chuyện gì chứ”. Phồn Hoa nói: “Hay là máy móc có vấn đề?”, bác sĩ Vương nói: “Cái gì chẳng có vấn đề, hướng hồ là máy móc”. Phồn Hoa sốt ruột, nói: “Người đàn bà này rõ ràng đã mang thai, nhưng trên giấy lại viết không có thai. Vấn đề nghiêm trọng rồi”. Bác sĩ Vương nói: “Tôi nói cái nhà chị này, thế chẳng phải còn hơn là không có thai mà viết là có thai sao? Đỡ bị mừng hụt”. Nói rồi, bác sĩ Vương trả lại Hiến Ngọc tờ giấy, quay lại phòng khám. Phồn Hoa tức quá, hạ giọng nói: “Thằng đều, nó ngu thật hay giả vờ ngu thế?”, Hiến Ngọc nói: “Tất nhiên là giả vờ ngu rồi. Chẳng ai muốn mua dây buộc mình đâu”.

Phồn Hoa nhìn chữ ký trên giấy, giống như giun như dế, tóm lại là không giống người viết. Phồn Hoa đẩy Hiến Ngọc vào phòng khám: “Chú hỏi lão xem, đây là chữ ký của ai”. Hiến Ngọc đành phải muối mặt bước vào. Bác sĩ Vương vốn bị cận thị, nhưng lúc này lại giơ tờ giấy ra xa như bị viễn thị vậy, còn vừa xem vừa lắc đầu. Ở bên ngoài, Phồn Hoa đưa mắt bảo Hiến Ngọc đưa cho bác sĩ đối diện xem. Bác sĩ đối diện xem cũng lắc đầu. Bác sĩ đó nói: “Chữ viết như rồng bay phượng múa, chữ thảo, viết thảo quá ngay cả tôi cũng không luận ra”. Người đó hỏi Hiến Ngọc: “Anh luận ra không?”, Hiến Ngọc nói cũng không luận ra. Bác sĩ đó nói: “Thì thế, anh không luận ra, tôi luận ra làm sao được?”.

Phồn Hoa nghĩ, hay là đi tìm chủ tịch xã Nguru. Nhưng cô thay đổi ngay ý định. Mùa đông năm ngoái, cô có tranh luận vài câu với chủ tịch Nguru về việc đi hay ở lại xã. Chủ tịch Nguru vẫn còn giận về vụ nhà máy giấy bị đình chỉ sản xuất. Ai chẳng biết, chủ tịch Nguru và

giám đốc nhà máy giấy đó là anh em với nhau. Chủ tịch Nguru đi các nước Đông Nam Á khảo sát nghề nuôi vịt và trồng lúa nước, lộ phí đều do nhà máy giấy chi. Cũng vì nể mặt em rể, nên chủ tịch Nguru mới khoan dung độ lượng, không giở mặt với cô. Việc này mà để chủ tịch Nguru biết được thì coi như xong, chưa biết chừng lại lấy thôn Quan Trang ra để bêu riếu. Quên lão đi, nhằm thì nhằm vậy. Nếu máy móc có vấn đề thật, cũng chưa chắc là việc tồi, Phồn Hoa lại nghĩ, đến lúc đấy các thôn đều có “võ kế hoạch”, chẳng riêng gì thôn Quan Trang. Hơn nữa, cô chắc chắn có thể giải quyết được Tuyết Nga, mà các trưởng thôn khác, chưa chắc đã có bản lĩnh như cô. Phồn Hoa và Hiến Ngọc đi thang máy, từ “ngẫu pín” đi ra, ra phố gọi xe. Có một chiếc “bánh mì”, Phồn Hoa đang định giơ tay gọi, Hiến Ngọc nói: “Dù sao cũng phải ngồi ‘xe con’ chứ”, Phồn Hoa nói: “Mất mặt chú phải không?”.

Hiến Ngọc xấu hổ, nói: “Có chút sĩ diện đều mất tiêu rồi”. Nói đến đây, Hiến Ngọc bất ngờ vỗ trán, nói: “Nhớ ra rồi, có một người có thể giúp”, nghe Hiến Ngọc nói vậy, Phồn Hoa biết ngay người cậu ta nhắc đến là ai. Đó là một nữ thanh niên trí thức, họ Phạm, trước từng là bác sĩ chân đất. Hồi đó, bác sĩ Phạm này tôn sùng nhất hai người, một là bác sĩ chân đất Điền Xuân Miêu trong phim “Xuân Miêu”, người kia là Lý Tú Minh sắm vai Điền Xuân Miêu. Cô ấy cũng thuộc loại thần tượng các ngôi sao sớm nhất. Ngay cả tên mình cô ấy cũng đổi, Phạm Kháng Mỹ đổi thành Phạm Miêu Tú. Hồi học tiến tu ở trường y tế Khuru Thủy, Phạm Miêu Tú và Hiến Ngọc từng có một thời gian yêu nhau, cô ấy hiện là trưởng bộ phận điều trị nội trú. Lúc Hiến Ngọc và Phồn Hoa đến khu điều trị nội trú, bác sĩ Phạm cũng vừa từ phòng bệnh bước ra. Bác sĩ Phạm vừa nhuộm tóc, nhìn xa còn rất trẻ, nhưng lại gần thì thất vọng, giống như một nhĩ đen mọc trên thân gỗ mục. Thế nhưng, cái ánh mắt khi cô nhìn Hiến Ngọc thì vẫn có cái chất ghen tuông của tụi trẻ, có chút gì đó hờn giận, chế

giấu và ngượng ngùng. Phồn Hoa khen cô trẻ, ngày càng trẻ ra. Bác sĩ Phạm cười nhạt, hỏi Hiến Ngọc: “Nhà lại có ai ốm à, chắc không phải người đó chứ?”, Hiến Ngọc nói: “Xem em kìa, không ốm đau bệnh tật thì không đến thăm em được à?”. Bác sĩ Phạm dẫn họ vào văn phòng ngồi, nói: “Tôi không rót nước cho hai người nữa, cốc dùng một lần hết rồi. Nói đi, có việc gì?”. Hiến Ngọc lại nói dông dài thêm vài câu, rồi bảo Phồn Hoa đưa tờ giấy đó ra, lại kể đầu đuôi câu chuyện. Bác sĩ Phạm nhìn tờ giấy, nói: “Đừng tìm nữa, chịu thua đi”. Phồn Hoa giật thót người, vội vàng hỏi rút cục là thế nào. Bác sĩ Phạm ngó bên ngoài cửa rồi đóng cửa lại, nói: “Cái này không phải lỗi máy tính. Chỉ là xét nghiệm nước tiểu thôi mà, để ợt, thường thì sẽ không có vấn đề gì”.

Hiến Ngọc đưa mắt nhìn Phồn Hoa, ý muốn nói đã tìm đúng người rồi. Bác sĩ Phạm nói: “Bất kể tôi nói gì, sau khi hai người bước ra khỏi cánh cửa này, coi như tôi không biết gì hết”. Hiến Ngọc nói: “Tất nhiên rồi”. Phồn Hoa nói: “Chúng tôi chưa bao giờ đến đây”. Bác sĩ Phạm nói: “Người này đã chuyển đi rồi. Lên trời rồi”. Hiến Ngọc nói: “Chết rồi?”, bác sĩ Phạm nói: “Tóm lại là lên rồi. Chưa biết chừng hai người cũng biết người này. Cô ấy tên là Trương Thạch Anh, chị gái cô ấy ở cùng thôn hai người”. Phồn Hoa nói: “Ai thế? Sao tôi lại không biết?”, bác sĩ Phạm nói: “Chị cô ấy rất xinh, tên là Trương Thạch Lựu”. Hiến Ngọc nói: “Trương Thạch Lựu? Quả thật rất xinh đẹp. Trông thì xinh nhưng lại ‘điếc’. Cô ấy là một trong bốn phụ nữ không đẻ được trong thôn”. Bác sĩ Phạm nói: “Cô em có đẻ được không thì tôi không biết. Chắc cũng không đẻ được. Hàn Quốc chẳng phải có diễn viên tên là Kim Hee Seon sao? Không biết? Hiến Ngọc này, anh chẳng phải rất ham học sao, sao lại biến thành kẻ không đọc sách, không xem báo đài thế? Kim Hee Seon là đệ nhất mỹ nhân của Hàn Quốc. Cô này được gọi là Kim Hee Seon của Trung Quốc. Thời đại thay đổi rồi, mặt trái xoan cũng mài ra ăn được, lên rồi”,

Phồn Hoa hỏi: “Về khoa sản Bệnh viện Khuru Thủy rồi?”, bác sĩ Phạm nói: “Lên nữa đi”, Hiến Ngọc nói: “Làm Giám đốc Bệnh viện Khuru Thủy?”, bác sĩ Phạm nói: “Cứ bảo sao mà anh không khá lên được, lên nữa đi”. Hiến Ngọc nói: “Còn lên nữa thì lên cung trăng rồi, cô ấy không phải làm Hằng Nga rồi chứ?”. Bác sĩ Phạm nói: “Hằng Nga á? Làm Hằng Nga phải ở vậy. Cô ta làm sao ở vậy được chứ? Một ngày cũng không được. Cô ấy gả cho con trai chủ tịch huyện rồi, cây lựu bói trái anh đào rồi, hiện là phó trưởng phòng y tế rồi”. Phồn Hoa nghĩ không ra, một người như thế, sao lại giúp Thiết Tỏa chứ? Bác sĩ Phạm đúng là người nói năng chua ngoa, nói: “Có hai khả năng, một là vô ý làm nhầm, vì cô ta vốn chỉ là cái gối thêu hoa; hai là cố tình làm nhầm, vì muốn thêu hoa lên gối thì phải mất tiền”.

Phồn Hoa nghệt mặt ra, nhất thời không biết nên nói gì. May mà có Hiến Ngọc nhắc, không thì cô không biết vì sao lại đến đây. Hiến Ngọc nói: “Có thể kiểm tra lại không, xác minh là đã làm nhầm”. Bác sĩ Phạm nói: “Cái này không khó, mỗi tháng kiểm tra sức khỏe một lần, đến lúc đấy anh đưa cô ta đến là được”. Hiến Ngọc rối rít nói tốt quá, tốt quá, còn nói cô ấy nể mặt cậu ta, đến lúc đấy giúp đỡ chiếu cố cho, nhất thiết không được để phạm sai lầm. Bác sĩ Phạm liếc nhìn Hiến ngọc, bất ngờ hỏi: “Đứa bé trong bụng người đàn bà đó, không phải của anh chứ?”, Hiến Ngọc vội vàng phân bua, thề thốt, còn kéo tay Phồn Hoa, bảo Phồn Hoa làm chứng cho cậu ta. Ánh mắt của bác sĩ Phạm liếc sang Phồn Hoa, quét từ cánh tay cho đến mặt, như thể cô là Tuyết Nga viết trên tờ giấy này vậy. Phồn Hoa nghĩ, con mụ này đúng là nhạt nhẽo vô vị, mình vốn định cảm ơn, giờ thì quên đi.

Hồi ông Khánh Mậu còn nắm quyền có một câu cửa miệng trích dẫn lời Mao Chủ tịch nói về tầm quan trọng của công tác tư tưởng, “Không quét thì không sạch bụi”, ý là chỉ có hành động mới có thay đổi. Lúc bàn giao công tác, ông Khánh Mậu vẫn nhắc lại câu nói này trước mặt cán bộ xã, nói đây là “tài sản quý báu” của cán bộ thôn, không được để thất truyền. Hôm sau, Phồn Hoa đi tìm Tuyết Nga, cô muốn thông qua “cái chổi” công tác tư tưởng, quét sạch “bụi bặm” trong bụng Tuyết Nga. Phồn Hoa lôi Khánh Thư đi cùng. Phồn Hoa nói: “Việc này lẽ ra chú phải đi, chú phụ trách mảng này mà”. Nhưng Khánh Thư không hề cảm kích, nói chủ tịch huyện Trương đã nói trên tivi rồi, các thôn đều phải do người đứng đầu làm thống soái, cậu ta cùng lắm chỉ là chân sai vặt. Cái tay Khánh Thư này, lúc nước sôi lửa bỏng không xông pha chiến đấu thì thôi, lại còn rút đầu rút cổ. Phồn Hoa chau mày, nói: “Tùy chú thôi”. Khánh Thư lầu bầu vài câu, nhưng vẫn đi theo Phồn Hoa.

Thiết Tỏa làm công nhân sửa đường ở ngoại thành Khuru Thủy, chỉ có mình Tuyết Nga ở nhà. Thiết Tỏa đi làm cũng là do thôn sắp xếp. Thông qua em rể, Phồn Hoa xin được 10 suất, 10 người này không phải không làm nuôi trồng, cho dù có làm cũng mất cả chì lẫn chài, đều chẳng làm nên trò trống gì. Tuyết Nga hiện giờ chỉ nuôi hơn chục con gà và một con lợn. 20 năm trước, khung cảnh “Gà kêu, con khóc, lợn chạy quanh sân” là biểu tượng của sự phồn thịnh phát triển, còn bây giờ thì không ổn rồi. Cải cách mở cửa đã thực hiện 20 năm rồi, thế mà anh vẫn coi cái phao câu con gà là ngân hàng, càng chứng tỏ anh là đồ bỏ đi. Chú lợn đen đang cọ vào thân cây hòe cho

đỡ ngựa, cái đuôi vừa ngắn vừa bé vẩy qua vẩy lại để đuổi ruồi, trông có vẻ rất dễ chịu. Phồn Hoa nhìn chú lợn, nghĩ cách làm sao đối phó với Tuyết Nga. Lá cây hòe vẫn chưa rụng hết, in bóng như những đồng tiền xu lên tường rào. Chú lợn cọ đi cọ lại, khiến bóng lá cây như nhảy múa. Tuyết Nga bưng một cái bát sứt đầy ngô cho gà ăn, miệng gọi chíp chíp. “Đừng gọi nữa, cô đến rồi đây”, Phồn Hoa nói băng quơ một câu, “Đến xem tivi màu của nhà cô đây”. Chiếc tivi màu to tướng nhãn hiệu Hitachi ở nhà Tuyết Nga là Thiết Tỏa bốc thăm trúng thưởng có được, Phồn Hoa đã nghe người khác nói vô số lần rồi, lúc này, Phồn Hoa lại nhắc đến trúng thưởng như vừa biết chuyện vậy. “Ôi, đây là cái tivi Thiết Tỏa trúng thưởng sao? Thiết Tỏa hên thật, tay chú ấy bôi dầu thơm hay rửa xà phòng thơm thế?”.

Tuyết Nga vênh mặt lên, mắt lim dim, sung sướng chìm trong hồi ức, dáng vẻ như đang nếm mật ngọt vậy, nói hôm đấy Thiết Tỏa vác xẻng ra khỏi cổng thì gặp một vị hòa thượng. Đã bao giờ có hòa thượng đến Quan Trang thôn chưa? Trăm năm cũng chẳng có đến một người. Hòa thượng không phải người phàm, tu hành đắc đạo sẽ thành Phật. Chẳng mấy khi có hòa thượng đến, thế mà Thiết Tỏa gặp được. Phồn Hoa không muốn bóc mẽ cô ấy, gần thôn Quan Trang có chùa Phổ Tế, ở đó có ba vị hòa thượng, cô cũng từng gặp trên đường. Tuyết Nga lại nói, hôm đó vừa vặn đường làm đến cửa siêu thị Khuru Thủy mới khai trương, Thiết Tỏa nhớ ra, Á Nam và Á Đệ trước cứ đòi mua hộp bút. Ăn cơm trưa xong, Thiết Tỏa vào siêu thị. Hộp bút rất rẻ, có 4 đồng một cái. Thiết Tỏa mua 2 cái, hết 8 đồng. Thiết Tỏa mua đồ không bao giờ lấy hóa đơn, người nhà quê mà, không có thói quen đấy. Nhưng hôm đó thấy nhiều người lấy hóa đơn, Thiết Tỏa cũng lấy hóa đơn. Người bán hàng nói, ông anh mua thêm cái gì đi, mua đủ 10 đồng có thể bốc thăm trúng thưởng. Thiết Tỏa da mặt mỏng, mỏng hơn vỏ trứng gà, thấy người ta là con gái, nên không mua cũng ngại. Thiết Tỏa mua thêm chiếc bút bi, sau đó

theo mọi người đi bốc thăm. Đúng là Phật tổ phù hộ, mấy người đứng trước đứng sau đều bốc không trúng, thế mà Thiết Tỏa lại bốc trúng. Phồn Hoa nói: “Phải cảm ơn Á Nam và Á Đệ, nếu không phải hai đứa đòi mua hộp bút, thì Thiết Tỏa bản lĩnh lớn đến mấy cũng phải bó tay”. Khánh Thư đứng cạnh nói: “Bốc cái gì, nước không nguồn, cây không cội”. Phồn Hoa nói: “Nói đi nói lại, con gái vẫn thích. Lệnh Huy chẳng phải cũng làm đường ở đó sao? Cậu ấy cũng bốc, sao không bốc được gì?”, Tuyết Nga nói: “Thì thế, hôm đó Lệnh Huy cũng mua hết 7, 8 chục đồng, nhưng có bốc được cóc khô gì đâu”. Phồn Hoa nói: “Thế nên hai cô con gái là tuyệt nhất, đợi chúng nó lớn, cô và Thiết Tỏa ngồi mà hưởng phúc đi”.

Sau đó Phồn Hoa lại hỏi, Thiết Tỏa một ngày kiếm được bao nhiêu tiền. Tuyết Nga không trả lời, đứng dậy đi vào phòng một lúc, xách ra một chiếc túi ni-lông, đổ ra mới biết, hóa ra là mấy đôi giày da: “Sur bố chúng nó, phát cái này. Tháng trước phát năm đôi, bảo là một đôi đáng giá 70 đồng, còn nói là hàng hiệu. Hồi trẻ, em cũng đi giày hàng hiệu rồi. Em nghĩ, thôi thì coi như mình mua. bèn lấy một đôi ra đi thử, đi chưa được một tuần đã lòi cả ngón chân ra. Sau đó nghe nói giày này là em vợ trưởng phòng giao thông làm, sản xuất tại Khuru Thủy mình!”. Phồn Hoa nói: “Cô đúng là lắm cảm, trả lại cho người ta đi, lại còn lấy ra đi nữa. Không trả lại, rõ ràng bị mắc lừa. Cô quá sơ ý, trước khi đi sao không xem cho kỹ chứ?”, Khánh Thư chêm một câu: “Trưởng phòng Bạch phải không? Ông ấy cũng từng là lính”. Tuyết Nga chỉ tay vào Khánh Thư, nói: “Đúng, đúng là lão họ Bạch đấy. Mặt trắng gian thần”. Khánh Thư tránh ngón tay của Tuyết Nga, nói: “Ông ấy họ Bạch, nhưng lại không trắng, đen như cột nhà cháy. Hồi còn trong quân ngũ, ông ấy học tập Lôi Phong. Ông ấy học Lôi Phong, bọn tôi học ông ấy, lính mới học bọn tôi. Ông ấy sao mà thay đổi nhanh thế”.

Sau đấy là nói đến từ giấy khám sức khỏe. Phồn Hoa nói: “Tuyết

Nga này, không phải tôi nói nhiều, nhưng cô đúng là ruột để ngoài da. Không phân biệt đâu là vùng đâu là chỗ cũng không sao, việc giày da qua loa cũng không thành vấn đề, nhưng việc kiểm tra sức khỏe cô cũng dám đại khái sao? Lần trước cô kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện, họ viết sai cô cũng không biết sao? Tôi biết là cô không biết. Khánh Thư lấy tờ giấy ra cho Tuyết Nga xem. Cô xem cho kỹ vào, bên trong viết sai rồi”. Nét mặt Tuyết Nga bỗng chốc thay đổi rất lạ, mặt thất thần. Cô ấy ngồi yên, không nhúc nhích, tóc tự nhiên xõa xuống, che kín cả nửa mặt. Phồn Hoa lại nói: “Cũng may chỉ là kiểm tra sinh đẻ kế hoạch, sai còn sửa được. Còn nếu bị bệnh thật, không phát hiện ra, có phải nhờ việc điều trị không”. Tuyết Nga xem tờ giấy, thờ phỉ phò, còn lấy lưỡi đẩy vào cạnh má như bị đau răng. Phồn Hoa tiếp tục phê bình cô ấy: “Những thứ không được qua loa đại khái mà lại đại khái sẽ xảy ra chuyện. Đương nhiên, đây không phải lỗi của cô, trách nhiệm thuộc về Bệnh viện Vương Trại. Nhưng lúc cầm tờ giấy này cũng nên xem một cái chứ. Tôi đoán là bệnh viện đã nhầm cô với người khác. Chưa biết chừng người này có vấn đề, nhưng đến giờ vẫn không biết, vẫn còn đang cùng chồng ra sức ấy chứ. Nhưng có gắng đến mấy cũng bằng thừa. Cây thạch lựu có thể bói ra anh đào không?” Phồn Hoa vừa cười vừa nói, nói rồi quay sang Khánh Thư, “Khánh Thư, chú nói có đúng không?”, Khánh Thư lập tức phụ họa theo: “Có mà điếc đặc”. Cầu xây xong thì phải qua sông, Phồn Hoa liền kéo Khánh Thư vào một cách hợp tình hợp lý: “Tuyết Nga này, cô không phải cảm ơn tôi đâu, nếu muốn thì phải cảm ơn Khánh Thư. Khánh Thư đúng là tinh mắt, việc này cũng may mà Khánh Thư phát hiện ra”.

Khánh Thư hơi hoảng, xua xua tay như phải bồng: “Tôi, tôi không dám tranh công đâu”. Phồn Hoa nói: “Đương nhiên, tôi bảo Khánh Thư kiểm tra. Vừa kiểm tra là có vấn đề ngay. Cô ý à, việc không nên để lâu, mau đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào. Lần này không được

sơ suất đâu, kiểm tra kỹ mới được. Cô yên tâm, hết bao nhiêu tiền thôn sẽ chi”. Tuyết Nga vén tóc ra sau tai, vén đi vén lại mấy lần, mặt vẫn thuôn ra. Phồn Hoa nghĩ, tôi đã trải sẵn thảm hoa rồi, cô chỉ việc bước lên thôi. Nhưng Phồn Hoa không ngờ, lúc đưa lại cho Khánh Thư tờ giấy, Tuyết Nga lại nói một câu xanh rờn: “Tờ giấy này ỏn mà, không thấy có vấn đề gì”. Giờ thì đến lượt Phồn Hoa nghệt mặt ra. Trước là nghệt mặt, sau là cười phá lên, cười nghiêng ngả. Phồn Hoa nói: “Úi giờ ơi, còn không có vấn đề gì, chẩn đoán nhầm cả buồng trứng”. Tuyết Nga lúc này đã trấn tĩnh trở lại, vắt chéo hai chân. Cô ta hỏi Phồn Hoa: “Buồng trứng là gì? Mọc ở đâu? Chị lấy ra đây cho tôi xem”. Phồn Hoa lại cười, cười đã rồi, mới nói: “Á Nam và Á Đệ từ đâu ra? Chui từ đá ra chắc? Không phải thế chứ?”, Tuyết Nga nói: “Đậu Đậu nhà chị chui ở đâu ra thì, Á Nam Á Đệ cũng từ chỗ đấy mà ra”. Khánh Thư nói: “Buồng trứng là chỗ rụng trứng”. “Rụng trứng, rụng trứng gì? Việc này hai người đừng hòng lừa được tôi. Tôi cũng học hết phổ thông trung học đấy. Noãn là trứng, kê noãn có nghĩa là trứng gà. Chủ nhiệm Mạnh, ông nhìn thấy phụ nữ đẻ trứng bao giờ chưa?”, Khánh Thư nói: “Chưa, chưa thấy bao giờ thật. Bí thư, chị thấy bao giờ chưa?”. Giọng nói của Phồn Hoa đã có phần đanh lại: “Tuyết Nga, cô đừng làm chuyện đại dột. Nghe lời tôi, đi kiểm tra lại lần nữa. Tôi làm vậy cũng là vì cô”. Tuyết Nga nói: “Buồng trứng là cái gì tôi còn chưa rõ thì kiểm tra cái gì?”, Phồn Hoa nói: “Hay là mình vào buồng trong, cô cởi quần áo ra, tôi chỉ cho cô xem?”.

Tuyết Nga lại đẩy lưởi phòng má lên, ngồi im không lên tiếng. Trong sân im phăng phắc, nghe rõ tiếng chú lợn đen kêu ừn ừn. Qua màn trúc, Phồn Hoa trông thấy chú gà trống đang liệng nghiêng cánh giống như máy bay chao lượn đuổi theo cô gà mái, dáng vẻ rất sung sướng. Một chú mèo báo đang lững thững đi trên bờ tường, khom lưng kêu lên một tiếng meo, dáng vẻ rất khoan thai. Không khí

trong phòng lại rất căng thẳng, hết nôi áp suất. Để làm dịu không khí, Phồn Hoa chỉ ra ngoài cửa nói đùa: “Tuyết Nga này, nhà cô cái gì cũng bận, ngay cả gà cũng bận túi bụi”. Tuyết Nga không tiếp lời, cắn khớp tay, nhìn lên nóc nhà, như là trong nhà không có ai. Phồn Hoa nói: “Sao rồi, hiểu ra chưa? Nếu còn chưa rõ thì cởi quần ra”. Tuyết Nga phúi phúi mũi, có vẻ như chuẩn bị cởi quần. Nhưng khi Phồn Hoa đứng dậy thì cô ấy lại ngồi xuống. Tuyết Nga nói: “Nếu là Thúy Tiên thì tôi sẽ cởi quần, nhưng chị không phải. Thúy Tiên không chỉ cởi quần đàn ông, còn cởi cả quần đàn bà. Ngay cả Á Nam cũng biết như thế là đồng tính”. Ái chà, lại còn đâm bị thóc chọc bị gạo, chửi Thúy Tiên vợ Hiến Ngọc. Phồn Hoa nghĩ, đúng là không biết điều, giữ sĩ diện cho lại không muốn, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Phồn Hoa nhin cười, mặt đanh lại, nói: “Tuyết Nga này, mình nói thẳng nói thật luôn đi, có phải cô lại có bầu rồi không? Tôi nhìn giống lắm. Tôi không nhìn nhầm chứ? Nếu không nhầm thì cô đã ‘vỡ kế hoạch’, không phải chuyện đùa đâu, bị phạt đấy, phạt cũng cỡ chục cái tivi đấy”. Phồn Hoa còn chưa nói xong thì Tuyết Nga đứng bật dậy, vén rèm trúc đi ra ngoài. Phồn Hoa và Khánh Thư đều không biết cô ta muốn làm gì, vén rèm nhìn ra ngoài. Chỉ thấy Tuyết Nga hằm hằm bước ra giữa sân, vỗ mũi nhảy căng lên, khiến đàn gà đang kiếm ăn sợ bay loạn xạ.

Tuyết Nga chỗ sang tường bao phía tây chửi: “Tiên sư cha nhà mày, mày bắt nạt cả bà à? Mày nhìn lại mình đi, bà mày dễ bắt nạt lắm sao? Tao đéo ông bà ông vài tám đời nhà mày”. Tuyết Nga “đéo” bên tây xong lại quay sang “đéo” bên đông, vẫn nhảy tung tung lên: “Lương tâm của mày chó nó tha rồi sao, mày thích chửi mũi vào chuyện nhà bà à, tiên sư bố nhà mày, bà đéo ông bà ông vài tám đời nhà mày”. Khánh Thư lim dim mắt, cười nói: “Nói nghe thì dễ, cô đéo bằng gì hả?”, Phồn Hoa đang tức, nghe thấy chướng tai liền nói với Khánh Thư: “Chú ăn nói phải có chừng mực chứ”. Khánh Thư cười

mĩa, chỉ Tuyết Nga nói: “Chị nhìn xem, đang yên đang lành, thoát một cái đã biến thành mẩu dạ xoa”. Phồn Hoa nói: “Con mụ này không biết điều. Chú chạy ngay ra công trình một chuyến, gọi Thiết Tỏa về đây cho tôi, về đến nơi báo ngay cho tôi biết”.

Ngoài cửa, đã có một đám phụ nữ và trẻ em vây quanh để hóng chuyện. Bùi Trinh cũng đứng trong đám đông, tay vẫn đan áo len. Thấy Khánh Thu đi ra, Bùi Trinh hỏi: “Đánh nhau à? Thiết Tỏa sao lại làm thế chứ, Tuyết Nga ở nhà trông nom con cái cho cậu ta sung sướng gì cho cam?”, Bùi Trinh lại quay sang nói với vợ Nhị Lăng đứng cạnh: “Chị em phụ nữ mình có khỏe đến mấy cũng không khỏi bị đàn ông đánh đập”. Nhà mẹ đẻ của vợ Nhị Lăng và nhà mẹ đẻ Tuyết Nga ở cùng một thôn, đương nhiên là phải bênh Tuyết Nga rồi. Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, Nhị Lăng đã hâm rồi, vợ cậu ta còn hâm hơn. Lúc này, vợ Nhị Lăng nhổ toẹt một bãi nước bọt, chống nạnh nói: “Ôi, đây chẳng phải là chủ tịch hội phụ nữ sao, bác phải bênh vực chị em phụ nữ chứ”. Thấy Khánh Thu định đi, cô ta túm chặt tay áo của Khánh Thu: “Chạy đi đâu! Chú giải phóng quân sao lại có thể làm kẻ đào ngũ chứ? Không được chạy”.

Đương nhiên, những người biết suy tính thì sẽ nghĩ ngay đến việc đẻ đái. Vợ cựu bí thư Khánh Mậu nghĩ đến điều này. Bà đang bế thằng cháu được 6 tháng Lạc Lạc, bà vừa cho Lạc Lạc bú bình vừa nói: “Thằng Thiết Tỏa cũng thật là, Tuyết Nga có điểm nào không tốt chứ? Chẳng qua là không đẻ được thằng cu thôi, có cu báu bỏ gì chứ, chỉ giỏi chọc giận người khác”. Vợ ông Khánh Mậu rất nghiêm túc, trong cái nghiêm túc lại có vẻ nhân từ, cái vẻ nghiêm túc và nhân từ của phu nhân cán bộ cấp cao rất có nội hàm. Vợ ông Mậu Khánh kẹp bình sữa vào nách, dùng tay vén cu Lạc Lạc ra, nói: “Lạc Lạc của bà, bà nói có đúng không? Cục cưng chỉ biết ăn thôi, ăn xong chỉ giỏi chọc giận người khác”. Bà còn hát nữa, hát bài về về cái hay khi đẻ con gái:

*Đẻ con gái thật tuyệt
Vỏ dưa hấu may thân áo
Vỏ bí đao may tay áo
Cuối bí đồ làm cúc áo
May xong áo lại gả chồng
Gả cho thằng bí ngô làm vợ.*

Bà còn muốn đưa Lạc Lạc cho Khánh Thư, để Khánh Thư bế giúp, để bà còn vào khuyên can. Không chờ Khánh Thư trả lời, vợ ông Khánh Mậu đã đặt Lạc Lạc vào lòng Khánh Thư, Khánh Thư bế như bưng nậm đậu phụ, nhất thời không biết phải làm sao. Chợt thấy lòng bàn tay ấm, cậu ta giật mình, suýt chút nữa thì hất cả đứa bé lên. Hóa ra là Lạc Lạc tè dầm. Cậu ta vội dúi Lạc Lạc cho Bùi Trinh. Bùi Trinh muốn tránh, nhưng Khánh Thư có cách trị cô ta. Khánh Thư chỉ ghé vào tai Bùi Trinh nói một câu, cô ta ngẩn người ra một lúc, rồi ngoan ngoãn bế Lạc Lạc. Khánh Thư hạ giọng nói: “Cô đúng là tinh mắt, tổ chức cảm ơn cô”.

Khánh Thư vừa đi khỏi, những người đến hóng chuyện tràn vào trong sân. Vợ Nhị Lăng đứng ngay phía trước dọa nạt: “Thiết Tỏa, mày ra ngay đây, mày bò ra đây cho tao. Tuyết Nga có điểm nào không tốt chứ? Hà? Ban ngày làm lụng, ban đêm phải ngủ với mày, sung sướng lắm hả? Bò ra đây”. Rèm được vén lên, Phồn Hoa cầm một đôi giày da đi ra. Vợ Nhị Lăng thốt lên một câu “Xong rồi”, rồi ngây người ra. Phồn Hoa bước tới, vợ Nhị Lăng lùi lại, lùi đến cạnh cây du buộc lợn thì bỗng ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt. Phồn Hoa cười, đỡ cô ta dậy, còn chào một tiếng “chị dâu”. Sau đó, Phồn Hoa cầm đôi giày đến trước mọi người, nói: “Mọi người xem này, đây là giày bên trên phát. Chưa đi được vài hôm đã bong, lòi cả ngón chân ra. Việc này phải ai mà chẳng tức giận chứ? Có để cho dân sống nữa không? Bà con nói xem, có nên chửi không”. Lúc này Tuyết Nga đã quay người đi vào trong nhà. Phồn Hoa nói vọng vào: “Tuyết Nga, cô

đừng sốt ruột, tôi sẽ giải quyết cho cô”. Nói rồi, Phồn Hoa bước đến cửa, vén rèm lên nói: “Cũng chỉ là mấy đôi giày thôi mà, không việc gì phải nổi nóng như vậy. Giận quá sinh bệnh, Thiết Tỏa lại phải về chăm sóc cô”. Phồn Hoa nói cứ như thật, mọi người nghe cứ tưởng Tuyết Nga chỉ vì đôi giày rách mà nổi cơn tam bành thật, chẳng có gì đáng xem, lần lượt giải tán.

Chỉ còn lại Phồn Hoa và Tuyết Nga, mặt Phồn Hoa lại đánh lại: “Làm ầm lên thế đủ chưa? Nếu chưa đủ thì chửi tiếp đi. Nếu thấy đủ rồi thì ngoan ngoãn đi Vương Trại một chuyến. Bảo Thiết Tỏa đi cùng cô. Yên tâm đi Tuyết Nga, Thiết Tỏa bị trừ bao nhiêu tiền công, thôn sẽ bù cho cậu ấy bấy nhiêu. Chơi quá đẹp phải không? Ai bảo chúng mình có quan hệ tốt chứ? Chúng mình xương có gãy nhưng gân vẫn liền”. Phồn Hoa cho đóng giày da đó vào túi ni-lông, nói: “Đã giúp phải giúp đến cùng, chỗ giày này tôi mang về. Điện Quân về rồi, tôi bảo anh ấy sửa. Sửa không được cô cho anh ấy một trận tôi cũng không có ý kiến gì”.

Bữa trưa rất thịnh soạn, mẹ làm liền mấy món, rau thịt đủ cả. Trong đó có một món, đúng là thôi rồi, ngẫu pín hầm khoai tây. Ngẫu pín đóng hộp. Em rể thỉnh thoảng lại mang đến một lô đồ hộp, toàn đồ người ta biếu. Bố Phồn Hoa đang lấy đĩa bới bới, gấp lên lại là một miếng khoai tây. Điện Quân đang nhai ngẫu pín, đỏ cả mặt. Phồn Hoa muốn cười, lại không dám cười, cũng không tiện cười. Đúng là nước mắt chảy xuôi. Phồn Hoa biết hai cụ nằm mơ cũng mong bế cháu trai. Món này là để tắm bổ cho Điện Quân, tiếp sức cho Điện Quân đây mà.

Lại còn khoai tây, khoai tây cũng có ý sâu xa. Nửa tháng trước, Phồn Hoa nghe mẹ nói, có người mách rằng nếu muốn sinh con trai thì ăn nhiều khoai tây. Phồn Hoa hỏi ai nói, mẹ nói là người có văn hóa, người có văn hóa hiểu biết nhiều. Phồn Hoa đoán không sai, người đó là Bùi Trinh. Mẹ nói, Bùi Trinh nói rồi, không chỉ ăn khoai tây, còn phải ăn nhiều, mỗi lần ăn ít nhất hai củ. Hai củ đặt cạnh nhau thì giống cái gì? Bi của thằng cu. Mẹ còn tự móc mình, nói mình sống mấy chục năm cũng bằng thừa, lý lẽ đơn giản như thế mà cũng không hiểu. Làm sao mà Bùi Trinh lại có ý nghĩ quái gở này chứ? Chẳng phải lấy bà cụ ra làm trò đùa sao? Lại còn là giáo viên nhân dân nữa đấy. Còn nữa, cô làm thế là mong tôi có thai, mong tôi phạm sai lầm. Có một hôm, lúc đắp lại bờ ruộng, Phồn Hoa trông thấy Bùi Trinh, hỏi cô ấy ăn khoai tây và đẻ con trai thì có liên quan gì đến nhau. Lần này Bùi Trinh không nói hai củ khoai tây giống bi của thằng cu mà nói một thôi một hồi về khoa học. Nói ăn khoai tây, kiểm trong tử cung sẽ nhiều lên, kiểm nhiều lên sẽ đẻ con trai. Ôi, kiểm với

chẳng sắt, mẹ đương nhiên là không biết rồi, mẹ chỉ biết là hai củ khoai đặt cạnh nhau thì giống “bi thằng cu”. Mẹ cũng không biết là khoai tây phải cho Phồn Hoa ăn. Để bây giờ bà lại gắp một củ khoai tây đặt vào bát Điện Quân. Bố nhìn củ khoai tây, hỏi: “Điện Quân, không Tết nhất cũng chẳng ngày lễ gì, tự nhiên anh lại nhớ đến về nhà thế?”. Điện Quân miệng ngọt xót, nói: “Chủ yếu là muốn báo hiếu hai cụ”. Bố nói: “Ôi, thế thì tôi phải cảm ơn anh rồi”. Phồn Hoa thấy ông cụ không hài lòng, vội tiếp lời: “Con gọi anh ấy về đây ạ, để giúp con một tay”. Bố không nói gì. Phồn Hoa lại nói: “Gọi anh ấy về giúp con viết bài phát biểu”. Nói rồi, Phồn Hoa nói với bố như làm nũng: “Đến lúc đấy, bố mẹ phải dẫn đầu vỗ tay đấy”. Nét mặt bố bỗng trở nên nghiêm nghị, gõ bát, nói với bà cụ: “Đều phải vỗ tay, không được để hội trường tẻ nhạt”. Điện Quân nói: “Đúng vậy, đúng vậy, một con chó sủa cả bầy sủa theo”. Bố nói: “Chó? Chó gì?”, Điện Quân vội giải thích: “Là con lấy ví dụ thôi mà. Ý con là, chỉ cần có một người vỗ tay trước, thì người khác cũng sẽ vỗ tay theo”.

Phồn Hoa vẫn đang đợi Khánh Thư và Thiết Tỏa. Ăn cơm xong, bát đĩa cũng đã rửa xong mà vẫn không thấy tăm hơi họ đâu. Đợi sốt ruột, Phồn Hoa dẫn Đậu Đậu cùng Điện Quân ra ngoài chơi, một là để khuây khỏa, hai là muốn nhân lúc này giới thiệu cho Điện Quân tình hình trong thôn, nói trắng ra là để cậu ta nắm được thành tích của cô, như vậy khi chấp bút viết bài phát biểu sẽ thuyết phục hơn. Đương nhiên, cô còn muốn Điện Quân gặp lại đám bạn cũ, gắn kết tình cảm, giúp cô tranh thủ phiếu bầu. Nói thế nào nhỉ, cho dù cô có đầy đủ lý do để tái nhiệm, nhưng không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Các cụ đã nói thế nào nhỉ? Sông sâu biển thăm dễ dò, đổ ai lấy thước mà đo lòng người. Nhỡ có đũa phá bĩnh sau lưng, đến lúc đấy có trở tay cũng không kịp. Ông trời ơi, kế hoạch vĩ đại của con vẫn chưa thực hiện xong, không nên bỏ dở giữa chừng chứ! Điện Quân lấy một bao thuốc Đại Trung Hoa, đeo

kính râm. “Bỏ cái kính mắt ếch đấy ra đi!”, nói rồi Phồn Hoa bỏ kính của cậu ta ra, đưa cho Đậu Đậu chơi. Điện Quân lại lôi cái ống nhòm của trẻ con ra, nói phải ngắm thật kỹ non xanh nước biếc ở quê nhà, cũng phải xem xem “Áng mây quê tôi” mà Phí Tường từng hát. Phồn Hoa bóp mũi cậu ta một cái, nói: “Mây với trời thì thôi, mình phải nhìn kỹ những thành tựu cải cách mở cửa đấy”.

Đến đầu thôn, Phồn Hoa giậm giậm chân xuống đường nhựa, nói với Điện Quân: “Mình thấy chưa? Đoạn đường này là tôi dẫn đầu làm đấy. Mình còn nhớ không, cái hồi mà mình lấy tôi ý, cũng từ chỗ này đi vào thôn, xe bị lầy cả bánh. Mình nhìn kia, sân phơi lúa bây giờ cũng bằng phẳng rộng rãi”. Điện Quân nói: “Đừng có nhầm lẫn nhé, là mình cưới tôi, không phải tôi cưới mình”. Phồn Hoa đấm cậu ta một cái: “Quý sứ, tôi đã nói rồi mà, khi nào hai cụ hai năm mươi, sẽ cho Đậu Đậu mang họ Trương của mình. Mình nói xem, rút cục ai cưới ai?”. Phía tây thôn có một dòng sông, người Quan Trang gọi là Tây Hà. Phía tây của Tây Hà trước có một nhà máy giấy, đất thuộc địa phận Quan Trang, nhưng nhà máy lại thuộc xã, mỗi năm trả cho Quan Trang 20 nghìn đồng. Nếu là 20 năm trước, 20 nghìn đồng là con số không nhỏ, đủ mua 200 con lợn, đủ nộp tiền điện cho cả thôn, cũng đủ xây hai cái sân khấu. Bây giờ không được rồi, nửa cái sân khấu cũng không xây được. Điều khiến mọi người bức xúc nhất là nước thải của nhà máy. Giống phân trẻ sơ sinh, vàng vàng, vừa thối vừa dính vừa tanh, cả dòng sông bị ô nhiễm. Hồi ông Khánh Mậu còn đương chức, hứa với bà con sẽ đàm phán với nhà máy giấy, yêu cầu họ phải xử lý nước thải. Nếu không xử lý sẽ làm rắn, chặn luôn ở cống. Nhưng mấy năm liền, người ta không những vẫn xả thải, mà cống càng xây càng đẹp, sư tử đá trước cửa hồi trước làm bằng đá xanh, giờ thay vào đấy là sư tử ngọc trắng. Trong thôn có một thằng ngốc, bệnh này sau này mới mắc, ngày xưa từng tham gia quân ngũ ở Bắc Kinh, từng gặp vài người nước ngoài. Thằng ngốc nói, sư tử

này không phải sư tử Trung Quốc mà là sư tử nước ngoài. Người nước ngoài da trắng, nên sư tử họ đều khắc cũng màu trắng. Lời nói ngớ ngẩn ấy thế mà lại lan truyền khắp nơi, có người còn tưởng con sư tử này là đưa từ nước ngoài về thật. Hai con sư tử nước ngoài nằm ở cạnh thôn có thể nói lên nhiều điều. Nói lên điều gì chứ? Chỉ có thể nói lên việc nhà máy càng kinh doanh càng phát đạt, còn ông Mậu Khánh càng làm càng tồi tệ. Có một lần ủy ban thôn họp, ông Mậu Khánh đã tự vả vào mặt mình, nhưng ông nói việc này không thể trách ông được. Lý lẽ rất đơn giản, cho dù ông có đi đến chân trời góc biển, có ngồi tàu vũ trụ lên cung trăng thì trứng cũng không chọi được đá. Thôn Quan Trang là trứng, xã Vương Trại là đá, vì thế việc này không trách ông được. Lúc này, Phồn Hoa chỉ tay về phía Tây Hà, hỏi Điện Quân còn nhớ cô đã trị lý dòng sông này thế nào không.

Phồn Hoa nói, lúc đó tôi nhất quyết không tin vào những điều xằng bậy đó, chẳng phải đó là chủ tịch xã Ngưu sao, có ghê gớm đến mấy thì cũng chỉ là chủ tịch xã, đá có cứng đến mấy cũng không cứng bằng đá nhà nước. Nếu ông ấy là chủ tịch nước thì tôi chịu thua, nhưng ông ấy không phải chủ tịch nước. Phồn Hoa nói không sai, sau khi nhậm chức, cô tái khởi động đàm phán với nhà máy giấy. Nữ tướng xuất chinh, một chọi hai người. Trước tiên, Phồn Hoa nói ngon ngọt để nhà máy lắp đèn đường cho thôn, sau đó lại bảo họ “tài trợ” cho trường bàn học, máy chiếu và một bộ máy vi tính. Để tăng cường mối liên hệ giữa thôn Quan Trang và nhà máy giấy, cũng là để tiện cho con em công nhân viên nhà máy giấy được “học gần nhà”, Phồn Hoa lại bảo họ xây một chiếc cầu vòm đá mới bắc qua sông. Lúc đầu họ cũng ậm ừ ừ không muốn chi, nhưng rồi sau cũng ngoan ngoãn móc tiền ra. Đương nhiên, trong việc này cũng có công của Mạnh Tiểu Hồng, bởi vì con bé là người đưa ra ý tưởng. Tiểu Hồng nói, nghe người ta nói, ngành giáo dục bây giờ có quy định, phải giảm gánh nặng cho học sinh, không được giao thêm bài tập

cho học sinh tiểu học, nhưng chị cho tan học muộn một tiếng, học sinh không làm hết bài tập không được về, bên trên sẽ không nói được gì. Tiểu Hồng nói rất chắc chắn, nói chưa đến nửa năm, thế nào cũng có con cái cán bộ nhân viên nhà máy ngã xuống sông, đến lúc đấy sẽ dễ nói chuyện. Về lý, Tiểu Hồng vẫn chỉ là đứa trẻ, lời nó không thể tin là thật được, nhưng Phồn Hoa vẫn rất tôn trọng con bé, là người biết lắng nghe, Phồn Hoa đã tiếp thu ý kiến của con bé. Sau đó, quả nhiên có người ngã xuống sông, không phải một mà hai đứa, một bé trai và một bé gái, đều là con cái cán bộ cấp trung. Hay quá, Tiểu Hồng nói, thế gọi là “Long phượng trình tường”, chuyện mừng có đôi. Sau đó thì cầu được xây. Cuối cùng thì bắt họ phải bồi thường một lần cho thôn 500 nghìn đồng phí ô nhiễm. Tiền vừa vào tài khoản, Phồn Hoa liền tận dụng mối quan hệ của em gái Phồn Vinh, mời phóng viên trên tỉnh về, để họ phanh phui việc xả thải của nhà máy giấy. Chẳng bao lâu sau, một văn kiện dấu đỏ của tỉnh đã buộc nhà máy này phải đóng cửa. Phồn Hoa tính kỹ rồi, bước tiếp theo là thu hồi lại nhà máy giấy đó. Cô đã xem hồ sơ, lúc đó chỉ là cho xã mượn đất, thời gian là 20 năm, đến ngày 15 tháng Giêng sang năm vừa vặn đến hạn. Đây không phải việc nhỏ, đối với người Quan Trang mà nói, lấy lại nhà máy giấy cũng giống như Hồng Kông trở về với tổ quốc, phải được đưa vào lịch sử của thôn.

“Đây là việc tôi tâm đắc nhất. Tuy nhiên, mình không được nhắc đến tên tôi, cũng không được nhắc đến tên Phồn Vinh. Bọn người của nhà máy sẽ tìm cách trả thù. Mình chỉ nói đến đây thôi, cứ nói là ủy ban thôn tôn trọng ý kiến của bà con, đã hoàn thành nhiệm vụ trị lý nước ô nhiễm. Nếu được tái nhiệm, tôi sẽ huy động vốn, vay vốn, thu hồi lại nhà máy, khai trương mở cửa trở lại. Điểm này mình có thể nhấn mạnh”.

Điện Quân hỏi: “Mình định mở nhà máy gì?”. Phồn Hoa cười, nói: “Chẳng phải mình có kính viễn vọng sao? Mình phải nhìn xa trông

rộng, mình thử nói xem, sau này có thể làm gì ở đây?”, Điện Quân nói: “Mở nhà máy giày thì thiếu nhân viên kỹ thuật như tôi. Mở trung tâm bán buôn giày da thì sao? Nơi đây cách xa thành phố sầm uất”. Phồn Hoa bế Đậu Đậu lên, chỉ về phía tường rào nhà máy giày hỏi: “Đậu Đậu ơi, con thử nói xem, con muốn nhìn thấy gì ở chỗ này?”, Đậu Đậu nói luôn: “Vườn bách thú, con muốn xem khủng long”. Phồn Hoa nói: “Mình thấy chưa, ngay cả Đậu Đậu cũng biết. Tôi muốn mở một trung tâm nuôi động vật, về chuyện nuôi con gì, mình phải nghĩ giúp tôi. Dù sao việc Khánh Lâm nuôi sói đã cho tôi nhiều gợi mở. Lý tưởng của tôi là dẫn dắt bà con trong toàn thôn đi lên con đường làm giàu. Đến lúc đó, mình cũng đừng đi Thâm Quyến nữa. Cũng chỉ là đi làm thuê thôi mà, làm ở đâu chẳng thế. Mình cứ chờ ngày trở về trông nom cơ sở này cho tôi đi”.

Điện Quân nói: “Tôi hiểu rồi, lý tưởng của phu nhân là, phối giống cộng nuôi trồng, nuôi trồng cộng phối giống, thực hiện cùng làm giàu”. Phồn Hoa nói: “Nỡm ọ, nghiêm chỉnh chút đi”. Trên đường thỉnh thoảng có người chào hỏi Phồn Hoa, câu chào vẫn rất bình thường, vẫn là câu “ăn chưa”, nhưng có thể nhận ra được vẻ kính cẩn, còn có chút khúm núm. Điện Quân cao hơn Phồn Hoa một cái đầu, nhưng mọi người đều nhìn thấy Phồn Hoa trước, rồi mới đến Điện Quân. Lúc nói chuyện với Điện Quân, họ chẳng dè dặt gì, cứ mở mồm ra là văng tục chửi thề. Điện Quân còn bận mời thuốc, bao thuốc lá chẳng mấy chốc mà hết sạch. Mỗi lần Điện Quân mời thuốc, Phồn Hoa lại chêm vào một câu: “Thuốc này mình mua ở đâu thế, không phải thuốc giả chứ?”, Điện Quân liền đáp lại: “Thuốc giả? Vớ vẩn! Hút thuốc khác Trương Điện Quân này có thể không phân biệt được thật giả, nhưng riêng Đại Trung Hoa này thì hút cái biết ngay”.

Hía sau thôn Quan Trang là vùng đồi núi, cũng có đến 300 mẫu. Trước đây trồng cây ăn quả, chỗ đất trũng thì trồng cây lê, hạnh, đào, chỗ đồi cao thì trồng cây óc chó. Để vượt Anh, Mỹ, những năm đại nhảy vọt thực hiện công cuộc đại luyện thép, toàn bộ cây bị chặt sạch chỉ trong một đêm. Sau đó trồng lại, còn chưa ra quả, lại học Đại Trại, làm sao đây? Chặt đi. Thế là lại chặt. Mấy năm trước, lại trồng một đợt cây, lần này không trồng cây ăn quả nữa, mà trồng cây dương, cây du. Trong thôn có người nói, giờ thì tốt rồi, lần này trồng toàn cây mọc nhanh, có xảy ra việc gì cần chặt thì cũng có thể làm nguyên liệu, chặt cũng đỡ xót ruột. Nhưng cây mọc có nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng tình hình thay đổi. Lúc cây dương lớn bằng cổ tay, có một thương gia bất động sản đến Khuru Thủy dưới sự tháp tùng của lãnh đạo huyện, nói muốn khai thác khu đất này, xây một loạt biệt thự mini. Hồi đó, ông Khánh Mậu tính một bài toán, một mẫu đất bán 100 nghìn đồng, 300 mẫu vị chi là 30 triệu đồng. Tất cả bà con trong thôn không ăn không uống trong mười năm cũng không để ra được nhiều tiền như vậy, đi lên khá giả trước rồi. Dự án ngon như vậy, để đấy không làm, không phải bằng bõm thì là gì? Đương nhiên phải làm rồi. Thế là lại cuống cuồng chặt cây đi. Nhưng sau đó thương gia bất động sản không thấy đến, dò la ra thì, đ.m, hóa ra vào tù bóc lịch rồi. Giờ thì Phần Hoa cũng đã đến đây, trước là để khuây khỏa, sau là để Điện Quân giúp cô nghĩ xem, vùng đồi núi này nên tận dụng thế nào.

Dưới vòm trời, đồi núi nhấp nhô trập trùng, ngút tầm mắt. Xa xa là một tấm kính trắng, thực ra là một vùng nước. Thỉnh thoảng có một

cây bạch dương, đứng giữa trời đất, nhìn từ xa như một đứa trẻ mồ côi. Cách thôn không xa có một bãi đất trũng, cỏ lau mọc ngang người, trước khi lấy nhau Phồn Hoa và Điện Hoa từng lẫn lộn ở đây. Người dính đầy hạt cỏ, mông bị cỏ lau cứa vết đỏ vết đen, nhưng lúc đó lại thấy rất hạnh phúc, ngọt ngào như mật. Giờ đứng trên chỗ cao nhìn xuống, trên gương mặt hai người phảng phất niềm hạnh phúc, không ai bảo ai đều đi về phía đó. Điện Quân nói: “Ở đây có thể nuôi lạc đà. Lạc đà cái gì cũng ăn”. Đang đi, hai người chợt trông thấy Lý Hạo đang chăn dê. Lý Hạo, Phồn Hoa và Điện Quân là bạn học trung học phổ thông. Hồi học ở trường trung học phổ thông số 1 Khuru Thủy, Lý Hạo có hai biệt hiệu, một là “đầu hóa học”, hai là “số lẻ”. Gọi là đầu hóa học vì cậu ta tính rất nhanh, nhanh đến mức không giống não người nữa, gọi là số lẻ vì cậu ta có thể nhớ cả dãy số Pi, nhớ được cả những số lẻ sau dấu phẩy. Thực ra, Lý Hạo còn một biệt khác là Thiết Quả Lý, nhưng không ai dám gọi trước mặt cậu ta. Cậu ấy bị liệt bẩm sinh, què chân, nhưng thường thì Lý Hạo không chống nạng. Người mà Lý Hạo ghét nhất lại là người Mạnh Khánh Thư thích nhất, đó là Triệu Bản Sơn. Cũng chính vì Triệu Bản Sơn từng diễn tiểu phẩm “Bán gậy”, trong một thời gian dài, đám trẻ con cứ trông thấy Lý Hạo là gọi Triệu Bản Sơn. Thực ra hồi học trung học phổ thông, Lý Hạo cũng có chống nạng, thường thì mỗi năm một lần. Do là người khuyết tật, chỉ cần cầm cái chổi quét vôi nhát là thành “anh hùng lao động”, vì thế hàng năm Lý Hạo đều được bình chọn là học sinh ba tốt. Năm nào cũng vậy, cứ đến cuối năm phát phần thưởng, Lý Hạo chắc chắn sẽ chống nạng lên sân khấu nhận phần thưởng dưới sự dõi theo của hàng trăm con mắt, chứng tỏ học hành đỗ đạt. Ôi, nhắc lại việc này, nếu không phải năm đó kiểm tra sức khỏe thi đại học quá gắt gao thì cậu ta đã cao chạy xa bay rồi, làm quan từ lâu rồi, chưa biết chừng có cả bà hai rồi ấy chứ. Nhưng giờ cậu ta chỉ là tên chần cừ, ngay cả vợ cũng không lấy nổi. Phồn Hoa

từng nghĩ đến việc kéo cậu ta vào ban lãnh đạo làm kế toán của thôn. Nhưng lúc diễn ra cuộc bầu cử lần trước, cậu ta lại đi xem mặt. Cậu ta nói với Tường Sinh, “vấn đề thằng nhỏ” là quan trọng nhất của cuộc cách mạng, “vấn đề thằng nhỏ” giải quyết xong rồi, vấn đề khác sẽ dễ dàng thôi, đầu xuôi đuôi lọt. Khốn nỗi, “vấn đề thằng nhỏ” không những chẳng đầu vào đâu, mà còn lỡ cả việc tranh cử. Nghe nói sau đó cậu ta thấy hối hận, lúc tức lên đánh cho mấy con dê què cả chân. Nhưng trên đời này thuốc gì cũng có, chỉ không có bán thuốc hối hận. May mà có lần sau. Lần này, Phồn Hoa muốn lôi cậu ấy vào ban lãnh đạo. Trong thôn có hơn chục người tàn tật, ngoài hai người ngớ ngẩn ra, còn lại đều thông minh cả. Lý Hạo là “thủ lĩnh” của bọn họ, nếu Lý Hạo ủng hộ cô, thì hơn chục người khuyết tật kia cũng sẽ bỏ phiếu cho cô. Sau này, nếu cơ sở chăn nuôi được xây lên, những người khuyết tật này cũng có thể dùng được. Người đầu óc tinh ranh một chút có thể vào đội ngũ quản lý, dần một chút có thể làm lao công quét dọn, nhận điện thoại, nhận phát bưu phẩm. Còn hai người ngớ ngẩn, dù sao cũng không phân biệt được thơm hay thối, thôi thì để họ dọn chuồng gánh phân.

Lúc này, hơn chục chú dê núi như những đám mây trắng điểm tuyết trên sườn núi. Đậu Đậu nhìn thấy dê, cứ nghiêng bên này ngả bên kia trên vai Điện Quân đòi xuống chơi với “các bạn dê”. Có một chú dê chạy lại, trên lông dính hoa cỏ. Hoa cỏ này có gai, mảnh như râu đầu hạt lúa mì, hơi óng ánh. Phồn Hoa lo gai đâm vào tay Đậu Đậu, liền với tay gạt hết hoa cỏ đi. Đậu Đậu đứng cạnh vừa hò vừa reo, cứ đòi cưỡi lên lưng dê. Lý Hạo quay đầu lại nhìn, nói một tiếng: “Đ.m”, rồi lại quay đi. Phồn Hoa cười. Người khuyết tật đa phần đều sỹ diện, hay tự ái, mình không chào họ thì họ cũng chẳng buồn để ý đến mình. Lý Hạo lúc này đang nằm dựa vào đồng đất, lấy áo trùm lên mặt, có vẻ như đang ngủ. Cỏ trên đồng đất mọc cao đến nửa người, bên trên có một cây du, cũng nhiều tuổi rồi, nhưng giờ trơ trụi,

không nhìn ra là còn sống hay đã chết. Phồn Hoa suýt quên, đóng đất đó thực ra là ngôi mộ của một bà cụ neo đơn. Con trai bà cụ là Khổng Khánh Cương năm xưa hùng hức khí thế vượt sông Áp Lục, tham gia kháng Mỹ viện Triều. Khi đó, bà cụ là mẹ của anh hùng, lúc cụ chống chiếc gậy làm bằng gỗ dâu đi trong thôn, tiếng gậy khua trên nền đất kêu lộc cộc. Má cụ thường xuyên phồng lên, vì người ta ngậm đường phèn. Phồn Hoa nghe bố nói, cứ đến Quốc khánh, lá cờ đầu tiên được treo lên trong thôn là nhà Khánh Cương. Nhưng chiến tranh đã kết thúc mà Khánh Cương vẫn không thấy về. Hỏi thì bà cụ bảo chết rồi. Bà cụ đập cây gậy gỗ dâu xuống đất, nói dù sao cũng là giành vinh quang cho Mao Chủ tịch, chết có ý nghĩa, không phải việc nhỏ, là việc lớn. Đến thời Cách mạng văn hóa, mọi người mới biết Khánh Cương năm đó không chết, mà bị người Mỹ bắt làm tù binh, sau chạy sang Đài Loan. Bà cụ ban ngày bị đấu tố, đến tối thì treo cổ tự vẫn. Mẹ Phồn Hoa năm đó vừa gả đến Quan Trang, cũng từng xúm lại xem. Nghe mẹ kể, lưỡi bà cụ thè ra rất dài, giống lưỡi chó trời nóng lưỡi thè ra đến dưới cằm, miệng vẫn ngậm một viên đường phèn, viên đường phèn cuối cùng. Nhà mẹ đẻ bà cụ ở thôn bên cạnh, thôn Củng Trang, Chiêu Nguyên đích thân đến Củng Trang, thông báo người nhà đến nhận xác, người nhà bên đó nói, họ đang bận làm cách mạng, không có thời gian. Thúc giục nhiều quá, họ liền nói, một nắm xương tàn, thôi thì vứt cho chó ăn. Chiêu Nguyên tức giận. Chiêu Nguyên quăng lại một câu rồi đi thẳng. Chiêu Nguyên nói: “Tôi nói cho các người biết, chó ở thôn Quan Trang chúng tôi thà ăn phân của giai cấp vô sản, chứ không gặm xương của giai cấp tư sản”. Làm sao đây, không thể cứ để đấy cho thối ra, bà con Quan Trang dùng chiếc chiếu rách bọc lại, đem chôn. Năm đó người họ Khổng không cho đưa bà cụ vào phần mộ tổ tiên, đành phải chôn ở chỗ hoang vu này. Năm đó, chỗ này cách thôn rất xa, chó hoang cũng không thèm đến đây. Hồi Phồn Hoa và Điện Quân ra hú hí ở

đây, ngôi mộ đã không còn nữa. Cách đây vài năm, người nhà mẹ đẻ bà cụ cho người đến Khâu Lăng, đắp thêm đất cho ngôi mộ, mới thành cái đồng đất nhỏ này. Phồn Hoa còn nhớ, hai năm trước, hồi Khuru Thủy thực hiện hỏa táng, bên trên nói rồi, để tăng diện tích canh tác, người chết phải nhường đường cho người sống, mồ mả ở các thôn phải san bằng hết, không được để sót cái nào. Thôn nào còn, bí thư chi bộ thôn ấy bị cách chức. Ông trời ơi, sao lại quên cả mộ của mẹ Khánh Cường thế. Xem ra, không phải chỉ một mình ông quên, bà con trong thôn cũng quên, ngay cả người thôn Cung Trang cũng quên.

Không cần nói, chắc chắn Lý Hạo cũng quên, nếu không cậu ấy sẽ không dựa vào ngôi mộ đó để ngủ. Phồn Hoa đang định gọi cậu ta, thì Khâu Lăng chợt vang lên tiếng của Triệu Trung Tường, rất nòng nòng, nòng nòng đến mức hơi quá đà, nổi cả gai ốc. Đương nhiên Triệu Trung Tường không thể đến Quan Trang, dù có đến Quan Trang cũng không thể đến Khâu Lăng để thả dê. Đương nhiên là tiếng của Lý Hạo, Lý Hạo đang ngâm thơ: “Mộng lớn ai người sớm tỉnh ra, Bình sinh ta vẫn biết mình ta, Lều tranh no giấc bừng tỉnh giấc, Bóng chiều ngoài song đã xế tà”. Phồn Hoa suýt bật cười. Đàn ông độ thân gần 40 tuổi rồi, không cần nói nhiều người ta cũng biết anh đã “chiều tà” rồi. Đang kể khổ với tổ chức đây. Phồn Hoa nghĩ, vấn đề này thực ra dễ giải quyết thôi, chỉ cần anh theo tôi, làm kế toán cho tôi, thay thân đổi phận, có lương lĩnh, tôi đảm bảo anh sẽ lấy được vợ. Cô nói với Điện Quân suy nghĩ của mình. Điện Quân nói: “Mình nghĩ xiên xẹo rồi, người ta đang ngâm thơ Gia Cát Lượng đấy. Cái thằng Thiết Quải Lý này, cứ lúc nào phẩn khởi lại coi mình là Ngọa Long”. Phồn Hoa nói: “Vâng, mình giỏi, mình hiểu biết, được chưa?”, sau đó gọi: “Số lẻ ơi, thằng bạn ‘vàng’ của ông đến thăm ông đây này”. Lý Hạo xoay người, áo vẫn trùm mặt nói: “Đứa nào đấy, toàn quấy rầy ông mày ngủ”. Điện Quân bỏ chiếc áo của Lý Hạo ra, hét

lên Thiết Quải Lý. Lý Hạo lăn lông lốc trên bãi cỏ giống như lừa lăn, rồi lồm cồm ngồi dậy. Cầm điều thuốc của Điện Quân đưa, Lý Hạo liếc nhìn nhãn hiệu, nhổ cọng cỏ làm tăm ra, nói: “Đ.m, giàu rồi à?”. Chữ “giàu” cậu ta nói vừa nhấn mạnh, vừa kéo dài, vốn là có ý khen, nhưng nghe ra lại thấy là lạ. Phồn Hoa nói: “Giàu hay không được tích sự gì. Nhân nhĩa vẫn là hay nhất. Điện Quân đâu có được thông dong như ông, sống cuộc sống thần tiên. Sau này tôi không gọi ông là ‘số lẻ’ nữa, hay gọi là ông tiên nhé”.

Lý Hạo nhắc chiếc xẻng san bằng chỗ mô đất, ném về phía đàn dê, miệng nói: “Cũng phải. Chăn dê, ngắm cảnh. Ngẩng đầu nhìn, sao đầy trời. Một người ăn no, cả nhà bụng căng”. Cái thằng Lý Hạo này tuy học vấn đầy mình, nhưng chẳng khác gì một con cún, ném cho cậu ta một hòn gạch, cậu ta sẽ coi đó là khúc xương. Vừa nói cậu ta là thần tiên, cậu ta liền coi cái áo trên tay là quạt lông, quạt phe phẩy rồi hát, hát “Kế vườn không nhà trống”:

*Ta đứng trên thành ngắm núi non
Nghe thấy ngoài thành tiếng hỗn loạn
Cờ phướn tung bay rợp trời xanh
Hóa ra là binh mã của Tư Mã.*

Giọng hát nghe hơi thương cảm, nghe kỹ, bên trong lại ẩn chứa niềm vui, niềm vui một chén rượu đục mừng gặp mặt. Nghe tiếp thì lại thấy hơi thê lương, phảng phất nỗi hận triền miên không bao giờ dứt. Mây lững lờ trôi, đám mây lớn nhất chuyển từ màu xám nhạt sang màu hồng nhạt, rồi lại chuyển sang màu hồng xám. Hát xong, Lý Hạo dường như vẫn chìm trong vở kịch, lông mày giật giật, ánh mắt xa xăm, chiếc áo trên tay vẫn run rẩy. Một con châu chấu bay qua, lượn một vòng, rồi đậu lên ngọn cỏ cạnh chân Lý Hạo. Châu chấu vốn màu xanh, nhưng giờ cũng biến thành màu hồng xám, trông như mọc thêm một lớp gỉ sắt. Một lát sau, Điện Quân đột nhiên nói: “Cậu là Ngọa Long, nhưng tôi không phải Tư Mã Ý đâu nhé. Tôi

chỉ là thợ đóng giày thôi”. Lý Hạo không tiếp lời. Phải một lát sau, Lý Hạo mới nói: “Cậu đương nhiên không phải Tư Mã Ý rồi. Tư Mã Ý có con trai làm Hoàng đế, còn cậu, phu nhân làm Hoàng đế”. Phồn Hoa trề môi ra nói: “Đừng chụp cho tôi cái mũ này nhé, tôi đội không nổi đâu. Bây giờ thực hiện bầu cử dân chủ rồi. Hoàng đế là luân phiên làm, ngày mai tôi làm, ngày kia anh làm”.

Lý Hạo vẫn không tiếp lời ngay. Sắc mặt cậu ta đã trở lại bình thường, lại lộ rõ vẻ xảo quyệt. Những người xảo quyệt thường khiến người khác lạnh cột sống, rùng mình, nhưng cái vẻ xảo quyệt của Lý Hạo lại có cái gì đó dịu dàng ấm áp. Ánh mắt của Lý Hạo rơi từ trên chín tầng mây xuống đất, nói: “Một lần tôi đang chăn dê, có mấy đứa bạn học đến, mấy đứa thi đỗ đại học ý. Chết tiệt, chúng nó đều phát tài rồi. Sống ở thành phố chán quá, mang bia và đồ hộp đến vùng núi hoang sơ này chơi cuối tuần. Tôi làm thịt một con dê ngay tại chỗ cho bọn chúng, bắc bếp nướng, ăn luôn trên núi này, ôi, sao mà ngon thế, tay nhầy nhựa mỡ, mồm miệng bóng nhoáng. Chúng nó hỏi Phồn Hoa đâu. Tôi bảo Phồn Hoa dẫn đoàn đi khảo sát nơi khác rồi. Lúc đó tôi không nói bà là Hoàng đế. Tôi nói với bọn nó, Phồn Hoa giờ là Nữ hoàng rồi. Điện Quân, cậu đoán xem chúng nó nói cậu thế nào, chúng nó nói thế thì Trương Điện Quân là Hoàng thân Phi-líp. Vì thế tôi mới nói cậu không phải Tư Mã Ý, mà là Hoàng thân Phi-líp”. Phồn Hoa nói: “Điện Quân làm gì có cái phúc làm Hoàng thân. Số anh ấy vất vả, việc gì cũng tự làm, tôi chẳng giúp được gì, tôi và Đậu Đậu phải sống dựa vào anh ấy”. Nhân tiện Phồn Hoa hỏi Lý Hạo, hôm đó đến đây có những ai. Nghe nói trong số đó có chủ tịch xã Nam Viên Lưu Tuấn Kiệt, Phồn Hoa nói: “Cái lão Lưu Tuấn Kiệt này, trong đoàn khảo sát vốn có tên cậu ta, cậu ta nói công việc bận không đi được, hóa ra lại chạy đến Quan Trang mình để ăn chơi. Hôm nào gặp, tôi phải cho một trận mới được”. Điện Quân hỏi: “Lưu Tuấn Kiệt mua nhà ở thị xã rồi à?”, ánh mắt Lý Hạo bỗng trở nên lạnh giá, hạ thấp

giọng: “Đương nhiên rồi, mua nhà rồi thì mới tiện đến nhà nhau tán gẫu, tán gẫu thì mới nắm được tình hình địch, nắm rõ tình hình địch thì mới có thể ngáng chân được, ngáng chân xong thì có thể thăng quan phát tài rồi. Mắt xích này móc vào mắt xích kia”. Điện Quân nói: “Mặc xác cậu ta, Lý Hạo, hôm khác mình cùng uống vài chén, uống cho thỏa thích, không say không về. Tôi mời”. Lý Hạo nói: “Ông biết thừa tôi không uống được. Kiếp này tôi không làm tiên tửu được”. Phồn Hoa nói: “Không ép ông uống. Có vài việc tôi đang muốn xin ý kiến ông đây”.

Lý Hạo là người thông minh, đương nhiên hiểu ý của cô. Xem kìa, cậu ta lại bắt đầu trầm tư rồi. Một lát sau, Lý Hạo mới mở miệng. “Vẫn là đỗ đỏ, đỗ đen thôi mà, không cần đếm, đỗ đỏ của cô chắc chắn nhiều hơn”. “Đỗ đỏ”, “đỗ đen” mà Lý Hạo nói đến cũng có điển tích, điển tích này sớm nhất bắt nguồn từ bộ phim cũ “Đội du kích đồng bằng”. Một lính du kích trong phim nói, quần chúng nhân dân nắm hai nắm đỗ, một nắm đỗ đỏ, một nắm đỗ đen, ai làm cho nhân dân một việc tốt, quần chúng sẽ bỏ cho anh ta một hạt đỗ đỏ, ai ức hiếp nhân dân, quần chúng sẽ bỏ cho anh ta một hạt đỗ đen. Không lo lúc này thân thiết, chỉ sợ sau này trở mặt thành thù. Đến lúc đấy, đỗ đỏ đỗ đen đếm ra, người tốt người xấu hai năm rõ mười ngay thôi. Hồi ông Khánh Mậu tham gia tranh cử trưởng thôn, nhớ đến điển tích này thế là lòi ra dùng. Một tháng trước ngày bầu cử, ông Khánh Mậu nói có nhà họ hàng kinh doanh đậu phụ, nhập từ Đông Bắc mấy bao tải đỗ tương, nhưng khi mở bao ra, ôi, thật đúng là chỉ chóp mắt một cái gà mái già biến thành vịt, số đỗ tương đó biến thành đỗ đỏ và đỗ đen. Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, từ tam Hoàng ngũ Đế đến nay, làm gì có ai dùng đỗ đỏ và đỗ đen làm đậu phụ? Thấy người họ hàng đó bạc cả đầu sau một đêm, ông động lòng trắc ẩn, móc tiền ra mua mấy bao đỗ đó. Mua về để đấy cũng sinh bọt, không thì ăn không hết. Ông Khánh Mậu nói, ông đi hỏi thăm

khấp lượt, nghe nói đỗ đỏ, đỗ đen rất tốt cho người cao tuổi, có lợi cho tiêu hóa, vì thế ông mời các cụ, các bà trong thôn đến nếm thử. Đến lúc bầu cử, ông Khánh Mậu bèn đưa ra đề xuất với ủy ban thôn khi đó là, những cụ không biết chữ trong thôn, không cần điền phiếu bầu. Tán thành ai làm trưởng thôn thì thả một hạt đỗ đỏ vào hòm phiếu, không tán thành thì bỏ một hạt đỗ đen. Cụ Khổng Kế Sinh là người có vai vế nhất trong thôn, ngày xưa hồi chạy nạn đói ở Sơn Tây, từng tham gia cuộc bầu cử Diêm Tích Sơn. Cụ nói, cái này gọi là “bầu cử bằng hạt đậu”, cuộc bầu cử Diêm Tích Sơn tổ chức hồi đó cũng là “bầu cử bằng hạt đậu”, còn có một bài vè nữa: “Hạt đậu vàng, hạt đậu bạc, hạt đậu không được bỏ lung tung. Chọn người tài, làm việc tốt, bỏ vào bát của người tốt”. Ông Khánh Mậu cải biên lại, đổi thành “đỗ đỏ” và “đỗ đen”.

*Hạt đỗ đỏ, hạt đỗ đen,
Hạt đỗ không được bỏ lung tung,
Chọn người tài, làm việc tốt,
Đỗ đỏ bỏ vào thùng.*

Sau cuộc bầu cử, mọi người mới sức tỉnh, những người ăn đồ của ông Khánh Mậu lúc đó, đa phần là những người không biết chữ. Vì thế, bà con trong thôn nói, ông Khánh Mậu được bầu làm trưởng thôn là nhờ chỗ đỗ đỏ đó, nếu không thì đừng hòng. Lý Hạo lúc này nhắc đến đỗ đỏ đỗ đen khiến Phồn Hoa phì cười. Phồn Hoa nói: “Lý Hạo ơi là Lý Hạo, không qua mắt được ông việc gì. Tôi đang định hỏi ý kiến ông đây”. Lý Hạo nói: “Tôi làm theo ý chỉ của bà là được chứ gì. Tuy nhiên, có một số việc, ít người không làm được, mà nhiều người làm cũng không xong”. Câu này nghe như lời Phật dạy, người phàm không đoán ra được. Thấy Phồn Hoa nghệt mặt ra, Lý Hạo bèn giải thích, nói đây là lời của quân sư Ngô Dụng trong “Thủy Hử”, ý là nhiều người, mỗi người một câu, không làm được việc gì. Phồn Hoa nói ngay, không gọi bất cứ ai, chỉ ba đứa bọn mình ngồi với nhau

thôi.

Rời khỏi Khuru Lăng, lúc trên đường về, Phồn Hoa nhân tiện rẽ vào trường. Hiệu trưởng là người mới đến, họ Hứa, trước công tác ở phòng giáo dục xã, nghe nói là bị người khác bắt thóp vì tác phong sinh hoạt, nên mới bị đưa về trường tiểu học ở thôn. Phồn Hoa không mấy khi nói chuyện với hiệu trưởng Hứa, không phải sợ người khác nói này nói nọ, mà là vì trường học do Tường Sinh phụ trách, hàng năm đều có mua bàn ghế, đồ dùng dạy học, ít nhiều cũng kiếm chác được, cô không muốn dính vào. Hiệu trưởng Hứa đang chấp tay sau lưng tản bộ ở bãi tập, chân đi chữ bát, trông giống như đi giày diễn trên sân khấu. Phồn Hoa gọi một tiếng hiệu trưởng Hứa, ông lập tức khựng lại, ngoảnh lại nhìn, lúc ngoảnh lại hai tay giơ ra, sau đó vội vã chạy lại.

Phồn Hoa giới thiệu ông làm quen với Điện Quân, hiệu trưởng Hứa nói luôn, từ lâu ông đã muốn mời “ông Trương” đến trường dạy học. “Điện Quân dạy được gì?”, Phồn Hoa hỏi. “Giảng về tình hình cải cách mở cửa, thôn ta hơn nghìn nhân khẩu, có ai đi nhiều biết rộng bằng ông Trương chứ?”, Điện Quân nói: “Biết một chút, nhưng không được hệ thống, tôi chỉ là một kỹ sư bình thường”. Phồn Hoa nguýt Điện Quân một cái, nói với hiệu trưởng: “Anh Hứa đừng nghe anh ấy ba hoa”. Hiệu trưởng Hứa lập tức nghiêm sắc mặt, “phê bình” Phồn Hoa: “Bí thư Khổng, tôi lớn hơn chị vài tuổi, nên tôi dám phê bình chị. Thành công của ông Trương được mọi người ghi nhận, người đàn ông thành công, đừng có đùa. Ông Trương làm việc ở đâu? Thâm Quyến! Thâm Quyến là chỗ nào? Là tuyến đầu của công cuộc cải cách mở cửa. Nếu ông Trương mà không nói được, thì cả

cái huyện Khuru Thủy này không ai dám nhắc đến bốn chữ “cải cách mở cửa”. Tầm nhìn, mấu chốt là tầm nhìn. Thời gian là tiền bạc, tầm nhìn là hiệu quả. Nói cụ thể hơn về giáo dục, tầm nhìn là thành tích. Vì thế bí thư Khổng Ơi, chị không thể cứ giữ rịt lấy để hưởng một mình chứ”.

Phồn Hoa nghĩ, người nịnh đầm giỏi thế này bên trên làm sao nở điều về đây chứ? Xem ra không chỉ là vì vấn đề tác phong sinh hoạt. Phồn Hoa nói: “Hiệu trưởng Hứa, việc này để sang một bên đã. Nghe nói bên trên xuống nghe giảng? Nhiều thôn như thế, sao cứ phải chọn Quan Trang chứ? Chắc thấy hiền dễ bắt nạt?”. Hiệu trưởng Hứa “hừ” một tiếng, nói: “Dễ bắt nạt? Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Chị là đại biểu hội đồng nhân dân huyện cơ mà. Tướng giỏi không có lính kém, thôn ta làm tốt vậy, trường học chắc chắn không thể kém được. Họ đi nghe giảng luân phiên ấy mà. Chị yên tâm đi, trình độ dạy học của thôn ta đứng đầu toàn huyện, vừa vặn cũng để anh chị xem luôn”. Phồn Hoa lại hỏi, khách đến, có cần mời cơm không. Hiệu trưởng Hứa nói, thế thì phải xem ai dẫn đầu xuống, nếu là trưởng phòng giáo dục dẫn đầu thì bữa cơm này không thoát được. Nếu là phó phòng thì không nhất thiết phải mời cơm. Phồn Hoa nói: “Phó phòng khá liêm khiết?”, hiệu trưởng cười: “Liêm khiết? Cứ cho là vậy đi. Thực ra là người ta giấu nghề thôi, đang xây dựng hình ảnh mà”. Điện Quân nói: “Càng như vậy thì càng phải mời. Nếu không, đợi người ta xây dựng được hình ảnh rồi, thăng quan tiến chức mới mời thì muộn rồi”. Cậu ta vỗ vỗ chiếc ống nhòm đeo trước ngực, tay chống nạnh như “người thành đạt”, nói tiếp: “Không gặp chỗ này, sẽ gặp chỗ khác, việc gì cũng phải nhìn xa một chút. Phồn Hoa này, dù sao thôn cũng không chi li tính toán vài ba đồng”. Hiệu trưởng Hứa lập tức chỉ vào Điện Quân nói: “Nhìn xem, thế mới là tầm nhìn. Làm giáo dục quan trọng nhất là tầm nhìn. Từ một giọt nước có thể thấy được mặt trời, ông Trương mở lời đúng là khác

người”. Phồn Hoa than khổ trong lòng, không nên đưa Điện Quân đến đây. Nói suông thì ai chẳng nói được. Mấy người đó ăn uống quen rồi, giáo hoạt lắm, không có mầu không được, mầu nhiều càng không được, một bữa cơm mấy trăm đồng đấy, bằng chi tiêu cả năm của một người nông dân, việc này truyền ra ngoài thì nguy to. Phồn Hoa mắt nhìn xa xăm, nói: “Đợi Tường Sinh về, nghiên cứu lại xem. Ai sẽ lên lớp, đã quyết định chưa?”. Hiệu trưởng Hứa nói, bên trên quy định phải là giáo viên dân lập giảng, nghe nói cả xã sẽ chọn ra ba người giảng hay nhất, có cơ hội sẽ chuyển chính thức cho họ, vì thế ông quyết định để thầy Thượng Nghĩa đứng lớp, thầy Thượng Nghĩa cũng chủ động xin lên lớp, xắn tay áo lên rồi, quyết làm cho ra trò. Phồn Hoa nói: “Tốt quá, đúng là miếng ngon từ trên trời rơi xuống. Tiếng phổ thông của thầy Thượng Nghĩa thế nào?”. Hiệu trưởng Hứa “xí” một tiếng nói: “Luu loát lắm rồi, sắp thành Triệu Trung Tường rồi”.

Đi một vòng về đến nhà, Phồn Hoa nhìn chăm chăm vào Điện Quân. Điện Quân tưởng trên mặt dính cái gì, xoa xoa vài cái, rồi đi soi gương. Phồn Hoa vẫn nhìn cậu ta không chớp mắt, miệng nói: “Được đấy, ghê thật”. Điện Quân nổi cáu, nói: “Có gì thì mình nói đi, cứ nhìn tôi chăm chăm thế”. Phồn Hoa nói: “Ghê thật, lúc mình biến hóa thành kỹ sư từ lúc nào thế”. Nét mặt Điện Quân thoáng vẻ ngại ngùng, trán lấm tấm mồ hôi. Sau đó, Điện Quân hắng giọng, nói lấp lửng một câu: “Người cần thể diện, cây cần vỏ mà”. Phồn Hoa nói: “Vỏ việc cái gì. Có thêm bản lĩnh gì tôi không thấy, nhưng bản lĩnh chém gió thì tôi được chứng kiến rồi. Bây giờ mình nói câu nào là thật, câu nào là giả tôi cũng không phân biệt được nữa. Điện Quân, mình không giấu tôi việc gì chứ?”. Điện Quân nói: “Trông mình kìa, tôi đối với mình một mực trung thành. Hơn nữa, tôi có nói gì đâu. Lý tưởng của mình là dẫn dắt bà con thôn Quan Trang đi lên con đường khá giả, lý tưởng của tôi là trở thành một kỹ sư, làm nhà tư bản. Thế

thì sao nào?”, Phồn Hoa không đôi co nữa mà xách túi giày của Tuyết Nga ra, vút “bịch” một cái trước mặt cậu ta: “Vâng, kỹ sư, mời ông sửa cho chỗ giày này”.

ng mặt trời chui vào đám mây ở đằng tây. Chẳng khác gì chui vào động phòng, đã vào rồi là không ra nữa. Chỉ còn một vết nắng yếu ớt lọt qua khe hở, giống lưỡi dao nhuộm máu. Con dao đó cứ ngả dần xuống, còn vết máu thì đen dần, đen dần. Trong thôn, có lúc rất yên tĩnh, nghe thấy cả tiếng lửa hắt hơi, tiếng nó lăn qua lăn lại. Phồn Hoa biết, đợi con lửa nhà Tân Kiều lăn lộn xong thì trong thôn sẽ lại nhộn nhịp. “Con lửa” tiếng Anh nói thế nào nhỉ? Phồn Hoa nhất thời ngẩn người. Cũng may, cô nhớ ra được luôn, đọc là “dangke”. “Dangke” vẫn còn đang thịnh thích trên đất, thì trong thôn bắt đầu ồn ào. Cái ồn ào của người lớn réo trẻ con là bình thường, chủ yếu là động vật chần thả trở về thôn, rất giống cảnh bò kêu ngựa hí. Trên đường, một đàn vịt đi qua, kêu quạc quạc. Tiếng gáy của chú gà trống khàn đặc, tiếng kêu của cô gà mái giòn tan. Đi sau đàn vịt là đàn ngỗng, giống như mây đang bay là là trên đất. Đàn ngỗng của Lệnh Văn nuôi, vợ Lệnh Văn dùng cành cây xua đàn ngỗng. Thật đúng là một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Nhìn thấy bụng vợ Lệnh Văn nhô lên, Phồn Hoa lại thấy lạnh xương sống. Nhưng cô nhận ra ngay. Đều là bụng nhô lên, nhưng vợ Lệnh Văn và Tuyết Nga vẫn có điểm khác nhau. Chỗ “nhô” của vợ Lệnh Văn là vì “gần đèn thì rạng”, học lũ ngỗng. Nhìn xem kia, mào ngỗng đỏ chót, giống một viên mã não, trên đầu vợ Lệnh Văn cũng cài một bông mã não, nhưng là mã não làm bằng nhựa.

Chiếc xe con sang trọng đang đi tới hình như là Hyundai Bắc Kinh. Em rể Phồn Hoa cũng dùng xe Hyundai Bắc Kinh, vì thế Phồn Hoa tưởng em rể đến. Chiếc xe đó bấm còi thế nào đàn ngỗng cũng

cũng không nhường đường. Mày bấm còi, thì tao cũng biết hát bài vượn dài cổ. Chú ngỗng đầu đàn lắc cổ một cái, cổ dựng lên, kêu quàng quạc... Sau đó, tài xế xuống xe, không phải em rể, là một người đàn ông trung niên hói đầu. Vẫn còn một người ngồi trong xe, kéo cửa kính xuống, thò đầu ra ngoài. Tài xế mặc com-lê, người kia mặc bộ Trung Sơn, khuy cũng cài đến tận cằm, còn đeo kính râm như của Điện Quân. Bác tài bực mình, đá con ngỗng trắng một cái. Con ngỗng trắng đó nhìn có vẻ ngu, nhưng thực ra rất tinh ranh, vừa quay người lại là mổ luôn vào chân bác tài. Con ngỗng trắng đó nếu được chuyển kiếp làm người thì chắc chắn là một Đảng viên, vì nó luôn phát huy vai trò của người dẫn đầu xuất sắc trong từng giờ từng phút. Xem kìa, nó là con dẫn cả đàn qua đường, cũng là con dẫn đầu phát động tấn công bác tài xế. Nó lại mổ bác tài cái nữa, đồng thời giương cao một cánh lên, nhìn như đang vung tay hô lớn. Đàn ngỗng quả nhiên vây lại, đập cánh phành phạch, vượn cổ ra, cùng hướng về phía bác tài như báng súng, đồng loạt kêu quàng quạc, quàng quạc... Bác tài run rẩy, ôm đầu, ngồi thụp xuống đất. Phồn Hoa hét lên bảo ông ta khẩn trương quay lại xe.

Bác tài gần như là bò vào xe. Đầu chui vào rồi, mông vẫn ở ngoài. Con ngỗng đầu đàn mổ vào mông bác tài một cái, bác tài rú lên “ối”, tiếng kêu đó không phải phát ra từ bụng. Có một con ngỗng bất ngờ bay lên cao bằng nửa người, mổ vào kính trước ô tô, tha cả cái cần gạt nước ô tô xuống. Người ngồi trong xe vẫn thò đầu ra ngoài, đeo kính râm, khuỷu tay đặt trên cửa sổ xe, theo dõi cuộc chiến của đàn ngỗng. Phồn Hoa vội hét lên: “Muốn chết à, mau kéo cửa kính lên”. Bên này quát, bên kia một con ngỗng bất ngờ bay lên nóc xe, rồi cứ thế tấn công trên nóc xe bằng cánh, bằng mỏ, bằng bàn chân đầy hực, bằng cái mào giống mã não. Do dùng sức quá đà, trứng tòi cả ra. Quả trứng giống quả lựu đạn ấy lăn từ nóc xe xuống. Lại có một chú mèo báo đến “góp vui”, chính là chú mèo “dạo mát” trên bờ tường

nhà Tuyết Nga. Lúc này, nó đã ngồi trên nóc xe, dùng móng trước ngoáy tai, dáng vẻ như đang trầm tư suy nghĩ. Phồn Hoa nhin cười, nói với vợ Lệnh Văn: “Đi đi, đi mau lên”, cô muốn bảo vợ Lệnh Văn xua đàn ngỗng đi, không ngờ vợ Lệnh Văn nói: “Được thôi, tôi đi”. Nói rồi, vợ Lệnh Văn bỏ đàn ngỗng lại, bước đi. Lúc này, rất nhiều người vây quanh, người thì hô hay, người thì gào tuyệt, như là chỉ lo thiên hạ không đại loạn. Bác tài xế không dám bấm còi, lặng lẽ lùi xe lại. Con ngỗng trên nóc xe bay xuống như chim đại bàng. Còn con ngậm cái cần gạt nước thì kêu quàng quạc chạy đuổi theo vợ Lệnh Văn như tranh công lĩnh thưởng.

Phồn Hoa vốn định đứng ở ven đường chờ Khánh Thu, không ngờ Khánh Thu không thấy đâu lại được chứng kiến cuộc đại chiến giữa ngỗng và xe. Đám đông giải tán rồi mà Khánh Thu vẫn chưa đến, Phồn Hoa gọi di động cho Khánh Thu. Điều kỳ lạ là Khánh Thu lại tắt máy. Khánh Thu chưa bao giờ tắt máy. Trước đây, lúc thanh toán tiền cước điện thoại, máy của cậu ta luôn nhiều tiền nhất. Hồng Mai vợ cậu ta nói, Khánh Thu bây giờ lười cả nói chuyện với cô, hàng ngày không nói chuyện điện thoại thì nói chuyện với con vẹt. Một hôm, cô đang cho lợn ăn trong sân thì nghe thấy tiếng điện thoại reo. Reo rất lâu mà Khánh Thu đang nằm trong nhà không chịu bắt máy. Đợi cô vào nhà nhắc ống nghe lên, bác đoán xem là ai? Hóa ra là Khánh Thu gọi. Chỉ mấy bước chân mà cậu ta cũng lười. Khánh Thu nằm trên giường, dùng điện thoại cầm tay gọi vào điện thoại phòng khách, nhắc cô đừng quên cho vẹt ăn. Nhưng lúc này, khi Phồn Hoa gọi điện cho Khánh Thu, cô phát hiện Khánh Thu không bao giờ tắt máy điện thoại cầm tay thì hôm nay lại tắt.

Trời nhá nhem tối, Phồn Hoa gọi điện cho bí thư chi đoàn Mạnh Tiểu Hồng, bảo cô thông báo cho các cán bộ thôn ăn cơm xong đến họp. Người với người sống được với nhau phải hợp tính tình, với Tiểu Hồng, Phồn Hoa luôn có tình cảm yêu mến không diễn tả được

thành lời. Từ hồi nghe theo đề nghị của Tiểu Hồng, xây cây cầu đá đó, Phồn Hoa lại càng ưu ái Tiểu Hồng hơn. Tiểu Hồng có một anh trai, nhưng bị chết đuối trong trận lũ lụt năm đó. Anh trai Tiểu Hồng nhảy xuống sông vớt củi, bị một thanh xà nhà húc chìm, lúc nổi lên thì người đã trương phềnh, như cái trục lăn xay gạo. Vì thế sau này Tiểu Hồng cũng theo bước Phồn Hoa, kiếm chồng ở rể. Thực ra cũng là cái số. Mẹ đẻ Tiểu Hồng từng nói, lúc mới đẻ ra Tiểu Hồng đã nằm sấp, theo cách nói của người Khuru Thủy, nó sau này sẽ chết ở nhà mẹ đẻ. Phồn Hoa cũng từng nghe mẹ nói, lúc sinh ra cô cũng nằm sấp. Phồn Hoa nghe nói Lệnh Bội thích Tiểu Hồng, nhưng hai đứa lại có họ hàng. Cho dù không có quan hệ họ hàng thì cũng không được. Lệnh Bội là tên móc túi, làm sao xứng với Tiểu Hồng chứ. Tiểu Hồng là kim Phượng Hoàng, kim Phượng Hoàng phải đậu trên cây ngô đồng. Lệnh Bội không phải ngô đồng, cũng chẳng phải liễu, người tầm thước, mặt mũi lúc nào cũng cúi gằm xuống đất. Tiểu Hồng là đứa thông minh, nói là hiểu ngay. Lần trước thôn quy hoạch đường sá, phải phá dỡ một số nhà dân, quy hoạch lại đất thổ cư. Nhà Tiểu Hồng cũng có đơn xin. Bố Tiểu Hồng khăng khăng đòi đến ở phía đông thôn, nói là phong thủy tốt. Thế là mọi người đều đòi về ở phía đông thôn, Phồn Hoa lòng nóng như lửa đốt. Vào thời điểm then chốt, Phồn Hoa chỉ gợi ý một cái, Tiểu Hồng liền sửa luôn đơn xin. Phồn Hoa nói: “Đường cao tốc đi qua phía tây thôn, lần này chính phủ sẽ không ăn quyết, vì khoản kinh phí này là nhà nước thống nhất cấp phát. Cô không giống những đứa khác, sau này không được dựa vào nhà chồng”. Tiểu Hồng nghe ra ngay, biết là nếu dựng đến nhà dân, nhà nước sẽ có trợ cấp tiền. Sau này, quả nhiên được đền bù một khoản tiền lớn. Theo “Quy định về sử dụng đất thổ cư” bên trên công bố, thôn phải ưu tiên giải quyết vấn đề nhà ở cho những người này. Thôn họp nghiên cứu, quyết định cắt một khu đất ở phía đông thôn. Tiểu Hồng đúng là một mũi tên trúng hai đích, vừa

phát huy được vai trò gương mẫu đi đầu của người Đảng viên, vừa xây được nhà ở phía đông thôn như mong muốn, còn để ra được một khoản. Còn một việc nữa khiến Phồn Hoa thấy Tiểu Hồng là đứa quá thông minh. Phồn Hoa nói, Tiểu Hồng này, cô có thể đổi tên được rồi, đổi thành Mạnh Chiêu Hồng. Tiểu Hồng trả lời thế nào mọi người biết không? Tiểu Hồng nói: “Trong kịch cổ, Tiểu Hồng là a hoàn, số em làm con sen. Trong ban lãnh đạo thôn, em là con sen để chị sai bảo”. Nói thế ai nghe mà không thích cơ chứ? Không phải nịnh đầm đâu nhé, vì người ta nói vậy và cũng làm vậy. So với Tiểu Hồng, những đứa con gái khác đều kém phân, suốt ngày chỉ biết chơi bời, tán tỉnh ve vãn, điệu chảy nước. Hồi đó Phồn Hoa nói với Tiểu Hồng: “Hai chị em mình đúng là có duyên. Hoa đỏ, hoa đỏ, làm gì có hoa không đỏ, không đỏ gọi gì là hoa chứ. Em còn trẻ, đang thì nở rộ, ngày tháng tươi đẹp còn ở phía trước. Chịu khó làm, sau này tôi còn phải giao thêm việc cho cô nữa”. Tiểu Hồng rất khiêm tốn, nói: “Người tài trong thôn rất nhiều, chị giao việc cho họ trước đi. Em còn ít tuổi, không gánh vác nổi”. Nói hay quá, chủ yếu là xác định rõ vị trí của mình, biết rõ mình là ai. Chẳng bù cho Khánh Thư, đòi chức tước một cách trắng trợn, không biết giấu nghề là gì.

Phồn Hoa nghĩ, đợi bầu cử xong, thôi thì giao luôn cho Tiểu Hồng phụ trách công tác kế hoạch hóa gia đình. Giao cho Tiểu Hồng cô cũng đỡ lo. Tiểu Hồng không những có năng lực mà còn rất quyết đoán. Có một việc mà giờ nghĩ lại Phồn Hoa vẫn thấy khâm phục Tiểu Hồng. Vợ Phồn Truyền trong thôn tên là Quách Lâm Na, cái tên rất Tây, nhưng người lại ngu, ngu thật sự, năm ngón tay phải đếm cả ngày. Quách Lâm Na đã đẻ hai đứa một trai một gái, vẫn còn muốn đẻ nữa. Khánh Thư đến làm công tác tư tưởng. Nói chuyện với Phồn Truyền trước, rồi Phồn Truyền lại nói chuyện với cô vợ đàn. Làm công tác tư tưởng cho kẻ đần độn chẳng khác gì tốn dầu thắp đèn cho thẳng mù. Quách Lâm Na ngồi gặm ngô, hết bắp này đến bắp

khác, không đếm xỉa đến Khánh Thu. Khánh Thu phát cáu, vừa lôi vừa kéo cô ta đến Vương Trại làm thắt ống dẫn trứng. Quách Lâm Na không biết gì, nhưng riêng khoản cắn người thì không ai bằng, cắn một cái, suýt nữa thì cắn đứt cả thịt mu bàn tay Khánh Thu. Sau đó, chính Tiểu Hồng là người đả thông tư tưởng cho cô vợ đàn đó. Tiểu Hồng nói: “Chị Lâm Na, chị Lâm Na của tôi ơi, làm cái này không phải lấy cái gì trên người chị mà là đặt thêm một thứ vào người chị”. Cô vợ đàn hỏi là thứ gì, Tiểu Hồng nói: “Thằng cu nhà chị chẳng phải thích chơi trò đẩy vòng sắt sao? Là cái đấy. Cầm về, chị không dùng thì cho nó dùng”. Cô vợ đàn lại hỏi vòng sắt to thế làm sao gắn vào được. Tiểu Hồng nói: “Nhỏ hơn, tốt hơn cái đó”. Lâm Na tuy đàn nhưng nói đến lợi ích thì chẳng đàn chút nào. Vừa nghe thấy nhỏ hơn cái đó thì không chịu nữa, ngồi bệt luôn xuống đất, duỗi chân ra ăn vạ. Tiểu Hồng nói: “Đồng hồ đeo tay nhỏ hơn đồng hồ thường, nhưng lại đắt hơn đồng hồ thường. Có đủ loại như nhựa, sắt, vàng, bạc, nói xem chị chọn loại nào”. Lâm Na nói chọn vàng. Tiểu Hồng nói: “Vàng vẫn là vàng, hai năm nữa bỏ ra, đánh một cái nhẫn vàng. Cho mình bạc mình còn không thêm, mình không thiếu vòng bạc”. Quách Lâm Na hỏi nhẫn vàng là gì? Tiểu Hồng nói là cái đeo dùng để khâu đế giày ấy mà. Cô vợ đàn nói, cô lấy cả đeo khâu tay lẫn vòng bạc, tội gì không lấy. Tiểu Hồng nói: “Được thôi, cho chị một cái đeo khâu tay, cho thêm một cái vòng bạc”. Nói rồi kéo Quách Lâm Na đi. Phồn Hoa lúc đó đứng phía sau, phục sát đất. Đến bệnh viện, Tiểu Hồng nói lớn với bác sĩ: “Làm cho chị ấy hai cái nhé, một vàng một bạc”. Sau này có người đã làm một bài về về chuyện ngược đời này:

*Mặt trời mọc đằng tây lặn đằng đông,
Cây thạch lựu bói trái anh đào,
Ông trời đánh sấm mà không tiếng,
Của quý Lâm Na nhét vàng bạc,
Từ đó Phồn Truyền qua trước cửa,*

Của quý Phồn Truyền đeo vòng bạc.

Hôm đó, sau khi y tá đưa Quách Lâm Na vào trong, Tiểu Hồng hỏi Phồn Hoa: “Hay là nói với bác sĩ một tiếng? Thôi thì cắt luôn của cô ta đi cho xong”. Phồn Hoa nói: “Cắt của cô ta thì được nhẹ gánh, nhưng không biết ăn nói thế nào với Phồn Truyền”. Nếu không có câu nói này, Tiểu Hồng lúc đó dám cắt của cô ta thật. Có khí phách, lớp trẻ đúng là có khí phách. Phồn Hoa khen Tiểu Hồng biết cách làm việc, mọi thứ đều bóc tách tỉ mỉ, biết “phân tích cụ thể vấn đề cụ thể”, nói rộng ra đây là tinh túy của Chủ nghĩa Mác. Tiểu Hồng uốn éo, tay vuốt vuốt bím tóc, nói: “Chị tha cho em đi. Cái gì mà vuông vớ tròn, tinh túy vớ tủy sống, em không dám nhận đâu. Em cũng là đứa đàn, chẳng khá hơn vợ Phồn Truyền được bao nhiêu. Cách người thông minh không nghĩ ra thì em nghĩ ra. Em là đứa ngố thì có cách của đứa ngố”. Ôi, nghe thấy chưa, thế mới là giác ngộ. Khánh Thu ơi là Khánh Thu, cậu so với người ta thật đúng là một trời một vực. Phồn Hoa nghĩ, bầu cử xong, sẽ cho Tiểu Hồng nắm công tác kế hoạch hóa gia đình trước. Nắm một số công việc trước, có uy tín rồi, vài năm sau sẽ cho Tiểu Hồng chủ trì toàn bộ công việc. Phồn Hoa nghĩ, mình làm thêm hai khóa nữa thì nghỉ, đến lúc đó mình nhất định sẽ nghĩ cách để “truyền lại ngôi” cho Mạnh Tiểu Hồng. Mạnh Tiểu Hồng là cái bóng của mình, hai mà là một, mình làm hay Tiểu Hồng làm, không phải như nhau cả thôi sao?

Lúc này, nghe nói liên quan đến sinh đẻ kế hoạch, Tiểu Hồng liền nói: “Em không dùng loa thông báo nữa. Em vừa ăn cơm xong, đang định ra ngoài đi dạo, nhân tiện đến từng nhà một. Tổ trưởng dân phố thì thôi không thông báo nữa chứ? Thật đúng là, người thông minh đúng là sáng dạ, nói thêm một câu thành thừa. Đương nhiên không cần dùng loa. Lý Hạo đã nói rồi, nhiều người không hay, ít người cũng không tốt. Tất nhiên không thể để nhiều người biết. Năm bác tổ trưởng dân phố cũng không được tham gia, cũng không phải họp hội

đồng nhân dân, rồi lại mỗi người một câu, không cần thiết. Tiểu Hồng “vô tình” còn báo cho cô một tin, nói theo cách của Khánh Thư đó là “thông tin”. Tiểu Hồng nói lúc chiều cô nhìn thấy Khánh Thư và Tường Sinh ở thôn Củng Trang. Khánh Thư lái xe, chiếc xe đó đỗ ở cổng trường thôn Củng Trang. Cầm Khánh Thư tỳ lên cánh tay, cánh tay để lên cửa xe, nói chuyện với bí thư chi bộ thôn Củng Trang. Phồn Hoa hỏi: “Thế Tường Sinh đâu? Tường Sinh chẳng phải ở Khuru Thủy sao, chạy đến Củng Trang làm gì?”, Tiểu Hồng nói: “Ai mà biết được, dù sao thì họ chuyện trò rất thân mật. Tường Sinh mời hết điều này đến điều khác, thân mật lắm”. Tiểu Hồng nói, cô giơ tay chào Khánh Thư và Tường Sinh, nhưng họ vờ không nhìn thấy. Hai thôn Củng Trang và Quan Trang nằm sát nhau, rất nhiều người đều biết. Bí thư chi bộ thôn Củng Trang là Củng Vệ Hồng, tên sữa là chó còm, nhưng ông ấy bây giờ mập lắm rồi, vác cái bụng bia, từ chó còm biến thành chó béo. Chó còm và Khánh Thư cùng tham gia quân ngũ, nhưng người ta nhập ngũ sớm hơn một năm. Có một lần Khánh Thư nói, chó còm có phúc lắm, năm đầu tiên nhập ngũ gặp ngay lũ lụt, tham gia chống lụt cứu nạn, vào đảng trên tuyến lửa. Cậu ta thì xung phong làm hết việc lớn việc bé, cộng thêm biểu xén, lúc sắp giải ngũ mới được vào đảng. Tiểu Hồng lúc này nói: “Chị xem con người ông Khánh Thư này, nhìn thấy em mà coi như không thấy, thế mà còn nói là đồng nghiệp. Em đúng là mất mặt”. Phồn Hoa hỏi: “Khánh Thư về chưa?”, Tiểu Hồng nói: “Về rồi ạ, em vừa về đến thôn thì xe của ông ấy cũng vào thôn. Chiếc xe đó nhìn ngon lắm”. Phồn Hoa liền quay lại hỏi bố mẹ, Khánh Thư có đến không. Bố nói: “Mới tý tuổi đầu mà đã hay quên. Chẳng phải tối qua cậu ấy đến rồi sao? Cam trong tủ lạnh chẳng phải nó ăn thì ai?”, Phồn Hoa lại nghe Tiểu Hồng nói: “A lô, chị đang dùng bột giặt hay xà phòng?”, Phồn Hoa nói: “Lúc thì dùng bột giặt, lúc thì dùng xà phòng. Sao thế?”, Tiểu Hồng nói, cô chỉ tiện thể hỏi thế thôi.

Phồn Hoa rất bức mình, nghĩ, đợi Khánh Thu đến mình nhất định phải cho cậu ta một trận. Tay Khánh Thu này chắc là ăn gan hùm rồi, rõ ràng biết mình đang ở nhà chờ thế mà không thèm đến báo cáo. Cô ngồi đợi ở nhà. Điện Quân đang lục lọi tìm “đồ nghề” sửa giày dép của mình ngày trước. Trong lòng hậm hực, đồ đạc kêu loảng xoảng, tiếng rất to. Ở bên ngoài, Phồn Hoa vừa chờ vừa xem tivi. Trong lòng bức dọc, cái điều khiển tivi trở thành đối tượng để cô trút giận. Kênh 1 đài truyền hình trung ương đang phát “Tiêu điểm hôm nay”, một mỏ than ở Sơn Tây lại bị nổ khí ga, thi thể để trong sọt vận chuyển than, đang đưa từ hầm lò ra ngoài, giống như treo khoai lang dưới hầm nhà. Khoai lang củ nọ chồng lên củ kia, nhìn phát khiếp. Bình thường Phồn Hoa thích xem chương trình “Tiêu điểm hôm nay” nhất, là người đứng đầu thôn, việc nước việc nhà việc thiên hạ, tiếng gió tiếng mưa tiếng đọc sách, việc gì cô cũng quan tâm, không bỏ sót bất cứ việc gì. Nhưng lúc này Phồn Hoa lại chuyển kênh khác. Đài vệ tinh Thượng Hải đang phát bài “Hôm nay là ngày đẹp trời” của Tống Tổ Anh. Nghe nói cán bộ lãnh đạo đều thích Tống Tổ Anh, việc này có thật không Phồn Hoa không biết, nhưng Phồn Hoa rất thích. Ngoài chất giọng ra, Phồn Hoa còn thích đôi lông mày của cô. Chất giọng của cô thật ngọt ngào, cho dù vừa uống hoàng liên, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng Tống Tổ Anh thì miệng sẽ ngọt như đang ngậm đường. Đôi lông mày của cô biết nhảy múa, nhất là lúc cô nghiêng mặt 45 độ, ôi đôi lông mày dưới mái tóc, nó nhảy nhót liên hồi, ôi, đừng nói đàn ông con trai, ngay cả chị em phụ nữ cũng thấy ngửa hết cả người, chỉ mong nhận cô làm con gái nuôi. Còn đôi mắt thì khỏi phải nói, nó đúng là con đom đóm, chiếu sáng màn đêm. Phồn Hoa thích cô hát bài “Hôm nay là ngày đẹp trời”, cả bài “Chiếc gửi nhỏ”, “Cô nàng đánh đá”. Cô nàng đánh đá, cô nàng xinh đẹp. Phồn Hoa cũng là người đánh đá. Không đánh đá làm sao điều khiển được đám đàn ông dưới quyền? Xinh đẹp tất nhiên không bằng trước rồi,

nhưng trong số cán bộ thôn ở huyện Khuru Thủy này, cô là người xinh xắn nhất, bởi vì cả huyện chỉ có mình cô là nữ trưởng thôn. Chủ tịch huyện Trương cũng nói rồi, cô là bông hoa của cả huyện. Nhưng lúc này cô cũng bỏ qua cả Tống Tổ Anh. Hay ho gì chứ, vớ vẩn! Phồn Hoa đá tung cả đồng giày lên, có một chiếc suýt nữa rơi trúng Điện Quân. Điện Quân nói: “Đậu Đậu, mau lại xem kìa, mẹ con biến thành Hoàn Châu cách cách rồi”. Bố mẹ ngồi cạnh cũng mắng: “Lên cơn điên”. Phồn Hoa vút cái điều khiển tivi lên ghế sô-pha, nói: “Bố mẹ xem đi, con đi họp”.

Lần nào đi họp cô cũng mang theo quyển sổ da đen. Điện Quân nói, đó là da thật, có thể làm mũi giày. Đó là quyển sổ em gái Phồn Vinh tặng cô, em gái đi họp trên tỉnh mang về, trên mặt da còn in bốn chữ “Sở Tài chính tỉnh”. Lúc này cô tìm mãi không thấy quyển sổ đó. Cô hỏi Điện Quân có trông thấy không. Điện Quân nhìn đồng giày của Tuyết Nga cười khẩy, lúc bị Phồn Hoa túm cổ áo hỏi, thì cuống cuồng xoa tay nói: “Tôi không cười mình, tôi cười đồng giày này. Đ.m, thế mà cũng gọi là giày? Đúng là túi ni-lông”. Phồn Hoa lại hỏi mẹ, dùng tay miêu tả mãi mẹ mới nhớ ra, hình như thấy ở trong bếp. Phồn Hoa chạy vào bếp xem, quyển sổ quả nhiên ở đấy, bên trên vẫn còn hai miếng vỏ cam. Phồn Hoa giờ mới nhớ ra, cô lấy quyển sổ ra lúc nói chuyện với Khánh Thư và Bùi Trinh. Phồn Hoa quay lại phòng khách, lấy quyển sổ đánh Điện Quân một cái, nói: “Sửa được hay không mình vẫn phải sửa đấy. Nuôi quân ba năm dùng binh một giờ. Người ta chờ để đi đấy”. Đúng lúc đó có người gõ vòng khóa, Phồn Hoa tưởng là Khánh Thư, cố tình không ra mở cửa, hơn nữa còn không cho người khác ra mở. Phồn Hoa muốn lạnh nhạt với cậu ta một lát. Khi thấy đủ rồi mới ra vẻ giận dỗi ra mở cửa. Không phải Khánh Thư mà là Tường Sinh. “Ôi, Tường Sinh về rồi à? Sao lại về thế, không sợ nhỡ việc làm ăn sao?”. Giọng cô có chút mỉa mai, Tường Sinh chỉ nghe, cắn môi cười trừ. Theo Phồn Hoa vào

đến trong sân, Tường Sinh không vào nhà ngay mà đứng trước cửa, nói vọng vào trong nhà: “Ai chọc giận bà cô thế? Ôi? Điện Quân? Con gió nào đưa cậu về thế? Cậu ăn gan hùm hay sao mà vừa về đã chọc giận Phồn Hoa thế?”.

Tường Sinh tán gẫu với Điện Quân một lúc mới cùng Phồn Hoa đi ra. Trời nổi gió, có vật gì đó bất ngờ bay qua, suýt nữa đập vào Phồn Hoa và Tường Sinh. Tường Sinh lấy đèn pin soi, phát hiện đó là chiếc túi ni-lông. Nó bị gió thổi phồng lên, giống quả bóng bay. Tường Sinh chửi thề: “Đ. m, khắp nơi chỗ nào cũng có rác”. Phồn Hoa nói: “Trên tivi nói, thế này gọi là ô nhiễm trắng. Nước mình nhiều người giỏi thế, làm sao mà ngay cả chiếc túi ni-lông cũng không xử lý được”, sau đó không nói gì nữa. Tiếng bước chân của Tường Sinh rất nặng nề, kinh động đến cả lũ dế ở chân tường. Lũ dế đồng loạt kêu, trời lạnh rồi, tiếng kêu của chúng cũng yếu dần, tiếng kêu cuối cùng khá vang, rồi đột nhiên tắt ngấm. Phồn Hoa nhớ lại việc Tiểu Hồng nói gặp Tường Sinh ở thôn Củng Trang. Nhưng cô không hỏi. Nếu Tường Sinh không nói, cô sẽ không hỏi. Tường Sinh bỗng thờ dãi đánh thượt. Phồn Hoa không biết vì sao Tường Sinh thờ dãi, liền nói: “Chẳng qua cũng chỉ là vài bát mì lạnh, đến nỗi phải thế không?”, Tường Sinh “hừ” một tiếng, giậm chân: “Gì chứ? Tôi phiền lòng vì ủy ban thôn, phiền lòng vì mọi người ra tay muộn rồi”. Cái gì mà “mọi người” với “chúng ta”, Phồn Hoa nghe không hiểu. Tường Sinh ngửa người ra phía sau, có ánh đèn chiếu vào bàn tay đang giơ lên trời của Tường Sinh, bàn tay đó đang run rẩy, nhất là ngón trỏ đang chỉ lên, run lấy bầy. Run rẩy một lúc Tường Sinh mới nói. Tường Sinh nói: “Chị không biết thật hay giả vờ không biết? Tuyết Nga trốn rồi, mẹ đàn bà dê tiện họ Diêu đó trốn rồi”.

Cái gì, Tuyết Nga trốn rồi? Phồn Hoa thấy đầu óc choáng váng, tai ong ong. Cô không trả lời mà đi thẳng về phía trước, đi rất nhanh, gần như chạy. Đi được một quãng, Phồn Hoa mới nhớ ra Tường

Sinh vẫn đi theo sau. Cô dừng lại, đợi Tường Sinh đến gần, cô nuốt nước bọt, lấy lại bình tĩnh, nói: “Yên tâm đi. Chạy, chạy đi đâu? Có chạy đằng trời”.

Phồn chưa vào đến sân ủy ban thôn đã nghe thấy tiếng người đang gào lên, sống phải nhìn thấy người, chết phải nhìn thấy xác. Ai mà gào to thế, chẳng khác gì lừa rống. Phồn Hoa không ngờ người đó lại là Lý Thiết Tỏa. Quỷ tha ma bắt, Lý Thiết Tỏa xưa nay rất hiền lành để bảo, lúc nào trông cũng tội nghiệp, hôm nay ăn gan hùm hay sao thế? Để vợ bỏ trốn lại còn già mồm? Đến cửa phòng họp, nhưng Phồn Hoa không vào. Cô đứng dựa vào cửa, cô muốn xem Thiết Tỏa muốn giờ trò gì. Rất nhiều người hút thuốc, khói thuốc xộc vào cửa, mắt Phồn Hoa cay xè.

Thiết Tỏa cũng cầm điếu thuốc, nhưng không hút mà vê trong tay. Phồn Hoa lần đầu trông thấy bộ dạng này của Thiết Tỏa: Chân gác lên ghế, tay cầm áo, cổ gân lên, rất giống đảng bí mật trong phim. Phồn Hoa thấy cậu ta không nói gì nữa, đang định bước vào phòng, thì Thiết Tỏa lại lên tiếng. Thiết Tỏa bóp đầu thuốc lá, chỉ vào Khánh Thư, nói: “Tao nói luôn cho nhanh, ba ngày mà Tuyết Nga không về, tao dám đốt nhà này luôn. Dù sao cũng không sống nổi nữa”. Người Khánh Thư ngả hết về phía sau, suýt chút nữa cả người và ghế đổ ra sau. Thiết Tỏa lại nói: “Mai tao đến nhà mày ăn cơm. Ăn ở nhà mày xong đến nhà thằng kia. Nhà thằng kia ăn xong tao đến nhà Khổng Phồn Hoa”. Thiết Tỏa càng nói càng hăng, sắp xếp đầu vào đấy cả việc ngủ nghề đến tận mùa đông. “Trời rét rồi, còn phải có người ủ chăn cho tôi nữa, mấy người nghiên cứu đi, để tôi đến nhà ai trước. Tôi còn phải trải ga giường đỏ, đắp chăn bông đỏ, gối gối hoa, chân gác tủ đầu giường”. Thiết Tỏa nói vậy Phồn Hoa hiểu ra ngay, bình thường khi ngủ cậu ta lộn đầu đuôi, vì chân gác tủ đầu giường mà.

Tường Sinh nói một câu: “Thiết Tỏa, anh đừng làm Tiểu Hồng sợ”. Tiểu Hồng lúc này đang trốn ở góc tường, còn cầm quyển sách, hình như không nghe thấy Thiết Tỏa và Tường Sinh nói gì. Sao lại không nghe thấy chứ, Phồn Hoa biết, thực ra Tiểu Hồng nghe thấy hết. Lúc họp Tiểu Hồng có một thói quen, việc gì cũng giả vờ không nghe thấy, chỉ ngồi nhai kẹo giấy sách. Có người cười, Tiểu Hồng quay mặt đi, cúi gằm mặt xuống. Không biết ai đánh rắm, rất kêu, mọi người cười ồ lên. Khánh Thư nói: “Nghiêm túc đi, mọi người nghiêm túc”. Nói xong cậu ta lại nói: “Mà cũng thối thật, rắm khoai lang hả?”, có người cố tình bóp mũi làm méo tiếng nói: “Rắm khoai lang? Trong bụng tôi không chỉ chứa khoai lang mà còn cả cocacola nữa. Cocacola rất tuyệt, nhưng chỉ có một thứ dở là đầy hơi, uống vào đánh rắm nhiều. Vì thế mới nói, rắm không chỉ khoai lang, còn có cả cocacola nữa”. Phồn Hoa đã nghe ra rồi, đó là giọng của Phồn Kỳ. Họp hành gì kiểu thế này, không ra thể thống gì! Điều lạ là, ngoài Tiểu Hồng ra, người nghiêm túc nhất lại là Thiết Tỏa. Thiết Tỏa mặt mũi căng thẳng, lúc này đã đổi chân khác gác lên ghế, nói: “Tôi không phải người dễ hùa hạ đâu, mỗi ngày tôi ăn hai quả trứng, một quả cũng được, nhưng phải là trứng hai lòng đỏ”. Ôi cha, thật không ngờ, Thiết Tỏa còn học được cách nói chuyện hóm hình như vậy. Hiệu trưởng Hứa nói rất đúng, tầm nhìn, mấu chốt là tầm nhìn. Đúng thế thật, Thiết Tỏa mới đi làm đường có mấy ngày mà đã được mở mang đầu óc, hiểu biết hơn rồi.

Nói xong “trứng hai lòng đỏ”, Thiết Tỏa lại nhắc đến “chân thối” của cậu ta. Thiết Tỏa kéo ống quần lên, nói: “Tôi nói trước, tôi chưa bao giờ tự rửa chân cả, toàn Tuyết Nga rửa cho tôi”. Thiết Tỏa nói rất lưu loát, không những không bị lắp, mà tay chân, ngữ điệu phối hợp đều vào đấy, đúng là đã làm thay đổi cả một tên du thủ du thực. Rõ ràng là đã có sự chuẩn bị trước, Phồn Hoa nghĩ. Nhìn bộ dạng cậu ta chắc chắn là phải tập luyện thì mới làm được. Nhưng việc này nói

lên điều gì chứ? Chỉ có thể cho thấy tất cả những việc này đã có âm mưu từ trước, đang lên kế hoạch chống lại tổ chức. Đồ ngu! Mày diễn càng hay thì càng lộ rõ. Nhìn xem, thằng ngu này trong chớp mắt đã lộ vẻ sợ sệt. Mồm cậu ta rõ ràng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy không ai lên tiếng, nên không nói gì nữa, rồi im bật. Lúc giắt điều thuốc ra sau tai, tay cậu ta đã hơi run run.

Phồn Hoa chớp đúng thời cơ này đi vào. Nhìn thấy Phồn Hoa, Thiết Tỏa vội bỏ chân xuống. Phồn Hoa vút quyển sổ lên bàn: “Đang gác chân oai lắm mà, sao lại bỏ xuống thế? Cứ gác lên đi”. Thiết Tỏa còn chưa kịp có phản ứng gì, Phồn Hoa bồi tiếp câu thứ hai: “Chúng ta sang văn phòng của Khánh Thu hợp. Còn Thiết Tỏa, cứ để cậu ta ở đây đã. Tiểu Hồng, cô ở lại, tiếp tục đọc sách. Tuổi trẻ mà ham đọc sách là việc tốt”. Qua ánh mắt, cô muốn nói với Tiểu Hồng, mình đang rất nghiêm túc. Đợi Tiểu Hồng ngồi xuống, Phồn Hoa lại nói: “Không phải sợ cậu ta. Cậu ta không phải Mạnh Chiêu Nguyên. Mạnh Chiêu Nguyên đốt nhà là hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, phê Lâm phê Khổng. Thiết Tỏa mà dám đốt nhà thì chỉ có một con đường chết”. Sau đó Phồn Hoa gõ gõ quyển sổ xuống bàn: “Thiết Tỏa, lúc này cậu có nói một câu tôi thấy rất hay. ‘Sống phải thấy người, chết phải thấy xác’. Đúng thế, đó cũng là yêu cầu của tổ chức đối với cậu”.

Phồn Hoa bước ra trước, đứng ở trong sân một lát. Trời tuy đã tối nhưng vẫn nhìn thấy đầu thú ở hai đầu nóc nhà sân khấu. Nhiều năm trôi qua, sống ngói nóc nhà mọc đầy cỏ. Cỏ đang lay động trong gió, trông như đám người đang nhìn lên trời. Cỏ giữa Thu khô héo từ lâu, kêu loạt soạt, giống như nhiều người đang thì thầm to nhỏ. Có tiếng chó sủa từ xa vọng lại, sủa ăng ăng rất dè dặt, có vẻ như cúp đuôi sủa. Phồn Hoa nói: “Thời tiết thay đổi rồi, có vẻ sắp mưa”. Không ai nói gì. Phồn Hoa lại nói: “Mưa cũng tốt, mưa đất đai được tưới tắm”. Có người ho, nhưng không ai nói gì. Vào văn phòng bên cạnh, Phồn Hoa cười, trêu Khánh Thu, “Không hổ danh là làm công tác phụ nữ,

văn phòng bày biện hoa lá cây cảnh, lại sạch sẽ gọn gàng. Mọi người còn nhớ văn phòng của Lệnh Văn hồi trước không, thật chẳng khác gì ổ chó”.

Ý câu nói này thực ra là một mũi tiêm phòng dịch. Lệnh Văn là người tiền nhiệm của Khánh Thu, do năng lực yếu nên bị Phồn Hoa cách chức, đành phải làm “tư lệnh vịt”. Có người nói, còn đẹp hơn cả văn phòng của chủ tịch Nguru. Chưa dứt lời, đã có người nói: “Chủ tịch xã? Treo thêm tấm bản đồ thế giới thì còn hơn cả văn phòng tổng thống Mỹ”. Phồn Hoa nói: “Còn phải nói, trọng trách trên vai Khánh Thu rất nặng nề”. Tường Sinh nói: “Đợi khi nào thôn có tiền, lắp cho Khánh Thu một bộ máy tính. Có máy tính rồi, những bảng biểu, cờ đỏ này không cần treo trên tường nữa”. Phồn Hoa nói: “Phòng của Phồn Vinh cũng có máy tính. Mười ngón tay gõ thoăn thoắt, các con chữ cứ thế nhảy lên màn hình”. Nói rồi, Phồn Hoa đặt quyển sổ lên bàn, bất ngờ vào luôn vấn đề chính: “Khánh Thu, chú báo cáo với ủy ban thôn đi, rút cục đã xảy ra chuyện gì”.

Khánh Thu nghiêm mặt lại, cầm sợi dây ăng-ten đó. Lần này, cậu ấy không chỉ lên tường nữa mà đập từng cái vào bàn tay kia như vỗ tay vậy. Khánh Thu nói, cậu ấy biết rõ trách nhiệm rất nặng nề, vì thế nhận được lệnh của bí thư cậu ấy vội vàng đến Khuru Thủy. Hồi trong quân ngũ, cậu ấy lái xe mui trần, chưa lái xe con bao giờ, nhưng để sớm hoàn thành nhiệm vụ, cậu ấy vẫn lái xe con của Tường Dân đi. Tường Dân mà Khánh Thu nói là cái cậu Tường Dân theo Cơ Đốc giáo, em trai của Tường Sinh. Phồn Hoa chêm vào một câu: “Việc công làm theo quy định, tiền xăng dầu, tiền thuê xe của Tường Dân thôn sẽ chi. Khánh Thu này, chú đi vào vấn đề quan trọng đi, việc khác sẽ thảo luận sau”. Khánh Thu nói, lúc đến phía Nam thành phố Khuru Thủy, ôi, chỗ nào cũng là công trường, phố xá ồn ào, còn có cả cầu cầu to tướng. Xe cầu cầu đúng là lợi hại, cầu một cái là lên luôn. Phồn Hoa hỏi: “Thật sao, cầu cái gì?”, Khánh Thu

nói, cầu cái gì cậu ấy không nhìn rõ, cũng không có thời gian nhìn, tóm lại là quang cảnh khí thế hùng hực. Đây vốn là việc hay, nhưng lúc này lại thành việc dở, khó tìm người. Khó tìm thật, đế giày cũng mòn vẹt cả đi. Phồn Hoa nói: “Rất tiếc không phải trong quân đội, nếu không sẽ phải ghi công cho chú. Sau khi tìm thấy Thiết Tỏa thì sao?”, Khánh Thư nói, cuối cùng thì cậu ta cũng tìm thấy Thiết Tỏa bên cạnh hố vôi. Thiết Tỏa đang dùng cái sàng lọc đá vôi, râu ria lông mày trắng xóa, giống ông già Nô-en trong phim. Ái chà, Khánh Thư biết nhiều thứ ghê, biết cả ông già Nô-en cơ đấy.

Phồn Hoa nói: “Chọn ý chính nói thôi”. Khánh Thư nói, tóm được Thiết Tỏa, Khánh Thư liền mắng cho cậu ta một trận, lại nói cho cậu ta nghe một lượt tình hình trong nước và quốc sách cơ bản. Thiết Tỏa cúi đầu, có vẻ như đã nghe ra. Cậu ấy hỏi Thiết Tỏa nghĩ sao, Thiết Tỏa nói, cậu ta làm lụng cả ngày, bụng đói rồi, chóng mặt, muốn ăn cái gì đó. Khánh Thư đưa Thiết Tỏa vào thành phố kiếm gì đó ăn. Sau đó thì gặp Tường Sinh, thế là ăn một bát mì lạnh ở chỗ Tường Sinh. Trộn nước sốt vừng, rắc tỏi giã lên, ôi chao, sao mà ngon thế, vừa thơm vừa ngon miệng lại hơi dai dai. Nói đến đây, Khánh Thư quay đầu lại hỏi Tường Sinh: “Ông không trộn vỏ cây thuốc phiện vào gia vị đấy chứ?”, Tường Sinh nhìn Phồn Hoa, thui cho Khánh Thư một cái, nói: “Trộn rồi, chỉ trộn cho mình ông thôi”. Phồn Hoa nói: “Đừng đùa nữa. Tường Sinh, bao nhiêu tiền một bát mì lạnh? Lát nữa tôi ký một chữ, thanh toán cho anh”. Tường Sinh nói: “Khách sáo rồi, chỉ là mấy bát mì thôi mà”, Khánh Thư nói, lúc ăn mì, Tường Sinh cũng lên lớp cho Thiết Tỏa một bài, suýt thì úp cả bát mì vào mặt Thiết Tỏa. Tường Sinh nói: “Ba đồng một bát mì đấy. Làm sao tôi có thể úp mì vào mặt người ta được chứ? Dùng tình cảm làm cho người ta cảm động, dùng lý lẽ làm cho người ta thấu hiểu, chỉ là nói cậu ta vài câu”. Khánh Thư nói, sau đó cậu ấy và Tường Sinh cùng về. Dọc đường cậu ấy và Tường Sinh mỗi người một câu, mắng té

tát, Thiết Tỏa cúi gằm mặt, đầu kẹp giữa hai đầu gối. Nói đến đây, Khánh Thu đặt dây ăng-ten xuống, mô phỏng lại động tác “kẹp đầu giữa hai đầu gối”. Phồn Hoa vốn định hỏi cậu ta vì sao lại rẽ vào thôn Củng Trang, nhưng thấy Tường Sinh cũng có mặt ở đây nên thôi. Cô nói: “Thôi được rồi, nói tình hình sau khi về đến thôn”. Khánh Thu lại cầm sợi dây ăng-ten lên, không vồ vồ vào tay nữa mà luồn sợi dây vào phía sau cổ, gãi gãi lưng. Khánh Thu nói: “Về đến thôn, cậu ta về nhà, tôi cũng về nhà. Thừa trưởng thôn, đã báo cáo xong”.

“Xong rồi? Thế còn Tuyết Nga? Tuyết Nga và Thiết Tỏa gặp nhau chưa? Chú có nhìn thấy Tuyết Nga không?” Phồn Hoa hỏi. Khánh Thu tiếp tục gãi lưng, nói: “Chị bảo tôi đi đón Thiết Tỏa, không bảo tôi trông chừng Tuyết Nga”. Phồn Hoa nghe xong thấy tức ngực, hơi thở hỗn hển. Phồn Hoa nói: “Thế tôi hỏi chú, lúc nào thì chú biết Tuyết Nga trốn rồi?”, Khánh Thu nói: “Tôi về đến nhà, rửa được cái mặt, ăn tạm chút đồ, ngay cả lũ vẹt cũng không có thời gian cho ăn, nghe nói tối họp, liền đi luôn. Đi qua nhà Thiết Lâm, tôi thấy có người đang nói chuyện phối giống với Khánh Lâm, có người đang nói về cuộc chiến giữa xe ô tô và đàn ngỗng, cười ha hả, rất nhiều người xúm lại, tôi đứng đó một lát. Thừa bí thư, thực ra tôi chỉ muốn nghe xem có thông tin gì không”. Phồn Hoa nói: “Đính chính lại lần nữa, tôi không phải bí thư”. Khánh Thu nói: “Vâng, trưởng thôn. Tôi đang định đi thì thấy Thiết Tỏa đi ra. Thiết Tỏa hỏi tôi ăn chưa, tôi bảo ăn rồi. Cậu ấy hỏi tôi ăn gì, tôi bảo ăn mỳ. Cậu ấy bảo thích ăn mỳ nhất. Tôi nói bảo Tuyết Nga cán cho bát mỳ là xong. Các đồng chí, các đảng mỳ râu, các vị thử đoán xem cậu ta nói gì? Cậu ấy nói, cán, cán cái gì, Tuyết Nga không biết đi đảng nào rồi. Như sét đánh ngang tai, tôi rùng mình, vội vàng chạy vào nhà cậu ta. Vào đến nơi, chỉ thấy hai con vịt giò, đứa lớn khóc, đứa bé gào”. Sắc mặt Phồn Hoa ngày càng khó coi, nhưng Khánh Thu vẫn nói tiếp: “Con nhỏ còn lăn lộn trên đất. Nước mũi chảy ròng ròng”. Khánh Thu đặt dây ăng-ten xuống, định

dùng tay miêu tả nước mũi dài mức nào.

Phồn Hoa không nhin được nữa, cầm dây ăng-ten lên, đập một cái xuống bàn: “Đủ rồi”. Sau tiếng quát đó, mọi người đều ngẩn người ra. Phồn Hoa thờ dốc, sau đó nhẹ nhàng đặt sợi dây xuống bàn, nói: “Chẳng phải Á Đệ sao, Á Đệ biết làm ảo thuật không? Tôi không tin, lẫn lộn trên đất nước mũi lại chảy dài ra được đến thế. Khánh Thư này, không phải tôi phê bình chú, bây giờ đang là lúc nước sôi lửa bỏng, chú còn ở đó tán ma tán mãnh nữa. Lại còn tin ngẩn tin dài, đây là thông tin mà chú nói sao? Chú nói xem, những thông tin này có tin nào hữu dụng không? Tôi nói với chú thế nào, tôi bảo chú về đến nơi là phải giao Thiết Tỏa cho tôi, thế mà chú lại giao luôn cho Tuyết Nga. Tôi dám cam đoan, Thiết Tỏa đã tống Tuyết Nga đi chỗ khác. Chú nói xem, việc này là thế nào?”. Khánh Thư nói: “Bí thư, tôi...”. Phồn Hoa ngắt lời cậu ta: “Đồng chí chủ tịch, đồng chí gọi là Phồn Hoa đi”. Mặt Khánh Thư đỏ lừ, cố cãi lại một câu: “Tôi không phải chủ tịch hội phụ nữ, tôi chỉ là ủy viên trật tự trị an”. Phồn Hoa lại ngắt lời cậu ta: “Ủy viên trật tự trị an, ngay cả con đàn bà mà cũng không trông chừng được? Nuôi chó còn biết trông nhà”. Câu này hơi nặng? Đành vậy, tình hình đang rối tung lên, phải đánh trọng điểm thôi. Phồn Hoa dừng lại, rồi nói tiếp, “Chú vừa nói gì cơ? Báo cáo tôi? Chú có biết là chú đang báo cáo ủy ban thôn không? Nói toạc ra, Tuyết Nga bụng ểnh ra một phần trách nhiệm là ở chú. Các đồng chí đang giúp chú, quan tâm chú, chú hiểu không? Chú có xứng đáng với sự quan tâm của các đồng chí không? Để các đồng chí nói xem, chú xứng đáng với ai?”.

Tất nhiên không ai lên tiếng. Khánh Thư đưa mắt nhìn mọi người cầu xin sự giúp đỡ, nhưng xin cũng chẳng tác dụng gì. Khánh Thư từ từ đứng dậy, từ từ cúi người xuống. Nhìn bộ dạng như là chuẩn bị nhận lỗi trước mọi người. Đúng lúc đó, không biết chó nhà ai đột nhiên sủa một tiếng “gâu”, tiếng rất vang, chắc là cụp đuôi lại sủa.

Khánh Thư quay mặt lại, hình như bị tiếng chó sủa làm cho chú ý. Trong khoảnh khắc đó, cậu ta lơ mờ nhớ ra câu “chó còn biết trông nhà” Phồn Hoa nói, mặt lại đỏ lên. Khánh Thư đứng thẳng lên, bụng bia cũng ưỡn ra. Tay cứ sờ sờ bên hông, giống như sắp rút súng. Mọi người cứ tưởng Khánh Thư sẽ nổi giận, ai ngờ trong nháy mắt cậu ta lại ngồi phịch xuống, còn cười ngỏn ngoẻn. Tuy nhiên trong nụ cười cợt nhả này lại có chút gượng gạo, trên gương mặt tươi tắn ấy lại lộ vẻ lạnh nhạt. Cuối cùng thì Khánh Thư cũng mở miệng. Tiếng nói đó được bóp từ trong cổ họng ra, tuy nhỏ, nhưng lại có gì đó rất dữ dằn. Khánh Thư nói: “Tôi, tôi cũng là người có nhân cách”. Ôi chao, muốn đá hậu phải không? Phồn Hoa “hừ” một tiếng, nói: “Đừng nói những câu thừa nữa, nói đi, bao giờ thì chú đưa Tuyết Nga đi phá thai, tôi chỉ cần chú nói một câu thôi”.

Khánh Thư lại im thin thít. Nếu không có Phồn Kỳ đứng ra giảng hòa, thì thật không biết làm sao để kết thúc. Phồn Kỳ là người biết ăn nói nhất trong ủy ban thôn. Á Đệ thò lò mũi xanh là do di truyền, tài ăn nói của Phồn Kỳ cũng là di truyền. Hồi mẹ Phồn Kỳ chưa mất, bà là bà mối nổi tiếng trong vùng, được mệnh danh là “Người có tài ăn nói nhất Khuru Thủy”. Miệng lưỡi người ta có thể nói méo thành tròn, nói tròn thành méo. Đám tốt thì bà nói cho tan, đám dở thì bà nói cho thành. Nghe nói hồi ông Chiêu Nguyên còn đương chức, người ông sợ nhất ở thôn là mẹ Phồn Kỳ, vì bà có thể khiến tất cả chị em phụ nữ trong thôn phản đối ông ta. Chỉ cần mẹ Phồn Kỳ đập gậy xuống đất, là ông Chiêu Nguyên bắt đầu nói lắp. Ông Chiêu Nguyên từng là nhân vật chính trong một chuyện cười quốc tế liên quan đến mẹ Phồn Kỳ. Một hôm, ông Chiêu Nguyên đang tổ chức cho bà con tìm hiểu tình hình quốc tế, mẹ Phồn Kỳ chống gậy đến. Tờ báo ông Chiêu Nguyên hôm đó đọc viết là “Hoàng thân Xi-ha-núc ngày 8 đến Bắc Kinh, Thủ tướng Chu Ân Lai đích thân ra sân bay đón”. Vừa trông thấy mẹ Phồn Kỳ, ông Chiêu Nguyên đọc một câu cũng không

xong. Trong lúc hoảng sợ, ngắt nhằm câu, đọc thành “Hoàng Xi-ha-núc, thân ngày 8 đến Bắc Kinh”. Bà con được bữa cười vỡ bụng, cười xong lại thấy hơi lo, đột nhiên im phăng phắc. To chuyện rồi, chuyện cười quốc tế này quá đà rồi. Cũng may là ở Quan Trang, họ Khổng họ Mạnh không ai kiện lên trên, nếu không ông Chiêu Nguyên phải ngồi tù ngay hôm đó rồi. Đến lượt ông Khánh Mậu nắm quyền, ông vội vàng đưa Phồn Kỳ vào ủy ban thôn. Ông Khánh Mậu sau này nói, mẹ Phồn Kỳ sinh ở Trung Quốc đúng là điền may mắn của Trung Quốc. Nếu “bà cụ” đẻ ở Mỹ, vớ vẫn lại thành thành viên đàm phán WTO phía Mỹ thì Trung Quốc thâm hiểm rồi. Lọt vào được? Đừng nằm mơ đi, có mà thế kỷ sau cũng đừng hòng vào được. Tuy nói hơi quá nhưng lại chứng minh được một số vấn đề. Nếu so với bà cụ, Phồn Kỳ quả thực thua xa, không thuộc loại “nặng ký”. Dù vậy, Phồn Kỳ vẫn là người khéo ăn nói nhất ủy ban thôn, nếu không người ta làm sao tái nhiệm nhiều khóa ủy viên hòa giải chứ. Ủy viên hòa giải là làm gì? Nói toạc ra là ba phải, là khua môi múa mép. Phồn Kỳ có câu nói cửa miệng là “Con người ai chẳng có tình cảm”. Lý Hạo từng nói, đừng có coi thường câu nói cửa miệng của Phồn Kỳ, nghe thì có vẻ là câu nói suông, nhưng ý nghĩa sâu xa. Lý Hạo nói, về mặt ngoại giao, cái này gọi là “tìm kiếm điểm chung, gác lại bất đồng”, là điều khoản quan trọng nhất trong “năm nguyên tắc cùng chung sống hòa bình”. Lúc Phồn Hoa và Khánh Thư tranh cãi, Phồn Kỳ không nói câu nào. Phồn Kỳ ngồi ở góc nhà, tay vờ điếu xì gà, liếm đi liếm lại giống phim cấp ba. Giờ Phồn Kỳ mới ra mặt. Phồn Kỳ móc bao xì gà trong túi ra, nói: “Vợ Tường Siêu gửi từ Bắc Kinh về cho, hút cái giống này chẳng khác gì lá khoai lang. Nói là biếu tôi, còn bảo nhập khẩu từ Cu Ba, hồi còn sống Mao Chủ tịch hút cái này, tổng thống Mỹ cũng hút cái này”. Nói đến đây, Phồn Kỳ dừng lại, nhìn lên nóc nhà, nói: “Nghe nói Nhị Mao cũng hút cái này”. Mọi người cười ồ lên. Nhị Mao là thằng lùn trong thôn, hay nói như người địa phương là người tí hon.

Một lần, Vương Trại tổ chức hội xuân, có một gánh hát đến chạy “sô”, trong đó có một màn kịch khỉ. Quảng cáo đã dán rồi, người sắm vai Tôn Ngộ Không lại bãi công vì tiền cát-xê. Chủ gánh hát đang vò đầu bứt tai thì có người giới thiệu với ông ta Khổng Nhị Mao, nói dịp Tết Nguyên tiêu Rằm tháng giêng, Khổng Nhị Mao từng diễn vở “Đường Tăng thỉnh kinh”, sắm vai Tôn ngộ Không, chẳng khác gì con khỉ thật. Chủ gánh hát nghe vậy mừng rỡ, bỏ ra một cân mía để mời Nhị Mao đến. Không ngờ Nhị Mao bình thường khù khờ là thế, lúc ra tay gạo xay ra cám, bắn một phát nổ giòn giã, không ngờ diễn còn xuất sắc hơn cả diễn viên cũ. Chủ gánh hát vui mừng khôn xiết, thật đúng là mất thau lại nhặt được vàng. Còn đặt cho Nhị Mao nghệ danh, bắt chước Lục Tiểu Linh Đồng, gọi là “Thất Tiểu Linh Đồng”. Rồi Nhị Mao đi theo người ta. Sau đó mọi người nghe nói Nhị Mao phát tài. Có lần, mọi người còn thấy Nhị Mao trong phim, Nhị Mao sắm vai nhân viên phục vụ trong quán karaoke. Nhị Mao mặc com-lê, thắt ca-vát, đội mũ nồi, bê trà rót nước châm thuốc cho đám con gái chẳng khác gì yêu tinh. Một lần, Phồn Hoa đi họp ở Khuru Thủy, có người nói với cô trông thấy Nhị Mao ở Ma Cao, Nhị Mao giờ oai hơn cóc, ngồi sa-lông, chân bắt chéo, đợi người khác châm thuốc cho cậu ta. Lúc này nghe Phồn Kỳ nói vậy, có người đề nghị nên liên hệ với Nhị Mao, bảo cậu ấy về một chuyến. Thân sơ gì cũng là người cùng quê, có oai đến mấy cũng không được quên bà con.

Phồn Hoa nói: “Việc của Nhị Mao để sau. Mọi người trật tự nghe Phồn Kỳ nói”. Phồn Kỳ cầm điếu thuốc, nói: “Vợ Tường Sinh sinh cho tôi một thằng cháu, tôi bảo hai đứa mang nó về cho tôi nhưng chúng không chịu, nói là chất lượng giáo dục ở Bắc Kinh tốt. Xằng bậy! Nếu chất lượng giáo dục ở Bắc Kinh tốt thật thì vì sao Hoàng đế đều là người ngoại tỉnh? Tôi chẳng hơi đâu quan tâm. Nhưng khổ nỗi con người ai chẳng có tình cảm, xa xôi thế vẫn gửi thuốc lá về, tôi không nhận không được. Nào, mọi người hút thử đi”. Phồn Kỳ đưa cho

Khánh Thư một điếu trước, sau đó mời một vòng. Phồn Hoa cũng cầm một điếu, nói là mang về cho Điện Quân hút thử. Phồn Kỳ nói: Điện Quân? Điện Quân về rồi sao? Còn thuốc gì mà Điện Quân chưa hút chứ?”, Phồn Hoa nói: “Điện Quân có mang về mấy bao thuốc. Hình như là Đại Trung Hoa, bao màu đỏ. Nghe Điện Quân nói là hút ngon, tôi cũng không biết là ngon thật hay không. Lão ý thích chém gió”. Tường Sinh nói: “Người ta không nói khoác đầu, thuốc đó hút ngon thật”. Phồn Hoa nói: “Thế này đi, hôm nào bảo Điện Quân mời mọi người một bữa, mọi người hút thuốc của lão ý đi, để lão ý đỡ hun tôi”. Mọi người đều nói đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ có Khánh Thư không nói gì. Phồn Hoa liền nói: “Sao thế Khánh Thư? Chú không muốn đi sao?”. Khánh Thư giờ mới mở miệng, nói: “Chỉ hút thuốc thôi á? Thế còn rượu?”, Tường Sinh vỗ ngực nói: “Rượu tôi lo”. Phồn Hoa tiện thể nói đùa một câu: “Nói trước luôn, rượu này không được thanh toán với thôn đầu đấy”.

Không khí đã bớt căng thẳng, nhưng vẫn chưa thực sự sôi nổi. Mọi người đều rất bận, tổ chức được một cuộc họp không phải dễ, không nên để không khí quá nặng nề. Trên tivi ngày nào cũng nói ra rả, Bắc Kinh lại tổ chức hội nghị này, Thượng Hải tổ chức hội nghị kia, đại biểu tham dự hội nghị đều phải “thảo luận sôi nổi”, sau đó ra nghị quyết. Ý đã rất rõ, đã là hội nghị là phải sôi nổi. Phồn Hoa có cách khiến hội nghị sôi nổi lên. Cách đã có sẵn, đó là lấy chủ tịch huyện Trương ra làm trò cười cho thiên hạ. Chủ tịch huyện Trương phụ trách kế hoạch hóa gia đình bị mất rồ, là người mất rồ nổi tiếng nhất ở Khuru Thủy, vì thế sau lưng mọi người gọi ông là chủ tịch rồ. Ông bị rồ không phải vì bệnh đầu mùa, mà là vì đại nháy vọt. Đại nháy vọt năm đó toàn dân luyện thép, là một phần tử tích cực luyện thép trong thanh niên nông thôn, ngày nào ông cũng chiến đấu trước lò luyện thép đỏ rực, thương nhẹ không rời tuyến đầu, khuôn mặt trắng trẻo cuối cùng cũng bị những đốm lửa bắn lên “luyện” thành

mặt rỗ. Ông là người xã Nam Viên, huyện Khuru Thủy. Theo hồi ức của các phần tử tích cực năm xưa, lúc đó trời rất nóng, cộng thêm khói hun lửa đốt, những chỗ bị lõm không tránh khỏi bị mưng mủ chảy nước, giống vết lở loét giang mai. Nhưng lãnh đạo lại thích, hể lãnh đạo cấp trên tuyên dương, hể loa đài tuyên truyền, là người ta thành “điển hình”, rồi từ thanh niên nông thôn biến thành thành viên ủy ban cải cách công xã. Tuy nhiên, do là người bản xứ, lại không có ô dù, sau khi vào biên chế chỉ công tác ở Nam Viên. Cách đây mấy năm, ông vẫn còn là bí thư đảng ủy xã Nam Viên. Cơ hội cuối cùng cũng đến, do làm tốt công tác kế hoạch hóa gia đình, nên ông cũng được đề bạt làm phó chủ tịch huyện. Mười người rỗ thì có đến chín người gặp may. Sự may mắn của chủ tịch rỗ không chỉ thể hiện ở cách ăn nói, ở động tác mà còn ở vết sẹo rỗ trên mặt. Những vết sẹo rỗ ấy rất biết biểu lộ cảm xúc, lúc vui sẹo lõm sẽ chuyển sang màu đỏ, hình như còn đầy lên, lúc cáu giận thì chuyển sang màu đen, hình như cũng đầy lên. Nhất cử nhất động của chủ tịch rỗ đều có hiệu quả hài kịch, sắp bằng Triệu Bản Sơn mà Khánh Thu tôn sùng. Phồn Hoa vừa nhắc đến chủ tịch rỗ đã có người cười. Phồn Hoa nói, có người cũng đã biết, trong cuộc họp lần này, chủ tịch rỗ có bài phát biểu dài, mà ví dụ chủ tịch rỗ đưa ra gần giống trường hợp của Tuyết Nga. Chủ tịch nói, một thôn ở phía đông, có người đưa vợ mang bầu đi chu du thiên hạ, đẻ con xong mới về, nói đứa bé là nhặt ở bên đường. Phồn Hoa nói, lúc nói đến “chu du thiên hạ”, hai tay của chủ tịch rỗ như đang khua hai mái chèo, chèo bên này một cái bên kia một cái. Phồn Kỳ chêm vào một câu, không phải là khua mái chèo mà là chớ đào hang. Mọi người cười ồ lên. Phồn Hoa nói, chủ tịch rỗ còn nói, trẻ con dễ nhặt thế sao? Huyện chuẩn bị liên hệ với cơ quan cho phép nhận nuôi trẻ sơ sinh nước ngoài. Họ muốn nhận nuôi trẻ con Trung Quốc, nói trẻ con Trung Quốc thông minh, xinh xắn. Tóc đen, mắt đen, da vàng, giống búp bê vải, rất đáng yêu, lớn lên biết nghe

lời. Được thôi, mình sẽ tặng cho họ những đứa trẻ đẻ “võ kế hoạch”. Chủ tịch rồi làm động tác lúc nói “tặng” rất đẹp mắt, giống múa “vũ điệu trung thành” thời “Cách mạng văn hóa”: Rướn thẳng lưng, hai tay đặt trước ngực hình bông hoa, sau đó giơ tay lên cao, dừng lại một lát, giống như đợi có người đến đón đứa trẻ. Nói đến đây, Phồn Hoa nói: “Lệnh Văn có ở đây thì hay quá, Lệnh Văn múa “vũ điệu trung thành” đẹp nhất, không kém gì chủ tịch rồi”.

Lúc đó, Tiểu Hồng đến bên cửa, báo cáo Thiết Tỏa ngủ rồi, còn ngáy nữa. Phồn Hoa nói, ngủ rồi thì tốt, ngáy nữa? Còn chảy nước dãi nữa chứ? Tốt quá, chứng tỏ cậu ta ngủ say. Nếu Tuyết Nga không có tin tức gì, cho cậu ta uống một lọ thuốc ngủ, cậu ta cũng không nhắm mắt được. Tiểu Hồng giơ chìa khóa lên, ý là cô đã khóa cửa rồi. Có người đề nghị bảo Tiểu Hồng vào mô phỏng “vũ điệu trung thành”, nói bọn trẻ múa là đẹp nhất. Tiểu Hồng hỏi “vũ điệu trung thành” là gì, Phồn Hoa nói: “Họ trêu em đấy, để chìa khóa đây, em mau về đi, về muộn mẹ em lại sốt ruột”. Sau khi Tiểu Hồng về, Phồn Hoa lại nói tiếp về chủ tịch rồi. Nói, chủ tịch rồi vừa nói vừa đi lại trên sân khấu. Bước đi rất uyển chuyển, rất giống con gái. Vừa đi vừa cuộn tập tài liệu đang cầm trong tay lại thành cái que, cái que đó cuối cùng dừng lại trên tấm bản đồ huyện Khuru Thủy. Đó là bản đồ huyện Khuru Thủy, nhưng lúc cao hứng, chủ tịch rồi lại coi nó là bản đồ thế giới. Ông chỉ chỗ này chỉ chỗ kia, nói, đừng tưởng chúng ta sẽ đưa bọn trẻ sang Mỹ, sang châu Âu. Đừng tưởng bở. Thế giới rộng lớn, ngoài Âu Mỹ còn có châu Á, châu Phi và Mỹ La tinh. Phải cân nhắc nhiều hơn châu Phi và Mỹ La tinh, trọng điểm là châu Phi. Ở đó đất rộng người thưa, đưa đến đó có thể chăn nuôi. Chủ tịch rồi còn mô phỏng tiếng chăn gia súc, tắc tắc, suýt suýt. Còn nói, sau này con trai đưa đi đều đặt tên là “tắc”, còn phải đánh số, tắc 1, tắc 2, tắc 3, tắc 4. Còn con gái thì tên là “suýt”, suýt 1, suýt 2, suýt 3, suýt 4. Sao cơ, chê tên không hay, muốn đổi tên khác? Không được, nhất quyết

không được, muốn đổi thành Trương Tam, Lý Tứ, Vương rồ đều không được. Mọi người cười ồ lên, Phồn Hoa nói, chủ tịch rồ chắc vừa làm vài chén, rất cời mờ, thật đúng là nội dung sâu sắc lời lẽ dễ hiểu, lời vàng ý ngọc, chuyện trò vui vẻ. Ủy viên phúc lợi xã hội Lý Tuyết Thạch lấy chân di di đầu thuốc lá, nói: “Đ.m, nếu Tuyết Nga mà đẻ, có khi tên cũng không cần đặt”.

Phồn Hoa bảo mọi người trật tự. Phồn Hoa nói, mọi người đều biết phong cách của chủ tịch rồ, đoàn kết – khẩn trương – nghiêm túc – sôi nổi. Pha trò là pha trò, hể mặt chủ tịch rồ đột nhiên đánh mặt lại, ho, gõ vào micrô, trong nháy mắt biến thành con người khác. Mặt biến sắc, trông rất ghê, sọc lốm chuyển sang màu đen. Phồn Hoa nói, vừa thấy thế, mọi người phía dưới không ai dám cười nữa, đều vểnh tai lên nghe chủ tịch rồ giáo huấn. Chủ tịch rồ quả nhiên “lên lớp”. Ông nói, kế hoạch hóa gia đình không chỉ là vấn đề đẻ đẻ, mà liên quan đến hàng loạt vấn đề như quốc kế dân sinh, cạn kiệt tài nguyên, chiến lược phát triển bền vững, tầng ô-zôn và trái đất ấm lên. Vì thế, sau này còn xuất hiện tình trạng tương tự, cán bộ thôn đều bị cách chức, người phụ trách chính không được đưa vào danh sách ứng viên bầu cử cấp thôn. Chủ tịch rồ đã nói rồi, đừng tưởng bị cách chức rồi, phui đít là có thể đi đâu. Không đơn giản thế đâu. Làm cán bộ không phải làm hòa thượng, làm hòa thượng thì đánh chuông, không làm hòa thượng thì không tụng kinh. Không được đâu! Tinh thần của bên trên là cán bộ sau khi nghỉ vẫn phải kiểm tra sổ sách, cán bộ bị cách chức vì vấn đề kế hoạch hóa gia đình càng phải kiểm tra. Chỉ cần bị sờ đến, không chết thì cũng thành dờ hơi. Đến lúc đấy, anh tiêu hết bao nhiêu, ăn hết bao nhiêu, không những phải giải thích rõ với quần chúng, mà còn phải giải thích với tổ chức. Có người hỏi, không giải thích rõ được thì làm sao? Được thôi, nôn hết ra cho tôi. Có người lại hỏi, không nôn ra được thì làm sao? Được thôi, trối lại là xong. Có người có thể nói, tôi có ô dù, tôi là Phật

ngàn tay, anh trói hai tay, tôi còn 998 cánh tay. Được thôi, thế thì thử xem, rút cục là Phật ngàn tay ghê gớm hay pháp luật – người theo chủ nghĩa vô thần lợi hại. Nói đến đây Phồn Hoa nhấn mạnh thêm, chủ tịch rồi trước còn kiêm cả trưởng đồn công an, trói người là sở trường của ông ấy, người ta có thể trói chặt ba người bằng sợi dây thường dài một mét.

Có người cười, có người cúi đầu suy ngẫm, có người ghệt mặt ra nhìn tấm bảng trên tường. Phồn Hoa nghĩ, cuộc họp này diễn ra thật đúng lúc, những gì cần nói cũng nói rồi, cái hay cái dở cũng nói rõ rồi. Phồn Hoa gập sổ lại, nói: “Liên hệ tình hình thực tế thôn ta, vấn đề chủ chốt nhất hiện nay là cái bụng của Tuyết Nga. Mọi người cùng nghĩ đi, Tuyết Nga có thể chạy đi đâu được. Chúng ta ngồi đây, đều là ngồi trên một con thuyền, muốn không đoàn kết cũng không được. Mỗi người nói một kiểu, mỗi người làm một phách là không ổn đâu. Lúc nãy Khánh Thư đã hát sai nhạc rồi”. Khánh Thư này giờ cúi đầu suy nghĩ, lúc này bị Phồn Hoa nhắc đích danh, run như cầy sấy, so vai rút cổ. Nhưng chỉ một lát là lại cười đùa cợt nhả. Trong lòng không phục đây, Phồn Hoa nghĩ. Song Phồn Hoa muốn giải thích thẳng thắn cái kiểu cười ngòn ngọt của Khánh Thư. Phồn Hoa nói: “Khánh Thư này, chú đừng cười. Tôi biết chú thấy ngượng, đỏ cả mặt lên rồi, cho thấy chú đã nhận ra sai lầm của mình. Mất dê sửa chuồng chưa trễ. Thế này đi Khánh Thư, chú kéo bàn ra, cho thêm cái giường, chú ngủ giường, để Thiết Tỏa ngủ bàn. Khánh Thư này, chú là ủy viên trật tự trị an, đừng để Thiết Tỏa lại chạy mất đấy. Còn Tường Sinh về nói với Tường Dân một câu, mai thôn có việc dùng xe”. Khánh Thư dè dặt hỏi: “Thế còn chị?”, Phồn Hoa nghiêm sắc mặt, giơ ngón tay lên gõ gõ vào huyệt thái dương của Khánh Thư, có vẻ hơi làm nũng: “Quý sứ. Chú sợ tôi nhàn rồi chứ gì. Tôi đưa hai vịt giò nhà Thiết Tỏa về nhà, hầu như mẹ trẻ. Chú hài lòng rồi chứ?”.

Hầu như mẹ trẻ, đương nhiên là chuyện không thể. Nhưng câu này buộc phải nói ra. Cho dù Khánh Thư không ra mặt, Phồn Hoa cũng phải đưa hai con gái Thiết Tỏa về nhà. Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm. Trong công việc cần phải thiết diện vô tư, nhưng nếu không muốn để bà con thất vọng, thì phải làm nhiều việc có tình người. Tình người là men nở làm bánh mán thầu, thứ này tuy không đáng tiền, nhưng nếu không có nó, làm ra sẽ là bánh mán thầu bột chưa lên men. Sau khi tan họp, Phồn Hoa nói: “Tôi phải đến nhà Thiết Tỏa một chuyến, ai mang đèn pin? Tường Sinh mang phải không? Đùng giấu sau đít nữa, tôi nhìn thấy rồi”. Phồn Hoa muốn đi với Tường Sinh, nhân cơ hội này, nói với ông ta việc người nước ngoài sẽ đến Khuru Thủy. Lúc này họp, Phồn Hoa cũng tính rồi, phải điều Tường Sinh và Khánh Thư đi, không thể để hai người họ kết bè kéo cánh ở thôn. Khánh Thư thì dễ xử lý, sai cậu ta đi tìm Tuyết Nga là xong, không tìm thấy Tuyết Nga cứ cậu ta mà hỏi tội. Tường Sinh khó hơn, cái đầu khó cạo. Nhưng khó cạo cũng phải cạo thôi, dù sao cũng không thể để ông ta lại. Phồn Hoa nghĩ, chẳng phải ông ta vẫn khoác lác việc làm ăn càng làm càng lớn là vì có người đỡ sao? Được thôi, cấp cho ông ta một khoản tiền, để ông ta thực hiện, tranh thủ thu hút người nước ngoài đó đến Quan Trang. Ông ta đương nhiên không thể thu hút người ta đến, sự việc đã quá rõ ràng rồi còn gì, chỉ để cày giữa đường mà thôi. Tường Sinh quả nhiên mắc bẫy, nói: “Để tôi đi cùng chị. Cẩn thận không lại bị lợn cắn”. Đúng rồi, còn mấy con lợn nữa chứ. Phồn Hoa nói: “Khánh Thư, chú gọi điện cho Hồng Mai, bảo Hồng Mai cho lợn nhà Thiết Tỏa ăn”.

Tường Sinh bật đèn pin đi theo sau, nói lát nữa rất muốn tìm Điện Quân tán gẫu. “Vợ chồng lâu ngày mới gặp, thời gian là vàng, không làm hỏng việc của hai người đấy chứ?” Tường Sinh cười hỏi. Phồn Hoa lấy quyển sổ gõ vào đầu Tường Sinh: “Dám trêu chọc cả cô à? Đồ chết dẫm”. Tường Sinh nói: “Đêm còn dài mà, so đo gì một chốc một lát. Tôi làm phiền hai người mấy phút đâu?”, Phồn Hoa vai vế cao hơn Tường Sinh, Tường Sinh rất ít khi nói đùa kiểu thô tục như vậy với cô. Giờ thấy Tường Sinh lại nói hết lần này đến lần khác, Phồn Hoa nghĩ, xem ra Tường Sinh ở thành phố học toàn thói hư tật xấu, người làm buôn bán muốn học những cái hay chẳng khác gì thuyền lộn ngược dòng, còn những thứ hư hỏng thì chẳng cần phải học. Phồn Hoa nói, cô còn phải đến nhà Thiết Tỏa một chuyến, đón hai đứa con gái Thiết Tỏa về nhà. Tường Sinh nói, cô gọi điện, bảo Tiểu Hồng giúp đưa chúng nó về là xong chuyện. Phồn Hoa nói, bọn trẻ ngủ say lắm, Tiểu Hồng giờ này chắc đã ngủ rồi. Đúng là nói Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đúng là tâm hồn đồng điệu. Lúc đấy điện thoại cầm tay của Phồn Hoa reo, là Tiểu Hồng gọi. Tiểu Hồng nói, cô sợ cuộc họp kết thúc muộn nên đã đưa Á Nam và Á Độ đến nhà Phồn Hoa rồi. Còn nói, cô vốn định dỗ Á Nam và Á Độ ngủ, nhưng hai đứa bướng lắm, chẳng khác gì Thiết Tỏa. Hết cách, cô đành phải đưa hai đứa qua. Nói rồi Tiểu Hồng còn giục Phồn Hoa nghỉ sớm đi. Phồn Hoa sực nhớ ra con lợn đen, đang định hỏi, Tiểu Hồng nói: “Lợn nhà Thiết Tỏa ăn khỏe kinh, đầy một máng mà vẫn không đủ cho nó ăn”. Thấy chưa, ngay cả lợn Tiểu Hồng cũng đã nghĩ đến. Tiểu Hồng đúng là muốn làm con sen. Ngay cả Tường Sinh cũng nhận ra điểm này, nhưng Tường Sinh không nói là “con sen”. Tường Sinh nói: “Cô là Bao Công, Tiểu Hồng là Vương Triều, Mã Hán”. Câu nói này quá hay, vừa tăng bốc được Phồn Hoa, vừa khen được Tiểu Hồng trung thành tháo vát. Phồn Hoa nói: “Còn phải nói, đi thôi, bảo Điện Quân uống với anh vài ly”.

Tường Sinh bật đèn pin, soi đường cho Phồn Hoa. Phồn Hoa nói: “Có việc này, lúc nãy trong cuộc họp tôi không nói. Lúc họp trên huyện, bí thư nói, có người nước ngoài muốn đến Khuru Thủy khảo sát, mục đích khảo sát là môi trường đầu tư hay cuộc bầu cử thôn, bí thư không nói rõ. Tôi có hỏi vài người, họ bảo là khảo sát môi trường đầu tư. Bên trên bác có người quen, có thể đi tìm hiểu cụ thể hơn được không, để họ đến Quan Trang tham quan”. Tường Sinh nói: “Trên đó tôi khá thân, nhưng cũng làm sao thân bằng cô chứ”. Phồn Hoa nói: “Còn không thân, tôi nghe Phồn Vinh nói rồi, bác và người ở cơ quan công thương thuế vụ gọi nhau là anh em từ lâu rồi”. Tường Sinh nói: “Tìm bọn họ nắm tình hình, bảo họ nói cho vài câu với bên dưới thì không phải không được. Vấn đề là đưa những người nước ngoài đó đến Quan Trang xem gì chứ?”, Phồn Hoa nói: “Thế mà cũng đòi làm kinh doanh. Cái nhà máy giấy đấy. Nhà máy giấy để không thì cũng thế, nếu họ có thể đầu tư, mua thiết bị xử lý ô nhiễm đặt vào, máy móc có thể vận hành rồi”. Tường Sinh dường như đã hiểu ra, nhưng không nói câu nào. Phồn Hoa chớp thời cơ, nói thêm vài câu: “Đến lúc đấy, mình chắc chắn phải có một người vào, vào làm gì? Hai năm rồi rồi còn gì, đại diện phía Trung Quốc! Bác nói xem, trong ban lãnh đạo, ai hiểu về kinh tế? Ai thích hợp làm đại diện phía Trung Quốc? Không bác thì ai vào đây. Việc này phải chuẩn bị trước. Trong nhà có lương thực, trong lòng mới không lo”. Tường Sinh có vẻ đã động lòng, hít một hơi dài, rồi từ từ thở ra, sau đó lại hít vào, tụ ở Đan Điền, như đang luyện công. Phồn Hoa nói: “Những gì tôi nói đều là những lời tự đáy lòng. Không sai, bán mỳ lạnh cũng kiếm được tiền, nhưng bán mỳ lạnh có thể thành một doanh nhân không? Hơn nữa, làm đại diện phía Trung Quốc cũng không ảnh hưởng việc bán mỳ lạnh, anh có thể cho thuê gian hàng đó mà”. Tường Sinh nói: “Được thì được, vấn đề là...”, Phồn Hoa đâm Tường Sinh một cái: “Sao mà như đàn bà thế, có gì nói luôn đi. Nói, vấn đề gì?”. Tường Sinh nói:

“Tôi và mấy người anh em ở Khuru Thủy chưa thân đến mức độ đó. Không chi cho họ một chút, họ có nói hộ mình không?”, Phồn Hoa nói: “Chỗ nào cần chi bác cứ chi”. Tường Sinh nói: “Nhỡ không được việc thì sao?”, Phồn Hoa nói: “Bất kể thành hay không, mình đều phải thử xem. Có táo hay không, phải chọc một sào mới biết chứ”. Tường Sinh vẫn nhắc lại câu đó: “Việc không thành, tiền đưa rồi thì làm thế nào?”, Phồn Hoa hiểu ra rồi, bâng cừu chương trong đầu ông ta bắt đầu hoạt động rồi. Ông ta đang muốn có quyền, có quyền trong tay rồi thì có thể muốn tiêu thế nào thì tiêu, tiền tiêu rồi thì người khác không thể truy cứu được. Suy cho cùng thì vẫn là con buôn, công việc còn chưa bắt đầu đã nghĩ cách kiếm chác rồi. Phồn Hoa nói: “Đập táo còn phải kiếm cái sào nữa là. Bác cứ chi, chi bao nhiêu thanh toán bấy nhiêu là được chứ gì”. Tường Sinh nói: “Vậy để tôi thử xem sao”, Phồn Hoa nói: “Thử gì nữa, việc này giao cho bác. Trong kịch cổ nói thế nào nhỉ? Khi tướng ở ngoài, có lúc có thể không tuân lệnh vua. Việc này mà thành công, bác là đại ân nhân của bà con Quan Trang”.

Có người lừa hai con bò đi tới. Cổ bò đeo lục lạc, tiếng lục lạc khiến màn đêm càng yên tĩnh. Phồn Hoa biết Khánh Xã đã về. Khánh Xã là tay buôn bò, đi mua bò khắp nơi, sau đó bán lại cho người theo đạo Hồi, họ lại xẻ ra bán thịt. Phồn Hoa nghe Khánh Xã nói, bò nhìn thấy cậu ta như chuột nhìn thấy mèo, co giò là chạy, chạy không được thì dùng sừng húc người. Nhưng Khánh Xã có cách trị nó. Khánh Xã lấy chiếc lục lạc trong túi ra, lắc lắc vài cái trước mắt bò, thế là nó trở nên ngoan ngoãn, rất lạ. Phồn Hoa hỏi cậu ta sao lại thế, Khánh Xã nói, bò thích đeo lục lạc giống phụ nữ thích quàng khăn. Tường Sinh không biết là Khánh Xã, hỏi cậu ta là ai. Phồn Hoa nói: “Còn ai nữa, Khánh Xã chứ ai”. Phồn Hoa cao giọng hỏi: “Khánh Xã phát tài rồi hả?”, Khánh Xã nói: “Nhờ phúc của bí thư, lại lấy được hai con”. Khánh Xã bước tới, hạ giọng nói:

“Người bán bò bị mù, có một con đang chữa, thế mà không nhìn ra”. Phồn Hoa nói: “Hên thế còn gì”. Khánh Xã nói: “Đành vậy, họ không nhìn ra mà”. Phồn Hoa nói: “Không thể làm sao gọi chú là tay thợ nghề chứ? Dân trong nghề liếc mắt là biết ngay có hay không”. Khánh Xã nói: “Bồ tát phù hộ, nếu ngày nào cũng gặp được những thằng ngớ ngẩn thế này, thì tôi sẽ mở một trang trại nuôi bò”. Phồn Hoa nói: “Miễn là chú làm được, tôi sẽ đến cắt băng khánh thành cho chú”.

Tiếng lục lạc xa dần, Tường Sinh lại nói muốn đến thăm Điện Quân. “Nói thật, chủ yếu là muốn học vài kinh nghiệm của Điện Quân”. Phồn Hoa hỏi: “Lão ấy có kinh nghiệm gì? Chỉ biết chém gió”. Tường Sinh nói: “Chém gió, vì người ta có bản lĩnh để chém. Cô bảo tôi chém gió, tôi không chém nổi. Không có cái tài đấy”. Nói rồi, Tường Sinh “à” một tiếng: “Có việc này tôi muốn nói với cô, cũng không có gì to tát, chỉ là tôi sức nhớ ra”. Phồn Hoa hỏi việc gì. Tường Sinh cười, nói: “Suýt nữa tôi quên mất. Việc vớ vẩn này ai nhớ đến chứ? Cũng chẳng ai ngờ đến”. Phồn Hoa hỏi, “Rút cục là việc gì?”. Tường Sinh nói: “Nếu tôi không nói chắc chắn cô cũng quên. Đúng là vớ vẩn”. Phồn Hoa không nói gì, đợi Tường Sinh nói. Tường Sinh dùng đèn pin soi lên trời, nói: “Trời với đất, sao mà đến một ngôi sao cũng không có”, Phồn Hoa vẫn không nói gì. Tường Sinh lúc này mới nói: “Hôm nay lúc về, tôi đi qua Củng Trang, gặp một người. Cô đoán xem tôi đã gặp ai?”, Phồn Hoa nói: “Củng Trang có hơn nghìn nhân khẩu, tôi làm sao biết được? Hay là gặp Thái Hà?”. Thái Hà là người yêu cũ của Tường Sinh, chỉ vì người ta thành phần gia đình không tốt, bố mẹ Tường Sinh chia rẽ bằng được đôi uyên ương. Tường Sinh nói: “Thái Hà? Vòng ba của cô ta giờ to hơn cả thùng nước, có gì mà đáng nói. Tôi gặp bí thư của bọn họ, Củng Vệ Hồng”. Phồn Hoa nói: “Thì là chó còm mà”. Tường Sinh nói: “Đúng thế chó còm, cậu ta giờ béo rồi, không khác gì lợn. Chó còm nhắc đến một người.

Cậu ta nói một hồi tôi vẫn không nhớ ra người cậu ta nói là ai. Toàn những chuyện từ đời nào đời nào, ai mà nhớ được chứ. Cô chắc chắn cũng không nhớ ra”. Phồn Hoa nghĩ, Tường Sinh rút cục là muốn nói gì đây? Vòng vo tam quốc mãi, có việc gì thì cũng nên nói ra rồi. Tường Sinh đứng lại, dùng đèn pin soi xung quanh, ho một tiếng, rồi mới hạ giọng hỏi: “Phía sau thôn có một ngôi mộ, cô còn nhớ không?”. Nếu hỏi cách đây hai ngày thì Phồn Hoa quả thật không nhớ ra, nhưng giờ thì khác. Phồn Hoa không những nhớ ra ngôi mộ ở Khuru Lăng, mà còn nhớ cả cỏ dại mọc đến ngang người trên mộ, đó là cỏ lau khô héo, ngay cả dê cũng không thèm ăn. Lúc này, đêm đã khuya, nghĩ đến bụi cỏ trên ngôi mộ Phồn Hoa rùng mình. Sau khi rùng mình một cái, Phồn Hoa lại toát mồ hôi lạnh. Mồ hôi lạnh này không liên quan đến người chết, mà liên quan đến chính sách của bên trên. Chính sách đó là “người chết phải nhường chỗ cho người sống”, các thôn đều không được có mồ mả. Tường Sinh đột nhiên nhắc đến việc này là có ý gì? Định giở trò gì đây? Phồn Hoa nói: “Mồ mả gì chứ? Bác biết tôi nhát gan sợ nhất chuyện ma còn gì”.

Tường Sinh nói: “Tôi biết là cô sẽ không nhớ ra. Tôi cũng không nhớ ra mà”. Phồn Hoa lại hỏi: “Bác nói rõ hơn đi, thế là mộ gì, mộ ai?”, lúc nói câu này, Phồn Hoa bất ngờ giật lấy chiếc đèn pin, soi xung quanh, như sợ ma thật. Tường Sinh nói: “Cung Vệ Hồng bảo, mộ của mẹ Khánh Cương thôn ta, hiện vẫn chưa bốc đi, vẫn ở sau thôn”. Phồn Hoa nói: “Khánh Cương? Thôn mình làm gì có người này?”, Tường Sinh nói: “Chuyện cách đây lâu lắm rồi. Ông ấy chết cách đây mấy chục năm rồi. Có người nói chết ở Triều Tiên, có người nói chết ở Đài Loan. Đ.m, quý mới biết ông ta chết ở đâu”. Phồn Hoa nói: “Thì thế, tôi không có chút ấn tượng nào. Bác hơn tuổi tôi, may ra bác biết”. Tường Sinh nói: “Cung Vệ Hồng nói, muốn đào mộ mẹ Khánh Cương lên, đưa đi hỏa táng trước, sau đó chôn ở Cung Trang”. Phồn Hoa không hiểu. Việc gì thế không biết, một

người đã chết mấy chục năm rồi, có khi xương cũng mục nát hết rồi, cần nó làm gì chứ? Phồn Hoa hỏi: “Rút cục chó còm muốn làm gì?”, Tường Sinh nói: “Người ta nói tôi mới biết, chó còm là cháu của mẹ Khánh Cường, mẹ Khánh Cường là chị em họ với bố của chó còm”. Phồn Hoa hào hứng hẳn lên. Cô nói: “Người thôn mình, làm gì có chuyện lại chôn ở thôn Củng Trang chứ. Thôn mình là quê hương Khổng Mạnh. Không thể để người ngoài cười vào mũi cho!”, nhưng một câu nói của Tường Sinh làm Phồn Hoa cứng họng. Tường Sinh nói: “Nếu người ta kiện thì sao?” Phồn Hoa dùng đèn pin soi vào mặt, vào miệng Tường Sinh. Tường Sinh không tránh, cứ để đèn soi vào mặt, lim dim mắt, nói tiếp, Phồn Hoa có cảm giác như từng hạt nước bọt bắn ra từ cái miệng này chẳng khác gì viên đạn. Tường Sinh nói: “Tôi cũng nói với cậu ta rồi, mờ mả có từ bao giờ? Ngôi mộ đầu tiên trong thôn hạ là mộ Khổng Tử. Khổng Tử là ai? Là tổ tiên của người Quan Trang chúng ta. Tôi còn chưa nói hết, chó còm đã đớp lại tôi. Chó còm nói, không cho bốc đi chứ gì? Được thôi, các người chờ bên trên đến xử lý đi. Chó còm nói rồi, hồi đầu Quan Trang không thực hiện chính sách san phẳng mờ mả, đuổi lý rồi phải không? Chó còm còn ví von chơi chữ với tôi nữa, nói có thể thấy ánh mặt trời từ một giọt nước, còn từ một ngôi mộ có thể thấy người Quan Trang giờ trò dối trá thế nào. Cô không biết lúc đó chó còm đáng ghét thế nào đâu. Tức chết đi được”.

Đèn pin của Phồn Hoa tự nhiên tắt ngấm. Đèn vừa tắt, xung quanh tối đen như mực, móc đòn gánh nhà ai va vào thùng sắt, kêu loảng xoảng, giật thót người. Đột nhiên còn vọng lại tiếng chó sủa, như tiếng sét, lại làm giật nảy mình. Tiếng chó sủa làm kinh động đến ngôi nhà bên cạnh, đèn cổng bật sáng. Phồn Hoa nhớ ra rồi, đó là nhà Tường Dân, anh em của Tường Sinh. Tường Dân thích chơi trội, đó là đèn cảm ứng, tự bật sáng khi có tiếng động. Có người vác cuốc bước tới, rồi lại biến mất sau ánh đèn. Phồn Hoa không nhận ra

người đó là ai, giống như ma. Phồn Hoa giật mình vội nhìn về chỗ có ánh sáng. Phía trên cổng có một tấm biển, khắc một câu nói của Khổng Tử “Khắc kỷ phục lễ”. Tường Dân là người theo đạo, người theo đạo và “Khắc kỷ phục lễ” hình như không ăn nhập với nhau. Phồn Hoa thấy lòng bấn loạn, nhìn chằm chằm vào tấm biển đó. Tường Sinh nói: “Cô quyết định đi”. Phồn Hoa nói: “Cho cậu ta bốc đi?”, Tường Sinh nói: “Cô định thế nào?”, Phồn Hoa hít vào một hơi, lại hỏi: “Chó còm làm thế là có mục đích gì?”, Tường Sinh nói: “Đúng thế, nhằm mục đích gì nhỉ?”, Phồn Hoa nói: “Tôi vẫn không hiểu, việc này rõ ràng là lừa cái đổi lừa đực mà”. Tường Sinh nói: “Đúng thế, lừa cái đổi lừa đực, chẳng qua cũng chỉ vì cái ngẫu”. Phồn Hoa cười, nói: “Đúng là chỉ vì cái ngẫu”. Bác nghĩ mà xem, vừa phải hỏa thiêu, lại phải tổ chức lễ lạt, phiền phức chết đi được”. Tường Sinh nói: “Thì thế. Thằng chó còm này đúng là điên rồi”. Phồn Hoa không muốn đưa ra quyết định, bèn chuyển đề tài câu chuyện. Cô hỏi: “Nghe nói Tường Dân sắp xây một nhà thờ ở Vương Trại?”, Tường Sinh nói: “Đốt tiền mà. Không có tiền đã chơi trội như thế, nếu có tiền thật không biết còn đốt đến mức nào”. Phồn Hoa nói: “Nghe nói nhà thờ cũng kiếm được lắm, tiền công đức được lắm. Nhưng có một điểm tôi không hiểu là vì sao lại xây ở Vương Trại chứ? Xây ở Quan Trang mình tốt bao nhiêu. Quan Trang cũng có không ít người theo đạo, chí ít cũng hơn trăm người phải không?”, Tường Sinh giải thích hộ Tường Dân, nói: “Kiếm tiền của người cùng thôn, áy náy mà. Ôi dào, kệ nó xây ở đâu, chỉ cần người thôn khác nhắc đến đều nói là người thôn Quan Trang xây là được”.

Phồn Hoa chợt lóe lên ý nghĩ, người nước ngoài đó chắc cũng theo đạo. Phồn Hoa liền nói: “Tường Sinh này, gặp người nước ngoài bác phải nói với người ta, người thôn Quan Trang ta đã xây nhà thờ. Nếu ông ấy muốn đi lễ thì không lo không có chỗ để đi”. Tường Sinh nói: “Được, coi như là một lý do”. Phồn Hoa nói: “Bác nói

với ông ấy, thôn ta non xanh nước biếc, môi trường sinh thái tốt đẹp”. Tường Sinh nói: “Được, cũng tính là một lý do. Còn gì nữa không?”, Phồn Hoa nói: “Còn, đương nhiên còn chứ, nói thôn ta là quê hương của Khổng Mạnh, bây giờ chẳng phải nói đến xã hội hài hòa sao, thôn ta ở đây luôn là xã hội hài hòa. Những thứ như mâu thuẫn lao động tiền lương, công nhân bãi công đều không có, vĩnh viễn không có. Ông ấy có thể hoàn toàn yên tâm mà đầu tư. Tường Sinh nói: “Được, điểm này cũng rất quan trọng. Các nhà tư bản sợ nhất cái gì? Sợ bãi công?”, nói xong câu này Tường Sinh lại chuyển chủ đề sang chó còm: “Rút cục có đồng ý cho chó còm đào mộ không, cô chốt cho một câu đi”. Phồn Hoa nói: “Thế họ định khi nào đào?”, Tường Sinh nói: “Tôi phải hỏi chó còm. Chó còm nói, chờ sau khi vào đông. Mùa đông mọi người nhàn rồi mà”. Phồn Hoa thở phào. Phồn Hoa nghĩ, đúng thế, thôn Củng Trang cũng phải bầu cử mà, trước mắt chó còm làm gì còn tâm trí lo việc này. Phồn Hoa nói với Tường Sinh: “Thế thì mặc kệ cậu ta. Đi nào, về nhà tôi, bảo Điện Quân uống với bác một chai”. Tường Sinh lại nói: “Thôi để hôm khác. Đi qua nhà Tường Dân, tôi vào xem thế nào. Tôi phải hỏi việc cậu ta xây nhà thờ. Các cụ nói rồi, huynh trưởng như cha mà”.

Nửa đêm mưa một trận. Gió thu mưa thu, trời bỗng chốc trở lạnh. Hai đứa nhà Thiết Tỏa tối đó chen vào ngủ với Đậu Đậu. Trẻ con đều ham ngủ, nhất là em gái Á Đệ, lúc đưa đến còn nước mắt nước mũi ròng ròng, thế mà quay đi quay lại đã lăn ra ngủ. Bố Phồn Hoa tối đó ngủ ở phòng khách, còn mẹ cho ba đứa trẻ con ngủ. Bình thường Phồn Hoa dậy rất sớm, hôm nay dậy còn sớm hơn. Cô đến phòng mẹ xem thế nào. Nghe thấy cô vào, mẹ bật đèn rồi quay lưng vào trong ngủ. Bà cụ trách cô lảm chuyện, nên không vui. Ba đứa trẻ đang ngủ say, như ba chú lợn con nằm cạnh lợn cái. Mẹ nằm ngủ bên cạnh cửa sổ, nước mưa bắn vào làm ướt cả mép giường. Phồn Hoa lấy khăn khô lau mép giường, rồi rón rén lui ra ngoài. Lúc quay lại sân, Phồn Hoa giặt quần áo lót của cô và Điện Quân trước, treo dưới mái hiên nhà, sau đó đi quét sân, còn vớt vài nắm cỏ vào chuồng thỏ. Bình thường, buổi sáng cô thích đi trên phố, gặp người muốn “kiện”, nếu có thể giải quyết cô giải quyết luôn tại chỗ, chưa giải quyết được thì đưa lên ủy ban thôn giải quyết. Hôm nay, trời mưa, trên phố không một bóng người. Phồn Hoa chẳng mấy chốc thì ra đến ngoài thôn. Lúa mì còn chưa cày mọng, cánh đồng vẫn trơ trụi. Có một vườn rau, lều trồng dưa giá trồng đậu vẫn chống ở đó, trên những thanh gỗ đen sì mọc một lớp rêu. Phồn Hoa đứng dưới mưa khá lâu nhìn cái màu xanh nhạt nhòa ấy. Lúc đi ra, Phồn Hoa nhìn thấy dưới mương cạnh ruộng có một con gà chết. Không phải gà chết dịch chứ? Phồn Hoa lấy cành cây khều lên, vớt vào trong ruộng, sau đó dùng cành cây đó đào một cái hố, lấp kín.

Đang định đi ra, Phồn Hoa nghe thấp thoáng có người đang hát.

Tiếng hát từ phía cây hồng vọng lại. Cây hồng rất to, cành cây đen như than, lá đỏ như ráng chiều. Ngấm nước mưa, lá cây biến thành màu đỏ xỉn, giống màu máu đông. Căn lều tranh dưới gốc cây là chỗ ở của người trông dưa. Phồn Hoa nghe thấy giọng của người đó hơi khàn, khàn nhưng mượt mà. Không phải Tuyết Nga, giọng Tuyết Nga như tiếng còi. Thế là ai? Cũng không phải Tiểu Hồng. Tiểu Hồng không hâm đến thế. Hơn nữa, Tiểu Hồng thích nhất bài “Ai cũng nói quê hương tôi giàu đẹp”. Liệu có phải Khánh Thu không? Khánh Thu từng tham gia quân ngũ ở Bắc Kinh, thích nhất bài “Bài ca Bắc Kinh”, toàn vần ngao câu “Ánh bình minh rực rỡ, chiếu rọi cả thành phố Bắc Kinh”. Phồn Hoa vẫn đi về phía đó. Hóa ra là Lệnh Bội. Lệnh Bội dùng cành cây cắm một quả hồng làm micrô, đang hát “Người Bắc Kinh ở Niu-oóc”.

Em hỏi tôi, có yêu em không

Tôi tự hỏi mình, có phải vẫn yêu em không.

Lệnh Bội không ở Bắc Kinh, cũng không ở Niu-oóc, mà vừa ra tù, nhưng người ta vẫn hát “Người Bắc Kinh ở Niu-oóc”, thì biết làm sao? Cái đầu trọc của Lệnh Bội sáng bóng dưới ánh đèn dầu, như quả hồ lô được tẩm dầu. Bây giờ làm gì còn đèn dầu nhỉ? Phồn Hoa thấy lạ, trong lòng thấy xót xa. Cô không muốn quấy rầy cậu ta, từ từ lùi lại chỗ cách lều tranh mấy bước, nói to: “Hay quá, hát rất hay, ai thế nhỉ?”.

Tiếng hát im bật, chỉ còn lại tiếng mưa rơi. Vẫn còn một thứ âm thanh, đó là tiếng bong bóng nước vỡ khi nước ngập trong nước. Cái thứ âm thanh này hơi tinh nghịch, giống tiếng bi xô của trẻ con. Nghe thì nó lại hơi giống tiếng rên rỉ, như tiếng than vãn kéo dài không ngớt. Lệnh Bội thò đầu ra, lúc này cái đầu trọc ấy lại không giống quả hồ lô nữa, mà giống quả bong bóng lợn. Khuôn mặt ấy hồng hào làm sao, giống đứa trẻ vừa đầy tháng. Nhận ra là Phồn Hoa, Lệnh Bội vội bước ra ngoài, đứng đó tay để sát mép quần. Phồn Hoa nhớ cậu ta

đi chân chữ bát, di truyền từ ông bố. Người chân chữ bát hợp nhất là gieo hạt làm ruộng, bố cậu ta lúc sinh thời là cao thủ gieo hạt của đội sản xuất, rất hợp với bố của Phồn Hoa. Cao thủ gieo hạt này chắc chắn không ngờ rằng con trai mình lại trở thành “tên móc túi”. Không sao, con hư biết nghĩ còn quý hơn vàng, biết sửa là tốt rồi. Do mất tự nhiên nên Lệnh Bội lúc này đứng kiểu chữ bát “cụp”. Lệnh Bội nhìn ngón chân, không nói gì. Phồn Hoa nói: “Tôi đang định tìm cậu đây. Thế nào, nhìn thấy tôi mà không chào lấy một tiếng?”, Lệnh Bội lúng búng hai chữ: “Bí thư”. Phồn Hoa vỗ vai cậu ta nói: “Theo vai về, cậu phải gọi tôi là cô đấy”. Nói rồi, Phồn Hoa bước vào lều tranh. Vào rồi mới phát hiện bên trong còn có 6, 7 người, trong đó có hai đứa con gái. Bức đèn dầu phập phủ, ánh đèn tranh sáng tranh tối, hơi giống tình tiết trong “Tây Du Ký”. Lệnh Bội nói: “Đây là cô tôi, cô ấy đến thăm mọi người”. Có một người, nhìn có vẻ nhiều tuổi hơn Phồn Hoa, chân vòng kiềng, có thể kẹp quả bóng giữa hai chân. Người đó khua môi múa mép: “Hóa ra là cô đến chơi ạ, người nhà cả mà. Con chào cô ạ”. Phồn Hoa chun chun mũi, nghiêng người hỏi Lệnh Bội ở đây làm gì. Lệnh Bội nói: “Đang tưởng nhớ một người, thầy của bọn cháu”. Thầy? Lẽ nào lão già dạy bọn họ trộm cắp chết rồi? Quả là điều may mắn cho nhân dân Khuru Thủy. Phồn Hoa hỏi: “Ông lão mất rồi?”, Lệnh Bội nói: “Ông cụ sẽ thọ trăm tuổi”. Phồn Hoa không hiểu. Lệnh Bội nói: “Ông cụ quen biết rộng, ô dù chắc, mấy đứa bọn con là ông cụ chạy cho ra đấy”. Phồn Hoa đứng đó một lát, sau đó đẩy Lệnh Bội ra ngoài. Cô nhất thời không biết nói từ đâu, bèn hỏi cái đèn dầu là thế nào. Lệnh Bội bắt đầu nói nhiều hơn, nói gia có gia pháp, nghề có nghề quy. Ngành nghề khác nhau, nghi lễ cũng khác nhau. Có nghi lễ bắn đại bác, có nghi lễ bắn pháo hoa, họ thì dùng đèn dầu. Phồn Hoa hít một hơi khí lạnh: “Có phải mấy người lại định ngựa quen đường cũ không? Đau đớn về thể xác còn chưa đủ sao?”, Lệnh Bội nói: “Bí thư, chị yên tâm, tôi đã thay đổi rồi, tôi muốn rửa tay gác

kiếm”. Phồn Hoa hỏi hai đứa con gái đó là thế nào. Lệnh Bội ngăn người ra: “Con gái? À, chị muốn nói hai đứa Đậu Hoa đó. Đều là bạn giang hồ”. Đậu Hoa? Tên hay quá. Thấy Phồn Hoa không hiểu, Lệnh Bội gãi gãi tai giải thích, nói người trong nghề gọi bọn con gái là “Đậu Hoa”. Phồn Hoa đâm vào ngực Lệnh Bội một cái, nói: “Vớ va vớ vẩn. Khẩn trương giải tán lũ bạn đầu trâu mặt ngựa của cậu đi. Hôm nào tôi sẽ nói chuyện riêng với cậu, nói về công việc của cậu. Tôi nghĩ kỹ rồi, phải kiếm cho cậu một việc làm. Cậu phải tu chí làm ăn cho tôi nhờ”. Nói vậy, trong đầu Phồn Hoa thoáng nảy ra ý nghĩ bảo Lệnh Bội giúp trông coi nhà máy giấy. Sau khi đóng cửa, thường xuyên có người trèo tường vào nhà máy ăn trộm đồ. Người của đồn công an xã đã gặp Phồn Hoa nói chuyện rồi, bảo Phồn Hoa phải sát sao hơn. Lúc đó Phồn Hoa chối bay chối biến, không thừa nhận là người Quan Trang ăn trộm. Miệng nói vậy, nhưng thực ra Phồn Hoa biết, đúng là do người Quan Trang làm. Lúc này thấy Phồn Hoa nói vậy, Lệnh Bội vội hỏi: “Cô ơi, làm việc gì ạ?”.

Phồn Hoa nói: “Cho cậu đến nhà máy giấy làm”. Lệnh Bội lại đổi cách xưng hô, nói: “Bí thư, chị đừng lừa tôi, tôi ở trong đây cũng nghe nói rồi, nhà máy giấy đã đóng cửa rồi”. Phồn Hoa nói: “Đóng thì đóng, nhưng sớm muộn gì cũng mở cửa trở lại. Bây giờ cứ có người vào trong nhà máy ăn trộm đồ, tóm được vài lần nhưng không ăn thua. Tôi không có ý bóc mẽ cậu, nhưng ngón này là sở trường của cậu. Cậu giúp tôi trông cửa, tôi trả lương cho cậu”. Lệnh Bội bẻ khớp ngón tay răng rắc, nói: “Cô ơi, cô cứ chờ mà xem, xem cháu sẽ xử lý bọn chúng”. Phồn Hoa nói: “Tôi không bảo cậu đánh nhau, cậu chỉ cần ghi chép lại là được. Đứa nào ăn trộm, trộm cái gì, trộm lúc nào, ai ở ngoài tiếp tay, đều ghi lại hết. Nhưng, cậu không được nói với bất kỳ ai”. Phồn Hoa liếc vào lều tranh một cái, “Kể cả Đậu Hoa của cậu. Cậu mà dám hé răng nửa lời, xem tôi có cắt lưỡi cậu không”. Lệnh Bội nói: “Cô tốt với cháu quá, hơn cả thầy cháu rồi”. Câu này

tuy khó nghe, nhưng coi như đã đồng ý. Phồn Hoa nói: “Được rồi, được rồi. Có thầy dẫn dắt, nhưng tu thân là ở mình, cậu tu chí làm ăn đi, đừng gây phiền phức cho tôi nữa”.

Về đến nhà, Phồn Hoa vào bếp rán trứng cho Á Nam và Á Đệ. Phồn Hoa nghĩ, lát nữa cô phải đích thân đưa hai đứa đến trường, nhân tiện dặn dò hiệu trưởng Hứa quan tâm hơn đến hai chị em nhà này. Trứng vừa rán xong, Á Đệ đã đứng ngay trước cửa. Cô hỏi Á Đệ, có phải bình thường cũng dậy sớm thế không? Á Đệ nói, nó hôm nay không đi học. Lại sao rồi? Con bé này tuy nhỏ nhưng cũng lắm tâm sự. Phồn Hoa dừng tay, cúi xuống vuốt má Á Đệ, bóp nhẹ vào đầu mũi cô bé, nói: “Ngoan, ăn xong rồi đi học. Khi nào tan trường thì mẹ con cũng về rồi. Mẹ con yêu con nhất. Mẹ con không đi đâu xa, đi thăm họ hàng thôi”. Á Đệ nói, hôm nay thứ bảy. Ôi trời, bận quá thành ra lú lẫn rồi, thứ mấy cũng không nhớ nữa. Phồn Hoa nói: “Hôm nay thứ bảy sao con không ngủ nướng”. Á Đệ liếm môi, không nói gì. Phồn Hoa nghĩ, nói gì Á Đệ chứ, hồi nhỏ mình cũng vậy, càng ngày chủ nhật dậy càng sớm, chỉ sợ còn chưa chơi đã đời thì trời đã tối rồi. Một lát sau, Á Nam cũng đi ra. Bình thường Đậu Đậu toàn nằm ườn trên giường, giờ cũng đi ra theo như cái đuôi. Đậu Đậu bình thường không ăn trứng, nói có mùi cứt gà, giờ thấy hai chị ăn, cũng đòi ăn. Nhìn cái vẻ thòm thèm của Á Đệ lúc ăn trứng Phồn Hoa biết ngay, đừng tưởng Tuyết Nga nuôi hơn chục con gà, thực ra trứng gà đều không nỡ cho con ăn. Á Nam đúng là lớn hơn vài tuổi, đã biết chú ý đến cách ăn, cắn từng miếng nhỏ. Phồn Hoa sức nhớ ra câu nói của Thiết Tỏa, mỗi ngày cậu ta ăn hai quả trứng, không được hai quả thì phải là quả hai lòng đỏ. Phồn Hoa nói với Á Nam: “Lát nữa con mang trứng đến cho bố, con nói với ông ấy đây là trứng hai lòng đỏ”. Á Nam hỏi: “Bố con đi đâu rồi ạ?” Phồn Hoa nói: “Ông ấy

lên chức rồi, đang ở ủy ban thôn”. Á Nam giật tóc em gái: “Cẩn thận không bố cho ăn đòn”. Phồn Hoa đã nhận ra, Thiết Tỏa chắc chắn đã dọa hai đứa, không được nói lung tung. Lát sau, mẹ Phồn Hoa rửa mặt chải đầu xong, Phồn Hoa nhờ mẹ dẫn Á Nam mang cơm đến ủy ban thôn, cô chuẩn bị cho cả Khánh Thu một suất. Hai bà cháu vừa đi, Phồn Hoa liền hỏi Á Độ: “Á Độ này, bố con đánh đít con thật sao?”, Á Độ dẫu môi lên, còn chưa thấy tiếng khóc nước mắt đã chảy ròng ròng. Phồn Hoa nói: “Thiết Tỏa dám, ông ấy dám quật con, cô sẽ quật đít ông ấy. Đánh cho như đòn. Cô bảo cả mẹ con cho ông ấy một trận. Nói cho cô biết, mẹ con đi đâu rồi?”, Á Độ nói: “Bố con dặn, ai hỏi thì bảo về nhà bà ngoại rồi”. Đi xa hỏi già, về nhà hỏi trẻ, giờ thì Phồn Hoa đã biết, Tuyết Nga chắc chắn không về nhà mẹ đẻ.

Được một lát thì Tiểu Hồng đến. Tiểu Hồng giương một cái ô, cánh tay kẹp một cái ô nữa. Tiểu Hồng còn mang đến một con thỏ làm bằng len, nói là cho Á Độ chơi. “Hai chị em nó cứ đòi con thỏ của Đậu Đậu, chị bảo có cho không? Cho thì Đậu Đậu hờn, không cho thì không biết nói sao”. Tiểu Hồng suy nghĩ thật chu đáo. Tiểu Hồng đưa con thỏ len cho Á Độ, sau đó hỏi Phồn Hoa có hợp không? Có cần cô đi thông báo cho từng nhà không. Phồn Hoa nói, sau 10 giờ mới thông báo hợp. Tiểu Hồng nhìn quần áo treo dưới hiên thì “à” một tiếng, rồi vỗ vỗ vào mặt, nói: “Chị xem, em đúng là sơ ý quá. Suýt thì quên, em mang cho chị hai bánh xà phòng”. Nói rồi lấy bánh xà phòng từ trong túi quần ra. Tiểu Hồng nói: “Cũng không biết là dùng có tốt không. Dùng không ra gì chị đừng mắng em đấy”. Phồn Hoa cầm bánh xà phòng, sờ bên này ngó bên kia, như không phải xà phòng mà là má em bé. Bánh xà phòng đó dùng có tốt không thì chưa biết, nhưng nhãn hiệu cũng thuộc loại có tiếng, là “Quang cảnh nên thơ”, nghe hơi quê mùa nhưng lại rất hợp với sở thích của anh em nông dân. Tay sờ “Quang cảnh nên thơ”, mặt Phồn Hoa tươi rói, nhưng miệng lại mắng: “Tiểu Hồng này, cứ bảo sao tôi phải mắng cô,

cô đúng là hơi quá đà rồi, sắp thành ‘Thiện tài đồng tử’ rồi đấy, cứ thế này là không được. Tôi phải gửi tiền cô, bao nhiêu tiền?”, Tiểu Hồng nói: “Nếu chị trả tiền em, thì em đúng là phát tài thật. Vì đây là đồ người ta cho em, một đồng người ta cũng không lấy”. Phồn Hoa “ồ” một tiếng, ý là đã hiểu ra. Phồn Hoa cười, nhưng tắt ngấm ngay, tỏ ra rất trịnh trọng: “Tiểu Hồng, là con trai tặng đúng không? Nhà trai mở nhà máy phải không? Cô phải nói thật với tôi, để tôi chung vui với cô”. Tiểu Hồng miệng nhai kẹo, mặt vênh lên, nói: “Không giấu được chị việc gì. Đúng là con trai tặng đấy”. Phồn Hoa hạ giọng hỏi: “Người thôn nào?”, Tiểu Hồng cười, vỗ vào đầu gối Phồn Hoa, nói: “Diêm Gia Trại. Giờ chị biết rồi chứ gì? Anh họ em cho. Anh ấy mở xưởng sản xuất đồ gia dụng, đi đòi nợ, người ta không trả tiền, mà trả mấy xe tải xà phòng, chất đống như núi ở nhà kia kìa. Một đời? Phải hai đời dùng cũng không hết, em giúp anh ấy tiêu thụ, anh ấy còn phải cảm ơn em nữa. Nếu chị thấy dùng được thì cứ qua nhà mà lấy”.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Phồn Hoa, sao không mua lấy chỗ xà phòng đó về phát cho bà con nhỉ? Bà con nông dân, nhất là những cụ có tuổi, phát tiền cho họ chưa chắc họ đã nhớ đến lòng tốt của mình, nhưng phát cho họ một bánh xà phòng, cho dù không đáng giá nhưng họ lại nhớ ân đức của mình. Phồn Hoa nói: “Tiểu Hồng này, cô đi nói với anh họ cô một câu, thôn mình sẽ mua chỗ xà phòng đó, dù sao cũng chẳng đáng bao nhiêu. Cô bảo anh ấy báo giá, rẻ hơn giá xuất xưởng một chút là được”. Tiểu Hồng nói: “Chị định phát phúc lợi cho mọi người phải không?”, Tiểu Hồng đúng là thông minh lanh lợi. Phồn Hoa nói: “Cứ cho là thế đi, hơn nữa, không nhiều thì ít, anh họ cô cũng kiếm được một khoản, giảm chút thiệt hại mà”. Nói đến đây, Phồn Hoa chợt nghĩ, có khi Tiểu Hồng vì việc này mà đến đây, chỉ là không nói trắng ra thôi. Phồn Hoa cứ tưởng Tiểu Hồng sẽ đưa đầy vài câu rồi sẽ thay anh họ cảm ơn cô, nhưng cô đã nhầm. Tiểu Hồng lắc đầu, hai bím tóc dài lúc lắc chạm cả vào người Phồn

Hoa. Tiểu Hồng nói: “Thôi, không dám đâu, hết cả hồn. Tiền của ai cũng có thể kiếm, nhất là tiền chùa, không kiếm thì thiệt. Nhưng ở đây lại khác, tiền chùa này không phải của ai khác, mà là của chị, của chúng ta. Kiếm khoản tiền này em sẽ gặp ác mộng mất thôi. Không dám đâu, chị đừng dọa em”. Phồn Hoa thấy cảm động, trong lòng lâng lâng. Thế mới gọi là giác ngộ chứ. Không giống Tường Sinh, trước mặt ngọt xót, sau lưng xát ớt vào nhau, lúc nào cũng chỉ chăm chăm nhét tiền vào túi mình. Tường Sinh là con chuột chù, rúc ở trong hang, hơn nữa đã thành tinh, vài con mèo cũng không bắt được. Còn Tiểu Hồng là đại bàng, là điều hâu ẩn mình trong mây, những thứ không sạch sẽ đưa đến tận miệng cũng không thèm liếc lấy một cái.

Mưa đã tạnh. Đậu Đậu và Á Đệ chơi trong sân. Bình thường không có ai chơi cùng, vì thế hôm nay Đậu Đậu chơi rất vui, chạy khắp quanh sân, quần áo đầy đất. Phồn Hoa nghe thấy Á Đệ nói với Đậu Đậu, mình đọc thuộc lòng đi. Đậu Đậu nói, mình biết rất nhiều bài. Á Đệ nói, có một bài chắc chắn Đậu Đậu chưa nghe qua bao giờ. Đậu Đậu bị Á Đệ dọa cho sợ, mặt nghệt ra, sau đó là nhìn với ánh mắt tôn sùng. Hai tay Á Đệ cầm con thỏ len, dáng vẻ rất nghiêm chỉnh, đọc một đoạn:

Đậu Đậu tiếp chỉ

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết

Chùi dít không được dùng giấy

Dùng giấy không được dùng báo,

Dùng báo không được xem tivi

Nhịn cho đến chết mới thôi,

Khâm thờ.

Á Đệ còn chưa nói hết, Đậu Đậu đã nhảy căng lên. Đậu Đậu nói: “Chị mới nhịn đến chết ý”. Trước đây Phồn Hoa từng nghe Đậu Đậu hát bài này. Có một dạo, cứ đến bữa cơm, Đậu Đậu lại giở trò, lúc thì

“Ông ngoại tiếp chỉ”, lúc lại “Bà ngoại tiếp chỉ”. Đúng là máu mủ ruột già. Rõ ràng là bắt các cụ phải “nhịn”, thế mà không một chút phản nản. Chẳng những không tức giận mà còn khen Đậu Đậu diễn kịch giỏi, có thể so với Hoàn Châu cách cách Tiểu Yến Tử rồi. Trẻ con đúng là được đăng chân lân đăng đầu, một hôm Đậu Đậu còn diễn cả với Phồn Hoa, dám nhảy lên bàn hét lên: “Mẹ tiếp chỉ”. Phồn Hoa kéo Đậu Đậu ra ngoài, nghiêm mặt nói, còn đọc những thứ vớ vẩn này thì sẽ không yêu nó nữa. Đậu Đậu mặc kệ, lại hét lên: “Mẹ tiếp chỉ”. Phồn Hoa tức quá, phát vào mông nó một cái. Từ đó trở đi Đậu Đậu không dám hét lên thế nữa. Nhưng Á Đệ vừa mào đầu, Đậu Đậu liền quên phắt luôn cái phát đít đó. Đậu Đậu đang vừa nhảy lên, vừa hét “Á Đệ tiếp chỉ”, cho đến khi Á Đệ “nhịn đến chết”. Những thứ này không biết chúng nó học ở đâu ra. Phồn Hoa đang nghĩ vậy thì Tiểu Hồng bịt miệng cười. Phồn Hoa tưởng Tiểu Hồng cười bài vè đó, liền nói: “Đậu Đậu cái hay chẳng học, những thứ vớ vẩn không học cũng hay”. Tiểu Hồng vẫn cười bò ra, gập cả bụng xuống. Một lát sau, Tiểu Hồng mới đứng thẳng người lên, nói cô nhớ đến anh họ mình. Tiểu Hồng nói ông anh họ chưa học hết tiểu học, thế mà giờ lại học cả tiếng Anh, xà phòng (soap) lại đọc thành “saopo” (mụ vợ chanh chua). Tiểu Hồng nói rồi lại ôm bụng cười. Cô nói, bà chị dâu liền nổi cơn tam bành, nói từ khi gả đến nhà họ Diêm, hiếu thảo với bố mẹ, phục dịch con cái, lại còn cho lợn gà ăn, tranh thủ lúc rảnh rồi còn giúp sơn đồ gỗ, “chanh chua” bao giờ chứ? Ôi dào, hóa ra là cười chuyện này. Phồn Hoa vỗ vai Tiểu Hồng, nói đừng cười nữa, tại trường thôn họ bắt học đấy, trường thôn muốn họ có phong cách Tây, biết làm sao đây? Tiểu Hồng nói: “Chị đừng đùa nữa. Em biết trường thôn của họ, hồi học phổ thông hơn em hai khóa, ghét nhất học tiếng Anh”.

Phồn Hoa nói: “Có việc này tôi chưa có thời gian nói với cô. Trong cuộc họp, sếp nói rồi, người Mỹ có khả năng đến Khuru Thủy khảo

sát công tác, cũng coi như giao lưu quốc tế mà. Các sếp phát cho mỗi trưởng thôn một quyển sách tiếng Anh, nói là các trưởng thôn phải nêu gương học trước. Nước đến chân mới nhảy. Thực ra, ai mà biết được bọn họ có đến Khuru Thủy hay không, mà có đến Khuru Thủy thì có đến xã Vương Trại hay không, đến xã Vương Trại thì có đến Quan Trang mình hay không? Tuy nhiên, đã là giao lưu quốc tế thì mình phải tranh thủ, tranh thủ giao lưu với họ. Việc này tôi đã giao cho Tường Sinh đi làm rồi, bảo Tường Sinh nghĩ cách đưa người nước ngoài đến Quan Trang”. Tiểu Hồng vốn đã ngồi xuống, liền đứng dậy: “Có việc này thật sao? Người nước ngoài đến đây?”, Phồn Hoa nói: “Ai lừa cô là con cún”. Tiểu Hồng nói: “Em không có ý đó. Em có nghe anh họ nói, em tưởng anh ấy lừa em chứ. Chị không biết đâu, ông anh họ em, bốc phét thành thần, xem ra việc này là thật”. Phồn Hoa nói: “Đương nhiên là thật rồi. Việc này đã giao cho Tường Sinh đi làm rồi còn giả được sao”. Tiểu Hồng tròn tròn mắt nói: “Cái gì, chị giao cho ông Tường Sinh thật rồi sao?”, Phồn Hoa nói: “Đúng thế, Tường Sinh làm buôn bán nhiều năm, vuông có thể nói thành tròn, tròn nói thành vuông, làm ngoại giao cần người như vậy. Tôi còn phải trả thêm một khoản lương cho ông ấy nữa đấy”. Tiểu Hồng nói: “Chị không sợ lấy bánh bao ném cho chó, một đi không trở lại sao”. Phồn Hoa thấy mông lung, không hiểu lấy bánh bao ném cho chó ý là gì. Lẽ nào Tường Sinh sẽ theo người ta ra nước ngoài luôn chắc? Tiểu Hồng ghé tai hỏi nhỏ: “Có phải ông ấy vừa mở mồm ra là vòi tiền không?”, Phồn Hoa hiểu rồi, biết Tiểu Hồng đang lo Tường Sinh sẽ bỏ túi số tiền đó. Tiểu Hồng lo nghĩ cho thôn, theo lý Phồn Hoa nên khen, nhưng lúc này Phồn Hoa lại cố tình giả vờ lảm cầm. Phồn Hoa nghĩ thầm, Tiểu Hồng ơi Tiểu Hồng, đây là điều tôi muốn làm, ông ta không tư hào đút túi riêng thì tôi lại sốt ruột ấy chứ. Nghĩ vậy nhưng lại không nói vậy. Nghe xem Phồn Hoa nói thế nào: “Bây giờ làm việc gì không phải tiêu tiền chứ? Chó động đực cũng phải

mất tiền nữa là. Miễn là tiền chi đúng chỗ, cần chi vẫn phải chi”. Tiểu Hồng nói: “Chỉ sợ là ném bánh bao cho chó, mất tiền oan thôi”. Phồn Hoa nói: “Mất tiền oan cũng phải chi. Kiểu gì cũng phải tranh thủ chứ. Cô nói có đúng không? Nếu người nước ngoài có thể đến Quan Trang một chuyến, sẽ được đưa vào lịch sử của thôn. Không chỉ được ghi vào sử sách của thôn, có một điểm có thể khẳng định, người nước ngoài sẽ đưa việc cô tái đắc cử trưởng thôn vào trong báo cáo mang về Mỹ. Nước Mỹ ở đâu, nơi đặt trụ sở Liên hợp quốc. Đến lúc đó, Quan Trang sẽ nổi tiếng, lo gì không thu hút được đầu tư nước ngoài? Đương nhiên, nếu họ không đến thì mình đành chịu. Không ép buộc được. Còn nữa, lúc này cô nói cái gì bánh bao ném cho chó? Không nên nói thế. Đó không phải là ném bánh bao cho chó mà là liêm khiết nhờ lương cao”. Tiểu Hồng nói: “Chưa biết chừng người ta sẽ đến thật, mình phải chuẩn bị cho tốt mới được”. Phồn Hoa nói: “Kịp mà, đến lúc đấy sẽ treo vài cái băng rôn biểu ngữ là xong”. Tiểu Hồng nói: “Chị nói đúng. Đến lúc đó treo thêm băng rôn, vài câu đối, các hộ dọn dẹp làm vệ sinh một lượt”. Phồn Hoa hỏi Tiểu Hồng có đề nghị gì không. Tiểu Hồng nói: “Em thì có đề nghị gì chứ? Chị bảo sao em làm vậy là được. Em nghe nói bố Đậu Đậu hồi đi học tiếng Anh rất khá?”, Phồn Hoa nói: “Khá cái gì. Nhiều năm không dùng đến, khá đến mấy cũng trả lại hết cô giáo rồi”. Tiểu Hồng nói: “Bố Đậu Đậu thông minh thế, học lại rất nhanh. Hay là bảo bố Đậu Đậu giúp, viết một dòng chữ tiếng Anh dưới biểu ngữ, làm cái song ngữ Anh – Trung?”, Tiểu Hồng nghĩ thật chu đáo, đúng là cánh tay phải của cô. Phồn Hoa nói: “Điện Quân thì thôi đi, bảo cậu Tường Siêu con trai Phồn Kỳ viết đi. Nghe nói Tường Siêu dạy ngoại ngữ ở Bắc Kinh”. Tiểu Hồng nói: “Tường Siêu? Tường Siêu về rồi sao?”, Phồn Hoa nói: “Gọi điện cho nó, chẳng phải nó sẽ về sao”. Tiểu Hồng cười nói: “Đúng thế, nếu cậu ta không về, sẽ nói là ông Phồn Kỳ ốm liệt giường, xem có về không”.

Đậu Đậu bỗng khóc ầm lên. Hóa ra Đậu Đậu đòi con thỏ len, Á Đệ không chịu đưa, hai đứa túm lấy nhau. Tiểu Hồng định chạy đến kéo hai đứa ra, Phồn Hoa ngăn lại, nói lớn: “Đậu Đậu, bỏ tay ra”. Đậu Đậu buông tay, nhưng lại túm ngay lấy áo Á Đệ. Tiểu Hồng nói: “Con bé Á Đệ này cũng thật là, chẳng lạ nhà tý nào”. Phồn Hoa nói: “Đậu Đậu bị ông bà ngoại nuông chiều quá, không biết nhường ai bao giờ”. Tiểu Hồng nói: “Hay là em đưa Á Nam và Á Đệ về nhà? Dù sao em cũng không giúp được gì”. Tiểu Hồng lấy khăn mùi xoa trong túi ra lau nước mũi cho Á Đệ. Á Đệ định tránh, Tiểu Hồng chỉ con thỏ thêu trên khăn, nói: “Nhìn xem này, ở đây cũng có thỏ con này. Chú thỏ này xinh quá, mắt đỏ, lông trắng, chân sau dài, chân trước ngắn, lúc đi vừa chạy vừa nhảy”. Á Đệ liền dựa vào người Tiểu Hồng, giơ mặt ra cho Tiểu Hồng lau. Lúc này Á Nam cũng về. Tiểu Hồng gấp khăn mùi xoa lại, cho vào túi của Á Nam, bảo nó thường xuyên lau nước mũi cho em. Á Nam cắn môi, tức giận nhìn em, hình như đang trách em không biết làm gì. Tiểu Hồng có cách làm cho Á Nam vui. Tiểu Hồng nói với Phồn Hoa: “Á Nam đúng là càng lớn càng xinh, mắt, mũi, nhất là đôi lông mày đều đẹp, Tuyết Nga đúng là có phúc”. Câu này thực ra là nói cho Á Nam nghe. Á Nam quả nhiên không giận nữa. Đúng là lớn hơn vài tuổi có khác, đã biết xấu hổ, cười mỉm, mặt ửng hồng. Mắt Tiểu Hồng bỗng sáng lên, nói: “Có rồi, có rồi”. Phồn Hoa hỏi có gì, Tiểu Hồng nói nếu người nước ngoài đến, cô đã có cách tiếp đón rồi. Cách của Tiểu Hồng đúng là tuyệt. Tiểu Hồng nói sẽ tập trung trẻ con trong thôn lại, làm một tiết mục hát đồng ca. Hát bài gì Tiểu Hồng phải nghĩ đã. Thấy Tiểu Hồng càng ngày càng tin là thật, Phồn Hoa chỉ dám cười thầm. Nhưng việc đã đến nước này, cô đành phải dậm lao thì phải theo lao. Phồn Hoa nói: “Tốt lắm, cô làm việc, tôi yên tâm. Việc này giao cho cô làm”.

Trời vẫn mưa. Tiểu Hồng giương ô lên “phịch” một cái, nói với Á Nam: “Các cháu ngoan, đi theo cô nào. Con giương ô cho em”. Phồn

Hoa tiễn Tiểu Hồng ra ngoài, đến cạnh chuồng bò nhà Phồn Tân, Phồn Hoa nói: “Tiểu Hồng này, Lệnh Bội về rồi, cô biết không?”, Tiểu Hồng hất bím tóc, nói: “Nó không chết trong đấy à?”. Phồn Hoa nói: “Tôi thấy cậu ta sống rất thoải mái, hình như còn béo ra”. Tiểu Hồng trề môi: “Chị nói xem, sao nó không chết trong đó chứ!”. Lúc này, Phồn Tân lừa con bò sữa ra. Trên thân bò có mảng đen, mảng trắng, chỗ đen giống quả bông già, chỗ trắng giống hoa bông vải. Tiểu Hồng đúng là con gái chưa chồng, ưa sạch sẽ, thấy con bò sữa đi tới thì nắm lấy tay bọn trẻ bịt mũi chạy. Phồn Hoa cười, đi thẳng đến ủy ban thôn.

Thiết Tỏa ăn rất ngon miệng, bữa sáng chén sạch bách. Phồn Hoa nhìn vào đĩa, đang định nói móc cậu ta vài câu, thì Thiết Tỏa lại mở miệng trước: “Ồi, chắc nhà chị cho gà ăn thức ăn có chất phụ gia, trứng ăn như đấm vào mồm, còn có cái mùi cứt gà”. Nhà Phồn Hoa không nuôi gà, trứng gà toàn mua trong thôn, trong đó có trứng của nhà Thiết Tỏa. Phồn Hoa mặc kệ cậu ta, mở cửa sổ cho thông khí trước, sau đó nhặt chiếc gối rơi dưới đất lên. Phồn Hoa đứng quay lưng về phía Thiết Tỏa, đập đập đất trên gối, nói: “Thế thì cậu có thể không ăn mà, chết đói cho xong”. Thiết Tỏa nói: “Chị làm thế này là giam lỏng”. Phồn Hoa quăng chiếc gối cho Khánh Thu, nói: “Khánh Thu này, chúng ta có giam lỏng Thiết Tỏa không nhỉ?”, Khánh Thu nói: “Đ.m, lão ngủ say như chết, còn nói mê nữa, cười cười nói nói, khiến tôi cả đêm không chợp được mắt”. Phồn Hoa quay người lại, đứng đối diện Thiết Tỏa, nói: “Ồi, Thiết Tỏa, mơ thấy đẻ con trai chứ gì?”. Ban ngày ban mặt, Thiết Tỏa giả vờ lơ mơ: “Ai đẻ con trai? Nói vậy là tôi được uống rượu mừng hả?”, cơn giận bốc lên ngàn ngút, Phồn Hoa bỗng cao giọng: “Giả vờ giả vịt! Tuyết Nga có bầu rồi lẽ nào cậu không biết?”, Thiết Tỏa nói: “Không biết”. Khánh Thu nháy dựng lên: “Không biết? Ông dám nói là ông không biết?”, Thiết Tỏa nói: “Tôi cũng là qua chú mới biết”. Phồn Hoa nói: “Việc của cậu liên quan gì đến Khánh Thu”, Thiết Tỏa nói: “Dù sao thì cũng là cậu ấy nói với tôi. Tôi không biết”. Phồn Hoa nói: “Cậu nói vậy, lẽ nào là thằng khác gieo giống hộ cậu? Tuyết Nga mà biết cậu cần bừa như vậy, xem cô ấy có xé mồm cậu ra không. Cậu bảo Tuyết Nga sau này còn mặt mũi nào gặp người khác?”, Thiết Tỏa quỳnh lên, hai

tay lun lấy bầy, sau đó tự tát vào mặt mình: “Tôi, tôi có nói gì đâu?”, Phồn Hoa đưa mắt nhìn Khánh Thu, bảo cậu ta chuẩn bị ghi chép. Khánh Thu không giở sổ ra, mà lấy từ trong ngăn kéo ra một cái máy ghi âm bằng bộ tú lơ khơ. Phồn Hoa nói với Thiết Tỏa: “Bây giờ cậu có thể nói rồi”. Thiết Tỏa nói: “Muốn tôi nói gì?”, Phồn Hoa nói: “Tuyết Nga mang bầu thế nào cậu không cần nói nữa. Không nói bọn tôi cũng biết. Làm thế nào tránh được kiểm tra sức khỏe, chúng tôi cũng điều tra ra rồi. Cậu chỉ cần nói ra đang giấu Tuyết Nga ở đâu thôi. Miễn là cậu nói ra, tôi đích thân đi đón cô ấy”. Thiết Tỏa nói: “Nếu biết lẽ nào tôi không nói với chị? Tôi thật sự không biết”.

Xem ra Thiết Tỏa đã hạ quyết tâm rồi. Phồn Hoa nghĩ, chỉ tiếc mình là phái yếu, lại là cán bộ có tiếng, dù sao cũng là công bộc của dân, nếu không mình dám quạt cậu ta thật. Phồn Hoa ngồi vào bàn làm việc, ngồi như vậy cô cao hơn Thiết Tỏa, khi nói chuyện có vẻ sẽ tăng thêm uy lực. Đang định khuyên răn cậu ta, Phồn Hoa bỗng nhớ đến chuyện Tuyết Nga kể ra cửa gặp hòa thượng. Phồn Hoa hỏi: “Thiết Tỏa này, có phải dạo trước có một hòa thượng đi qua nhà cậu không?”, Thiết Tỏa nói: “Hòa thượng? Hòa thượng nào? Chị không định nói Tuyết Nga tòng teng với hòa thượng chứ?”, Phồn Hoa nói: “Tôi mà là Tuyết Nga, xem tôi có xé nát mồm cậu ra không. Tôi hỏi cậu, có phải cậu gặp một vị hòa thượng không?”. Thiết Tỏa nói là có gặp. Phồn Hoa vỗ đùi, thừa cơ nói: “Cậu xong rồi. Cậu xong thật rồi. Hòa thượng là người thế nào? Hòa thượng có sinh con đẻ cái nối dõi tông đường không? Ôi, cậu ra cửa gặp hòa thượng, không phải điềm lành”. Thiết Tỏa cười hì hì, nói: “Chị nói không phải điềm lành thì là không phải điềm lành sao? Thế cái tivi nhà tôi làm sao bốc trúng được?”, Phồn Hoa nhất thời không biết nói sao. Khánh Thu cũng ngệt mặt ra, ánh mắt đại đi. Nhưng Phồn Hoa đúng là Phồn Hoa, làm sao có thể để Thiết Tỏa chiếm thế chủ động được chứ. Phồn Hoa đổi tư thế ngồi, dựa vào tường, còn lấy gối để dựa lưng, có vẻ

như chuẩn bị đánh một trận lâu dài. Phồn Hoa nói rất từ tốn: “Cái tivi đó cậu không bốc trúng thì tốt hơn, bốc trúng rồi lại thành ra xui xẻo. Cậu tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Câu nói này có ý gì cậu hiểu không? Hiểu thì tốt. Người muốn nói ở đây chính là cậu. Nhìn bộ dạng cậu mà đòi đẻ con trai? Đúng là nằm mơ”. Thiết Tỏa nói: “Đậu Đậu cũng là con gái, chị cũng gặp hòa thượng sao?”, Phồn Hoa nói: “Tôi không may mắn như cậu, không gặp được hòa thượng. Vì thế tôi thích đẻ con gì ra con nấy, muốn đẻ con gái là sinh được Đậu Đậu. Con gái càng tốt, con gái lớn rồi biết hiếu thảo cha mẹ”. Thiết Tỏa “hứ” một tiếng, không nói gì. Phồn Hoa nói: “Những gì cần nói tôi đã nói rồi, cậu nghĩ lại đi, nghĩ thông suốt rồi thì giao Tuyết Nga ra đây”. Còn Thiết Tỏa, như không có việc gì, nhặt đầu mẩu thuốc dưới đất, mượn bật lửa của Khánh Thư châm, hút một cách thích thú. Nhận lại bật lửa, Khánh Thư bật soạt soạt, bất thần kêu lên: “Ha ha, châu Mỹ La tinh”. Câu nói quá bất ngờ, Phồn Hoa nhất thời không phản ứng kịp. Lát sau cô mới hiểu Khánh Thư là con vẹt học nói, học nói theo chủ tịch rồi. Khánh Thư lại nói: “Châu Phi”. Phồn Hoa nghĩ, Khánh Thư đang nhắc mình đây, nhắc mình dọa Thiết Tỏa. Nhưng làm sao có thể coi lời của chủ tịch rồi là thật được chứ? Chỉ dọa được trẻ con ba tuổi ranh thôi. Thực ra trẻ con ba tuổi cũng không dọa được, châu Phi chứ không phải hổ. Phồn Hoa đang nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào thì Thiết Tỏa đột nhiên vút đầu mẩu thuốc xuống đất, nói: “Đúng, châu Phi. Đ.m, đúng là mụ đàn bà đó đã vút ba bố con ông lại, chạy sang châu Phi rồi”.

Thật đúng là đàn gảy tai trâu. Nếu gảy đàn cho con bò sữa của Phồn Tân nghe, chưa biết chừng lại vắt thêm được sữa giống như trên tivi nói. Xem ra, Thiết Tỏa còn không bằng cả bò sữa. Phồn Hoa chẳng buồn đếm xỉa đến cậu ta, tiện tay cầm tờ báo lên đọc. Xem một lát, cô móc điện thoại ra gọi cho Tiểu Hồng. Nhân lúc điện thoại chưa thông, Phồn Hoa nói với Khánh Thư: “Lát nữa họp chú nhắc

mọi người, tiền điện thoại tháng này mỗi người được thanh toán 50 đồng. Tôi duyệt là xong”. Điện thoại của Tiểu Hồng vẫn không có ai nhắc máy. Phồn Hoa giờ mới nhớ ra, có khi Tiểu Hồng đưa hai đứa nhà Thiết Tỏa ra ngoài chơi rồi, cũng có thể đang dắt chúng đến từng nhà thông báo cho các cán bộ thôn đến họp. Cô không muốn nhìn cái bản mặt của Thiết Tỏa nên đi ra ngoài. Trong không khí có mùi hôi, có cả mùi tanh. Mùi hôi của động vật, mùi tanh ở đũng quần đàn ông đàn bà. Hôi thì tốt rồi, hôi là người reo ngựa hí, là thành tích chính trị và phiếu bầu. Thế còn tanh? Tanh là hai chập một. Nói theo hướng tích cực thì là hoan lạc mây mưa, là sinh con đẻ cái. Nói theo hướng tiêu cực là làm đi làm lại, làm cho kế hoạch hóa gia đình rớt lại phía sau. Đó là thành tích chính trị đi xuống, là thất thoát phiếu bầu, còn là mảng sọc đỏ chuyển sang màu đen khi chủ tịch đỏ lên cơn giận. Cũng không biết làm sao, hễ cứ trời mưa là Phồn Hoa lại nghĩ đến chuyện chăn gối, lại nghĩ đến cái mùi tanh đó. Cô ghét cay ghét đắng cái mùi tanh đó, kỳ lạ là ở chỗ này, căm ghét nhưng lại say đắm, mà khi đã say đắm này rồi thì lại thấy sướng đến trơ trẽn. Chết tiệt, nếu không phải những chuyện dấm dớ của nhà Thiết Tỏa, thì giờ này có lẽ cô và Điện Quân vẫn cuộn tròn trong chăn. Cô có bầu Đậu Đậu cũng là vào những ngày mưa triền miên. Cứ nghĩ đến Đậu Đậu chỉ chơi cùng với thỏ là cô lại mềm lòng, giống hoa bông vải bị hái sót, còn bị ngấm nước mưa, treo lơ lửng trên cành cây một cách đáng thương. Ôi, những lời nói với Thiết Tỏa ban nãy, bản thân cô cũng không tin. Cô chỉ là bất đắc dĩ, nói lảng nhảng thế thôi. Thực ra cô cũng muốn sinh thêm một đứa con trai. Chết tiệt, nếu không phải làm cái chức trưởng thôn, phải làm gương cho đám đàn bà trong thôn, cô quả thật rất muốn đẻ thêm một đứa.

Một lát sau, những người dự họp đều có mặt. Tường Dân cũng đến. Tường Dân đánh cả con xe Xiali của cậu ta vào trong sân, rồi vút chìa khóa cho Phồn Hoa. Phồn Hoa hỏi nhà thờ xây thế nào rồi.

Tường Dân nói: “Ai di đà Phật, mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ mỗi gió đông”. Phồn Hoa hỏi, “gió đông” là gì. Tường Dân nói: “Chỉ còn thiếu người giảng đạo. Thực ra tôi cũng có thể bịp được vài câu, nhưng tôi lại là người bản xứ. Bụt chùa nhà không thiêng, vì thế phải mời từ nơi khác về. A men”. Phồn Hoa nghe mà suýt bật cười, nhân tiện hỏi thêm mời người ở đâu về. Tường Dân nói: “Phía đông, phía tây, phía bắc đều được, chỉ phía nam là không được”. Cũng lẽ lối ra phết. Còn về vì sao không được mời người từ phía nam, Tường Dân cũng có cách giải thích của mình: “Những người từng tụng kinh đều biết, nam mô a di đà Phật mà”. Lúc này Phồn Kỳ cũng đến. Phồn Kỳ nói, bà nhà muốn ăn khoai tây, phải là khoai tây chính gốc trồng ở Sơn Tây. Phồn Kỳ hỏi Tường Dân bao giờ đi Sơn Tây. Tường Dân nói, cậu ta không dám đi Sơn Tây nữa, đám thanh niên ở đó cứ nhìn thấy xe cậu ta là đập, nói con gái bị cậu ta cướp đi hết, kính xe phải thay mấy lần rồi. Phồn Hoa nói: “Kết nối nhân duyên ngàn dặm mà, việc gì phải nghĩ quẩn chứ”. Tường Dân nói: “Nói thế không được. Cháu mà bán cô đến Sơn Tây, dựng cháu Trương Điện Quân để yên sao? Lại không đánh què chân cháu ý chứ”. Tường Dân liền giả vờ dáng đi cà nhắc, chạy ra phía cổng. Nền đất có bùn, chạy được vài bước thì ngã bổ nhào như dấm phải vỏ dưa hấu. Mọi người cười ồ lên, tiếng cười vẫn không ngớt ở cuối phòng họp. Họ đang bàn tán về nơi ẩn náu của Tuyết Nga trong tiếng cười.

Sau một đêm “ngủ ngời chinh đồn”, Khánh Thu trở nên tích cực hơn. Cậu ta bắn phát pháo đầu tiên. Cậu ta nhắc đến nhà mẹ đẻ Tuyết Nga, Diêu Gia Trang cách đây 15 dặm. Đàn bà có chuyện đều chạy về nhà mẹ đẻ, đó là lẽ thường tình. Tường Sinh nhắc đến nhà cậu Thiết Tỏa, thôn Thủy Vận ở phía nam Diêu Gia Trang. Lý do là cháu ngoại là con chó nhà cậu, ăn no uống say còn tha về nhà. Vợ cháu ngoại bụng to rồi, làm cậu tất nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ, vì thế phải đi một chuyến mới được. Lý Tuyết Thạch nói, chỗ

cậu của Tuyết Nga cũng phải đi một chuyến. Cậu Thiết Tỏa là cậu, cậu Tuyết Nga cũng là cậu, đều là cậu cả. Lý Tuyết Thạch còn chưa nói dứt lời mọi người đã cười nghiêng ngả. Việc này có cả điển tích. Hồi ông Khánh Mậu làm bí thư, vợ Lý Đông Phương là Trương Thạch Lựu mong được tiến thân, muốn vào Đảng, tìm đến ông Khánh Mậu. Con người Khánh Mậu ngoài ích kỷ ra, còn có một cái tật là trâu già lại háu ăn cỏ non, nhìn thấy gái đẹp là không dứt ra được. Liệu em gái Trương Thạch Lựu có xinh như minh tinh Hàn Quốc như lời bác sĩ Phạm nói thật hay không thì Phồn Hoa không biết, nhưng Phồn Hoa biết Trương Thạch Lựu quả thật rất xinh, giống ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, Đài Loan. Trương Thạch Lựu từng làm nhân viên bán hàng ở siêu thị to nhất Khuru Thủy, cũng từng làm lễ tân đón khách, đến bây giờ vẫn thích tha lê dép đi catwalk trong thôn. Hôm đó Khánh Mậu vừa uống rượu, rất mạnh mẽ. Trông thấy Thạch Lựu thì như mất hồn, tông tốc nói ra hết. Khánh Mậu nói, cô muốn vào Đảng của tôi, thì tôi phải được vào đứng quần của cô trước. Đứng quần của cô là đứng quần, còn Đảng của tôi là Đảng, đều là “dang”. Nói rồi còn lắc đầu như trống bỏi vậy, nói, tùng tùng cắc cắc, tùng tùng cắc cắc. Tuyết Thạch thấy mọi người đều cười, giả vờ không hiểu, hỏi: “Cười cái gì? Ai dám nói cậu của Tuyết Nga không phải là cậu?”, Phồn Hoa dùng bút gõ gõ vào quyển sổ tay, nói: “Được, tính cả nhà cậu Tuyết Nga”. Tường Sinh nhắc đến trạm bơm nước ở Khuru Lăng. Trạm bơm nước đó xây hồi trường đại học nông nghiệp đóng ở đây, chưa dùng bao giờ. Phồn Hoa nói: “Hôm khác, tôi hỏi thử Lý Hạo, cậu ấy thường xuyên chăn dê ở đấy. Còn ai muốn phát biểu nữa không?”.

Thiết Tỏa đứng ở cửa, Phồn Hoa bảo cậu ta đứng sát vào tường tránh mưa thì cậu ta lại đứng ra trời mưa, ướt gần hết người. Ái chà, cậu ta đúng là cũng biết giờ mưa mẹo. Trước là chơi 36 kế, tẩu là thượng sách, sau đó là dùng khổ nhục kế. Chẳng phải cậu thích chơi

sao? Tôi sẽ để cậu được chơi cho đã đời. Hẹn được nửa buổi thì Tường Sinh hỏi Phồn Hoa có cần cho gọi cậu ta vào không? Phồn Hoa nói, để cậu ta tắm mưa một lát, tắm mưa xong sẽ tỉnh táo hơn. Lúc sắp kết thúc, Phồn Hoa mới bảo Khánh Thư gọi cậu ta vào. Thiết Tỏa vừa bước chân vào cửa, Phồn Hoa liền kéo khăn trải bàn, quăng vào đầu cậu ta, bảo lau khô nước mưa trước. Trước mặt mọi người, Phồn Hoa hỏi: “Thiết Tỏa này, trọng điểm công tác của chúng ta là gì, cậu có biết không?”, Thiết Tỏa nói: “Xây dựng kinh tế”. Phồn Hoa nói: “Không đơn giản, Thiết Tỏa không hề đơn giản, Thiết Tỏa còn hiểu cả chính trị cơ đấy. Thế nhưng, vì cậu, vì cái bụng của Tuyết Nga mà trọng tâm công tác của chúng ta đã bị chuyển dịch. Đây là sai lầm gì, là sai lầm chính trị”. Nghe thấy bốn chữ “sai lầm chính trị”, Thiết Tỏa hơi hoảng, còn xoa xoa đầu, hình như đang tính toán xem cái “mũ” đó có phù hợp hay không. Phồn Hoa quát: “Cho cậu thêm một cơ hội, chỉ cần cậu nói ra tung tích của Tuyết Nga, thì coi như chưa xảy ra việc này”. Thiết Tỏa nói: “Chẳng phải mấy người nói là đi châu Phi rồi sao?”, Phồn Hoa nói: “Thấy cả chưa? Cậu ta uống thuốc liều rồi”. Mọi người đều nói chí phải, đúng là đã quyết tâm rồi. Phồn Hoa nói: “Chi phí tìm người thôn không thể tạm ứng nữa. Còn về việc ai sẽ phải chi, mọi người đều đã rõ. Mỡ nó rán nó mà”. Khánh Thư lúc này nói: “Tháng này tiền điện thoại chắc chắn tăng vọt”. Phồn Hoa nói: “Cũng là vì công việc mà. Mọi người nói phải làm sao? Bác Tường Sinh nói xem?”, Tường Sinh nói: “Cô quyết định đi”. Phồn Hoa nói: “Bác đưa ra ý kiến trước”. Khẩu khí của Tường Sinh khác hẳn, có ý mặc kệ. Tường Sinh nói: “Việc gì tôi cũng không có ý kiến”. Phồn Hoa cười, nói: “Dù sao chúng ta cũng không thể rút tiền vào việc này. Thế này vậy, mỗi người được trợ cấp trước 50 đồng. Tôi nghĩ, 50 đồng này cũng là mỡ nó rán nó”.

Àn sương bao phủ cánh đồng lúa mì, một đàn quạ đậu giữa lớp sương trắng. Lúc xe chạy qua, đàn quạ bay lên, màn sương bị xáo động, trong nháy mắt, đàn quạ đang bay như khoác trên mình tấm áo mỏng. Vào lúc này, Phồn Hoa đang dẫn theo vài người đi thẳng đến Diêu Gia Trang. Khánh Thư lái xe, cậu ấy còn mang theo một cái thắt lưng bộ đội, chuẩn bị trói người. Tất nhiên Phồn Hoa biết rằng Tuyết Nga không trốn ở Diêu Gia Trang, nhưng cô vẫn quyết định đi một chuyến. Diêu Gia Trang sát với thôn Trương Điểm, quê của chủ tịch rồi, đều thuộc xã Nam Viên. Bạn học cũ của Phồn Hoa, cũng chính là chủ tịch xã Nam Viên Lưu Tuấn Kiệt, có quan hệ thâm giao với chủ tịch rồi. Cô nghĩ, sau này nếu không tìm thấy Tuyết Nga, Lưu Tuấn Kiệt có thể giúp cô nói với chủ tịch rồi, nói cô đã dốc hết sức rồi. Phồn Hoa rút điện thoại gọi cho Lưu Tuấn Kiệt, cô không nói mình là Phồn Hoa, chỉ nói chắc là thằng nhóc đó chuồn rồi. Lưu Tuấn Kiệt nói oang oang “A lô, a lô”, hỏi cô “Ai đấy ạ?”. Phồn Hoa nói tiếng phổ thông: “Báo cáo vị trí hiện tại của anh”. Nghe đúng khẩu khí cấp trên. Lưu Tuấn Kiệt bỗng trở nên khúm núm, Phồn Hoa có thể tưởng tượng ra hai tai cậu ta dựng lên, cổ rút lại. Lưu Tuấn Kiệt báo cáo rằng, cậu ấy đang định xuống cơ sở, vì mưa bão đang đến gần, cậu ấy phải đi kiểm tra hệ thống tưới tiêu. Còn nói cậu ấy ý thức đầy đủ rằng, lúc nông nhàn mà không sửa mương, đến lúc cần tiêu úng, tưới đất mới ôm chân Phật thì Phật cũng bó tay. Cái lão Tuấn Kiệt này đúng là bẻm mép, nói khoác thành thần. Phồn Hoa nhin cười, nói: “Tốt, rất tốt, hai giờ chiều về văn phòng là được rồi”. Gập điện thoại lại, Phồn Hoa cười phá lên. Tự nhiên, không hiểu sao

Phồn Hoa bị ợ chua. Hồi đó, nếu không vì yêu Điện Quân, suốt ngày trốn học chui vào ruộng ngô, thì bây giờ chắc chắn cô còn thành công hơn cả Lưu Tuấn Kiệt. Trong ruộng ngô, ruồi muỗi nhiều vô kể, nhưng không hiểu sao hồi đó lại như ăn phải bùa mê thuốc lú thế nhỉ? Ôi, đúng là số phận.

Tường Sinh cũng ngồi cùng xe. Ông ấy muốn đến Vương Trại, sau đó sẽ chuyển xe đi Khuru Thủy. Tường Sinh mặc com-lê, thắt cà-vát, rất giống dân làm ngoại giao. Nhưng lại quên không cạo râu, râu mọc lổm chổm, như đeo mặt nạ lông. Phồn Hoa và Tường Sinh ngồi hàng ghế sau. Tường Sinh muốn bàn với cô về chuyện người nước ngoài, Phồn Hoa để ngón trỏ lên miệng, ý bảo sẽ nói chuyện sau. Cô trêu Tường Sinh: “Nghe nói anh đã đưa mấy cô ở thôn mình lên thành phố bán mỳ lạnh”. Tường Sinh nói: “Bọn họ đến nhờ tôi, tôi cũng không có cách nào”. Phồn Hoa nói: “Thế giấy phép kinh doanh anh cũng làm hộ họ luôn sao?”, Tường Sinh nói: “Mỡ dầy mà húp, giấy phép làm dễ thế sao? Không biểu quà, một năm cũng không được duyệt. Bọn họ đang dùng giấy phép của tôi. Dù sao quầy hàng cũng liền nhau, coi như là một nhà mở vậy. Tôi đã cho nhân viên kiểm tra ăn no rồi, họ mở một mắt nhắm một mắt cho qua”. Tuyết Thạch ngồi ghế trên nói: “Đ.m, ông bây giờ là hàng không mẫu hạm rồi đấy”. Tường Sinh nói: “Không dám nhận là hàng không mẫu hạm, chỉ là một chiếc thuyền của Uông Dương Trung thôi”. Khánh Thư quay đầu lại, nói: “Chả trách mọi người nói ông hậu cung có ba nghìn phi tần”. Tường Sinh nói: “Khánh Thư ơi là Khánh Thư, cậu đúng là miệng chó không mọc được ngà voi”. Phồn Hoa nói: “Đúng vậy, thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa là. Đây là việc tốt, đã giải quyết sức lao động dư thừa nông thôn, anh đã lập công lớn cho thôn. Có cần tôi nói với Phồn Vinh một tiếng không, bảo Phồn Vinh giúp anh đưa lên báo?”, Tường Sinh xua tay lia lịa, nói “không dám, không dám”, cũng chỉ là bán mỳ lạnh thôi, buôn bán nhỏ, có gì đáng để đưa lên

báo chứ? Không đáng kể. Phồn Hoa nghĩ, Tường Sinh là người thông minh. Đúng là không dám khoe khoang, một khi đã lên báo thì sẽ lộ hết. Phồn Hoa từng nghe Tuyết Thạch ngồi ghế trên nói, Tường Sinh là chim gáy chiếm tổ chim khách. Những quầy hàng đó vốn là của người Thiểm Tây, Tường Sinh thuê mấy thằng lưu manh, đuổi người ta ra ngoài thành. Tuyết Thạch lúc này nói: “Tường Sinh này, nếu năm nay con gái tôi thi không đỗ vào trường trung học phổ thông trọng điểm, thì cho nó đi theo anh nhé”. Tường Sinh nói: “Tôi không dám làm hồng tiền đồ của bọn trẻ. Miễn là thi đỗ, tôi sẽ quyên góp một khoản học phí”. Phồn Hoa nói: “Tôi quyết định thay Điện Quân, Điện Quân cũng đóng góp một khoản”. Lúc đó vừa vắn cũng đến Vương Trại, Tường Sinh xuống xe. Tường Sinh vừa xuống xe, Tuyết Thạch nói: “Mặc com-lê bán mỳ lạnh, cũng là một hình ảnh của Khuru Thủy”. Phồn Hoa cười cười, không tiếp lời.

Đội mưa chạy cả nửa ngày đường, chiếc xe ra khỏi đường nhựa đi vào con đường mòn lầy lội. Xe lắc kinh khủng, Khánh Thư nói xe tăng cũng không lắc thế này. Một khu nông trại hiện ra trong làn mưa bụi, có cả mùi thơm của rượu, phảng phất khung cảnh thôn Hạnh Hoa trong thơ cổ. Đó là Diêu Gia Trang. Nếu so với Quan Trang, Diêu Gia Trang đúng là “cổ”, nghĩa là nghèo. Tuy cũng đã xây một số nhà hai tầng, nhưng tường rào lại xây bằng gạch mộc. Nơi nào nghèo thì nơi đó càng thích uống rượu. Tuyết Thạch cảm thán: “Phồn Hoa nói rất đúng, cần chú ý giải quyết vấn đề dư thừa lao động. Vấn đề này quá quan trọng, ngang với kế hoạch hóa gia đình rồi. Ăn no ấm cật, giậm giậm khắp nơi, chạy sang nhà phía đông làm chén rượu, đến nhà phía tây chơi mạt chược. Còn gì hơn nữa chứ? Mọi người đều cười, nghe thấy cả tiếng đổ nhau phạt rượu. Âm thanh đó phát ra từ phía sau bức tường đất. Ở đây, trên tường khắp nơi là biểu ngữ viết bằng vôi, phần lớn là tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình. Những biểu ngữ đó rất giống phong cách của chủ tịch rồ. Ví

dụ như “Toàn tâm toàn ý, cắt đứt hai cái gân”. “Hai cái gân” ở đây đương nhiên là ống dẫn tinh và ống dẫn trứng. Dưới chữ “gân” là một đồng rác, cạnh đồng rác là một nhà xí dùng cành cây quây lại, nước cứt nước đái chảy ra ngoài, đàn ruồi nhặng đậu trên cành cây. Đi về phía trước lại có một biểu ngữ, “Treo cổ không cắt dây, uống thuốc không giạt chai”. Ý nói là thấy chết không cứu. Thảo nào kế hoạch hóa gia đình ở xã Nam Viên làm tốt thế, người ta có tuyệt chiêu. Chữ viết phải cao bằng người, một dòng biểu ngữ chạy dọc từ tường bao, đến chuồng lợn, chuồng gia súc, đồng rạ rồi chạy sang cả tường bao nhà khác. “Đây đều là kinh nghiệm tiên tiến đấy”, Khánh Thư nói, “Thượng Nghĩa viết bút lông chẳng phải rất đẹp sao, về bảo ông ấy viết”. Có một bức tường rào trên chỉ việc đọc một chữ “chai”. Phía sau chữ “chai” là nhà mẹ đẻ Diêu Tuyết Nga.

Mẹ Diêu Tuyết Nga ở nhà, mặc áo vải màu xanh, tóc búi cao, là một bà lão rất nhanh nhẹn. Nghe nói là người từ Quan Trang đến, bà cụ chau mày, vén vạt áo lên lau tay, không nói lời nào. Chắc tưởng là đến báo tang, môi còn run run. Phồn Hoa vội nói, đi qua đây, biết đây là nhà mẹ vợ Thiết Tỏa nên đến xin bát nước uống. Bà cụ thở phào, xắn luôn tay áo đòi vào bếp cán mỳ. Phồn Hoa vội ngăn cụ lại, nói chỉ ngồi một lát rồi đi. Bà cụ hỏi Phồn Hoa và Tuyết Nga ai nhiều tuổi hơn. Phồn Hoa nói: “Cháu là chị, Tuyết Nga là em”. Bà cụ nói: “Tuyết Nga nhìn già hơn chị”. Phồn Hoa nói: “Tuyết Nga khổ vì con cái, hai đứa bám đít đòi ăn đòi uống, còn phải đi học, lo toan cho cái nhà đó thật không dễ dàng gì”. Bà cụ nói: “Hai đứa thì đã sao? Anh chị em Tuyết Nga bốn đứa chẳng phải tôi đều nuôi lớn cả sao. Tuyết Nga là út, ba tuổi vẫn còn bú. Sữa hết rồi nhưng nó không chịu nhả ra. Tuyết Nga chiều quá hóa hư, lớn lên chẳng biết làm gì”. Phồn Hoa nghĩ, xem ra Tuyết Nga từ bé đã đánh đá đáo đẽ. Phồn Hoa hỏi bà cụ, Tuyết Nga bao lâu về thăm nhà một lần. Bà cụ nói: “Con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, chẳng mấy khi về được. Nó thường phải

lúc trồng lúa mới về”. Vừa uống nước, Phồn Hoa vừa nói với bà cụ: “Hai con gái của Tuyết Nga ngoan lắm, học rất giỏi”. Bà cụ nói: “Tốt thì tốt, chỉ là không đẻ lấy một thằng cu”. Phồn Hoa nói: “Có cu hay ho gì, bé thì nghịch ngợm phá phách, lớn lên còn phải lấy vợ cho nó nữa”. Bà cụ nói: “Tôi cũng nói vậy, nhưng nó không chịu nghe. Đẻ rồi vừa bị phạt lại bị dỡ nhà, phải chạy về nhà mẹ đẻ. Ba ông anh của nó đều là vợ cầm trịch, ai dám dúi tiền cho nó”. Phồn Hoa nói với Tuyết Thạch: “Bà cụ đúng là minh mẫn. Chẳng bù cho mẹ chồng tôi, bầm sinh hồ đồ, suốt ngày lầu bầu sau lưng, nói tôi không đẻ cho cụ một thằng cu”. Tuyết Thạch đúng là thông minh, như đi guốc trong bụng cô, vừa nói đã hiểu ý của cô, hạ giọng nói một câu: “Dù sao mẹ Điện Quân cũng mất sớm rồi, chị mắng thế nào cụ cũng không nghe thấy đâu”.

Lúc Phồn Hoa hầu chuyện bà cụ, Khánh Thư đi một vòng quanh nhà. Khánh Thư đúng là cáo già, ngay cả chuồng gà cũng không bỏ qua. Lúc Phồn Hoa chuẩn bị ra về, bà cụ chợt hỏi một câu: “Nước giếng ở Quan Trang không có độc chứ?”, câu này không đầu không đuôi, Phồn Hoa nghe mà ngẩn cả người. Phồn Hoa hỏi: “Nước giếng làm sao có độc được ạ?”, bà cụ nói: “Nước giếng ở thôn này có độc. Kể cũng lạ, năm nào cũng vậy, cứ trồng xong lúa mì là nước giếng lại có độc. Hay là đắc tội với Long Vương?”, Tuyết Thạch vẫn còn ngậm nước trong miệng vội vàng nhổ ra. Ở đó đi ra, Phồn Hoa nói: “Đúng là không nên khen bà cụ, vừa khen cụ minh mẫn, loáng một cái đã thành lú lẫn rồi. Lôi cả cụ Long Vương vào”. Đi đến chỗ tường có viết chữ “chai”, Phồn Hoa dặn Khánh Thư và Tuyết Thạch, nhất định phải đến nhà ba anh trai của Tuyết Nga xem thế nào. “Thế còn chị?”, Khánh Thư hỏi. Phồn Hoa nói: “Tôi phải đến Nam Viên một chuyến, phép vua thua lệ làng, rồng mạnh không áp chế được rắn địa phương, nói gì thì nói, mình đến địa bàn của người ta bắt người, không chào hỏi ‘rắn địa phương’, e là gặp phiền phức”.

Hai giờ ba mươi phút, Phồn Hoa đến trụ sở chính quyền xã Nam Viên. Khác với xã Vương Trại, trụ sở chính quyền ngoài bảo vệ còn có người đứng gác. Lúc bảo vệ dẫn Phồn Hoa vào văn phòng, “rắn địa phương” Lưu Tuấn Kiệt đang đợi cô ở văn phòng. Đương nhiên, nói một cách chính xác là đợi “lãnh đạo cấp trên”. Nhìn dáng vẻ Lưu Tuấn Kiệt, Phồn Hoa suýt bật cười. Lưu Tuấn Kiệt xách áo mưa, trên lông mi vẫn còn vài giọt nước, quần xắn đến đầu gối, dưới đất có hai vết bùn, giống vừa đi thị sát về thật. Tuy nhiên, văn phòng thì lộn xộn mà không loạn, còn bày một lá cờ đỏ nhỏ, cỡ bằng chiếc khăn quàng đỏ. Phồn Hoa từng nghe em rể nói, bày biện trên bàn làm việc của các quan chức rất cầu kỳ, chia mức độ. Mức cao nhất là “lộn xộn mà không loạn”. “Lộn xộn” chứng tỏ công việc bận rộn, “không loạn” chứng tỏ tư duy rõ ràng, đã tính trước mọi việc. Lúc này, thấy người bước vào là Phồn Hoa, Lưu Tuấn Kiệt há hốc mồm. Lúc bắt tay, Tuấn Kiệt còn không nỡ bỏ cái áo mưa xuống. Cậu ấy gọi điện cho thư ký, bảo cậu ta đến văn phòng, sau đó nói với Phồn Hoa: “Tôi phải đi gặp một người, để thư ký rót trà cho bà trước, lát nữa tôi đi kiểm bà”. Phồn Hoa nói: “Sao thế? Bị xe đâm à? Trên người sao nhiều bùn thế?”, Lưu Tuấn Kiệt không nói là đã xuống cơ sở, mà nói không cẩn thận bị ngã. Lưu Tuấn Kiệt xoa xoa đầu gối, xuýt xoa, có vẻ rất đau thật. Đã đến nước này, Phồn Hoa đương nhiên không thể nói thật, đành phải diễn cùng cậu ấy. Cô hỏi: “Hay là đến bệnh viện kiểm tra xem?”, Tuấn Kiệt nói: “Nam tử Hán đại trượng phu, cắn răng một lúc là hết. Bà cứ xuống trước đi”.

Phồn Hoa theo thư ký xuống gác. Thấy thư ký quần áo chỉnh tề, Phồn Hoa hỏi cậu ta có phải xuống cơ sở cùng chủ tịch Lưu không. Thư ký nói: “Xuống cơ sở? Lúc này chủ tịch Lưu còn chủ trì hội nghị mà”. Phồn Hoa vội vàng chuyển đề tài sang vấn đề cây xanh, nói: “Cây cối trong sân này tươi tốt quá, trời lạnh rồi mà vẫn còn ra hoa”. Thư ký nói: “Cây cối trong sân này đều do chủ tịch huyện Trương (rõ)

trồng, bây giờ có người chuyên chăm sóc, ngay cả phân bón cây cũng chuyển từ vùng núi đến. Phồn Hoa không hiểu, sao lại phải dùng phân bón ở vùng núi? Thư ký nói, những thứ mà người vùng núi ăn không bị ô nhiễm, phân và nước tiểu rất sạch, dùng tưới cây và hoa ít bị sâu bọ. Còn nói, tốt thì tốt thật nhưng chi phí vận chuyển cao quá, chuyển đến đây còn đắt hơn cả cocacola. Sau khoảnh sân này còn có một cánh rừng. Thư ký nói, đến mùa xuân, hoa đào, hoa anh đào nở rộ, ngay cả thiết mộc lan cũng ra hoa. Cậu thư ký rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức thái quá. Không biết người khác hiểu thế nào, chứ còn Phồn Hoa qua đó lại thấy có chút gì đó châm biếm. Cậu thư ký đó nói: “Nếu đã là bạn học của chủ tịch Lưu thì chắc chắn là khách quý. Thế này đi, tối em bố trí để chị ngủ trong rừng”. Cậu ấy nói, trong khu rừng đó có mấy căn nhà gỗ nhỏ, bên ngoài nhìn đơn sơ nhưng bên trong không thiếu thứ gì. Người bình thường không được vào ở, chỉ có cấp trên xuống, hay là bạn của chủ tịch xã đến mới được đón tiếp. Nói vậy là không đánh tự khai rồi. Phồn Hoa nghĩ, cậu thư ký này chắc chắn là phe đối lập của Lưu Tuấn Kiệt. Phồn Hoa vội nói: “Không dám, không dám làm phiền”. Cậu thư ký cười ranh mãnh, nói: “Nam giới khá phiền phức, cái này không được, cái kia cũng không xong. Chị là phụ nữ, phiền gì chứ?”.

Phồn Hoa không dám tiếp lời, tiếp lời cậu ta chưa biết chừng lại sinh chuyện. Phồn Hoa đổi chủ đề, hỏi cậu ta làm ở đây mấy năm rồi. Cậu thư ký giơ ra ba ngón tay. Phồn Hoa còn tưởng là ba năm, không ngờ người ta bảo là ba khóa. Đứng ở sân một lát, cậu thư ký đưa Phồn Hoa vào văn phòng. Trên bàn trải một tấm lụa đỏ thêu biểu ngữ. Phồn Hoa vừa nhìn thấy thì khựng lại, trên tấm lụa đỏ đó thêu biểu ngữ, có hai dòng, dòng trên là tiếng Trung, dòng dưới là tiếng Anh. Còn có một người dáng dấp thầy giáo, đang mài mực để viết biểu ngữ. Biểu ngữ đó có tiếng Trung, có cả tiếng Anh. Lần đầu tiên Phồn Hoa trông thấy có người viết tiếng Anh bằng bút lông. Phồn

Hoa hỏi cậu thư ký chuyện này là sao, có phải người Mỹ sắp đến Nam Viên không? Đã quyết định chưa? Cậu thư ký cười cười, cuộn tấm lụa lại, nói: “Chủ tịch Lưu đã nói rồi, đánh trận phải chuẩn bị kỹ càng. Nếu họ đến Khuru Thủy, chúng tôi chắc chắn sẽ tranh thủ. Liệu có đến Nam Viên không, bảy phần là ý trời, ba phần phải tranh thủ. Còn sau khi đến có hợp tác được hay không thì tính sau. Thế này, chủ tịch của chúng tôi đã tìm người xem hai lần rồi, một lần là thầy mù xem, một lần là giáo sư đại học xem. Thầy mù bấm bằng ngày tháng năm sinh của chủ tịch Lưu, còn giáo sư thì dùng “Chu dịch”. Mỗi thầy một cách. Chị đoán xem thế nào? Kết quả hoàn toàn giống nhau, đều nói có quý nhân phù trợ, họ chắc chắn đến. Phồn Hoa hỏi cậu ta tranh thủ thế nào, cậu ấy không trả lời mà chỉ tay lên tường. Trên tường có treo một bức ảnh phóng to, đó là bức ảnh tập thể chủ tịch rõ chụp với cán bộ xã trước khi được thăng chức, nét mặt chủ tịch rõ rất nghiêm nghị, trong cái vẻ nghiêm đó lại có chút cao quý của chư hầu một phương, người đứng sau ông là Tuấn Kiệt. Tuấn Kiệt mặc áo Trung Sơn, túi áo cài nút máy. Tuấn Kiệt hồi đó trông vẫn khá ngây ngô, cằm chẻ, có vẻ như không dám nhìn vào ống kính. Phồn Hoa hiểu rồi, “quý nhân” mà cậu thư ký nói là chủ tịch rõ. Phồn Hoa nghĩ, xem ra, Tường Sinh đi cũng chỉ mất công. Nhưng việc này vẫn chưa nói cho ông ấy, cứ để ông ấy uống công một chuyến rồi tính sau.

Phồn Hoa đang xem ảnh thì Lưu Tuấn Kiệt bước vào. Cậu ấy đích thân đến gọi Phồn Hoa. Loáng một cái, Lưu Tuấn Kiệt đã thay xong quần áo, mặc bộ com-lê. Phồn Hoa nói: “Xin lỗi nhé, đáng lẽ phải gọi điện cho ông trước”. Lưu Tuấn Kiệt hỏi Phồn Hoa, lần trước đi khảo sát ngoại tỉnh có vui không. Phồn Hoa nói: “Dọc đường toàn nghe kể chuyện tiểu lâm, chuyện nào cũng bậy”. Lưu Tuấn Kiệt dẫn Phồn Hoa ra khỏi văn phòng của cậu thư ký, nói: “Kiện bọn họ đi, kiện bọn họ quấy rối tình dục”. Phồn Hoa nói: “Ông mà đi, thì cũng chẳng khá

hơn đâu”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Tôi mà đi, không chỉ nói miệng, tôi còn có hành động thực tế, tranh thủ cho Điện Quân mọc sừng, để nó được sưởi ấm trong mùa đông”. Phồn Hoa nói: “Đồ quý sứ, mỡ đầy mà húp”. Lên gác, Lưu Tuấn Kiệt bảo có việc gì cần giúp thì cứ nói. Phồn Hoa nói không có việc gì, chỉ là đi ngang qua đây, ghé vào thăm bạn học cũ. Lưu Tuấn Kiệt tỳ tay vào bàn làm việc, rướn người ra phía trước, nói: “Không có việc gì thật sao? Sau này bà đừng có trách tôi đấy”. Phồn Hoa nói: “Không có việc gì thật mà”. Lưu Tuấn Kiệt gác chân lên chiếc ghế khác, vuốt thẳng ca-vát, nói: “Tối tôi đặt một bàn, gọi lũ bạn học ở Nam Viên đến”. Phồn Hoa nói: “Tôi là phụ nữ chân yếu tay mềm, không uống được rượu. Hễ uống rượu là nhớ hết việc”. Lưu Tuấn Kiệt ngồi thẳng luôn lên, gõ gõ chiếc bút chì xanh đỏ xuống bàn, nói: “Thấy chưa, có việc mà. Nói đi, miễn là thuộc địa bàn Nam Viên, tôi đảm bảo sẽ khiến bà hài lòng. Ok?”, Phồn Hoa nói: “Nói ra ông cũng không giúp được”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Định khích tướng phải không? Lại việc học hành của họ hàng chứ gì? Nói cho bà biết, tôi còn hai ba suất nội bộ vào trường tiểu học và trung học cơ sở ở Nam Viên”. Phồn Hoa giờ mới nói là về kế hoạch hóa gia đình. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Họ hàng nào lại vỡ kế hoạch rồi? Đ.m, bà đúng là chơi khó tôi rồi, việc gì tôi cũng có thể làm giúp bà, duy chỉ có việc này, tôi không giúp được. Mất mũ ô sa như chơi”.

Phồn Hoa đã bấm bụng nhin cả buổi rồi, còn nhin nữa chắc sinh bệnh mất. Nhưng cô không đành cười phá lên, chỉ bật cười một cái rồi mím chặt môi. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Đ.m, hóa ra bà dọa tôi”. Phồn Hoa nói: “Tôi dọa ông làm gì. Tôi nói thật mà. Thôn tôi có người vỡ kế hoạch, nhà mẹ đẻ cô ấy ở Diêu Gia Trang. Tôi dẫn theo một nhóm đến đây tìm cô ta. Đi qua quý vùng, tôi rẽ vào thăm ông”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Diêu Gia Trang? Diêu Gia Trang là thôn văn minh tiên tiến đấy”. Hai chữ “văn minh” Tuấn Kiệt nói bằng tiếng Anh. Sợ Phồn Hoa không hiểu Tuấn Kiệt tự dịch ra. Xem ra Tuấn Kiệt cũng không dám

chắc mình nói có đúng không, nói rồi kéo ngăn kéo, lấy ra một quyển sách. Quyển sách đó tuy đã được bọc bìa, nhưng Phồn Hoa biết chắc chắn là cuốn “300 câu hội thoại tiếng Anh”. Cậu ta tra từ. Phồn Hoa nói: “Lại còn văn minh cơ đấy, nước cửt đáí chảy khắp nơi”. Tuấn Kiệt vừa giở sách vừa nói: “Nói thế mà cũng nghe được. Không có mùi hôi thối hôm nay, sao có mùi gạo thơm năm sau? Nói xem nào, tóm được người chưa?”, Phồn Hoa nói: “Bắt vào mắt, đàn bà Nam Viên các ông chạy còn nhanh hơn cả thỏ”. Lưu Tuấn Kiệt đóng ngăn kéo lại, nói: “Cái giống thỏ bò trên đất giao phối, tôi chưa từng nghe nói thỏ vừa chạy vừa giao phối. Vì thế, muốn phê bình thì phải phê bình con thỏ đực trước. Nói đi, con thỏ đực đó có phải người trong tộc bà không, bà không nỡ ra tay”. Phồn Hoa nói: “Cậu ta họ Lý, tôi họ Khổng, họ tộc cái con khi, gác tám cây sào vẫn chưa tới”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Thế thì bà phạt cậu ta chẳng phải là xong sao? Phạt cho cậu ta sống dở chết dở trước, sau đó thiến của cậu ta đi là xong”.

Phồn Hoa nói: “Phạt? Cậu ta nghèo sắp không còn gì để ăn rồi, phạt thế nào? Cậu ta thuộc loại Chí Phèo rồi. Trước mắt, then chốt nhất là tìm được người đàn bà đó, bảo cô ta bỏ cái thai đi, để muộn là không kịp nữa rồi. Thấy bụng rồi”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Có một điểm tôi nghe không hiểu. Chẳng phải hàng tháng đều kiểm tra sức khỏe một lần sao, mắt thường còn nhìn ra được, máy móc lại không kiểm tra ra được? Máy hỏng rồi sao?”, Phồn Hoa nói: “Ai mà biết được, chỉ biết là bụng to tướng rồi”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Nếu máy móc hỏng thật thì vỡ kế hoạch không chỉ một hai người đâu. Nếu đúng thế thật thì xã Vương Trại các bà có trò hay để xem rồi. Chủ tịch xã Ngưu của các bà đúng là họ Ngưu, đúng là đệ nhất cao thủ chém gió ở Khuru Thủy. Có chuyện hài về Vương Trại các bà. Các địa phương khác là “ba đại diện”, chỗ các bà thì sao, lại là “ba cơ bản”. “Ba cơ bản” gì? Thông báo cơ bản dựa vào hò hét, giao thông cơ bản dựa vào đi bộ,

an toàn cơ bản dựa vào chó nhà. Đ.m, nghèo đến mức này rồi mà chủ tịch Nguru vẫn còn dám nói khoác, nói GDP của xã các bà tăng 15%, thổi kẹo đường chắc? Về vấn đề kế hoạch hóa gia đình, chủ tịch Nguru cũng ba hoa không ít. Ông ấy nói rồi, nói xã các bà nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, lần này da bò coi như bị thổi rách toạc rồi. Con người ta không biết rồi sẽ vấp ngã lúc nào”. Trên khuôn mặt Lưu Tuấn Kiệt hiện lên ba đóa mây hồng, hai đóa bay trên quay hàm, một đóa bay trên trán. Còn có cả khói bốc nghi ngút. Khói đó bốc ra từ cơ thể, là một loại sát khí. Lưu Tuấn Kiệt đột nhiên lại hỏi: “Bà và chủ tịch Nguru quan hệ thế nào? Có phải ông ấy thường xuyên tìm bà không?”, Phồn Hoa nói, ông ấy tìm tôi làm gì. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Lẽ nào ông ấy không đi sâu đi sát quần chúng?”, Phồn Hoa nói: “Tôi không phải đại diện quần chúng”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Nếu đã vậy, bà đừng hy vọng ông ấy giúp”. Phồn Hoa nói: “Tôi vốn không hy vọng ông ấy giúp. Ôi, giá như ông ở thôn Vương Trại thì tốt biết mấy”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Còn phải nói, bọn mình là bạn học cũ mà, từng ăn cơm chung nồi. Nhưng trước mắt bà phải tập trung trí tuệ tập thể, để tìm ra cách”.

Phồn Hoa vội hỏi cậu ta có cách gì hay. Lưu Tuấn Kiệt bỏ kính xuống, lấy lá cờ đỏ trên bàn lau lau mắt kính. Phồn Hoa bây giờ mới để ý, cạnh lá cờ đỏ là cờ hoa của Mỹ, từng thấy tên tivi. Lau xong kính, Tuấn Kiệt nói không có cách gì hay. Đạo này cậu ấy rất bận, phải xuống các thôn thị sát, còn phải tham gia một số “hoạt động đối ngoại” cần thiết, vì thế những việc giời ời đất hời này không có thời gian nghĩ đến. Tuy nhiên, dạo trước lúc học ở trường Đảng, “vô tình” nghe được chủ tịch một xã nào đấy ở phía bắc nói về làm thế nào thực hiện kế hoạch hóa gia đình, nên cũng có nhiều “gợi mở”. Phồn Hoa lập tức bày tỏ nguyện vọng học hỏi kinh nghiệm tiên tiến. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Ác một cái là chỉ truyền miệng không ban hành văn bản. Hơn nữa, kế hoạch hóa gia đình ở Nam Viên làm rất tốt rồi,

không cần thiết phải vẽ vờ thêm chuyện, vì thế lúc đó cậu ta không để ý lắm, chỉ nghe đại khái tình hình. Phồn Hoa hào hứng há hốc mồm ra nghe, khô cả họng. Tuấn Kiệt nói, ý của người đó nói trắng ra kỳ thực rất đơn giản, đó là nghĩ cách làm sao để người mang bầu cảm thấy chán ghét. Chán ghét bà có hiểu không? Không phải chán ghét sinh lý mà là chán ghét tâm lý. Nói cụ thể hơn là làm cho mấy mụ đàn bà đó đều cảm thấy đứa bé này không thể giữ lại, ngày nào còn chưa bỏ, ngày đó còn nằm ác mộng. Lưu Tuấn Kiệt nói, người đó nói rất lạ, nói đến đó là các mụ ấy liền chạy đến bệnh viện, muốn ngăn cũng ngăn không nổi. Phồn Hoa nghĩ, trên đời này lại có chuyện hay vậy sao? Sao mình lại không biết gì nhỉ? Chả trách Điện Quân nói mình là “quá khép kín”. Tuấn Kiệt uống một hớp trà nói: “Chuyện là vậy, nghe thủng rồi chứ?”. Phồn Hoa nghệt mặt, còn chưa nói gì, hiểu hay không hiểu gì chứ. Tuấn Kiệt nói: “Thông minh thế, lại bắt tôi phải nói toạc ra sao?”, Phồn Hoa vội tự mắng mình một trận, nói ở dưới lầu ngày quá, đầu óc cũng bị gì sét rồi. Tuấn Kiệt nói: “Bà bầu sợ nhất cái gì? Đẻ quái thai, người hai đầu chẳng hạn”. Tuấn Kiệt nắm hai tay lại, để cạnh tai, giả làm một cái đầu nữa. “Bà chỉ cần hỏi cô ta, lúc mang thai có bị cảm không. Tôi dám khẳng định cô ta từng bị cảm. Sau đó, bà hỏi cô ta uống thuốc gì, tiêm thuốc gì. Sau đó bà thè lưỡi, không nói gì hết, đứng dậy đi luôn. Cô ta càng tím lấy bà bắt bà nói, bà càng không nói, cứ để cô ta sốt ruột. Hai hôm sau, bà bảo bác sĩ của thôn đến hỏi cô ta sức khỏe dạo này thế nào, nhìn sắc mặt không ổn chút nào. Bác sĩ chắc bà mua chuộc được chứ? Chẳng qua cũng chỉ là thằng bác sĩ chân đất thôi mà, nếu cậu ta không chịu làm, bà có thể trị cậu ta bằng cách rải mảnh thủy tinh trên đường cậu ta đi”. Tuấn Kiệt làm cái động tác rải mảnh thủy tinh là khoan thai nhất, giống như vung dải lụa trong Kinh kịch. Phồn Hoa nghĩ, sao lại giống chủ tịch rồi thế nhỉ? Tuấn Kiệt lại nói: “Bà yên tâm, bà bầu có thể không tin lời bà, nhưng lời bác sĩ cô ta không thể

không tin. Bác sĩ muốn ai chết, người đó qua được hôm nay chưa chắc đã qua được ngày mai. Bác sĩ đã nói là khoa học. Hiểu chưa?”.

Nghe thì cũng hiểu rồi, nhưng vấn đề là lý luận và thực tiễn khác nhau một trời một vực. Trong thôn, có nhiều người bị nhức đầu sốt cao đều không bao giờ đi khám, nằm ngay đơ trên giường vài ngày lại bò dậy đi làm. Tuyết Nga là người như thế, năm ngoài ra đồng gieo mạ, bị dây thép chọc thủng cả chân mà cô ta vẫn không nở đến bệnh viện. Hơn nữa, cô ta và Hiến Ngọc từng cãi nhau. Chưa nói đến chuyện Hiến Ngọc không chịu đi nói, cho dù có nói, cô ta cũng không tin. “Gặp phải loại người củ chuối thế này phải làm sao đây?”, Phồn Hoa hỏi. “Nói một hiểu mười mà, miễn là làm cô ta thấy chán ghét là được”. Tuấn Kiệt bắt đầu sốt ruột, “Chẳng hạn như nước, nước có thể bị ô nhiễm chứ? Bà nói nước giếng bị ô nhiễm, để mọi người tin, bà có thể cho người đến khử trùng nước giếng. Làm vậy, cô ta không tin cũng phải tin. Đường đường là thôn Quan Trang, lẽ nào ngay cả thuốc khử trùng cũng không có chứ?”, Phồn Hoa chợt nhớ ra, bà cụ ở Diêu Gia Trang từng hỏi cô, nước giếng ở Quan Trang có độc không. Xem ra, ý bà cụ muốn nói là việc này. Phồn Hoa không nói toạc ra, chỉ hỏi: “Có người vừa kết hôn có bầu, chẳng phải người ta cũng bị vạ lây sao”, Tuấn Kiệt lại lòi “chủ tịch xã ở phía bắc” ra: “Hỏi hay lắm, lúc đó cũng có người hỏi vậy. Bà đoán xem ông anh đó trả lời thế nào? Thà giết nhầm ngàn người, chứ quyết không để lọt một người”. Lúc nói câu này, Tuấn Kiệt dùng bút chì xanh đỏ làm động tác xoẹt một cái dưới cằm, rất nhẹ nhàng, rất đẹp mắt, rất ngầu. Tuấn Kiệt nói: “Cách này hơi tàn nhẫn, tôi cũng rất phản cảm. Nhưng có người đã nói rồi, làm cái cách làm gì có thập toàn thập mỹ”.

Ồi, không tìm thấy Tuyết Nga, cách hay đến mấy cũng bằng thừa, vì thế Phồn Hoa vẫn mặt mày ủ rũ, người như đổ cả xuống ghế. Lưu Tuấn Kiệt thờ dài, nói: “Thế thì để cô ta đẻ vậy. Miễn là cô ta chứng minh được đứa nào bị bệnh tim, hoặc là bị ngớ ngẩn, buộc phải sinh

thêm một đứa để có người nuôi dưỡng khi sống, chôn cất khi chết”. Phồn Hoa nói: “Cách này tôi biết, trước cũng dùng rồi”. Lưu Tuấn Kiệt nói: “Thấy chưa, Phồn Hoa vẫn là người thông minh phải không? Có ai chết vì nhịn đói không? Biện pháp kiểu gì cũng có”. Phồn Hoa nói: “Quả thực không còn cách nào khác, thì cũng chỉ có thể dùng thêm một lần nữa thôi. Ôi, nghe ông nói vậy, tâm trạng tôi khá hơn nhiều rồi. Nếu ông mà làm chủ tịch xã Vương Trại thì tôi có thể thường xuyên đến thỉnh giáo rồi”. Lưu Tuấn Kiệt xua xua tay, dáng vẻ rất khiêm tốn, nói: “Không nói thế được, xã Vương Trại rất nhiều người tài, tôi không quản lý nổi”. Nói xong Lưu Tuấn Kiệt đứng dậy. Phồn Hoa nghĩ, muốn tiễn khách đây, xem ra mình nên về rồi. Lưu Tuấn Kiệt không giữ cô lại, lúc tiễn cô ra cửa, Lưu Tuấn Kiệt vỗ vai Phồn Hoa, nói rất nghiêm túc: “Bạn học cũ ơi bạn học cũ, thực ra có một số việc bà có thể hỏi Thiết Quài Lý. Tôi vẫn phải thường xuyên thỉnh giáo nó đấy. Dị nhân chắc chắn có ý chí khác thường, kỳ nhân chắc chắn có ý tưởng tuyệt diệu. Thiết Quài Lý không phải chán dề. Đàn dề dưới trướng cậu ta đều có chức vụ, giám đốc sở, trưởng phòng, huyện lệnh, thái úy. Bà không biết? Bà xem, vẫn chưa đi sâu đi sát vào trong quần chúng phải không? Đàn dề của người ta, con vô tích sự nhất cũng là áp ty, Tống Giang Tống áp ty. Dù sao thì, cổ kim trong ngoài đều đủ cả. Còn có con gọi là tổng thống, con gái tổng thống là cách cách. Hôm đi Quan Trang, chúng tôi đã nướng ăn cả cách cách”.

Lưu Tuấn Kiệt điều xe đưa Phồn Hoa về, xe Hồng Kỳ, vừa nhìn đã biết là xe trên tỉnh thải ra cho huyện, huyện lại thải ra cho xã. Lúc đi ra, Tuấn Kiệt dúm cho Phồn Hoa một chai Ngũ lương dịch, một chai rượu vang boóc-đô và một tút thuốc lá Vạn bảo lộ, bảo là tặng cho Điện Quân. Lúc đi qua chợ, Phồn Hoa lại mua thêm vài món nguội, một con gà quay, một con thỏ hun khói. Nếu Tuấn Kiệt không nói, cô cũng chuẩn bị kéo Lý Hạo đến uống rượu, nhưng giờ cô đã đổi “mời

Lý Hạo uống rượu” thành “đến thăm Lý Hạo”.

Bác tài đang mở nhạc, nhạc như tụng kinh, nghe rất hay, nói về câu chuyện của người chăn cừu. Phồn Hoa nghĩ, bài hát này rất hợp với Lý Hạo. Cô hỏi bác tài băng này mua ở đâu, bác tài nói mua ở nhà thờ, hóa ra bác tài cũng theo chúa Giê-su. Phồn Hoa hỏi: “Sao bác nghĩ đến việc theo chúa Giê-su?”, bác tài nói: “Lái xe mà, toàn là sắt bọc thịt. Có người theo Bồ tát, có người theo Giê-su, chỉ là cầu bình an thôi”. Phồn Hoa giờ mới nhận ra, trong xe còn treo một cây thánh giá nhỏ. Phồn Hoa nghĩ, sao không mua vài cây thánh giá và băng nhạc tặng cho những người theo đạo trong thôn nhỉ? Hơn nữa, mình đi lễ một lần cũng không có gì là xấu. Bác tài nói, đi một đoạn nữa là đến xã Bắc Viên, có thể trông thấy nhà thờ. Bắc Viên cũng có nhà thờ? Việc này lạ đây, cô thường xuyên đi qua đó, sao chưa từng nhìn thấy. Phồn Hoa bảo bác tài lái xe đến đó. Xã Bắc Viên là một xã nhỏ, nhưng thôn Bắc Viên lại là một thôn lớn. Bác tài lái vòng qua thôn Bắc Viên phải mất một lúc, rồi dừng lại trước một ngôi nhà cũ nát ở phía tây thôn. Phồn Hoa từng đến chỗ này, đây vốn là một trường tiểu học. Sau đó, mái nhà lớp học bị sập, đè chết mấy học sinh, trường học chuyển đến phía Nam thôn. Phồn Hoa cứ tưởng nó đã bị dỡ rồi, chớp mắt một cái, gà mái già biến thành vịt, thế mà lại biến thành nhà thờ của thôn. Đầu hồi nhà bị đổ đã được xây lại bằng gạch. Nóc nhà được cố định bằng một thanh gỗ, đầu thanh gỗ được đeo nhọn, chẳng khác gì nóc nhọn nhà thờ thường xuất hiện trên tivi. Trước cửa rất náo nhiệt, có quán mỳ dê, tiệm cắt tóc, quán bánh bao “chó không thèm”. Có chiếc xe cải tiến xếp đầy băng đĩa và sách in lậu, phía trên căng một chiếc bạt nhựa, dùng để che mưa. Phồn Hoa mua băng nhạc và cây thánh giá ở đó, bằng tiền mua 5kg trứng gà. Mua đồ xong, Phồn Hoa và bác tài bước vào nhà thờ. Bên trong có rất nhiều người đang hát thánh ca, vì thế trong không khí có mùi miệng thối. Có một phụ nữ, nhìn phía sau cũng thuộc loại mông to,

cũng cắt tóc ngắn, rất giống Diêu Tuyết Nga. Phồn Hoa giật mình, không kịp được bước tới xem, hóa ra là một bà lão.

Lúc quay lại xe, Phồn Hoa đưa băng nhạc cho bác tài, bảo bác ấy mở nghe thử. “Bác cho nghe cái bài lúc này, có hát chẵn dê gì đấy”. Bác tài cho băng vào, bài đầu tiên là “Máng ngựa”: “Trong chiếc máng ngựa ở nơi xa xôi, không chẵn không gối, chúa Giê-su bé nhỏ ngủ rất an lành”. Phồn Hoa nghĩ, cái băng này tặng cho Lý Tân Kiều. Tuy Lý Tân Kiều không theo Giê-su nhưng cậu ta nuôi ngựa. Bài tiếp theo là “Cây sồi xanh và cây thường xuân”: “Cây sồi xanh và cây thường xuân đều mọc trong rừng sâu. Đông phương hồng, mặt trời đang lên cao, đàn hươu thích thú phi nước đại”. Tốt, tốt quá, xem ra cũng phải tặng Phồn Kinh một cái. Phồn Kinh là tổ trưởng dân phố, kiêm tổ trưởng tổ công viên cây xanh của thôn. Đang nghĩ vậy thì người chẵn dê xuất hiện:

*Ánh trăng sáng tỏ, đếm rõ sao mờ,
Chiếu rọi đàn cừu lông như bạc,
Những chú mục đồng hiền lành thân thiết,
Cùng ngồi bên nhau hàn huyên to nhỏ,
Ánh sáng rực rỡ, tiếng hát vô tận,
Mục đồng phủ phục kinh ngạc,
Thiên thần ẩn trong mây cùng đồng thanh,
Chúa trời đã giáng sinh Bethlehem.*

Thiết Quải Lý bình thường cũng hơi thần bí, nghe bài hát này, chắc sẽ rất vui. Phồn Hoa nghĩ, Lý Hạo ơi là Lý Hạo, tôi mang cho cậu cả đồ ăn, thức uống, lại còn mua cho cậu cả băng nhạc, văn minh vật chất và văn minh tinh thần đủ cả, chơi quá đẹp rồi chứ?

Chó còm đến. Phồn Hoa đang định đến nhà Lý Hạo thì nghe có tiếng gõ cửa. Mở cửa, dùng đèn pin soi, hóa ra là một thanh niên, đầu trọc, Phồn Hoa cứ tưởng là Lệnh Bội. Cậu thanh niên một tay cầm ô, một tay gõ cửa. Cửa đã mở nhưng cậu thanh niên không bước vào mà quay đầu chạy. Phồn Hoa nhận ra có một chiếc xe đang đỗ trên đường. Cậu thanh niên mở cửa xe, một người béo trọc béo tròn chui từ trong xe ra, dùng tay che ánh đèn pin của Phồn Hoa, nói: “Tôi đây mà, thôn Củng Trang, Củng Vệ Hồng đây”.

Phồn Hoa và Củng Vệ Hồng bình thường không hề qua lại. Phồn Hoa không có cảm tình với lão, thấy lão chưa đủ tư cách. Có một năm, lúc trước Tết, cơ quan công an đến thôn Củng Trang bắt cờ bạc, bị bà con vây chặt, không sao thoát ra được. Lực lượng công an gọi chó còm đến, bảo ông ta làm công tác tư tưởng với bà con. Chó còm không làm còn hơn, hể nhúng tay vào là hỏng chuyện. Chó còm đứng bên ngoài nói với bà con: “Các ông các bà ơi, người ta cũng vất vả cả một năm rồi. Ngày 30 Tết người ta bắt được con thỏ, bà con lại không cho người ta đưa đi, nghe có được không? Đã ăn rồi, lại bắt người ta nôn được ra sao? Người lớn không chấp trẻ con, để người ta đi đi”. Sau đó ông ta lại làm công tác tư tưởng cho các chiến sĩ công an, vẫn những câu sáo rỗng đó, nhưng nghĩa lại ngược lại: “Các đồng chí ơi, bà con đã bận rộn cả năm rồi, vừa chơi đã bị các đồng chí bắt được. Ngày 30 Tết bắt được con thỏ, có thỏ hay không các đồng chí vẫn đón Tết như thường. Nhón tay làm phúc, trả lại tiền đánh bạc cho họ là xong. Người lớn không chấp trẻ con mà”. Lão đúng là giỏi lật lọng. Nhưng các chiến sĩ công an không đếm xỉa đến

chiêu trò của lão, đã ăn vào rồi đương nhiên không thể nhè ra được. Thấy bà con xúm vào xem ngày càng đông, các chiến sĩ đều rút súng ra. Họ để súng lên bàn, nói, họ từng đến thôn Quan Trang bắt người, nhưng chưa bao giờ bị vây chặt, cho dù có người vây lại, chỉ cần trưởng thôn nói một câu là mọi người đều giải tán, không cần dùng đến súng. Những chuyện này Phồn Hoa sau này nghe người ta kể lại. Phồn Hoa nghe nói, có một chiến sĩ bước tới chỉ vào mũi chó còm, nói ông ta trông thế mà không bằng cả bọn đàn bà con gái, làm mất mặt bọn đàn ông, có xấu hổ không? Hà? Chó còm nói một câu, sau này cũng truyền đến tai Phồn Hoa. Chó còm nói: “Mình không thể bì với Phồn Hoa được, người ta là Võ Tắc Thiên, đánh rắm một cái cũng là thánh chỉ”. Câu nói này còn thối hơn cả rắm. Nghĩ kỹ lại thì, không, không chỉ là vấn đề đánh rắm, mà là vấn đề ghen ăn tức ở, chó còm ghen tức. Chỉ có loại không có bản lĩnh mới ghen tỵ với người khác. Từ khi nghe được chuyện này, Phồn Hoa càng coi thường lão ta.

Không cần hỏi, chó còm đến chắc chắn là để nói chuyện cái mộ đó. Nhưng chó còm không nói thì Phồn Hoa cũng sẽ không nhắc đến. Cô dẫn chó còm vào nhà ngang, nói: “Bí thư Cung phát tướng rồi đấy”. Chó còm vỗ vỗ bụng, nói: “Để bí thư Khổng chê cười rồi. Béo bệu ấy mà”. Phồn Hoa hỏi chó còm có uống nước không, chó còm không nói uống cũng không nói không uống mà nói cảm ơn. Phồn Hoa đành phải rót cho lão cốc nước. Chó còm uống nước, bắt đầu nói chuyện thời tiết: “Trời mưa cứ như mèo đá từng cơn một”. Tivi trong phòng khách đang đưa thời sự, đưa tin về trận động đất ở Đài Loan. Chó còm vểnh tai lên nghe, nói: “Đài Loan, ôi, Đài Loan”. Phồn Hoa nói: “Hình như bị động đất”. Lúc này, thời sự lại nói đến Mỹ và I-rắc, chó còm lại nói một câu: “Ôi, Đài Loan, Mỹ, I-rắc, tình hình rối ren. Cô thấy thế nào, bí thư Khổng?”, Phồn Hoa nói: “Dù sao thì cũng không yên ổn”. Chó còm nói: “Xem ra Mỹ lại sắp bầu cử rồi. Hề

thấy không nắm phần thắng là tổng thống lại bắn tên lửa ra nước ngoài. Tóm lại là bên này bỏ phiếu, bên kia ồn ào”. Phồn Hoa nghĩ, thằng cha này nói gì thế, sao lại lôi cả tên lửa vào đây rồi. Nhưng chớ còm không dừng lại ở đó, lại nói tiếp: “Hễ tên lửa được bắn sang Trung Đông, tỷ lệ ủng hộ trong nước sẽ tăng lên. Cô bảo có lạ không?”, Phồn Hoa nghĩ, lạ hay không chẳng liên quan gì đến lão, lão mới là người lo bò trắng răng. Sau đó, chớ còm đột nhiên nhắc đến “Ba thông cáo chung Trung – Mỹ”, nói: “Bí thư Khổng này, ‘Ba thông cáo chung’ cũng được nhiều năm rồi nhì. Nghe nói, câu ‘người Trung Quốc ở hai bờ eo biển’ là do Kít-xinh-giơ đưa ra phải không?”. Ôi dào, lại lôi cả Kít-xinh-giơ ra nữa rồi. Phồn Hoa suýt bật cười, nói cứ như là hội nghị thượng đỉnh hai nước ý, phải bàn vấn đề Đài Loan trước? Phồn Hoa không thuộc lịch sử, không biết có phải Kít-xinh-giơ đưa ra không, chỉ nói: “Nghe nói vậy. Nhưng không nhìn thấy văn bản, không dám kết luận”. Chớ còm nghển cổ lên uống nước nghe ực một cái, rồi trợn tròn hai mắt. Phồn Hoa giờ mới phát hiện, mắt chớ còm rất to, nói như người Khuru Thủy thì là mắt trâu. Nhưng tên mục của lão là chớ còm, Phồn Hoa nghĩ bụng, nên gọi là mắt chớ mới phải. Lúc này, mắt chớ nói: “Chắc chắn là tên Kít-xinh-giơ đó, nhiều chiêu trò lắm”. Điện Quân đi về phía nhà ngang, vén rèm cửa, thò đầu vào hỏi: “Có đi nữa không?”, cậu ấy muốn nói việc đến nhà Lý Hạo, lúc nãy nói rồi, hai vợ chồng cùng đi. Phồn Hoa còn chưa mở miệng thì chớ còm đã tiếp lời luôn: “Tôi và bí thư Khổng bàn chút việc”. Phồn Hoa đành phải giới thiệu chớ còm với Điện Quân. Điện Quân nói: “Tôi biết rồi, bác đây là còm...”, chữ “chớ” còn chưa nói ra, chớ còm đã túm chặt tay Điện Quân: “Đúng rồi, đó là tên sữa của tôi. Con cháu nhân dân lao động mà, gọi là gì cũng được. Anh Trương phải không, tôi biết mà, nghe tiếng anh từ lâu rồi. Kỹ sư, kỹ sư đấy”. Phồn Hoa nói: “Ông ấy đi công tác qua Khuru Thủy, về thăm nhà một cái rồi đi luôn”. Điện Quân nói: “Khuru Thủy mấy năm

nay phát triển rất nhanh”. Phồn Hoa sợ cậu ấy lại nói chuyện trên trời dưới biển, liền nói: “Mình lo việc của mình trước đi”. Phồn Hoa nói rất nghiêm túc, như Điện Quân rất bận thật. Chó còm lại hỏi Phồn Hoa: “Bạn không?”, Phồn Hoa nói: “Bạn toàn việc giời ơi đất hỡi ấy mà”. Thế còn nhà bác?”, chó còm nói: “Ai không thế chứ? Dạo này tôi quá thật khá bận, bận tối mắt tối mũi. Sau càng bận hơn, bận làm con cháu hiểu thảo”.

Phồn Hoa không tiếp lời, nghĩ, để xem miệng chó của lão nói được cái gì hay ho. Chó còm thờ dài, giơ ba ngón tay ra, nói, có người họ hàng, ba năm đẻ liền ba đứa, ba đứa đấy, nhưng toàn thai chết lưu. Có bệnh vái tứ phương, nhưng bác sĩ cũng không chẩn đoán ra bệnh gì. Sau đó tìm được một cao nhân, vị cao nhân đó là người Thiểm Tây, mù hai mắt, linh nghiệm lắm. Lão mù nghe xong, không bói, cho bao nhiêu tiền cũng không bói. Nói, nếu muốn ông bói cho phải tặng cho ông ấy vài món đồ. Chó còm hỏi: “Bí thư Khổng, cô thử đoán xem là những thứ gì?”, Phồn Hoa nói: “Tôi đoán không ra, tôi cũng không phải người mù”. Chó còm nói: “Lão đòi rất nhiều thứ. Nói rồi, chó còm làm theo điệu bộ của lão mù, hát:

Một lạng sao xa, hai lạng trăng

Ba lạng gió thu, bốn lạng mây

Năm lạng hơi nước, sáu lạng khói

Tám lạng sương mù, chín lạng tiếng đàn.

Hoa tuyết phơi khô

Cho tôi thêm nửa cân.

Phồn Hoa nghe xong, nói: “Lão mù đúng là khéo chọn đồ. Bồ tát nghe thấy cũng phải bó tay”. Chó còm nói, lại còn không à, sau đó nói hết nước hết cái, cuối cùng mới thuyết phục được người ta. Tiền cuối cùng cũng nhét được cho người ta, 500 đồng, mua được một con lừa đấy. Lão mù đó chớp mắt liên hồi, bấm ngón tay, miệng lầm bầm một lúc lâu sau đột nhiên hỏi, nhà họ Cung có phải có một bà cô,

đã tuyệt đường con cái phải không? Nghe lão mù hỏi, mọi người ngó ra, không ai nghĩ ra lại có một bà cô. Lão mù chỉ phương hướng, nói ở hướng tây-bắc, rất gần, cách thôn Củng Trang hai ba dặm thôi. Lão mù nói, bà cô đó nằm giữa đồng không mông quạnh, cô hồn dã quỷ, gọi trời trời không biết, kêu đất đất không hay, chỉ muốn tìm một người chuyện trò. Tìm ai đây? Bà cô là người hiền lành lương thiện, vốn muốn tìm một người lớn để tán gẫu, nhưng người lớn lại có gánh nặng gia đình, không sung sướng gì, thôi thì tìm một đứa trẻ vậy, đứa vừa đẻ còn chưa có tình cảm gì. Bà cụ chống gậy, rón rén gõ cửa từng nhà. Cứ như vậy, hết lần này đến lần khác, cô hồn này đã bắt đi ba đứa trẻ. Tiếng chó còm lúc thẳm lúc trầm, lúc ồm ồm lúc the the. Lúc kể đến đoạn bà cô rón rén đến từng nhà, ông ta gõ ngón tay xuống bàn, lạch cạch lạch cạch, rất sống động, Phồn Hoa nghe mà lạnh cả xương sống. Chó còm nói tiếp, lão mù vừa dứt lời, một bà thím trong họ liền vỗ đùi đánh đét reo lên, nói đúng là có một bà cô, đúng là đã tuyệt đường con cháu, bà là mẹ Khổng Khánh Cương ở thôn Quan Trang. Phồn Hoa vốn định tiếp lời, nói mình không biết việc này. Nhưng khi cô đang định mở miệng thì chó còm bất ngờ làm động tác dừng lại mà trọng tài bóng rổ hay làm. Cùng lúc đó, Phồn Hoa nhìn thấy hai giọt nước mắt đang đảo đi đảo lại trong vành mắt chó còm. Chó còm cắn môi, lên gân, nhịn, dường như cố gắng để nước mắt chảy ngược lại, nhưng cuối cùng vẫn lăn xuống. Phồn Hoa nghĩ, đến mức đó không? Khóc vì một người đã chết mấy chục năm rồi. Chó còm nói, bà thím đó nghe vậy, cúi xuống nhặt một cây ngô khô đập vào đầu ông. Còn mắng cho một trận, chửi ông là đồ khốn nạn, chỉ lo làm quan kiếm tiền, vứt bỏ cả tổ tiên. Quan to đến mấy cũng để làm gì, tiền kiếm nhiều đến mấy thì cũng có ý nghĩa gì? Nếu không thu xếp ổn thỏa cho mẹ Khánh Cương, thì trên có lỗi với tổ tiên, dưới có lỗi với con cháu, chết đi cho xong, mà đi mà hầu chuyện bà cô. Chó còm nói: “Bí thư Khổng, cô xem, nói như lời bà

thím, thì tôi phải xả thân cứu người rồi, nếu không sẽ không giữ được tính mạng của bọn trẻ”. Chó còm mặt mày ủ rũ, Phồn Hoa vội vàng an ủi ông ta, chó còm nói “phải xả thân cứu người”, người ta nói có căn cứ hẳn hoi, không tin không được. Theo lý mình là người theo chủ nghĩa duy vật, không nên tin những thứ tà môn ngoại đạo này, nhưng không sợ việc khó khăn, chỉ sợ gặp chuyện bất trắc. Nhớ xảy ra chuyện gì, mình làm sao ăn nói với bà con chứ?

Phồn Hoa nhớ ra rồi, Tường Sinh từng nói, nếu không để chó còm đào mộ, lão sẽ kiện lên trên, nói thôn Quan Trang hồi đó giờ trò đối trá, không nghiêm chỉnh chấp hành chính sách “người chết phải nhường chỗ cho người sống”. Cứ nghĩ đến việc này, Phồn Hoa lại sôi máu. Phồn Hoa ghét nhất loại mách lẻo, thói quen để lại từ thời cách mạng văn hóa mà. Phồn Hoa không muốn để bị bắt thóp, liền nói: “Tôi nhớ lảng máng, trong thôn hình như có người này, nhưng cụ thể chôn ở đâu thì tôi chịu. Mồ mả san phẳng hết rồi mà. Lẽ nào thôn Củng Trang chưa san bằng hết? Làm trái chính sách là bị kỷ luật đấy”. Chó còm nói: “San bằng rồi, đều san bằng hết rồi. Nói điều là con cún”. Phồn Hoa nói: “Đúng thế! Thôn bác san bằng rồi, thôn tôi cũng thế. Bác bảo tìm thể nào đây?”, chó còm nói: “Miễn là cô gạt đầu, còn tìm thể nào là việc của tôi, không dám làm phiền bí thư Khổng”. Phồn Hoa nói: “Nói thì dễ, đang yên đang lành, chỗ này bác đào một cái, chỗ kia bác cuốc một cái, đào khoai lang chắc?”, chó còm nói: “Bí thư Khổng, cô yên tâm đi, tôi đảm bảo lấp bằng cho cô, bằng phẳng như gương vậy. Nếu không làm được, tôi không họ Củng”. Phồn Hoa cố tình nhử mồi lão, nói: “Còn nữa, cây cối, hoa cỏ đều là tài sản chung. Bác làm xong phải đi rồi tôi ăn nói với bà con thế nào? Thể nào cũng bị bà con xỉ vả cho. Tôi không phải Võ Tắc Thiên, nói gì là thế”. Chó còm cười, nói: “Ba điều kỷ luật, tám điều chú ý mà, làm hỏng đồ đạc phải đền. Đền thiếu một cái, thì là lũ mèo má gà đồng”. Nói gì thể không biết, ai là mèo mà ai là gà đồng, đúng

là lão mồm thối. Chó còn nói tiếp, ngoài ra còn có chút quà mọn, mong bí thư Khổng vui lòng nhận cho. Chó còn nói rồi cười một mình, cười rất thâm trầm, rất nham hiểm. Chó còn đặt cái túi đang kẹp ở nách lên bàn, liếc nhìn ra cửa một cái, sau đó mới kéo phéc-mơ-tuya. Phồn Hoa nghĩ, “Hả, hay là dúm tiền cho mình?”, chó còn lấy ra một chiếc hộp rất tinh xảo, mặt trên bọc gấm đỏ. Hóa ra không phải là tiền, Phồn Hoa thấy hơi thất vọng. Không phải tiền thì là cái gì? Bánh trung thu? Chiếc hộp trượt một cái trên đầu gối chó còn, nắp hộp hé ra, qua kẽ hở đó, Phồn Hoa nhìn thấy bên trong lấp lánh. Phồn Hoa nghĩ: “Của báu gì chẳng? Nhưng, cho dù của báu gì, lão ấy đã mang đến thì cũng phải mang về”. Chó còn nói: “Cũng chẳng phải của quý gì. Chỉ là một thứ đồ chơi thôi. Bí thư Khổng là người liêm khiết, ai mà không biết? Triệu Bản Sơn nói rất đúng, người trên trái đất này đều biết”. Chó còn mở nắp hộp ra, nói: “Đây không phải đồ tôi biếu, mà là của mẹ mấy đứa trẻ đã chết. Người ta đã nói rồi, nếu cô không nhận, chị ấy sẽ đập đầu vào tường chết cho xong”. Đó là hộp tiền kỷ niệm Hồng Kông về với Trung Quốc, xếp ngay ngắn trong từng ô, mệnh giá mỗi đồng xu là một đồng, tổng cộng 50 đồng, chưa đủ để Đậu Đậu mua một con búp bê. Phồn Hoa lấy tay ngăn lại, nói: “Cho dù bác có hái sao trên trời xuống tặng tôi, tôi cũng không nhận”. Chó còn hai tay bê chiếc hộp, hỏi: “Cô không ưng ư? Không ưng thì tôi lại gói vào. Bí thư Khổng ơ là Bí thư Khổng, cô cứng rắn quá. Cô không thể rủ lòng thương người ta hay sao?”, Phồn Hoa nói: “Thế này vậy, mai sẽ tổ chức họp, nghe ý kiến mọi người. Chẳng phải bác quen thân với Khánh Thư sao, ngày kia tôi sẽ bảo Khánh Thư trả lời bác”.

Đáng lẽ chó còn phải về rồi, nhưng ông ta vẫn chưa có ý định ra về. Chó còn đặt chiếc hộp lên bàn, nói: “Cô nói gì cơ? Bảo Khánh Thư thông báo cho tôi? Chiến hữu cũ của tôi đấy á?”, Phồn Hoa nói: “Vâng, Khánh Thư bảo, hai người từng chui ra từ một chiến hào”.

Chó còm nói: “Đừng nhắc đến cậu ta. Tôi xấu hổ thay cho cậu ta”. Phồn Hoa “xí” một tiếng: “Xấu hổ? Làm gì mà xấu hổ?”, chó còm xoa xoa mũi, xoa xoa cằm, ra vẻ rất khó nói. Nhưng rồi ông ta cũng nói: “Người không thể chỉ nhìn bề ngoài”. Phồn Hoa không hiểu, thế nào là không thể nhìn bề ngoài? Phồn Hoa hỏi ông ta rút cục là việc gì, chó còm vẫn nhai lại câu nói đó, người không thể nhìn bề ngoài. Phồn Hoa dần hiểu ra, ý ông ta là Khánh Thư nhìn bề ngoài là người thô lỗ, kỳ thực là người tính toán. Phồn Hoa nói: “Chắc không đến nỗi đâu, Tường Sinh còn là người thật thà cơ mà”. Chó còm cười mũi, chậm rãi nói: “Thật thà? Chó không sửa mới cắn chết người, còn chó sửa là chó không cắn người”. Câu này có ý bóng gió. Phồn Hoa lại bồi thêm một câu: “Cậu Khánh Thư này tuy có hơi hẹp hòi, nhưng về bản chất cậu ta vẫn là người thật thà”. Chó còm lại hứ một tiếng: “Hồi ở tiểu đội tân binh, cậu ta toàn đi đổ bô cho bọn tôi. Ngón tay nhúng cả vào miệng bô. Nói là học tập Lôi Phong, ai tin chứ? Bọn tôi đi guốc trong bụng cậu ta. Đổ bô cho bọn tôi chẳng qua là vì mong có một ngày có thể đi đổ bô cho thủ trưởng, sau đó là để người khác đổ bô cho cậu ta”. Phồn Hoa cười: “Học Lôi Phong là học Lôi Phong, không nên chế giễu người ta”. Chó còm lắc đầu, nét mặt vừa hiện lên vẻ không đồng tình, vừa có ý chê cười Phồn Hoa. Sau đó, chó còm bắt ngờ xua tay, nói một câu danh ngôn mà trên tivi thường nói: “Bí thư Khổng Ơi, tìm hiểu quá khứ là để nhận thức rõ hơn tương lai”. Cái lão chó còm này, rút cục là muốn nói gì? Phồn Hoa nghĩ, Khánh Thư là người thế nào, tôi lại không biết sao? Phải cần ông dạy tôi sao? Nhưng câu nói tiếp theo của chó còm, khiến Phồn Hoa giật mình: “Bí thư Khổng Ơi, Khánh Thư đã nói rồi, hiện giờ cậu ta đã nắm chắc năm phần thắng. Năm phần còn lại, cậu ta tối thiểu cũng có thể tranh thủ được một đến hai phần. Vì cậu ta có tuyệt chiêu”. Giờ lại đến lượt Phồn Hoa cười mũi. Phồn Hoa “hứ” một tiếng, nói: “Thật sao? Thế thì để cậu ta làm trưởng thôn, vừa hay tôi có thể nghỉ ngơi”. Chó còm

nói: “Bắt tôi phải nói toạc ra sao? Đáng lẽ tôi không nên lảm lòi, không can thiệp vào công việc nội bộ của nhau. Nhưng tôi ghét nhất những đứa giở trò tiểu xảo sau lưng. Cóc ghè mà đòi ngồi long sàng. Nếu không chinh đốn ngay tác phong thiếu lành mạnh này, để nó lan truyền ra, thì không thôn nào được yên ổn”. Phồn Hoa nói: “Ai làm thì làm, chẳng qua cũng chỉ là chức quan ở thôn, cũng không phải được ngồi điện kim loan gì”. Chó còm nói: “To nhỏ thì cũng là điện mà. Cô không muốn biết người ta đang diễn vở gì sao?”, Phồn Hoa nói: “Cũng chỉ là một tên Khánh Thư thôi mà”. Chó còm lại nhắc đến “cong mông”, nói: “Có phải cô nghĩ rằng, cậu ta chưa thò ra cô đã biết cậu ta muốn nói gì rồi phải không? Tôi dám đảm bảo, lần này cô không biết. Cô thử nghĩ xem, người ta cong mông lúc nào cô cũng không biết, thì làm sao có thể biết được người ta ị ra phân gì chứ. Đợi cô biết, thì đã muộn rồi. Vấn đề rất đơn giản, vì người ra đã ị xong rồi, phân bón đã tưới rồi, anh đào đã lớn rồi. Rót cho tôi cốc nước, rót đầy cốc”.

Nghe ra khá hấp dẫn. Phồn Hoa cười rót nước cho chó còm, nghĩ, mình cũng muốn nghe xem lão có chuyện gì sốt dẻo. Chó còm uống hai ngụm nước, chép chép miệng, vòng vo: “Bí thư Khổng này, nếu cô không muốn nghe, tôi sẽ về luôn”. Phồn Hoa nói: “Uống nước đã mà, uống xong hãy về”. Chó còm đặt cốc nước xuống bàn, nói: “Có biết vì sao tôi nói với cô chuyện này không?”, Phồn Hoa nói: “Bác chẳng nói rồi sao, lo ngại tác phong thiếu lành mạnh này lan truyền sang Củng Trang”. Chó còm bẻ ngón tay út, như muốn kiểm tra học sinh, nói: “Đây là một, thế còn hai?”, Phồn Hoa tiện tay cầm luôn chiếc thìa sứ, dùng cán thìa viết chữ “hai” xuống nền nhà, nói: “Theo bác thì sao?”. Chó còm lập tức cúi đầu như kiểu nhận tội, nói, số hai này, nếu nói ra thì có liên quan đến lão. Lão không nên, thật sự không nên kể cho Khánh Thư nghe chuyện trẻ con chết. Người nói vô tình, người nghe có ý. Lão vừa kể cho Khánh Thư, Khánh Thư

liền tiết lộ cho lão biết, Quan Trang cũng có vài trường hợp vừa đẻ ra đã chết. Khánh Thư cũng nói, lẽ nào việc này liên quan đến mẹ của Khánh Cương? Mẹ Khánh Cương năm đó là treo cổ tự vẫn, có oan ức. Còn nữa, tất cả mồ mả đều bị san phẳng, chỉ có mộ mẹ Khánh Cương không bị san, có vấn đề. Nói đến đây, chó còm nói với Phồn Hoa: “Thực ra lúc nãy tôi không tiện bóc mẽ cô, tôi không chỉ biết mộ của mẹ Khánh Cương chưa bị san bằng, mà còn biết trên mộ có mọc cây sến. Đều là Khánh Thư bảo tôi”. Sau đó chó còm lại lắc đầu, nói, khâm phục, khâm phục thật, không phải khâm phục cái gì khác mà là khâm phục sự cẩn thận tỉ mỉ của Khánh Thư, lão khâm phục Khánh Thư ngày xưa bê bê giỏi, giờ lại khâm phục Khánh Thư đầu óc lạnh lợi. Ngay cả chuyện người chết ở dưới đó sang nhà nhau tán dóc thế nào cậu ta cũng nghĩ ra được. Chó còm nói, hôm đó Khánh Thư đi kiểm lão mù đó, bảo lão bói cho một quẻ. “Lúc đó tôi cũng có mặt, cả Tường Sinh bán mỳ lạnh ở thôn chị cũng có mặt”, chó còm nói, “Khánh Thư nói qua tình hình, lão mù đó lại làm bầm một hồi, mắt hấp háy liên hồi, nói đương nhiên có liên quan. Con quỷ nhỏ nào dám la cà đến chỗ bà lão chứ, người khác đều không còn mồ mả, mỗi bà cụ có, trên mộ còn mọc cái cây, còn là cây chết, chờ để treo cổ người khác đấy, ai dám đến? Ai muốn chết hai lần chứ? Hả? Thế mới nói chỉ còn lại bà cụ cô hồn dã quỷ. Bà cụ muốn tìm một người chuyện trò cũng không có, hết cách, đành phải tìm đến người sống. Thôn Củng Trang là nhà mẹ đẻ cụ, thôn Quan Trang là nhà mẹ chồng cụ, không tìm đến nhà mẹ đẻ thì là nhà mẹ chồng, không nhà mẹ chồng thì là nhà mẹ đẻ. Tóm lại là cụ cứ loanh quanh ở hai thôn này, đến nhà nào nhà đấy phải chịu. Cụ ở trong tối, mình không nhìn thấy, muốn ngăn cũng không ngăn được. Bó tay”.

Nói đến đây, chó còm ngó đầu nhìn ra ngoài cửa, còn lấy tay bịt miệng, như thể mẹ Khánh Cương đang chống gậy đứng bên ngoài, có thể nghe thấy vậy. Chiếc thìa sứ trong tay Phồn Hoa rơi xuống

đất, vỡ làm hai mảnh. Chó còm nhặt chiếc thìa sứ lên, nói: “Khánh Thư nói rồi, phải đưa lão mù đó đến Quan Trang trước khi bầu cử, để lão bói cho người dân trong thôn. Tường Sinh cũng nói rồi, có gì nói ra hết, không được để trong lòng. Bí thư Khổng này, cô nghĩ xem, ai đã quên san mộ? Đến lúc đó, cho dù cô có trăm cái mồm cũng không biện bạch cho mình được. Con cái nhà ai chết, bất kể có quan hệ với mẹ Khánh Cương hay không, bà con sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu cô. Ai mà chẳng có họ hàng dòng tộc, dây mơ rễ má. Em gái ời, nước bọt của bà con cũng đủ để dìm chết cô. Hết cách, tố chất người dân chỉ được vậy thôi, nhất thời cũng không nâng cao hơn được nữa. Mắng cũng không được, giận cũng không xong, còn trách nhiệm, không đùn đẩy được, ôi, em gái ời, ngay cả tôi cũng lo thay cho cô”.

Phồn Hoa xoa tay như đuổi ruồi, nói đào, đào đi, đào khẩn trương đi. Chó còm lại không hề sốt ruột, nói phải chờ thời tiết tốt lên mới đào được, trời mưa không biết đằng nào mà lần, chết tiệt, bùn lầy khắp nơi. Lúc sắp ra đến cửa, chó còm nhân tiện hỏi một câu, tìm thấy Diêu Tuyết Nga chưa? Phồn Hoa nói, việc này bác cũng biết? Đúng là Thuận phong nhĩ, Thiên lý nhãn. Chó còm nói, trên đời này làm gì có tường không lọt gió. Nhưng em gái cứ yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung đâu. Nếu thấy cô ta ở Củng Trang, tôi chắc chắn sẽ áp giải cô ta về. Con mụ đàn bà thối, phá hoại ổn định đoàn kết, gây rối cuộc bầu cử, phạm tội làm loạn, đúng là ngựa vầy.

Phồn Hoa đích thân giương ô tiễn chó còm lên xe. Cửa xe đã đóng rồi, chó còm lại hạ kính xe xuống, bắt tay Phồn Hoa. Tay chó còm mồm mĩm toàn thịt, nhưng vẫn rất khỏe, đúng là từng đi lính. Do tài xế cũng ở đó, nên hai người không nói gì, nhưng lại hiểu nhau như tri kỷ, không nói gì còn hơn cả vạn lời. Xe đi rồi, Phồn Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ khá lâu. Quay đầu lại, Phồn Hoa thấy một bóng đen, sợ đến suýt kêu lên. Bóng đen đó ho một cái, Phồn Hoa mới biết

bố đang đứng ở đó. Bố nói: “Bố đã nghe thấy hết rồi”. Phồn Hoa nói: “Bố nghe thấy gì? Chẳng phải bố bị nặng tai sao?”, bố lại nói: “Khánh Thư là thằng chó má, nham hiểm lắm đấy, giống hệt thằng bố nó. Hồi xưa bố nó cũng ăn cây táo rào cây sung, làm công cho bố Thiết Tỏa, lúc giải phóng lại nói người ta là địa chủ, nghĩ cách đấu tố người ta, đấu người ta đến chết. Ăn cây táo, rào cây sung, đúng là di truyền”. Vào trong nhà, Phồn Hoa mới nhìn thấy tay bố đang cầm chiếc máy trợ thính. Bố lại nói: “Tự nhiên lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, ý đồ bất chính. Xem ra phải họp gia đình thôi”. Vừa nghe thấy nói phải họp gia đình, Phồn Hoa bật cười. Trước đây trong nhà đúng là hay họp gia đình. Bố là người tổ chức cũng là người chủ trì cuộc họp, lời phát biểu của ông luôn là nghị quyết cuối cùng. Cuộc họp gia đình lần trước diễn ra lúc Phồn Hoa quyết định tranh cử trưởng thôn. Nghị quyết hôm đó có hai điều, gọi tắt là “Hai cái khó”: “Đầu có khó cạo đến mấy cũng phải cạo, xương có khó gặm đến mấy cũng phải gặm”. Qua nghị quyết có thể thấy, lúc đó đã cân nhắc rất đầy đủ những khó khăn. Lúc đó cả nhà bắt tay vào hành động. Phồn Hoa phụ trách công tác tuyên truyền với cấp trên, có nghĩa là dùng bút danh viết bài đăng báo, khen ngợi Phồn Hoa làm việc năng nổ, thể hiện ở chỗ tự nêu gương, “chỉ đề một đứa”. Là một phụ nữ nông thôn, nhất là phụ nữ nông thôn lấy chồng ở rể, làm được việc này, ở cả huyện Khuru Thủy này, đúng là “lần đầu tiên”. Ở thôn này, có tên ai biến thành chữ chì đúc chưa? Chưa, chưa bao giờ. Phồn Hoa là người đầu tiên. Chồng Phồn Hoa phụ trách liên hệ vay tiền sửa đường, sau đó lại đưa máy gieo hạt của trạm máy móc nông nghiệp Khuru Thủy về Quan Trang, phụ trách trông lúa mì cho những gia đình neo người. Bố già cũng ra tay. Nói theo cách của ông thì ông gặm khúc xương khó gặm nhất, vì ông phụ trách vạch ra khuyết điểm của Khánh Mậu, đánh người không đánh mặt, bóc mẽ không lật tẩy. Độ lửa lúc này rất quan trọng, nếu không đủ độ sẽ không có hiệu quả, nếu quá lửa thì

sẽ gây thù kết oán. Ông cụ chọn cách khen ngợi Khánh Mậu, nói Khánh Mậu làm liền nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, khổ lao lớn hơn công lao. Tuy việc nhà máy giấy làm chưa được tốt, bà con oán trách, nhưng Khánh Mậu cũng đã dốc hết sức rồi. Chưa làm được cũng là vì Khánh Mậu là người tốt, sợ mếch lòng cấp trên. Khánh Mậu được lợi gì từ nhà máy giấy không? Có người nói có, có người nói không, tôi tin là không. Cho dù là có thì cũng chẳng đáng là bao, có nhất thiết cứ phải bám riết không tha không? Không nhất thiết mà. Đúng là gừng càng già càng cay, ông cụ nói câu nào cũng có lý, nhưng câu nào cũng có ẩn ý. Lúc này ông cụ lại đề xuất họp gia đình, hay là lại muốn nhắc lại “Hai cái khó”?

Phồn Hoa nói, nửa đêm nửa hôm, Phồn Vinh lại không có ở nhà, họp gì chứ? Ông cụ nói, có thể gọi điện mà, họp qua điện thoại. Phồn Hoa hỏi Điện Quân đi đâu rồi, ông cụ nói: “Sang nhà Lý Hạo chơi rồi, xách cả rượu, còn nói con bảo nó đi”. Ông cụ lại nói: “Để hôm khác bố sẽ đích thân gặp nói chuyện với lão mù đó. Cái đầu khó cạo này để bố cạo cho. Có tiền mua tiên cũng được, chứ nói gì đến một lão mù. Con đừng nghe cái lão mù đó nói lung tung, cái gì mà “hai lạng gió thu bốn lạng mây”, lão Hiến Pháp ở thôn mình con biết chứ, ngày xưa cũng học bói toán, mở mồm ra cũng là những thứ này, đều do thầy dạy cả, chẳng qua cũng chỉ là muốn con cho thêm vài đồng”. Lão Hiến Pháp mà ông cụ nhắc đến cũng bị mù, hồi nhỏ mắc bệnh đậu mùa, mặt đầy mụn mủ, mụn bị vỡ, nước mủ chảy vào mắt nên bị mù. Lão Hiến pháp không chỉ biết bói mà còn biết chơi đàn nhị, thời “Cách mạng văn hóa” chơi đàn nhị trong đội tuyên truyền tư tưởng Mao Trạch Đông. Sau đó lão bỏ đi, có người nói nhìn thấy lão ở cửa bến tàu điện ngầm ở Bắc Kinh, cũng kéo nhị và xem bói. Đã nhiều năm rồi Phồn Hoa không gặp lão, cũng không biết chết hay sống. Ông cụ nói: “Chẳng phải chó còm nói cho lão mù đó 500 đồng sao, mình cho lão 550 đồng, chết tiệt, coi như cho chó”. Phồn Hoa cười

thầm, ông cụ đúng là ky bo, chỉ cho thêm 50 đồng. Phồn Hoa lại nghĩ, ông cụ lại hăng lên rồi, nhưng lần này không cần ông phải ra tay, một mình cô cũng cạo được đầu Khánh Thư. Phồn Hoa nói: “Bố nghỉ ngơi đi, không cần phải lo”. Ông cụ đột nhiên giậm chân, nói: “Có rồi”. Tiếng rất to, khiến Đậu Đậu sợ quá ngồi bệt xuống đất. Phồn Hoa hỏi ông có gì, ông nói: “Nếu gặp lão mù, bố sẽ bảo lão bói một quẻ xem mẹ Khánh Cương chết thế nào. Nếu lão bói không ra, bố sẽ nói cho lão ấy biết là bị đầu tố chết. Sau đó lại bảo lão bói xem bị ai đầu tố cho đến chết. Nếu lão vẫn bói không ra, bố sẽ bảo lão ấy, không ai khác, chính là bố thằng Khánh Thư, chính bố thằng Khánh Thư đã ép người ta đến chết”. Phồn Hoa ấn ông cụ ngồi xuống ghế, nói: “Trước đây bố chẳng phải đã nói là bố ông Khánh Mậu dẫn đầu sao?”, ông cụ nói: “Bố nói thế sao? Đầu có. Bố nhớ là bố thằng Khánh Thư. Bố nó là tên đầu tố nguyên nghiệp mà. Nghề gia truyền, nên cũng biết chút ít, bố thằng Khánh Thư mà đầu tố người cũng là tay thiện nghệ. Không tin con đi hỏi lão Khánh Mậu mà xem. Khánh Mậu chắc chắn sẽ nói là bố thằng Khánh Thư. Đ.m, quyết định vậy đi. Ai dám nói là bố của Khánh Mậu, bố sẽ ăn thua với với người đó”.

Lý Hạo sống ở phía tây thôn, rơm rạ chất đống trong và ngoài tường rào. Còn chưa đến nhà Lý Hạo, Phồn Hoa đã nghe thấy tiếng dê kêu. Tiếng dê kêu nghe rất lọt tai, vừa có cái gì đó dịu dàng, lại rất thú vị, giống đứa trẻ đòi mẹ cho bú. Bước vào sân, Phồn Hoa nghe thấy Điện Quân đang nói với Lý Hạo về lạc đà. Điện Quân nói, lạc đà gầy cũng to hơn ngựa, ngựa to hơn bò, bò to hơn dê, nuôi một con lạc đà bằng cả đàn dê của ông. “Nếu ông không nuôi, tôi sẽ nuôi. Đến lúc đấy ông đừng có nóng mắt đấy”. Điện Quân nói. “Ngay cả kỹ sư tôi cũng chẳng buồn làm nữa, tôi muốn kiếm người hùn vốn nuôi lạc đà...”. Cái lão Điện Quân này, lần này về không giống như mọi lần. Không biết dây thần kinh nào bị chập, sao mà cứ mở miệng ra là lạc đà thế nhỉ? Phồn Hoa ho một tiếng ở bên ngoài, Điện Quân liền im bặt. Thấy Phồn Hoa vào, Điện Quân liền chuyển đề tài câu chuyện. Cậu ta chỉ vào tờ báo ảnh Lý Hạo dán trên tường, hỏi Phồn Hoa có nhận ra ai không. Cô gái trên báo không xinh lắm nhưng rất gợi cảm. Bộ ngực căng tròn, khuy áo như sắp bật tung hết ra. Cặp vú như đôi thỏ, chỉ chực nhảy ra bất cứ lúc nào. Điện Quân nói: “Phim này rất hay, nên đưa đến chiếu ở thôn, khuấy động sinh hoạt văn hóa trong thôn”. Lý Hạo nói: “Ông xem phim cô ấy đóng rồi sao?”, Điện Quân nói: “Đ.m, ông coi thường tôi phải không? Tàu Ti-ta-ních mà, cô này sắm vai Râu-xơ”.

Lý Hạo cười kín đáo, nói: “Ông nhìn kỹ lại đi”. Điện Quân dán mắt vào tường như thạch thùng, đầu mũi chạm cả vào mặt người ta: “Đúng là Râu-xơ, hoa hồng. Từng đoạt giải Ô-xca”. Lý Hạo nói: “Tàu Ti-ta-ních? Thế thì đáng để nghiên cứu, thảm họa của loài người mà.

Nhưng không phải cô ấy”. Điện Quân nói: “Cá không? Nếu thua, cho ông uống cả năm chai Ngũ lương dịch này, tôi uống rượu Khuru Thủy”. Lý Hạo nói: “Ông thua chắc rồi, cô ấy không phải Râu-xơ. Tôi không thích Hô-li-út. Cô ấy là Le-uyn-xki. Nhớ ra rồi chứ, cái cô kéo khóa quần của Clin-tơn ý. Cô này trông thế mà được, được lắm. Sắp bằng Tây Thi khiến Ngô vương Phù sai ngã ngựa rồi”. Phồn Hoa chẳng buồn nghe hai người họ cãi nhau. Cô lấy băng cát-sét ra, nói: “Tặng ông cái này, chắc chắn ông sẽ thích”. Lý Hạo cầm lấy, nói: “Nhạc tôn giáo? Hay quá, tôi phải học hỏi mới được”. Phồn Hoa nói, trong đó có bài hát chẵn dê, tôi nghe thấy rất thân thương, thiết nghĩ, đây chẳng phải bài hát dành riêng cho Lý Hạo sao? Chắc chắn ông sẽ thích”. Nói rồi cô để đồ ăn nguội lên bàn, xé gà quay và thỏ hun khói ra. Lý Hạo nói: “Cái giống nhạc tôn giáo này, người bình thường không hiểu đâu. Phải tĩnh tâm, từ từ thưởng thức”. Phồn Hoa nói với Lý Hạo: “Nhà ông quá yên tĩnh. Chẳng bù cho nhà tôi, người lớn la, trẻ con hét”. Lý Hạo nói: “Mỗi cái đều có ưu điểm riêng của nó. Thịt thỏ này giắt răng quá, tôi đi lấy tăm”. Nghĩ đến cậu ta đi lại không tiện, Phồn Hoa cầm đèn pin đi theo. Lý Hạo cầm cái chổi tre ở ngoài hè lên bẻ vài cọng, phân dê từ trên cán chổi rơi đầy xuống đất, giống viên Lục vị địa hoàng hoàn. Phồn Hoa nói: “Ông đại khái đến thế là cùng. Không có người phụ nữ lo toan cho ông, được không? Không được mà. Tôi thật không yên tâm chút nào”. Lý Hạo nói: “Phân dê không bẩn. Dê là loài sạch nhất, Tây người ta còn coi dê là thú cưng đấy. Nếu không sao người ta lại hát cho dê nghe chứ”.

Phồn Hoa cũng uống được chút rượu. Lúc cụng ly với Lý Hạo, Phồn Hoa nói: “Lại sắp bầu cử rồi, lần này ông nhất định phải ra tay đấy. Tạm thời không chăn dê nữa. Tôi muốn giữ ông lại làm cho thôn, quỹ mua nhà, phí quản lý, quỹ phúc lợi, đều phải quản lý hết. Trong ban lãnh đạo, tôi thiếu một người tri âm. Sau này thôn còn phải thành lập ban quản lý tài chính, đến lúc đấy sẽ do ông làm đầu mối”.

Lý Hạo xia răng, nói: “Thế Tường Sinh đâu?”, Phồn Hoa “xí” một tiếng, nói: “Tường Sinh? Tường Sinh còn đang bận việc làm ăn, ông ấy coi tiền còn quan trọng hơn cả tính mạng. Tôi thấy ông ấy đã muốn quẳng gánh rồi”. Lý Hạo nói: “Dựa vào cái gì mà nói vậy?”, Phồn Hoa cười, thông tay nói: “Ông ấy rất ít khi dự họp, ông có biết bên trên gọi những người này là gì không? Là cán bộ “ngoại trú”, sáng cấp ô đi, chiều cấp ô về. Đây là nói tại hội nghị, ngoài lề phê bình càng khó nghe hơn. Nói bọn họ là chó động đực, là “cán bộ động đực”. Lý Hạo thối những thứ dính trên răng, lại xia tiếp. Phồn Hoa cố tình hỏi: “Ý ông là Tường Sinh còn có ý định khác?”, Lý Hạo nói: “Lòng người mà”. Phồn Hoa vừa cầm cái chân gà lên, nghe cậu ta nói vậy, liền đặt xuống: “Ý ông là, Tường Sinh muốn làm trưởng thôn?”, Lý Hạo đúng là miệng ngọc lời vàng, thêm một chữ cũng không chịu nói. Lý Hạo nói: “Bà nghĩ sao?”, Phồn Hoa lại cầm cái chân gà lên, nhưng lần này là để gõ vào đĩa, nói: “Sốt ruột, nói thẳng luôn ra đi. Ở với dê lâu quá, quên cả nói tiếng người rồi sao?”, Lý Hạo cuối cùng cũng chịu nói vài lời, nhưng lại nói về dê chứ không phải về người: “Ở với dê, tôi nói cả ngày không biết mệt. Dê tốt làm sao, lương thiện làm sao, mình nói gì nó nghe nấy”. Điện Quân nói: “Lý Hạo, ông thành tiên rồi đấy. Uống nào”. Phồn Hoa nói: “Nhưng Tường Sinh không giống người có dã tâm?”, Lý Hạo cầm chén rượu lên, uống ực một cái, nói: “Lát nữa Tường Sinh sẽ đến tìm tôi”. Phồn Hoa nghĩ, “Hả? Tường Sinh về rồi sao? Sau vẫn chưa đến báo cáo mình nhỉ?”, Lý Hạo nói: “Đừng lo, dê sẽ báo tin cho tôi. Có một con biệt hiệu là cục trưởng tình báo, rất tinh ranh, có thể nghe ra tiếng bước chân của Tường Sinh. Tường Sinh mà đến, nó sẽ kêu. Nó không giống những con khác, ngoài kêu be be, còn biết dùng sừng đẩy cửa, lạch cạch, lạch cạch, như máy truyền tín hiệu”. Phồn Hoa nói: “Việc làm ăn buôn bán của Tường Sinh ế ẩm sao? Không lẽ nào, nghe nói còn thuê người làm việc vặt”. Lý Hạo nói: “Ông ấy tuyển

người thôn mình, ban chút ít ơn huệ mà. Ông ấy đang chiêu binh mãi mã để quyết chiến một trận”. Tiếng Lý Hạo rất nhỏ, rất lạnh, là cái “lạnh” của binh khí dưới ánh trăng, toát ra màu xanh. Phồn Hoa rùng mình: “Chiêu binh mãi mã? Quyết chiến?”, Lý Hạo nói: “Bà thử nói xem, ông ấy thuê những ai?”, Phồn Hoa nói: “Chẳng phải toàn một lũ đàn bà sao, vợ Tam Hồ, vợ Hiến Cường, vợ Khánh Tây, vợ Thiết Đàn, tóm lại là một lũ đàn bà”. Lý Hạo nói: “Bà thử đếm xem, những người này ai một lòng ủng hộ bà? Hay toàn là những người từng bị bà xử lý. Người thì bị bà ép phá thai, người thì ăn trộm cây bị bà phạt. Vợ Khánh Tây chẳng qua cũng chỉ lấy trộm vài bắp ngô non, thế mà bà mắng người ta một trận tại cuộc họp”. Phồn Hoa nói: “Nói thế là sao chứ, tôi đâu có điểm mặt chỉ tên cô ta”. Lý Hạo nói: “Cô ta người như que củi, ai chẳng biết vợ Khánh Tây “điếc đặc” không đẻ được, đến giờ vẫn vậy. Sau lưng mẹ đàn bà ấy là một thằng đàn ông, sau lưng thằng đàn ông là cả một gia đình. Chẳng phải chỉ bỏ phiếu thôi sao? Đến lúc đấy, chấm nước bọt mà đếm, ai nhiều phiếu hơn người ấy lên nắm quyền”.

Phồn Hoa rùng mình. Da đầu hình như còn bị tĩnh điện, kêu lách tách. Lúc này, đàn dê bỗng kêu lên. Phồn Hoa liền nghĩ, nếu Tường Sinh đến, cô sẽ bàn với Lý Hạo việc trạm máy bơm ở Khuru Lăng, đó là nơi Tuyết Nga có thể ẩn náu, việc này cô đã nói trong cuộc họp ủy ban thôn. Tiếp theo, cô còn muốn hỏi xem việc người nước ngoài có tin gì chưa. Lý Hạo nói, không phải cục trưởng tình báo kêu, mà là Ma-đôn-na. Ma-đôn-na là con kêu to nhất và lẳng lơ nhất đàn, ngủ cũng cong mông lên, chẳng khác gì trưởng phòng văn nghệ của đài truyền hình. Cái con Ma-đôn-na này chắc chắn đang quyến rũ con đầu đàn. Đám đàn ông ngồi với nhau là vậy, chỉ được ba câu là lại nói về đàn bà. Phồn Hoa không hứng thú với việc này, cô “ơ” một tiếng, hỏi như là rất mong Tường Sinh đến vậy: “Sao Tường Sinh vẫn chưa thấy đến?”. Lý Hạo nói: “Một lát nữa sẽ đến, lúc này chắc

đang ngồi buồn đưa lê với Thượng Nghĩa”. Phồn Hoa nói: “Ông ấy và Thượng Nghĩa thì nói chuyện gì mà nói chứ?”, Lý Hạo ngả người về phía sau, nói: “Bọn mình đều là bạn học cũ nên tôi mới nói với bà những chuyện này. Ống đựng bút của Thượng Nghĩa có cấm lệnh tiền. Đứa nào là học sinh ba tốt, đứa nào giành học bổng, đứa nào là cán bộ lớp xuất sắc, đều do lão quyết định hết. Cán bộ lớp xuất sắc đi thi được cộng điểm, một điểm đáng giá bao nhiêu tiền? Ít là 3.000 đồng, nhiều là 10.000 đồng. Có phụ huynh nào không coi trọng cái này chứ? Đậu Đậu còn chưa đi học, vì thế bà còn chưa phải lo việc này”. Lý Hạo lại nói: “Bà tuổi rồng phải không? Tường Sinh tuổi hổ, như thế gọi là long hổ tranh đấu”. Điện Quân ngồi buồn uống rượu một mình, chẳng mấy chốc mà say. Nghe thấy Lý Hạo nói “long hổ tranh đấu”, Điện Quân lại tưởng cậu ta nói chuyện ăn uống. Điện Quân hỏi có phải Lý Hạo đã ăn món Quảng Đông này rồi không. Lý Hạo bụng đầy học vấn, nhưng món ăn này chưa từng nghe qua. Điện Quân cầm đũa khua lên, nói rồng là rắn, hổ là mèo, hàm cùng nhau thì gọi là “long hổ tranh đấu”. Phồn Hoa bảo cậu ta im miệng, còn giơ tay đánh một cái, rơi cả đũa. Phồn Hoa lại hỏi Lý Hạo: “Thế còn Tiểu Hồng?”, câu trả lời của Lý Hạo khiến cô rất hài lòng: “Tiểu Hồng là phượng hoàng vàng, hai người là rồng bay phượng múa, long phụng trình tường, giống bức tranh điêu khắc ở sân khấu. Tiểu Hồng là người kế nhiệm trời sinh”. Phồn Hoa thấy rất vui, nhưng vẫn cố tình hỏi Lý Hạo, sao Tiểu Hồng lại là “trời sinh”. “Kết luận” của Lý Hạo khiến cô rất hài lòng, nhưng “quá trình suy luận” lại khiến cô thấy hơi khó chịu. Lý Hạo nói: “Ủy ban thôn ta phụ nữ cầm trịch, điểm này cả Khưu Thủy đều biết. Phụ nữ cầm trịch cũng có cái hay, một là hiếm là quý, hai là bây giờ đề xướng ưu tiên phụ nữ. Có xơ mủi gì, chắc chắn chị em phụ nữ được hưởng. Một lũ đàn ông tranh giành với một lũ đàn bà, tranh giành được cái gì chứ? Thôn Vương Trại giàu hơn thôn ta, còn là nơi đặt trụ sở đảng ủy và chính quyền xã.

Sống ở đâu thì phải dựa vào lợi thế của nơi đó, sống gần đảng ủy thì phải dựa vào đảng ủy. Nhưng bà là đại biểu hội đồng nhân dân huyện, trường thôn Vương Trại lại chẳng là gì. Vì thế, hiện nay phụ nữ được ngưỡng mộ, sắp đến xã hội nữ quyền rồi mà”.

Phồn Hoa hỏi dè dặt: “Xã hội gì? Xã hội nữ quyền? Trong Điều lệ Đảng không có điều khoản này”. Lý Hạo bèn nói, cái giống này rất phức tạp, một hai câu không nói rõ được. Đại ý là, trước đây mặc dù đã nói cả rồi, phụ nữ chỉ cần nửa bầu trời, nhưng giờ họ giờ mặt rồi, nửa bầu trời không được, phải được nhiều hơn một chút. Thế nhưng, cho bao nhiêu là đủ, ngay cả chị em cũng không nói rõ được, tóm lại là đòi thêm được một chút thì cứ đòi”. Phồn Hoa nói: “Ông làm tôi mộng lung quá. Có phải ông đang chửi tôi bằng cách khác không đấy?”, Lý Hạo nói: “Chửi bà á? Có thêm tiền tôi cũng không dám. Ý tôi là, bây giờ phụ nữ được yên ổn, dễ làm việc. Sau này để Tiểu Hồng là người kế nhiệm bà, chắc chắn là thích hợp nhất”. Phồn Hoa nghĩ, “Còn phải để ông nói? Việc này tôi rõ nhất”. Phồn Hoa nói với Lý Hạo: “Thôi được rồi, không nói Tiểu Hồng nữa. Thế còn Tuyết Thạch?”, Lý Hạo nói: “Tuyết Thạch là ‘vách núi băng đóng cao trăm trượng’, được điểm xuyết bởi những ‘bông hoa tươi thắm’ chính là bà. Không cần phải để ý đến ông ta”. “Thế còn Phồn Kỳ?”, “Ông ấy luôn nói con người là có tình cảm, thì chắc chắn ông ấy cũng là người có tình cảm. Người này lòng dạ yếu đuối, không làm được việc lớn”. “Thế còn chú Khánh Mậu?”, Lý Hạo “tặc” một tiếng, tỏ vẻ không cần bận tâm: “Người ta đã nói rồi, ngựa già thuộc đường. Bây giờ thịt lừa đắt hơn thịt bò, thịt bò đắt hơn thịt ngựa, ông ấy chỉ chờ sau khi chết bán được giá như thịt lừa. Có người chết rồi, ông ấy vẫn sống. Có người vẫn sống thì ông đã chết rồi. Ông Khánh Mậu chết rồi. Đương nhiên không phải chết thật. Đến lúc ông ấy chết thật, bà có thể tổ chức một lễ truy điệu hoành tráng cho ông ấy”.

Điện Quân vào buồng nằm nghỉ một lát. Bên ngoài đang nói

chuyện, bên trong Điện Quân đột nhiên gào lên: “Đ.m, ông được đấy”. Lý Hạo tưởng Điện Quân đang khen mình, khiêm tốn nói: “Thằng chần dề uống say, nói chuyện phiếm thôi mà”. Điện Quân cầm một quyển sách chạy ra, bìa sách nhàu nát, giống cái tã đã giặt sạch. “Ông nghiên cứu chủ nghĩa nữ quyền thật sao?”, Lý Hạo nói: “Quyển sách này là của bạn gái Tuấn Kiệt, lần trước ăn thịt dê nướng, cô ấy vứt lại đây. Đọc giải trí ấy mà”. Lý Hạo cầm lại quyển sách, nhét xuống dưới mông. Điện Quân nói: “Bạn gái? Tuấn Kiệt bỏ vợ rồi sao?”, Lý Hạo nói: “Chết tiệt, đó là vợ hai”. Điện Quân nói: “Đ.m, Tuấn Kiệt lẩn lộn thế mà tài, lấy cả vợ hai rồi đấy”. Phồn Hoa nghe thấy chướng tai. Phồn Hoa nói: “Nóng mắt rồi phải không? Nhìn lại bộ dạng của mình đi”. Phồn Hoa hỏi Lý Hạo: “Sao Tường Sinh vẫn chưa đến?”, Lý Hạo nói: “Giờ này chắc lại đi họp rồi”. Phồn Hoa giật mình, hỏi họp gì. Lý Hạo lại miệng vàng lời ngọc, nói: “Hội ý”. Phồn Hoa không nói gì. Phồn Hoa không nói gì là để tạo ra chiến tranh lạnh. Cô đã nhìn thấu Lý Hạo rồi. Mình càng quy lụy nó, nó càng làm cao. Nếu mình im lặng trong hai phút, nó sẽ không chịu được. Lý Hạo quả nhiên không kiên nhẫn được. Lý Hạo ho một tiếng, rồi nói: “Khánh Thư từng đề xuất với bà việc giao thêm trọng trách cho cậu ta đúng không?”, Phồn Hoa im lặng. Cứ nghĩ đến Khánh Thư, Phồn Hoa lại có cảm giác như vừa ăn phải một con nhặng. Lý Hạo đương nhiên không biết Phồn Hoa ăn phải con nhặng, nói: “Bà có biết Khánh Thư đọc sách gì không?”, Phồn Hoa nhổ một bãi đờm xuống đất, nói: “Cậu ta thì xem được sách gì hay ho chứ?”, Lý Hạo nói: “Cậu ta toàn mượn sách của tôi về đọc”. Phồn Hoa giờ mới nói: “Thích đọc sách là việc tốt mà”. Lý Hạo liền nói: “Cậu ta toàn mượn sách liên quan đến Lâm Bưu, Bình Hình Quan Tỉnh Cương Sơn, Hội nghị Lư Sơn chiến dịch Liêu Ninh – Thẩm Dương, từ kinh nghiệm bổ ích đến bài học xương máu, từ Hồng Kỳ rút cục đánh được bao lâu, đến làm sao để leo lên chức chủ tịch nước. Cậu ta suốt ngày nghiên

cứu những thứ này. Khánh Thư chưa thờ ra tôi đã biết cậu ta nghĩ gì rồi. Lâm Bưu muốn làm chủ tịch nước, Khánh Thư muốn làm trưởng thôn”. Phồn Hoa nói: “Tạm thời hình như còn chưa đến lượt cậu ta. Theo lời ông nói lúc nãy, nếu tôi không làm nữa thì còn có Tiểu Hồng, có Tường Sinh”. Lý Hạo cắn vỡ chiếc đầu gà, dùng chiếc tăm tự chế khều khều não bên trong, lại không nói gì. Não gà vốn màu trắng, luộc chín lại biến thành màu xỉn, giống phân dê. Ánh mắt Lý Hạo cũng trở nên u ám. Lý Hạo nói: “Tường Sinh cầm lái, Khánh Thư chèo thuyền. Một người làm bí thư, một người làm trưởng thôn”.

Quá chén rồi, Lý Hạo xem ra đã uống quá chén rồi, từu lượng kém quá. Nói hươu nói vượn, tất cả các thôn ở huyện Khuru Thủy, bí thư và trưởng thôn đều do một người đảm nhiệm. Vài năm trước, một số thôn cũng tách ra, nhưng bí thư và trưởng thôn toàn cãi nhau, không sao can được. Sau đó lại thay đổi, một người gánh vác. Sự việc đã hai năm rõ mười rồi còn gì, hoặc là Tường Sinh sẽ làm bí thư kiêm trưởng thôn, hoặc là vẫn làm ủy viên văn hóa – giáo dục – y tế của ông ấy. Chủ đề này có thể kết thúc ở đây. Nhưng vì lo Tường Sinh bất ngờ xuất hiện, Phồn Hoa chuyển đề tài sang Tuyết Nga. Cô hỏi Lý Hạo, “liệu có thể trốn trong trạm bơm ở Khuru Lăng không?”, cô nói, mấy ngày nay cô không còn tâm trí để lo việc bầu cử, quay như chong chóng suốt ngày quanh cái bụng của Tuyết Nga. Lý Hạo nói: “Tâm bão là nơi yên tĩnh nhất”. Phồn Hoa nói: “Ý ông là...”. Lý Hạo nói: “Bóng tối dưới chân đèn”. Bóng tối dưới chân đèn? Phồn Hoa nhất thời không hiểu. Lý Hạo nói: “Bộ phận nào gần mắt nhất?”, Phồn Hoa nói: “Lông mi”. Lý Hạo nói: “Lông mi không tính, vì nó là một phần của mắt. Mũi! Mũi gần mắt nhất. Nhưng bà có nhìn thấy mũi mình không? Trừ phi bà là voi”. Nói rồi, Lý Hạo đứng bật dậy, vuốt vuốt tóc, rồi lại lau lau tay vào quần, sau đó mở cửa ra. Tiếng mưa ủa vào nhà, có cả tiếng cành cây gãy rãch rắc. Dê cũng kêu, giống tiếng khóc của trẻ sơ sinh trong phòng đẻ. Sói của nhà Khánh Lâm cũng

đang hú, la hét, còn có cả tiếng thút thít, giống tiếng khóc trước mộ của bà quả phụ. Lý Hạo để ngón trỏ lên miệng, “suyt” một tiếng, nói: “Trường Sinh đến”.

Một người xô cửa chạy vào. Ôi dào, đến nhà chơi thôi cần gì phải vội vàng thế chứ? Phồn Hoa nghĩ, thế mà cũng đòi làm người đứng đầu? Lượn đi cho nước nó trong. Người đó chạy đến trước cửa nhà thì đứng khựng lại. Sau đó bắt đầu gõ cửa rất có tiết tấu. Phồn Hoa ngồi yên, Lý Hạo ra mở cửa. Hóa ra không phải Trường Sinh, mà là Thượng Nghĩa. Thượng Nghĩa chắc chắn không thể ngờ Phồn Hoa cũng ở đây, há hốc mồm không nói được câu nào, mùi rượu xộc vào trong. Phồn Hoa hiểu ra rồi, ông ấy đến gọi Lý Hạo đi uống rượu. Nếu đoán không nhầm thì là Trường Sinh cử ông ta đến gọi. Phồn Hoa lên tiếng trước. Cô cố tình không nhắc đến việc này, mà nói: “Thầy Thượng Nghĩa đến thăm phụ huynh học sinh phải không? Thầy vào nhầm nhà rồi, đây là nhà Lý Hạo”. Thượng Nghĩa nuốt nước bọt, phản ứng được luôn, nói: “Tôi không vào nhầm nhà, tôi đến mượn sách”.

Nói như Thượng Nghĩa, mượn sách là để hoàn thành nhiệm vụ Phồn Hoa giao cho ông ấy, đó là ra câu hỏi. Chà, chà, đúng là công thần, nửa đêm nửa hôm rồi còn chưa ngủ, vẫn chạy đôn chạy đáo vì việc của thôn, không phải công thần thì là gì? Phồn Hoa túm lấy tay Thượng Nghĩa, đích thân bê ghế qua, bảo ông ấy ngồi cạnh mình. “Thiếu tư liệu”, Thượng Nghĩa nói, “Tôi qua mượn tư liệu”. Phồn Hoa nói với Điện Quân: “Mình còn không mời rượu thầy Thượng Nghĩa sao?”, Điện Quân rót rượu, nói: “Tôi kính trọng người có văn hóa nhất”. Thượng Nghĩa rõ ràng là đã uống nhiều, nhìn thấy rượu, phản ứng đầu tiên là tránh ra sau. Thế nhưng phản ứng thứ hai rất nhanh, hai tay đỡ lấy, nói: “Uống một chén thì uống. Nhưng bệnh dạ dày của tôi lại tái phát, không dám uống nhiều”. Nói rồi, Thượng Nghĩa đặt chén rượu xuống, sờ lần khắp người, nói đã nghĩ ra mấy câu hỏi, hay là Phồn Hoa duyệt trước. Thượng Nghĩa móc ra hai tờ giấy ở túi áo com-lê, đưa hai tay cho Phồn Hoa. Phồn Hoa cầm lấy nhưng chưa xem. Cô bảo Thượng Nghĩa ngồi xuống đã, nói mình phải ra nhà vệ sinh một cái. “Tôi mượn ô của thầy nhé”. Phồn Hoa nói Thượng Nghĩa. Cầm được ô rồi, cô không lo Thượng Nghĩa chạy mất.

Vừa ngồi xuống, cô liền bấm máy gọi cho Tiểu Hồng. Cô muốn bảo Tiểu Hồng đến nhà Tường Sinh xem có phải ông ấy đang bày tiệc rượu không, thực ra cũng không cần Tiểu Hồng đi vào trong, chỉ cần đứng ngoài nghe cũng được. Giọt nước mưa nhỏ xuống ô kêu lộp độp. Tim Phồn Hoa cũng đập thành thịch, nghĩ, thật chẳng ra sao, cứ như là ăn trộm vậy. Có lẽ Tiểu Hồng đã ngủ, cũng có thể để chế

độ rung nên không nghe thấy. Tóm lại là không bắt máy. Phồn Hoa nghĩ, bọn trẻ đúng là ngủ khỏe. Cô thấy hơi nóng mặt, nghĩ, không bắt máy cũng tốt, bắt máy rồi lại không biết nói thế nào. Quay về phòng, cô cầm tờ giấy của Thượng Nghĩa lên, nói: “Vậy thì tôi học hỏi trước?”, Thượng Nghĩa nói: “Chỗ nào chưa ổn, lãnh đạo chỉ bảo thêm”. Thượng Nghĩa cầm chén rượu lên, nhấp một ngụm, rồi lại đặt xuống. Lý Hạo đương nhiên biết rằng Thượng Nghĩa đến có việc gì, đương nhiên biết Thượng Nghĩa sốt ruột muốn về, nhưng ông ấy vẫn làm bộ làm tịch. Lý Hạo nói: “Phồn Hoa này, những tư liệu này là tôi bỏ tiền ra mua đấy. Thượng Nghĩa mượn thì được, vì thép tốt phải dùng làm lưỡi dao. Người khác mượn thì còn lâu”. Phồn Hoa nói: “Kinh tế thị trường rồi mà, ông có thể thu phí”. Lý Hạo nói: “Bà con lối xóm, thế chẳng phải tát vào mặt tôi sao. Thôi đi, coi như tôi đã làm tròn nghĩa vụ với công cuộc xây dựng văn hóa của thôn”. Thượng Nghĩa vẫn cầm nửa chén rượu trong tay, lúc này ông ấy muốn cùng chén với Điện Quân: “Có bạn từ phương xa đến thăm, chẳng mừng lắm sao. Uống, trăm phần trăm”. Uống xong, Thượng Nghĩa há mồm, thè lưỡi, làm như cay lắm: “Lâu lắm không uống, bỏng cả họng”. “Giấu đầu hở đuôi”, Phồn Hoa nghĩ. Sau đó, Thượng Nghĩa rất nghiêm túc hỏi Lý Hạo: “Anh có quyền nào giới thiệu về sinh sản vô tính không?”, Lý Hạo nghe không hiểu: “Sinh sản vô tính? Nghĩa là gì?”, Thượng Nghĩa nói: “Giống như gà mái ấy, không cần gà trống vẫn đẻ được trứng”. Phồn Hoa nói: “Đây cũng là một câu hỏi sao?”, Thượng Nghĩa gãi gãi tai, nói: “Tôi đang nghĩ, nếu cả hai người đều thất, nhưng con bị chết, nếu muốn đẻ thêm đứa nữa thì phải làm thế nào?”, Phồn Hoa nói: “Một người thất được rồi, sao lại phải thất cả hai người?”, Thượng Nghĩa nói: “Trường Ninh là một ví dụ. Trường Ninh đã thất ống dẫn tinh rồi, vợ Trường Ninh cũng thất nốt ống dẫn trứng”.

Tường Ninh mà Thượng Nghĩa nói làm nghề giết mổ ở phía tây

thôn. Vợ Tường Ninh ốm yếu, không muốn đựng dao kéo, đành phải thất cho Tường Ninh. Nhưng chưa được bao lâu thì vợ Tường Ninh mất. Đúng là đen đủi, chỉ nửa năm sau, hai đứa con trai của Tường Ninh đến Vương Trại họp chợ phiên, trên đường về bị chiếc xe tải Đông Phong chở than cán chết. Tường Ninh lấy một bà quả phụ, lấy về mới biết hóa ra cũng bị thất rồi. Người trong thôn nói, do sát sinh quá nhiều, Diêm vương gọi cả nhà lão xuống đền mạng. Phồn Hoa nói với Thượng Nghĩa: “Một vạn người mới có một người. Thầy có phải Đảng viên Đảng Cộng sản không? Đảng viên là phải nghĩ đến lợi ích của đại đa số. Vấn đề của Tường Ninh tính sau”. Thượng Nghĩa nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng Tiểu Hồng nhắc tôi, phải cho Tường Ninh một lối thoát, cho Tường Ninh biết ông trời không tuyệt đường sống của con người, thế nên tôi nghĩ đến cái này”. Phồn Hoa nghĩ, Tiểu Hồng đúng là tinh tế, ngay cả vấn đề của Tường Ninh cũng nghĩ đến rồi. Phồn Hoa vừa xem câu hỏi vừa nghĩ, hôm khác mình cũng qua thăm Tường Ninh xem thế nào. Sinh sản vô tính chỉ là lý luận suông, bảo Tường Ninh nhận một thằng con nuôi, cũng là một cách. Phồn Hoa đã nghĩ rồi, đợi khi nào gặp Tường Ninh, cô sẽ nói: “Tôi chỉ có mình Đậu Đậu, nếu có hai đứa, tôi cho anh nhận một đứa làm con nuôi. Trẻ con mà, chẳng khác gì chó, ai nuôi nó lớn nó theo người ấy”.

Phồn Hoa xem câu hỏi của Thượng Nghĩa mà phì cười. Câu đầu tiên là chọn đáp án, “Vì sao vợ chồng trong độ tuổi sinh nở ở nông thôn có thể sinh hai con, còn thành phố thì không?”, bên dưới là bốn đáp án:

A/ Nông dân muốn có cơm ăn thì phải làm ruộng, thành phố thì ăn sẵn.

B/ Làm ruộng cơ thể khỏe mạnh, đẻ thêm một đứa không hại sức khỏe.

C/ Chính quyền và nông dân trên dưới một lòng, đẻ một tặng một

rất thực tế.

D/ Nông thôn nuôi con chi phí thấp, so sánh thành thị nông thôn là 2:1

Ngay cả “mua một tặng một” cũng đưa vào, xử lý hàng phế phẩm chắc? Tuy nhiên, lại rất vắn, dễ nhớ. Nhưng, cái nào là đáp án đúng nhỉ? Phồn Hoa cũng mông lung. Phồn Hoa nói: “Thầy Thượng Nghĩa đúng là xuất khẩu thành thơ. Nhưng, tôi thấy đáp án nào cũng đúng”. Thượng Nghĩa nói: “Đã tốt còn muốn tốt hơn, chắc chắn có một đáp án đúng nhất”. Phồn Hoa cười, nói: “Hay thì hay nhưng cá biệt vài ý cần phải cân nhắc. Người thành phố đẻ con thì hại sức khỏe sao? Chính quyền và người dân thành phố lẽ nào không đồng lòng sao?”, Thượng Nghĩa nói: “Chủ yếu là để bà con được hả giận. Nông dân được đẻ hai con, họ có được đẻ không? Không được. Nông dân có thể bầu trưởng thôn, họ có được bầu thị trưởng không? Không được”. Phồn Hoa nói: “Không phải hả giận, mà là làm nổi bật lòng tự hào của người nông dân”. Thượng Nghĩa nói: “Đúng vậy, lòng tự hào, lòng tự hào của người nông dân thế kỷ mới”.

Câu thứ hai đề cập đến bầu cử, về “Luật Tổ chức ủy ban thôn nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa”. Phồn Hoa đã học “Luật tổ chức” ở lớp bồi dưỡng cán bộ thôn, xã, bầu cử cấp thôn phải dựa vào cái này mà. Đây là một câu điền vào chỗ trống: “Luật Tổ chức ủy ban thôn nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa” ban bố năm nào?”, Phồn Hoa cũng không nhớ rõ. Thượng Nghĩa nói: “Câu này, cả câu hỏi và đáp án là ‘ba câu rưỡi’ ”. Phồn Hoa hỏi: “Hả? Ba câu rưỡi? Ba câu rưỡi nào?”, Thượng Nghĩa bèn lấy giọng đọc một lượt:

Nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa

Luật Tổ chức ủy ban thôn

Ban bố năm nào

1998

Thượng Nghĩa nói: “Đấy, chị xem, buột miệng đọc cả đáp án ra

rồi”. Lý hạo nói: “Đ.m, lần trước thi là ‘1818’, lần này là ‘1998’. Ông mê số ‘8’ rồi à. Cũng tốt ‘8’ là ‘phát’, may mắn”. Phồn Hoa nói: “Không hề đơn giản, thầy Thượng Nghĩa đúng là không đơn giản”. Thượng Nghĩa bỗng trở nên khiêm tốn, nói: “Có gì đâu, mọi người xây Trường Thành, còn tôi, tôi chỉ tiện tay chuyển viên gạch thôi”. Nói rồi Thượng Nghĩa giơ đồng hồ lên xem, nói ông ấy phải về rồi. Về muộn, Bùi Trinh lại lo lắng. Phồn Hoa nói: “Lát nữa tôi đưa thầy về”. Thượng Nghĩa sợ quá xua tay: “Không dám, không dám làm phiền chị, không dám”. Phồn Hoa nói: “Thế thì để Điện Quân đưa thầy về”. Thượng Nghĩa nói: “Ông Trương á? Lại càng không dám. Hiệu trưởng nói rồi, ông Trương là người dám nghĩ dám làm trong thời buổi kinh tế thị trường, tôi không dám làm phiền ông Trương đâu”. Lúc này Phồn Hoa sợ Điện Quân uống quá chén, bây giờ Phồn Hoa lại nhắc Điện Quân nên uống vài chén với thầy Thượng Nghĩa. Điện Quân cầm chén rượu lên, nói: “Thầy Thượng Nghĩa, thầy đánh giá thế nào về việc nuôi lạc đà?”, lại bắt đầu rồi, không biết dây thần kinh nào bị chập, Điện Quân lại nhắc đến lạc đà. Thượng Nghĩa nói: “Tôi chỉ là người dạy học, tầm nhìn thiển cận. Tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết, cùng là kinh tế thị trường, cùng là dò đường qua sông, thế mà giày của anh chưa ướt, đã có người chết đuối rồi”. Điện Quân ngồi xuống, uống hết chén rượu của mình, nói: “Nếu không có lạc đà, tôi cũng chết rồi, lạc đà đã thò tôi ra khỏi sa mạc”. Phồn Hoa ngăn người, nghĩ, đầu óc Điện Quân có vấn đề rồi. Người ta nói đến nước, thì Điện Quân lại nói sa mạc; người ta nói đến giày thì Điện Quân lại nói lạc đà. Hay là Điện Quân gặp việc gì bị sốc? Phồn Hoa nhất thời thấy hoảng. Cô nhìn Điện Quân, Điện Quân chép miệng, gãi gãi đầu. Phồn Hoa chợt nhớ đến vết sẹo trên đầu cậu ta. Vết sẹo đó chắc chắn có nguyên do, hay là Điện Quân có việc gì giấu mình?

Điện Quân gãi đầu, ngất ngưỡng đứng dậy, đẩy cửa đi ra. Người ta không nói đi tiểu, mà là “xả nước”. Do nói lè nhè, nên nghe lại

tường là “phòng trộm”. Cửa vừa mở ra, một luồng gió thổi vào, thổi bay cả những mảnh xương nhỏ trên bàn, thổi bay cả chiếc tăm tự chế của Lý Hạo. Một lát sau Điện Quân lại ngất ngưỡng đi vào, vào đến nơi thì lấy đĩa gấp thức ăn. Thức ăn trên bàn đã hết sạch, Điện Quân không gấp được gì, nhưng vẫn ngậm đĩa. Sau đó, lại cầm chai rượu lên. Phồn Hoa nghĩ, thôi, không dám uống nữa. Thượng Nghĩa chưa say, Điện Quân đã say trước rồi. Điện Quân mà say rượu nói năng lung tung thì người trong thôn có tường hay để xem. Phồn Hoa nghĩ, phải khẩn trương đưa Điện Quân về nhà, hỏi cho ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Phồn Hoa giật chai rượu trong tay Điện Quân, nói: “Thầy Thượng Nghĩa, không dám để cô Bùi Trinh phải nóng lòng chờ đợi. Hôm nay đến đây thôi, hẹn hôm khác lại tụ tập, tôi mời, có rượu ngon món ngon thuốc ngon. Thầy về trước đi”. Phồn Hoa không ngờ Thượng Nghĩa lại nói một câu tiếng Anh: “Lady first”, “Ưu tiên phụ nữ, chị về trước đi”.

Hôm đó về đến nhà, Điện Quân lăn ra ngủ như chết, nửa đêm nôn một lần, nôn xong lại ngủ không biết trời đất là gì. Trời sắp sáng thì Phồn Hoa cũng chợp được mắt, nhưng vừa ngủ thì bị đập một cái vào bắp chân. Điện Quân đang giang cả hai chân hai tay ra ngủ, một bên đùi run bần bật, giống bị điện giật, cũng giống bị chuột rút. Còn nói mê. Phồn Hoa nghe thấy nhắc đến “tranh cử”, “sửa đường”, cứ tưởng cậu ta chuẩn bị bài phát biểu trong mơ, nhưng Điện Quân đột nhiên lại nhắc đến “lạc đà”. Lạc đà thì có liên quan gì đến tranh cử nhỉ? Phồn Hoa nghĩ mãi không ra. Lúc này, Điện Quân bất ngờ khóc rống lên. Tiếng khóc rất kìm nén, khò khè, như có đờm mắc ở cổ họng. Phồn Hoa không chịu nổi, bèn dựng cậu ta dậy. Mắt vẫn nhắm tịt nhưng Điện Quân bắt đầu run cầm cập, so vai rụt cổ, luôn miệng cầu xin, cầu xin “các đồng chí” tha cho cậu ta, còn nói “tàu đi đường thủy, lạc đà đi đường bộ” gì đấy. Phồn Hoa tát cho Điện Quân một cái: “Mở mắt ra. Tôi là vợ mình”. Điện Quân lúc này mới thở phào, thống vai xuống, mở mắt ra nhìn. Phồn Hoa nghiêm mặt lại, bắt cậu ta phải nói rõ chuyện lạc đà rút cục là thế nào. Lúc đầu Điện Quân còn cãi bướng, nói lạc đà là lạc đà một bướu, lạc đà hai bướu. Phồn Hoa nghiêm sắc mặt, cố tình trêu cậu ta: “Không phải có con nào tên là lạc đà chứ?”, Điện Quân sợ quá, đứng phắt dậy, nói: “Tôi không làm việc gì có lỗi với mình, lạc đà là lạc đà thôi mà”. Đã cho cây gậy, thì cũng nên cho cậu ta củ cà rốt rồi. Lúc này đã cho cái bạt tai, bây giờ cũng nên đối xử dịu dàng. Phồn Hoa kéo Điện Quân về phía mình, vừa thơm vừa vuốt má cậu ta như dỗ trẻ con, dụ cậu ta nói thật. Thấy không thể giấu được nữa, Điện Quân đành phải

khai ra.

Điện Quân nói, đã bốn tháng nay cậu ta không có lương rồi. “Anh em công nhân vớ gậy gộc, nện cho thằng quản đốc một trận”. Phồn Hoa tiếp tục vuốt ve mặt cậu ta, hỏi: “Thế mình có cầm gậy gộc không?”, Điện Quân nói: “Tôi mà cầm gậy, có về gặp mình được không? Những người đó đều bị bắt”. Phồn Hoa giờ mới thấy hơi yên tâm, lại nằm xuống: “Điện Quân, mình phải nhớ, những người chống đối với bên trên, đều không có kết cục tử tế. Bất kể mình có lý hay không, đợi đến khi mọi việc hai năm rồi mười thì mình vẫn là người bị thiệt thòi. Tuy nói vậy nhưng Phồn Hoa vẫn tức: “Lão quản đốc dê tiện, sao lại không phát lương cho công nhân? Kiếm nhiều tiền thế, cho vào quan tài mang theo chắc? Loại người này đúng là điếc không sợ súng, bị đánh là phải”. Điện Quân nói: “Lão ấy quyên góp hết tiền”. Phồn Hoa hỏi: “Quyên góp cho ai? Chắc không phải quyên góp cho châu Phi chứ?”. Điện Quân nói: “Thành phố làm đường lão quyên tiền, công trình hy vọng lão cũng quyên góp. Gấu trúc không có tre ăn lão cũng quyên, vận chuyển tre bằng máy bay từ Nhật về. Ngay cả mộ vợ lẽ lão cũng tặng. Không vào hang cọp sao bắt được hổ con. Lão tặng vợ cho giám đốc sở”. Phồn Hoa nghe mà tức lộn ruột, bụng phình lên như bụng ếch. Điện Quân nói: “Lão dê tiện đó, năm mớ cũng muốn làm ủy viên chính hiệp. Có công mài sắt có ngày nên kim. Đ.m, lão làm được thật”. Phồn Hoa nói: “Lão dê tiện này quả là ghê gớm, của cải nhân dân làm ra, nhưng quyền lực lại nằm trong tay lão”.

Điện Quân nói: “Hôm đó lão được lên tivi, tay ôm hoa, tay cầm giấy chứng nhận, mặt đỏ như ớt khỉ. Anh em công nhân xem tivi xong thì cục giận lên đến cổ. Giọt nước tràn ly. Lúc trời sắp tối, lão dê tiện trống rong cờ mở lái xe BMW về, đầu xe còn gắn hoa, trông như hoa vòng đám ma. Vừa vào đến cổng nhà máy, lão đã bị chặn lại. Lão bảo anh em công nhân đi tìm kế toán. Có người gào lên, nói kế

toán chết rồi. Lão đề tiện hỏi, chết bao giờ? Anh em công nhân nói, cả nhà lão ấy chết cả rồi, chết vì ăn no dừng mỡ. Có công nhân uống rượu, mượn rượu đánh bạo hét lên, ông cũng ăn no dừng mỡ, tôi thấy ông cũng sắp chết vì dừng mỡ rồi. Lão đề tiện tức quá, lái xe đâm vào người đó. Đâm ngã liền mấy người. Có người bị đâm bay cả lên, lúc rơi xuống còn làm vỡ cả kính xe. Những người đứng phía sau không nhìn rõ, cứ tưởng những người đứng trước ra tay rồi, thế là vớ lấy gậy gộc, nện cho lão đề tiện một trận, xe BMW cũng bị đập nát”. Phồn Hoa nói: “Nện hay lắm, phải thế mới được, phải nện chết cái lão đề tiện ấy mới hả, thế mình không nện chứ?”, Điện Quân nói: “Đương nhiên là có rồi, tôi nện một cục gạch”. Phồn Hoa véo tai Điện Quân: “Giỏi quá nhỉ, mình không sợ bị bắt à? Mình mà có gì bất trắc, tôi và Đậu Đậu phải làm sao đây? Mình cũng to gan thật đấy, được đằng chân lân đằng đầu. Nói đi, vết sẹo trên đầu mình có phải bị người ta đánh không?”, Điện Quân nói: “Vớ vẩn, ném gạch xong tôi chuồn luôn. Muốn bắt ông mày? Đừng hòng”.

Phồn Hoa nằm đè lên một tay Điện Quân, rồi lại túm lấy tay kia của cậu ta, nói: “Bây giờ nói về lạc đà được rồi chứ? Mình cứ mở mồm ra là lạc đà, sự thể là thế nào?”, Điện Quân nói: “Tôi có một cậu bạn, làm kỹ thuật, người Ninh Hạ. Cậu ấy cũng ném gạch. Nhưng cậu ấy nhát gan, nhát hơn thỏ đế, càng nghĩ càng sợ, đòi trốn về quê ngay trong đêm. Tôi vốn định bảo cậu ấy cùng tôi về Khuru Thủy trốn, cậu ấy bảo vẫn muốn về quê. Cậu ấy bảo hồi trước cậu ấy nuôi lạc đà, sau này lại nuôi lạc đà cho xong. Cậu ấy nuôi được, sao tôi lại không? Tôi bèn theo cậu ấy đi Ninh Hạ một chuyến, tham quan xem thế nào. Lạc đà đúng là có giá trị, nhưng chỉ có một cái tật là hôi, hôi đến chóng mặt”. Phồn Hoa nói: “Lạc đà cái gì, tôi không muốn nói nhiều với mình nữa. Nhưng có một câu, mình nhất định phải nhớ. Kể từ hôm nay, mình không được nhắc đến chuyện ở nhà máy giày nữa. Tôi mất mặt lắm”. Điện Quân nói: “Mất mặt gì chứ? Tôi còn đập

một viên gạch đấy”. Phồn Hoa nói: “Hai viên gạch cũng không được”. Điện Quân nói: “Tôi không dám nói với mình, thực ra tôi đập ba viên gạch”. Phồn Hoa nói: “Tôi không có thời gian nói chuyện nhăng cuội đâu. Nhưng tôi nói trước đấy, mình mà còn dám nhắc đến chuyện xưởng giày thì không xong với tôi đâu”. Có một câu, Phồn Hoa định nói nhưng rồi lại thôi. Sở dĩ Phồn Hoa đưa Điện Quân đi dạo khắp thôn là vì muốn để người khác biết, Điện Quân kiếm được nhiều tiền, tiêu không hết, vì thế cô chắc chắn là một vị quan thanh liêm, sẽ không tham ô một đồng của thôn. Người khác mà biết được Điện Quân tiền khô cháy túi thì cô coi như đi tong. Dù cô có thanh liêm hơn cả Bao Thanh Thiên thì người khác cũng sẽ nghi cô là tham quan.

Trời đã sáng. Bình thường lúc này Phồn Hoa đã dậy từ lâu rồi, nhưng hôm nay, do cả đêm không ngủ nên cô nằm thêm một lát. Đậu Đậu chạy đến, véo mũi cô, véo cho đến khi cô dậy. Hóa ra Đậu Đậu muốn mẹ xem bím tóc của mình, bím tóc nhỏ vênh lên, buộc một cái nơ đỏ. “Ai cho con thế? Bà ngoại cho à?”, Đậu Đậu lắc đầu. “Bố cho con à?”, Đậu Đậu vẫn lắc đầu. Đậu Đậu chỉ ra ngoài cửa sổ, rồi chạy luôn ra ngoài. Trước đây, trong thôn thường xuyên có người nhét cho Đậu Đậu đồ ăn, đồ chơi. Phồn Hoa đã dặn Đậu Đậu, ai cho cái gì thì con phải nói: “Cháu cảm ơn, cháu không lấy, nhà cháu cũng có”. Lúc này Phồn Hoa vén rèm cửa sổ lên, nhìn thấy Tiểu Hồng. À, hóa ra là Tiểu Hồng. Nếu không thế nào Phồn Hoa cũng đét dít Đậu Đậu. Tiểu Hồng đang nói chuyện với hai cụ. Hai cụ bị Tiểu Hồng chọc cho cười nghiêng ngả, còn Đậu Đậu thì túm lấy áo Tiểu Hồng, chạy nhảy tung tăng. Phồn Hoa khoác áo bước ra, hỏi: “Hai cụ cười gì thế?”, cụ ông nói: “Bảo Tiểu Hồng kể cho con nghe, cười vỡ bụng”. Tiểu Hồng nói: “Còn phải nói, buồn cười hơn cả ‘Tây Du Ký’”. Phồn Hoa nói: “Thế là việc gì?”, Tiểu Hồng nói: “Nhị Mao về rồi, còn dẫn theo cả người yêu”. Phồn Hoa cười: “Nhị Mao? Người yêu?”, Tiểu Hồng nói,

vâng, lúc đầu cô cũng thấy lạ, vì có người bảo cậu ta làm tại hộp đêm ở Bắc Kinh, có người nói cậu ta ở sông bạc Ma Cao, cũng có người nói Nhị Mao ở cả Bắc Kinh lẫn Ma Cao, vì người ta cứ bay đi bay lại trên trời, từ Bắc Kinh bay Ma Cao, rồi lại từ Ma Cao bay Bắc Kinh. Không biết Tiểu Hồng học được cái kiểu nói chuyện dí dỏm này từ bao giờ. Tiểu Hồng nói: “Cũng giống như sáng ở Hoa Quả Sơn, tối ngủ Thủy Liêm Động”. Phồn Hoa nói: “Không phải ngày lễ ngày Tết, sao lại về lúc này?”, Tiểu Hồng nói: “Em cũng không hiểu”. Phồn Hoa nói: “Có cả người yêu nữa? Em nhìn thấy cô gái đó chưa? Cũng là người lùn sao?”, Tiểu Hồng nói: “Buồn cười nhất là ở chỗ này, cô gái đó cao bằng em, tóc nhuộm như lông khỉ. Hai người đi trên đường, trông chẳng khác gì khỉ mẹ dắt khỉ con”. Nói rồi, Tiểu Hồng cười phá lên. Phồn Hoa nói: “Chắc không phải về cưới đấy chứ? Cô phải kiểm tra ngay xem người lùn có lấy vợ được không?”, Tiểu Hồng nói: “Về biểu diễn, nghe người ta nói Nhị Mao sống ở Khuru Thủy, rất nhiều người trông thấy”.

Tiểu Hồng đến tất nhiên không phải để báo tin về Nhị Mao. Cô nhắc đến Tường Sinh trước, nói lúc nãy gặp Tường Sinh trên đường, Tường Sinh nói đã có chút tin tức rồi, nghe nói người nước ngoài đó thực ra là người Trung Quốc, trước giải phóng cúp đuôi chạy sang Mỹ, giờ già rồi, vênh đuôi lên về nước, vinh quy bái tổ. Phồn Hoa vừa chải đầu, vừa nói: “Tốt rồi, bảo Tường Sinh nghe ngóng tiếp”. Tiểu Hồng đột nhiên hỏi: “Chị gọi cho em đấy à?”, Phồn Hoa nhớ ra, tối qua lúc ngồi trong cầu tiêu nhà Lý Hạo, cô có gọi điện cho Tiểu Hồng. Cũng may lúc đó Tiểu Hồng không nghe máy, nếu không cô không biết nói ra sao. Cô “ờ” một tiếng, nói: “Tôi gọi cho Khánh Thư, nhưng cậu ta toàn tắt máy, đành gọi cho cô. Tiến triển công việc của Khánh Thư thế nào rồi?”, Tiểu Hồng nói: “Nghe nói vẫn đi khắp nơi tìm Tuyết Nga. Tuyết Nga cũng thật là, vút lại con cái, trốn biệt tăm biệt tích từng đấy ngày rồi, đúng là nhẫn tâm. Mẹ kể

cũng không nhẫn tâm như vậy”. Cứ nghe thấy tên Tuyết Nga là Phồn Hoa lại nổi cáu: “Cô ta không bằng súc vật, súc vật còn biết bảo vệ con mình”. Đột nhiên có người tiếp lời: “Lẽ nào Tuyết Nga là người vô cảm?”, Phồn Hoa tưởng là Phồn Kỳ đến, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tuyết Thạch.

Tuyết Thạch cũng đến để báo tin. Tuyết Thạch nói, có người trông thấy Tuyết Nga. Phồn Hoa đang chải đầu, tay run bắn khiến răng lược đứt cả một dúm tóc. Phồn Hoa quên cả đau, hỏi: “Ai trông thấy?”, Tuyết Thạch vẫn nói: “Có người trông thấy”. Tuyết Thạch vẫn không nói là ai đã nhìn thấy. Ông ta là người như vậy, không méch lòng ai bao giờ. Phồn Hoa nói: “Ở đây không có người ngoài, bác cứ nói thẳng ra đi”. Tuyết Thạch ấp úng một lúc, nói: “Tối qua, Thiết Tỏa ra ngoài. Mọi người có lẽ không để ý, hai ngày nay, Thiết Tỏa ăn ngon ngũ cốc, mặt mọc mụn rồi”. Ánh mắt Tuyết Thạch bỗng trở nên rất ma mãnh. Phồn Hoa đang chờ nghe tiếp, nhưng ông ấy lại không nói, chỉ cười, nụ cười cũng rất ma mãnh. Phồn Hoa nói: “Ăn đủ dinh dưỡng mà”. Tuyết Thạch nói: “Dù sao thì cũng mọc mụn rồi”. Vẫn nói úp úp mở mở. Phồn Hoa nói: “Tôi hiểu rồi, mọc mụn, rồi sao?”, Tuyết Thạch nhìn Tiểu Hồng, quay người lại, hạ giọng nói: “Sau đó, mụn lặn mất rồi”. Phồn Hoa giờ đã hiểu. Ôi dào, hóa ra ông ấy muốn nói Thiết Tỏa đã sinh hoạt tình dục. Tiểu Hồng có vẻ đã hiểu ra, đỏ mặt, quay mặt đi. Nhưng Tuyết Thạch lại bồi thêm một câu: “Tôi không nói gì đâu nhé. Mụn mọc trên mặt, ai cũng nhìn thấy”. Phồn Hoa hỏi: “Bác biết Thiết Tỏa tối qua đi đâu không?”, Tuyết Thạch nói: “Tôi có hỏi cậu ấy, đi đâu giải khuây à? người ta nói, đến Khuru Thủy đi loanh quanh. Nói thật hay nói dối, tôi không biết nha”.

Phồn Hoa làm ra vẻ rất tức giận, hỏi: “Khánh Thư có biết không?”, Tuyết Thạch “hừ” một tiếng: “Khánh Thư?”, sau đó Tuyết Thạch dùng đầu lưỡi lừa lừa vào răng, làm như Khánh Thư là sạn trong thức ăn, khiến cậu ta thấy ê răng. Phồn Hoa thấy rất khoái cái kiểu “ê răng”

của Thạch Tuyết. Thạch Tuyết lại nói: “Tôi không phải giun trong bụng anh ta, làm sao tôi biết được anh ta có biết hay không?”, khẩu khí rất phức tạp, nhưng cũng rất khéo. Ông ấy nói đến giun, nhưng thực ra là muốn thể hiện lập trường của mình. Nếu không nghe kỹ, sẽ không nhận ra được sự khéo léo trong đó: Thực ra là một cách phê bình Khánh Thư, phê bình cậu ta không có quan niệm tổ chức, thiếu trách nhiệm trong công việc; còn một ý nữa, là muốn cho Phồn Hoa biết, ông ấy không phải cùng một giuộc với Khánh Thư. Chính sách quyết định phương hướng, cái mộng quyết định lập trường, ý ông ấy muốn nói là mộng ông ấy ngồi về bên Phồn Hoa, lúc nào cũng chia sẻ nỗi lo với Phồn Hoa. Phồn Hoa nhìn Tiểu Hồng, rồi lại nhìn Tuyết Thạch, cười hài lòng, nói: “Thôi được rồi, không nhắc đến cậu ấy nữa. Sáng sớm ngày ra, nhắc cậu ta làm gì? Ê rằng!”.

Tiểu Hồng đã nhầm, thực ra Nhị Mao đã về rồi. Xem ra, hai cái tai, hai con mắt cũng có cái không nhìn thấy, không nghe thấy. Phồn Hoa nghe vợ Tường Ninh kể lại. Lúc gần trưa, Phồn Hoa đến nhà Tường Ninh mua thịt. Bề ngoài là mua thịt, thực ra là muốn thể hiện sự quan tâm với Tường Ninh. Đừng có coi thường Tường Ninh, khối người phải nịnh bợ cậu ta đấy. Cái con dao ấy, lượn sang bên này một chút là thịt nạc nhiều, thịt mỡ ít, lượn sang bên kia một chút là thịt nạc ít thịt mỡ nhiều. Cửa hàng thịt của Tường Ninh còn là trạm thu phát thông tin, trạm giao lưu. Mọi người vừa đợi xẻo thịt mua xương, vừa bàn luận việc nhà việc nước. Vì thế, thông tin của Tường Ninh là nhiều nhất, chẳng khác gì trang mạng mà Phồn Hoa từng nói. Phồn Hoa nghĩ, thảo nào Tường Sinh để mắt đến Tường Ninh. Tường Sinh quả là có con mắt tinh đời.

Tường Ninh đi vắng, chỉ có bà vợ mới cưới ở nhà. Phồn Hoa thấy mụ đi ủng, đeo găng cao su, đang rửa lòng lợn trong sân. Lòng lợn xoắn xuýt, trắng phau, ngâm đầy một chậu. Rửa lòng không thể thiếu kiềm, vợ Tường Ninh đang cho kiềm vào chậu. Mông mụ sao mà to thế, như cái rãnh để sàng cát. Mông to vậy, vú chắc chắn không nhỏ, không để đúng là phí. “Bán cho cân thịt nào”. Phồn Hoa nói to. Vợ Tường Ninh quay đầu lại, thấy Phồn Hoa, vội vén tóc mái, thẹn thùng chào một tiếng cô. Phồn Hoa và cô ấy sà sà tuổi nhau, nghe người ta gọi mình là cô thì có chút không quen. Nhưng người ta đã gọi rồi, Phồn Hoa không thể không thể hiện. Phồn Hoa nói rất khéo: “Theo vai vế, nhà chị gọi tôi là cô, nhưng nếu về bản lĩnh kiếm tiền thì tôi lại phải gọi nhà chị là cô. Tôi mang tiền đến cho nhà chị đây”. Vợ Tường

Ninh nói: “Cô là cô, đi đến đâu thì cũng vẫn là cô”. Phồn Hoa cười, nói: “Tôi đến mua thịt”. Khách đến mua hàng, lẽ ra vợ Tường Ninh phải vui mới phải, nhưng cô ấy lại chau mày. Cô ta vừa chau mày là Phồn Hoa nhìn ra ngay, tướng khổ, mắt buồn rười rượi. Phồn Hoa nói: “Sao thế? Không muốn bán cho tôi sao?”, vợ Tường Ninh nói: “Còn toàn bạc nhạc thôi”. Phồn Hoa nói: “Buôn bán tốt vậy sao? Cuộc sống của bà con thôn ta đúng là khấm khá hơn rồi”. Phồn Hoa nghĩ, điểm này phải bảo Điện Quân viết vào mới được. Thịt cá đầy đủ, không dễ chút nào. Phồn Hoa nói: “Tốt quá, cả thôn mỗi ngày ăn hết một con lợn, tôi mừng còn không kịp nữa là. Khá giả mà”. Phồn Hoa đang vui thì vợ Tường Ninh bỗng giậm chân, lấy tay gạch một cái chỗ ngực, nói: “Đâu có, để cho thằng lùn đó khên hết đi rồi”. Thằng lùn? Lẽ nào là Nhị Mao? Nhị Mao về rồi? Phồn Hoa hỏi: “Có phải Nhị Mao không?”, vợ Tường Ninh nói: “Hình như là nó, Lệnh Bội cũng đến, Tường Ninh thân với chúng nó, khên hộ chúng nó đi rồi”. Tiếp theo vợ Tường Ninh làm động tác móc túi, hạ giọng nói: “Nghe bà con lối xóm nói, Lệnh Bội làm nghề này?”, Phồn Hoa nói: “Thanh niên mà, làm đường lạc lối, biết sửa là được”.

Nói là đến mua thịt, nhưng hết thịt thì không mua nữa sao? Không, còn gì mua nấy. Phồn Hoa hỏi thế còn gì. Vợ Tường Ninh nói, chỉ còn lòng non, lòng già và gan. Đáng lẽ vẫn còn hai quả cật, nhưng chậm một bước, Khánh Lâm lấy mất rồi. Thực ra vợ Tường Ninh là người rất vui vẻ, nói, Khánh Lâm bảo, sói giống như người, ăn gì bổ nấy. Vợ Tường Ninh vừa nói vừa cười. Phồn Hoa nói: “Thế thì cho tôi gan vậy. Ông cụ nhà tôi thích ăn gan lợn”. Vợ Tường Ninh nói: “Ăn gan rất tốt, gan lợn tốt nhất. Bổ gan, bổ mắt”. Lúc cho lên cân, vợ Tường Ninh để cán cân cao vống lên. Phồn Hoa nghĩ, làm thế là nể mặt mình đây, trước đây có người từng phản ánh, nếu không phải cô ta nhanh tay thì quả cân cũng trượt ra ngoài rồi. Vợ Tường Ninh nhắc ra, cho vào túi ni-lông, nói: “Cô cầm về ăn đi, chớ có nói chuyện

tiền nong”. Phồn Hoa móc tiền ra, cúi xuống, nói: “Nhà chị mà làm thế, lần sau tôi không đến nữa đâu. Bao nhiêu tiền?”, vợ Tường Ninh nói: “Xem cô kia, cháu làm sao dám lấy tiền của cô chứ. Thế này đi, 8 lạng, tính 7 lạng rưỡi nhé”. Phồn Hoa nói: “Hết bao nhiêu tính bấy nhiêu mà. Không phải ra khỏi thôn vẫn mua được thịt, tôi còn phải cám ơn nhà chị đấy”. Vợ Tường Ninh nhận tiền, nhưng lại ngại cho tiền vào túi, mà để tiền cạnh chậu nước, lấy quả cân đè lên. Phồn Hoa nói: “Tiền kiếm đủ rồi, sắp tới có dự định gì?”, vợ Tường Ninh nói: “Cháu chẳng có dự định gì. Cháu thì có dự định gì chứ?”, Phồn Hoa nói: “Thế còn Tường Ninh? Đàn ông xem xét vấn đề không giống đàn bà chúng mình. Chị em chúng mình cũng phải biết tính cho mình”. Vợ Tường Ninh bồng mắt đỏ hoe, vén vạt áo lên chấm chấm khóe mắt, nói: “Chỉ có cô là thương cháu”.

Phồn Hoa nói: “Tôi đương nhiên thương nhà chị rồi. Nhưng tôi có thương đến mấy cũng chỉ một phần thôi. Nhà chị phải học cách thương lấy bản thân mình”. Mắt vợ Tường Ninh sáng lên, nói: “Nghe nói bác sĩ ở Bệnh viện Hán Châu rất giỏi, cái ống dẫn gì đó cắt rồi vẫn nối lại được?”, Phồn Hoa nói: “Nhà chị nghe ai nói? Hiến Ngọc phải không?”, vợ Tường Ninh nói: “Tường Sinh nói thế”. Phồn Hoa nói: “Ông ấy thì biết gì? Tôi hỏi Hiến Ngọc rồi, Hiến Ngọc cũng không dám chắc. Hiến Ngọc còn không dám chắc, Tường Sinh làm sao tin được? Đẻ con không phải là bán mỳ lạnh. Thế này đi, đợi qua đợt này, tôi đi cùng nhà chị một chuyến”. Phồn Hoa chửi thầm Tường Sinh. Không phải chửi ông ta lắm chuyện, cũng không phải chửi ông ta đi khắp nơi lôi kéo phiếu bầu, mà là chửi ông ta không đàng hoàng. Tường Sinh ơ là Tường Sinh, Tường Ninh là anh em trong họ, những chuyện chần gối đó mà ông cũng mở mồm ra nói trước mặt em dâu được? Phồn Hoa cười hỏi thêm: “Đích thân Tường Sinh nói với nhà chị sao?”, vợ Tường Ninh nói: “Đúng thế, nói như thật luôn”. Phồn Hoa cười, nói: “Tường Sinh ơ là Tường Sinh”. Vợ

Tường Ninh tròn xoe mắt, không hiểu Phồn Hoa muốn nói gì. Phồn Hoa nói: “Nhà chị đừng tưởng nhé, Tường Sinh tuy là đàn ông, nhưng mọi việc của chị em phụ nữ người ta biết hết. Suốt ngày la cà tán chuyện tầm phào, loại người gì cũng có”. Phồn Hoa nói nửa đùa nửa thật, vừa để bổ tức, nhưng cũng không để lại điều tiếng gì. Phồn Hoa nghiêm nét mặt, nói: “Phải chuẩn bị cả hai phương án, mà đều phải rần. Một là đến bệnh viện, hai là...”, Phồn Hoa bỏ lửng, như có ý trưng cầu ý kiến. Vợ Tường Ninh quả nhiên rất hào hứng với “hai là”, ghé sát mặt lại. Phồn Hoa giờ mới nói: “Có thể cân nhắc cháu trai bên nhà mẹ đẻ cô”. Vợ Tường Ninh nói: “Con cái đứt ruột đẻ ra, ai nỡ chứ?”, Phồn Hoa nói: “Sao chứ, cháu trai theo cô, còn sợ bạc đãi nó chắc?”, vợ Tường Ninh nói: “Tấm lòng của cô cháu xin nhận. Nhưng cháu không muốn nói ra việc này”. Phồn Hoa nói: “Thế thì đến bệnh viện vậy. Lúc cần phải chi, không nên tiết kiệm”. Câu này nói sao mà cứ như không, Phồn Hoa nghĩ. Phồn Hoa đặt gói gan lợn xuống, kéo tay vợ Tường Ninh, đi về phía cửa gian nhà trên. Có hai chiếc ghế, Phồn Hoa ngồi xuống trước, rồi bảo vợ Tường Ninh cũng ngồi xuống. Ngồi xuống rồi, Phồn Hoa vẫn chưa buông tay ra. Phồn Hoa nói: “Có câu này, tôi vẫn muốn nói với nhà chị”. Vợ Tường Ninh nói: “Cô cứ nói đi ạ”. Phồn Hoa nói: “Thế thì tôi nói nhé? Nếu tôi nói sai, nhà chị coi như không nghe thấy. Vào tai này, ra tai kia, được không?”, vợ Tường Ninh nói: “Cô cứ nói ạ”.

Phồn Hoa nói: “Nếu bệnh viện có thể nối lại ống, đương nhiên là việc tốt. Nếu không nối được thì sao? Vậy thì hai anh chị cũng đừng làm ầm lên, cứ nói là nối được rồi. Cái thứ đó gắn ở trong bụng nhà chị, có nối được hay không, ai nhìn thấy chứ? Vì thế, không nên nói oang oang ra. Sau đó, hai anh chị lánh đi một thời gian. Cũng không lâu, khoảng 4, 5 tháng. Đi nhận một đứa con nuôi. Lúc bế về cứ nói là anh chị đẻ, ai biết chứ? Trẻ con mà, ở với ai, sau này lớn nó sẽ giống người đó. Ai nhìn thấy cũng sẽ nói, không chệch đi đâu được, đúng

là giống của Tường Ninh”. Vợ Tường Ninh nghe thấy lọt tai, đang định mở miệng nói. Đúng lúc đấy có một con chó trèo tường vào, tha bộ lòng lợn chạy. Con chó đốm, Phồn Hoa nhận ra là chó nhà Lệnh Văn. Vợ Tường Ninh cũng nhìn thấy nó nhưng lại không hề có phản ứng gì. Bộ lòng dài quá, cứ kéo lê đằng sau, con chó không sao giằng ra được. Xoay đi xoay lại, bộ lòng quấn chặt lấy nó, nhìn cứ như là ruột từ trong bụng chó lòi ra. Phồn Hoa chợt nghĩ, mấy hôm trước con vệ nhà Lý Thiên Tú bị mất, hay là cũng bị quấn thế này, bị Tường Ninh làm thịt rồi? Con chó đốm bắt đầu cuống, rít lên. Vợ Tường Ninh giờ mới có phản ứng, trước là cười sau mới chửi. “Chó hoang nhà đũa nào thế?”, vợ Tường Ninh nói, nhưng cô ta không đứng dậy. Sau đó con chó cũng thoát ra được, vút lại bộ lòng, trèo qua tường chạy mất.

“Việc này ổn không? Cháu thấy không ổn. Hơn nữa, bọn cháu biết lánh đi đâu?” vợ Tường Ninh nói. Đúng vậy, để bọn họ trốn ở đâu? Phồn Hoa nhất thời chưa nghĩ ra. Nếu Điện Quân vẫn đi Thâm Quyển thì dễ xử lý, thuê một gian nhà gần nhà máy giày là xong, vấn đề là Điện Quân không đi nữa. Phồn Hoa nói: “Để tôi nghĩ xem, tìm một nơi an toàn. Quảng cáo họ nói thế nào nhỉ? Thuyền đến bến thì sẽ dừng, có đường là có xe Toyota. Đừng lo. Việc này đừng nói với ai. Trời biết đất biết, nhà chị biết tôi biết là được rồi”. Vợ Tường Ninh liếm môi, liếm đi liếm lại, mặt đờ đẫn, nhìn là biết đang nghĩ mông lung lắm. Lại liếm môi, mắt vợ Tường Ninh chợt sáng lên, nói: “Ôi, tin vào số phận vậy. Nếu số có con thì đẻ, nếu không thì hai người sống với nhau”.

Ra khỏi nhà Tường Ninh, Phồn Hoa lắc đầu, cười. Vợ Tường Ninh rất ma mãnh, Phồn Hoa nghĩ, nhà chị muốn chơi trò gì, tưởng tôi không nhận ra sao? Tất nhiên là Phồn Hoa biết, thực ra vợ Tường Ninh đã nghĩ rồi, sẽ làm theo cách mà cô nói, có nghĩa là sẽ nhận con nuôi, nhưng không muốn cho ai biết, bao gồm cả người đưa ra ý

tường này. Phồn Hoa xách gan lợn về nhà, đang đi chợt nhớ ra, nên qua thăm Nhị Mao. Nhưng Nhị Mao ở đâu? Nhà cậu ta ở trong thôn từ lâu đã không còn rồi. Hồi quy hoạch lại đất thổ cư, căn nhà vách đất bố mẹ cậu ta để lại nằm đúng giữa đường, nên đã bị dỡ đi. Phồn Hoa nghĩ, đợi gặp được Nhị Mao, phải giải thích rõ ràng với cậu ta. Dù sao cậu ta cũng có tiền, cấp cho cậu ta mảnh đất, muốn xây gì thì xây. Đất thổ cư bây giờ sân vườn đều rất rộng. Xây Hoa Quả Sơn, đào Thủy Liêm Động thì không đủ, nhưng mười thẳng Nhị Mao vào ở thì vẫn còn rộng thoải mái.

Phồn Hoa đã đoán đúng, Nhị Mao quả nhiên ở nhà Lệnh Bội. Lệnh Bội vẫn ở căn nhà cậu ta xây bằng tiền móc túi. Trước cửa nhà có một cây hòe già, có cành chết khô, cũng có cành mọc ra tua tủa. Mọi khi, trên những cành cây tua tủa đó treo đầy túi ni-lông đủ các màu, gió thổi phàn phật. Bây giờ trên cây lại có mấy con khỉ leo trèo, dưới gốc thì có mấy con chó nằm phủ phục. Tất nhiên không phải là khỉ thật, mà là mấy đứa trẻ mặc quần thụng dít. Trẻ con thích nhất là khỉ, Nhị Mao đóng khỉ đương nhiên cũng được trẻ con hâm mộ nhất. Để được nhìn Nhị Mao rõ hơn, lũ trẻ liền làm khỉ trèo cây trước. Phồn Hoa đếm thử, tổng cộng có bảy đứa. Phồn Hoa vốn định mắng cho chúng một trận, để chúng nó trèo xuống, nhưng lại lo bọn chúng hoảng sợ, lăn từ trên cây xuống thật, đè vào lũ chó lại bị lũ chó cắn cho. Cô lên tiếng, đi thẳng về phía cổng. Còn có mấy đứa đang bám vào cửa, nhìn vào trong qua khe cửa. Phồn Hoa kéo chúng ra, cũng ghé mắt nhìn vào trong qua khe cửa. Mùi thịt thơm lừng đưa ra qua khe cửa. Phồn Hoa nhìn thấy Nhị Mao nằm nghiêng trên một chiếc ghế, đang nói chuyện. Lệnh Bội và lũ bạn đầu trâu mặt ngựa đang ngồi vây quanh cái ghế đó. Đứa con gái Tiểu Hồng nói cũng có mặt, đang làm gì thế? Đang lấy ráy tai cho Nhị Mao. Tiểu Hồng nói không sai, đứa con gái đó quả nhiên nhuộm tóc đỏ, đỏ như mào gà, đỏ như dít khỉ. Tường Ninh cũng ở đó, đang lược thịt. Trong sân gác một cái

nồi to, là chủ nhà, Lệnh Bội vừa nghe Nhị Mao nói chuyện, vừa giúp Tường Ninh luộc thịt, chạy như cò lông công. Phồn Hoa nghe thấy Nhị Mao đột nhiên cao giọng, giống gà trống gáy, nói: “Quy củ, quan trọng là phải quy củ, cá không ăn muối cá ươn”. Quy củ gì, Phồn Hoa nghe không hiểu. Nhị Mao lại nói: “Cả ngoại ngữ. Chó của tao nghe hiểu cả tiếng nước ngoài”. Chó của tao tên sữa là pipi, tên gọi là peter, mang từ Hồng Kông về. Thuần chủng chó Bắc Kinh, màu trắng, không có một sợi lông tạp nào, rất tuyệt. Nếu có một sợi lông màu khác, tao không phải là Thất Tiểu Linh Đồng. Phồn Hoa cười thầm. Đúng là Trư Bát Giới soi gương, cứ nghĩ mình là người thật. Phồn Hoa đập đập chiếc vòng sắt.

Lệnh Bội ra mở cửa. “Cô, cô đến chơi ạ?”, Lệnh Bội nói. Phồn Hoa nói: “Tôi đi qua đây, ghé vào thăm xem thế nào. Ôi, nhà cậu đông người thế”. Phồn Hoa liếc nhìn cô gái tóc đỏ, lại nói: “Ôi, còn có cả Đậu Hoa nữa”. Lệnh Bội vội xua xua tay, ý là đừng nói lung tung. Cuối cùng Phồn Hoa mới nhìn sang Nhị Mao: “Đây chẳng phải là...”, Nhị Mao ngồi dậy, ngồi chồm hồm trên ghế như chiếc đệm làm bằng thịt. Phồn Hoa reo lên: “Nhị Mao? Thất Tiểu Linh Đồng? Tôi không bị hoa mắt chứ?”, bên cạnh lập tức có người nói: “Đúng đấy, đúng là Thất Tiểu Linh Đồng”. Phồn Hoa “ồ” lên một tiếng, giơ tay ra: “Cậu cũng thật là, sao không hỏi thăm một tiếng trước?”, Nhị Mao vồ chồm râu dưới cằm, sau đó giơ tay ra. Cánh tay cậu ta không dài hơn cán dao thái mì là mấy, Phồn Hoa phải bước lên nửa bước, mới có thể nắm được tay cậu ta. Bắt tay xong, Nhị Mao nhảy từ trên ghế xuống, sau đó làm động tác “mời”, có ý mời Phồn Hoa vào trong nói chuyện. Phồn Hoa bảo Nhị Mao đi trước, Nhị Mao nói: “Mời bí thư đi trước”. Phồn Hoa nghĩ, xem ra tuy Nhị Mao phiêu bạt bên ngoài, nhưng vẫn biết trong thôn đã thay vua đổi chủ. Lúc bước vào cửa, Phồn Hoa ngoái đầu lại nói với Tường Ninh: “Tường Ninh, hay là cùng vào nói chuyện?”, Tường Ninh vội xua tay, nói: “Không dám,

không dám”. Rồi chỉ cái nồi to trong sân, ý nói là cậu ta còn bận luộc thịt. Phồn Hoa không nói gì với Lệnh Bội, Lệnh Bội và mấy đứa cũng khá biết điều, không vào theo.

Vừa ngồi xuống, Phồn Hoa muốn hỏi Nhị Mao những năm qua phiêu bạt ở những đâu, nhưng lời chưa thốt ra thì chữ “phiêu bạt” lại biến thành “phát triển”. Từ này học được trên tivi, các minh tinh Hồng Kông, Đài Loan toàn nói là “phát triển”. Nhị Mao nói: “Ngày xưa mọi người nói, ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh. Bây giờ thay đổi rồi, chỗ nào kiếm được tiền, thì Thất Tiểu Linh Đồng có mặt ở đó”. Phồn Hoa nói: “Bà con quê nhà lúc nào cũng quan tâm đến cậu. Phim cậu đóng, bà con đều xem, không chê vào đâu được”. Nhị Mao xua tay, nói: “Không dám, diễn viên nghiệp dư thôi mà”. Phồn Hoa nhất thời không biết tiếp lời thế nào, đành phải nhìn Nhị Mao. Ánh mắt vừa thể hiện sự quan tâm, nhưng cũng có ý bất ngờ. Sau đó Phồn Hoa nói: “Nếu đã về rồi thì ở thêm vài ngày. Quê nhà bây giờ thay đổi rất nhiều, trăm nghe không bằng một thấy mà, có thể đi loanh quanh tìm hiểu”. Nhị Mao nói một câu tiếng Anh: “OK, sẽ tranh thủ”. Phồn Hoa chỉ ra ngoài cửa, nói: “Luộc cả thịt cơ đấy, Lệnh Bội chơi đẹp đấy chứ. Lệnh Bội là người nghĩa khí”. Nhị Mao nói: “Bọn họ muốn theo tôi đến Hồng Kông, Ma Cao phát triển”. Phồn Hoa giật mình, nghĩ, bọn này không có bản lĩnh gì, chỉ biết trộm cắp, nếu đến Hồng Kông, Ma Cao, đồng bào ở đó đúng là gặp tai ương rồi. “Cậu đồng ý rồi sao?” Phồn Hoa hỏi. Nhị Mao lắc đầu quày quật, nói: “No, no, no, tôi còn chưa gặt đầu. Phải quan sát thêm”. Phồn Hoa nói: “Được, vậy thì quan sát thêm”. Lúc này, cô gái tóc đỏ bước vào, bưng một cốc nước cho Nhị Mao. Cô ta đang định đi ra thì loáng một cái, trên miệng Nhị Mao đã ngậm một miếng thuốc chẳng khác gì làm ảo thuật. Cô ta nhất thời không nhìn thấy, Nhị Mao nổi cơn thịnh nộ. Nhị Mao vỗ “đốp” một cái xuống ghế. Cô ta lập tức rút bật lửa ra, châm thuốc cho Nhị Mao. Ái chà, đúng là có tiền mua tiên cũng được. Sau đó Nhị Mao

khoát tay, bảo cô ta biến đi. Phồn Hoa dè dặt hỏi: “Đây là...”, Nhị Mao nói: “Fans của tôi, cũng coi như người yêu”. Phồn Hoa nghe “fans” (người hâm mộ) thành “fanshi” (giờ cơm). Trong tiếng Khuru Thủy, “giờ cơm” là chỉ thời gian ăn bữa sáng. Phồn Hoa nghĩ, xem ra bọn họ đã quen sống về đêm, thời gian cũng đảo lộn hết cả. Phồn Hoa lại nói: “Về được một chuyến không dễ. Nếu đã về rồi hay là tổ chức cưới luôn đi”. Nhị Mao nói: “Bận lắm, quá bận”. Phồn Hoa nói: “Bận cũng phải lấy vợ. Có người hầu hạ cậu, tôi cũng yên tâm”. Nhị Mao gãi gãi tai, nói: “Lưu Đức Hoa chưa lấy vợ, Trương Quốc Vinh cũng chưa lấy. Lưu Đức Hoa có một câu rất hay, Phong vật trường nghi phóng nhãn lượng”.

Phồn Hoa suýt phì cười, đây chẳng phải thơ của Mao Chủ tịch sao. Sao lại thành câu nói của Lưu Đức Hoa? Phồn Hoa nghĩ, Nhị Mao hơi ngông cuồng, sau này thế nào cũng vấp ngã. Nếu cậu ta bị một vết đau, người trong thôn sẽ cười cậu ta thối mũi, nhưng bên ngoài sẽ cười chê người Quan Trang. Không được, mình phải nhắc nhở cậu ta mới được. Đương nhiên, nhắc nhở cũng phải có chừng mực, không được làm tổn thương cậu ta. Phồn Hoa nói: “Nhị Mao này, cậu nên thỏa mãn với những gì mình có. Tôi thấy cô gái đó cao ráo, cô ấy theo cậu, coi như cậu có phúc rồi”. Nhị Mao nói: “Chị muốn nói tôi lùn chứ gì? Lùn thì đã sao? Lùn là một chuyện, quan trọng là kỹ xảo”. Thôi rồi, Phồn Hoa nghĩ, thằng nhóc này sớm muộn gì cũng sẽ bị một vết thối. Phồn Hoa nói: “Hay là cậu lo việc của mình đi? Có việc gì, gọi điện cho tôi”. Lúc Phồn Hoa đứng dậy, Nhị Mao nhảy từ trên ghế xuống, nói: “Việc thôn ta nhờ, tôi sẽ suy nghĩ, sẽ cố gắng thu xếp thời gian”. Phồn Hoa thấy mơ hồ, mình nhờ cậu ta làm việc lúc nào nhỉ? Phồn Hoa nói: “Việc cậu nói là”, Nhị Mao nói: “Trường Sinh nói với tôi rồi, bảo là chị nói. Việc này tôi sẽ lo”. Phồn Hoa đành phải đứng dựa vào khung cửa, lại nói chuyện với cậu ta thêm một lát. Hóa ra Trường Sinh bảo cậu ta, trước cuộc bầu cử, thôn muốn tổ

chức một chương trình biểu diễn, hy vọng cậu ta giúp đỡ. Nhị Mao nói: “Mấy hôm nữa, tôi sẽ kéo cả ê-kíp đến. Ê-kíp của tôi cái gì cũng diễn được tất, ngoài xiếc khỉ ra, còn có người mẫu biểu diễn thời trang”. Nhị Mao chỉ cô gái tóc đỏ trong sân, “có một người mẫu còn xinh hơn nó”. Thôn mình chẳng phải có Trương Thạch Lựu sao? Trương Thạch Lựu xinh đúng không? Đến lúc đấy đọ với người mẫu của tôi xem sao, cô ấy phải tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống thôi. Phồn Hoa nói: “Là tiên sao? Tôi cũng muốn xem thế nào”.

Phồn Hoa đi ra sân. Lệnh Bội đang gặm xương, mồm đầy mỡ. Phồn Hoa nghĩ, thằng này không canh chừng ở cửa nhà máy giấy, lại đến đây tụ tập với lũ đầu trâu mặt ngựa này, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Phồn Hoa nói: “Ngon vậy sao?”, Lệnh Bội rất thông minh, đương nhiên hiểu ý cô, liền giải thích: “Cháu đi ngay đây, ăn no là đi ngay”. Một đứa bạn của Lệnh Bội, kéo tay “Đậu Hoa” lại, nói: “Ăn no thì mới làm việc được mà, mài dao không nhớ việc chặt củi”. Ôi cha, du thủ du thực, loại người gì thế không biết?

Thời tiết báo có mưa, nhưng sáng dậy lại thấy trời cao trong xanh. Cỏ dưới chân tường gặp nước, đã chuyển từ khô héo sang vàng úa. Lại còn nảy cả mầm, mầm non màu vàng, nhỏ như mầm đậu. Có vài cành cây bị gió thổi gãy nằm ngang trên phố. Phồn Hoa kéo một cành chắn đường sang một bên, sau đó đi về phía trường học. Cô muốn đi kiểm tra sổ sách của Tường Sinh. Những gì Lý Hạo nói không thể đều tin, nhưng cũng không thể không tin. Tường Sinh chẳng phải muốn thâm tóm cả chức bí thư lẫn trưởng thôn sao? Đừng tưởng có người bầu là sẽ không có ai ngăn chặn được ông đâu. Át chủ bài đương nhiên là có, đó là sổ sách. Chủ tịch rồi nói rất đúng, anh ăn vào bao nhiêu thì sẽ phải nôn ra bấy nhiêu. Phồn Hoa nghĩ, có bắt ông nôn ra không là bước tiếp theo, tôi phải làm rõ xem ông đã ăn bao nhiêu trước đã. Cô chợt nhìn thấy Tiểu Hồng từ xa. Tiểu Hồng dắt Á Nam và Á Độ. Hai chị em nhà này rất mốt, mặc cả áo bò. Phồn Hoa bước tới, kéo kéo lại tay áo của Á Nam, hỏi Tiểu Hồng: “Cô mua đấy à?”, Tiểu Hồng nói: “Sao mà kịp được, áo em mặc hồi học trung học cơ sở, vừa sửa lại”. Phồn Hoa vuốt vuốt cổ áo Á Độ, nói: “Cũng phải, mua cũng làm sao mà vừa thế này được”. Tiểu Hồng nói: “Vừa hay không thì cũng chỉ được vậy. Em cũng chỉ làm được đến thế thôi”. Phồn Hoa nói: “Cô đi nói với Khánh Thư một tiếng, bảo cậu ấy đến thôn Thủy Vận một chuyến. Thôn Thủy Vận bị dòng sông chia cắt làm hai, Nam Thủy Vận và Bắc Thủy Vận. Nhà cậu của Thiết Tỏa ở Bắc Thủy Vận”.

Nhìn thấy những biểu ngữ dán ở cổng trường, Phồn Hoa mới nhớ ra phòng giáo dục xã đến nghe giảng. Cô vốn định quay về, nhưng

hiệu trưởng Hứa tinh mắt, nhìn thấy cô từ xa, nằng nặc kéo cô vào trong. Người của phòng giáo dục xã còn chưa đến, lúc cô đứng nói chuyện với thầy cô khác, hiệu trưởng Hứa đứng lên bàn đánh bóng bàn ghép bằng tấm xi-măng, bắt đầu bài giáo huấn. Cứ nói hai câu lại thối một tiếng còi, hỏi học sinh có hiểu không. Các em học sinh đồng thanh hô to: “Hiểu rồi ạ!”. Hiệu trưởng Hứa lại thối một tiếng còi, nói: “Kéo cò! Tấu nhạc!”, Quốc ca vang lên, cò đỏ cũng từ từ được kéo lên. Đám trẻ con mặt hướng về Quốc kỳ, tay phải giơ lên quá đầu, cánh tay cong như cánh cung. Lúc cò đỏ được kéo lên đỉnh cột, hiệu trưởng Hứa lại thối còi, để học sinh bỏ tay xuống, đứng nghiêm. Hiệu trưởng Hứa nói: “Bí thư Khổng có vài lời dặn dò với chúng ta”. Phồn Hoa không ngờ hiệu trưởng Hứa lại giở trò này. May mà cô được đi đây đi đó, từng phát biểu trước mặt huyện thái gia, nên không thấy hoảng. Tục ngữ có câu, đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Phồn Hoa hô to một tiếng “nghe”, sau đó động viên các con học hành chăm chỉ vì tương lai của Quan Trang, vì tương lai tươi sáng của Khuru Thủy, vì tương lai xán lạn của Trung Quốc, học hỏi tất cả những thành quả xuất sắc của văn minh nhân loại, phấn đấu trở thành người tiên phong của thế kỷ mới. Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên, rồi lại đồng loạt kết thúc. Hiệu trưởng Hứa thối một tiếng còi, nói: “Giải tán!”, có lẽ đã được dặn trước, chỉ có học sinh một lớp đứng yên, chính là lớp phòng giáo dục xã sẽ vào nghe giảng, Á Nam học lớp này. Hiệu trưởng Hứa nghiêm mặt, nói: “Ai chưa rửa mặt, giơ tay”. Không ai giơ tay. Phồn Hoa chợt nhớ đến chuyện “giơ tay” ở hội đồng nhân dân huyện. Người dẫn chương trình lúc đó cũng làm thế. Cứ đến lúc giơ tay, người dẫn chương trình lại hô to bằng micrô, ai phản đối giơ tay. Nhưng chưa bao giờ có ai giơ tay, nếu giơ tay có nghĩa là bọn trẻ thừa nhận “chưa rửa mặt”, vì thế lúc nào cũng được thông qua với 100% số phiếu. Lúc này, hiệu trưởng Hứa lại hỏi cách khác: “Ai đã rửa mặt, giơ tay”. Bọn trẻ đều giơ tay.

Phồn Hoa đang chưa hiểu ra sao thì một thầy ngồi cạnh Phồn Hoa nói: “Chị nhìn thấy chưa, những đứa giơ tay cao là đã rửa mặt, năm sáu đứa giơ tay thấp là chưa rửa mặt. Đúng là trẻ con, vẫn chưa biết nói dối, nói dối cũng không biết dăng nói”. Điều này đương nhiên không qua được mắt hiệu trưởng Hứa, hiệu trưởng Hứa nói: “Tuần trước thầy đã dặn các em thế nào, ai cũng phải rửa mặt, tại sao có bạn rửa, có bạn lại không rửa?”. Hiệu trưởng Hứa đi xuống phía dưới lớp, thành linh cao giọng hơn, hỏi: “Vì sao?”, Hiệu trưởng Hứa còn cúi người xuống, kiểm tra một học sinh giơ tay cao nhất. Đó là Áo Vận, con trai Tường Dân, đứng trước Á Nam. Áo Vận vênh mặt lên, tay vẫn giơ, mà càng giơ càng cao, kiễng cả chân lên. Hiệu trưởng Hứa không nhìn tay Áo Vận, hiệu trưởng Hứa nghiêng đầu, ánh mắt xoáy vào chỗ nách của Áo Vận. Hiệu trưởng Hứa nói: “Vệ sinh cá nhân không phải là việc của cá nhân đó mà là việc của tập thể. Giữa chúng có mối quan hệ biện chứng với nhau. Bạn Áo Vận đã làm rất tốt mối quan hệ này”. Chấn chấn Áo Vận không biết “quan hệ biện chứng” là gì, mặt bỗng nghệt ra. Tiếp theo, hiệu trưởng Hứa lại kiểm tra một học sinh giơ tay thấp, cũng có nghĩa là chưa rửa mặt, chưa làm tốt “mối quan hệ biện chứng”. Đó là Mô Ngư, con trai của Nhị Lăng. Tuy Mô Ngư vẫn giơ tay, nhưng ngày càng thấp, xuống đến tận mang tai. Cúi gầm mặt, không dám ngẩng lên. Hiệu trưởng Hứa nói: “Bạn Mô Ngư, mặt người khác là mặt, mặt em không phải là mặt sao? Đều là mặt mà”. Phồn Hoa suýt bật cười, những thầy cô biết điển tích này đều cười. Hiệu trưởng Hứa nói tiếp: “Bạn Mô Ngư, có phải em cố tình bôi tro trát trấu vào mặt nhà trường không?”, Mô Ngư nói: “Ngày mai em nhất định sẽ rửa ạ”. Hiệu trưởng Hứa cup ngón tay trở lại gõ gõ vào trán Mô Ngư: “Ngày mai? Ngày mai còn kịp không? Hà?”, Hiệu trưởng Hứa giơ tay lên xem đồng hồ, nói: “Thôi được rồi, nhân rộng điển hình, hôm nay không phê bình nữa. Bây giờ, những bạn chưa rửa mặt, đi ngay ra giếng rửa mặt”.

Lúc này, không phải 5, 6 đũa, mà là 7, 8 đũa chạy về phía giếng nước. Phồn Hoa nghe Thượng Nghĩa bồi thêm một câu: “Rửa cả cổ nữa”. Thượng Nghĩa mặc com-lê, thắt ca-vát, nếu không vì công việc đồng áng khiến da mặt khô ráp, thì khá giống học giả trên tivi. Chắc là không quen nên Thượng Nghĩa chỉnh ca-vát liên tục. Phồn Hoa hỏi ông ấy chuẩn bị xong hết chưa. Thượng Nghĩa nói, chuẩn bị cái gì, thuộc lâu lâu từ lâu rồi. Còn vỗ vỗ bụng, ý nói là ở trong bụng hết cả rồi.

Sau hồi chuông báo hiệu giờ học bắt đầu, Thượng Nghĩa lên lớp. Hiệu trưởng Hứa cùng Phồn Hoa tản bộ trong sân trường. Phồn Hoa hỏi, hôm nay kiểm tra, mai thi đấu, chi tiêu của trường chắc sẽ đội lên chứ? Hiệu trưởng Hứa liền móc ra mấy tờ hóa đơn, nói là “đồng chí Tường Sinh” đã ký tên rồi, chờ bí thư ký tên là có thể đến chỗ “đồng chí Tường Sinh” nhận tiền rồi. Đây là hóa đơn mua kính, mua ghế, mua phấn màu. Được, tốt quá, một miếng kính những 20 đồng, lần trước văn phòng ủy ban thôn vỡ 2 miếng kính, cả mua lẫn lắp mới có 10 đồng. Kính chống đạn hay kính chụp X quang? Ghế thì đắt quá thể, chỉ một cái ghế đầu thôi, thì mà lại đắt hơn cả ghế tựa. Mua ghế gỗ hay mua ghế rỗng thể? “Đích thân anh đi mua hay Tường Sinh mua?” Phồn Hoa hỏi. Hiệu trưởng Hứa nói, là Tường Sinh “đích thân” đi mua, còn nói tối qua kiểm tra một lượt, phát hiện còn thiếu hai chiếc ghế, Thượng Nghĩa phải mang hai chiếc ghế ở nhà đến. Thượng Nghĩa nói rồi, coi như ủng hộ xây dựng trường. Phồn Hoa nói: “Ý tốt của Thượng Nghĩa chúng ta xin nhận, vài ngày nữa vẫn phải mang trả lại người ta”. Hiệu trưởng Hứa nói: “Đồng chí Bùi Trinh vợ Thượng Nghĩa còn tặng một bó hoa”. Phồn Hoa nói: “Tốt, tốt quá, Bùi Trinh không hổ danh xuất thân nhà giáo”. Phồn Hoa gấp hóa đơn lại, cho vào túi, sau đó nói: “Trường còn cần chi tiêu gì thì thầy liệt kê hết ra, thanh toán một thể”. Hiệu trưởng Hứa mặt mũi hớn hờ, gật đầu lia lịa, cảm trông như đang cuốc đất. Sau đó, Phồn Hoa phát hiện

tường rào của trường có một lỗ hổng, cười hỏi Hiệu trưởng Hứa: “Chỗ này để chó chui qua sao?”, hiệu trưởng Hứa cười, nói: “Đạo trước, phân trong nhà xí tràn ra, có vài cậu học trò chui qua đây đi vệ sinh”. Phồn Hoa nghĩ ngay đến cái nhà xí ở Diêu Gia Trang, một lớp ruồi nhặng đen ngòm đậu trên tường nhà xí, suýt nữa thì nôn mửa. “Bây giờ vẫn tràn ra ngoài sao?”, Phồn Hoa hỏi. Hiệu trưởng Hứa lại cười: “Thế thì phải xem sắc mặt ông trời. Trời mưa thì tràn, trời ráo thì không”. Phồn Hoa nói: “Hôm qua vừa mưa xong”. Hiệu trưởng Hứa nói: “Hôm qua mưa không to cũng chẳng nhỏ, vì thế có tràn cũng như không, mọi việc đã xử lý xong xuôi”. Phồn Hoa nói: “Thầy lên phương án, nộp ngay cho tôi, tôi ký xong chuyển cho Tường Sinh. Tranh thủ mấy ngày này Tường Sinh không đi đâu, bảo ông ấy làm luôn”. Phồn Hoa nghĩ bụng, sửa một cái nhà xí phải tiêu khá nhiều tiền, Tường Sinh ơi Tường Sinh, tôi muốn xem thử ông nhét vào túi bao nhiêu. Lúc này, giáo viên thể dục của trường đạp xe lao tới. Cậu ấy đạp nhanh quá, thở không ra hơi. Cậu ấy nói với hiệu trưởng Hứa: “Vào đến thôn rồi, lũ quỷ vào thôn rồi”. Hóa ra hiệu trưởng Hứa sai cậu ấy đi canh gác.

Hiệu trưởng Hứa thổi một tiếng còi, các thầy cô giáo đều chạy ra, xếp thành hàng hai bên cổng trường. Một cô giáo còn ôm bó hoa tươi, bó hoa đó đương nhiên là hoa của Bùi Trinh mang đến. Một lát sau, người của phòng giáo dục xã đến. Họ ngồi xe Hồng Kỳ, còn cũ hơn cả con xe của xã Nam Viên, nhìn cứ như từ Thượng Cam Lĩnh xuống. Nghe hiệu trưởng Hứa giới thiệu, Phồn Hoa mới biết người đó là trưởng phòng giáo dục xã, chứ không phải phó phòng còn đang “giấu nghề”. Phồn Hoa nghĩ ngay đến bữa cơm trưa nay có muốn tránh cũng không tránh được rồi. Nhân lúc Hiệu trưởng Hứa đang hàn huyên với trưởng phòng giáo dục, Phồn Hoa gọi điện cho Tiểu Hồng, bảo Tiểu Hồng ra đường cái bắt taxi, chạy đến cổng trường đợi. Sau đó, cô lại điện cho nhà hàng đặc sản thôn quê, bảo họ

chuẩn bị trước.

Tiết học đó Phồn Hoa cũng ngồi nghe. Thượng Nghĩa giảng bài “Bị tai trộm chuông”. Thượng Nghĩa nói: “Bài mới hôm nay rất có ý nghĩa, có thể giúp các trò hình thành nhân sinh quan và thế giới quan đúng đắn”. Thượng Nghĩa bảo học sinh đọc thầm một lượt bài khóa, nhất từ mới ra. Sau đó, Thượng Nghĩa lại bảo Áo Vận đứng dậy, đọc to bài khóa một lượt. Áo Vận quá xúc động, đọc rất to, càng đọc càng to, như ve sầu kêu. Thượng Nghĩa đành phải ngắt lời Áo Vận, nói: “Bạn Áo Vận đọc đoạn đầu rất hay, sau đây mời bạn khác đọc tiếp đoạn hai. Gọi một bạn nữ nhé. Á Nam, em đọc tiếp đoạn hai”. Á Nam đọc lại quá nhỏ, càng đọc càng nhỏ, như tiếng muỗi kêu. Bọn trẻ hồi hộp căng thẳng. Phồn Hoa thấy học sinh ngồi ở hàng sau đỏ hết cả tai. Nhưng Thượng Nghĩa có cách khiến bọn trẻ thư giãn. Thượng Nghĩa kể chuyện, làm bọn trẻ thấy như mình có mặt tại hiện trường vụ trộm, quên cả việc có người người sau nghe giảng. Thượng Nghĩa đúng là có tài kể chuyện, nhất là quá trình ăn trộm, sống động như thật. Các động tác Thượng Nghĩa diễn tả cũng rất hấp dẫn, uốn cong người ra sau, giạng chân, dùng phấn biểu diễn nhào lộn, giống như thật. Phồn Hoa nghĩ, cao thủ chuyên nghiệp Lệnh Bội nhìn thấy cũng phải vái cả nón.

Cái động tác uốn cong người ra sau này nhìn sao mà quen thế, sau mới nhớ ra đó là động tác quen thuộc của Bùi Trinh. Bùi Trinh nói, uốn cong người, vạt trước áo lên vừa vạt trùm đến rốn, cho thấy chiều dài áo vừa xinh. Nhưng lúc Bùi Trinh uốn cong người, gương mặt rất quyến rũ, còn giống múa bụng, lắc lắc cái eo thon, nhìn rất hấp dẫn. Thượng Nghĩa thì không. Bất kể làm động tác gì, mặt

Thượng Nghĩa đều rất nghiêm túc, nghiêm túc theo kiểu “nghề vinh quang nhất dưới ánh mặt trời”. Thế nhưng, cũng chính vì cái vẻ nghiêm nghị ấy, mà vụ trộm lại có vẻ rất chính nghĩa, rất dũng cảm, giống kiểu một mình chống lại mafia. Phồn Hoa nghĩ, những cậu học sinh hay quậy phá chắc chắn sẽ hâm mộ tên trộm đó, cũng muốn thử một phen. Thật ra cá biệt vài học sinh có phản ứng ngay tại chỗ, chân run bần bật dưới gầm bàn. Sau khi kể xong, Thượng Nghĩa mới bắt đầu chia thành từng lớp, tổng kết ý của từng đoạn. Sau đó, Thượng Nghĩa lại yêu cầu học sinh tổng kết tư tưởng chính. Một nam sinh nói: “Rõ ràng biết là sai mà vẫn ra tay, quá đần độn”. Thượng Nghĩa nói: “Nói hay lắm nhưng chữ “đần độn” chưa chuẩn, hơi giống chữ người khác. Chữ “ra tay” cũng chưa chuẩn, không được nghiêm túc lắm. Nên đổi cách nói khác. Một học sinh nói: “Rõ ràng biết là sai mà vẫn làm vậy, là ngu xuẩn”. Thượng Nghĩa mừng quá, cứ mừng là phun ra tiếng Anh: “Yes, very good! Nói hay lắm, có nên vỗ tay không?”. Cả lớp đồng loạt vỗ tay. Thượng Nghĩa viết câu trả lời của học sinh đó lên bảng, yêu cầu học sinh không chỉ chép lại mà còn phải “khắc sâu trong lòng”. Tiếp theo, Thượng Nghĩa đặt câu hỏi, sau khi học bài khóa này, chúng ta rút ra bài học gì. Có học sinh nói, hình thành nhân sinh quan và thế giới quan đúng đắn. Có học sinh nói, phải làm một đứa trẻ thông minh, cống hiến tài năng của mình cho đất nước. Thượng Nghĩa lại gọi tên Mô Ngư. Mô Ngư nói: “Lúc ăn trộm chuông không nên bịt tai”. Cả lớp cười ồ lên, cả giáo viên ngồi nghe giảng cũng phải bật cười. Chẳng khác gì một vở kịch, Mô Ngư là nhân vật chớp mũi bôi phấn trắng, không thể thiếu, chuyên làm những chuyện xấu mặt. Đương nhiên, đối với Mô Ngư mà nói, đây không phải đóng kịch, nếu có đóng kịch người ta cũng là diễn viên có bản sắc. Tuy Phồn Hoa cũng cười, nhưng nghĩ kỹ lại, lời Mô Ngư nói cũng không sai. Nhưng Thượng Nghĩa lại cho rằng Mô Ngư đã sai. Thượng Nghĩa nói: “Bạn Mô Ngư thân mến, em hãy nghĩ sâu

hơn một chút, chẳng hạn như nhân sinh quan?”, Mô Ngư nói: “Không được ăn trộm chuông, ăn trộm chuông không phải học sinh ngoan ạ”. Phồn Hoa thấy Mô Ngư nói rất có lý, nhưng Thượng Nghĩa hiển nhiên là không thể cho qua, hay nói cách khác “giáo án” cũng không được thông qua. Thượng Nghĩa lại gợi ý: “Trò Mô Ngư thân mến, thế thì vì sao cậu ta không phải học trò ngoan nhỉ? Có phải vì cậu ta chưa có...”.

Cuối cùng thì Mô Ngư cũng đưa ra câu trả lời chuẩn cho thầy Thượng Nghĩa: “Vì cậu ta chưa có nhân sinh quan đúng đắn ạ”. Mặt Thượng Nghĩa tươi như hoa, vuốt ca-vát, nói: “Các em, bạn Mô Ngư trả lời đúng chưa?”, học sinh đồng thanh hô to như dao cắt: “Đúng ạ!”, Thượng Nghĩa lại hỏi: “Bạn Mô Ngư có làm vướng chân mọi người không?”, học sinh có đứa nói có, có đứa nói không. Thượng Nghĩa coi cái ca-vát của mình là “chân sau”, lấy tay kéo một cái, rồi bỏ tay ra luôn. Thượng Nghĩa nói: “Thầy cho rằng không. Hay nói cách khác, nhìn có vẻ là làm ảnh hưởng đến mọi người, nhưng thực ra là không. Tuy bạn Mô Ngư hơi dềnh một chút, nhưng được sự giúp đỡ của thầy cô giáo và các bạn, Mô Ngư đã cố gắng vượt lên. Điều này cũng mang lại cho các em một cơ hội, cơ hội gì nhỉ? Đó là cơ hội giúp đỡ bạn, để các em học được cách làm sao vui vẻ giúp đỡ người khác. Các em thử nói xem, có nên dành cho bạn Mô Ngư một tràng vỗ tay không?”, Thượng Nghĩa kiểm soát thời gian rất giỏi, nửa phút cũng không thừa. Tiếng vỗ tay vừa dứt thì tiếng chuông báo hết giờ học cũng vang lên.

Người của phòng giáo dục xã đúng là yêu nghề, tiết học vừa kết thúc, không nghỉ ngơi, tổ chức họp đánh giá luôn. Phồn Hoa cũng dự theo lời mời. Họ đánh giá rất cao bài giảng của Thượng Nghĩa, là “sự kết hợp hoàn hảo giữa kiến thức, tư tưởng và sự thú vị”. Phồn Hoa nói: “Để cảm ơn sự ủng hộ của các đồng chí lãnh đạo đối với Quan Trang, cũng là để có thêm cơ hội học hỏi các đồng chí, tôi có

chuẩn bị một bữa cơm rau mời các đồng chí lãnh đạo. Các đồng chí yên tâm, tôi không để các đồng chí phạm sai lầm đâu, ăn rất đơn giản. Các đồng chí cũng đừng từ chối nữa, từ chối cũng không được vì đã thu xếp xong cả rồi. Thế này đi, các đồng chí họp tiếp, tôi đi sắp xếp”. Ra khỏi phòng họp, Phồn Hoa thấy Thượng Nghĩa đi vòng quanh bàn đánh bóng bàn, giống lừa đi vòng quanh cối xay. Trông thấy Phồn Hoa, Thượng Nghĩa liền nói: “Mô Ngư đúng là đũa đầu đất, suýt nữa làm hỏng cả buổi dạy, tôi chỉ muốn quạt cho nó vài cái bạt tai”. Phồn Hoa nói: “Việc gì phải thế, năm ngón tay cũng có ngón dài ngón ngắn”. Thượng Nghĩa nói: “Kể cũng phải. May ra nó còn có thể rút ra bài học”. Phồn Hoa cười, nói: “Thầy Thượng Nghĩa, hôm nay vì thầy tôi mà tốn kém không ít. Trưa tôi thu xếp mời họ ăn một bữa đặc sản thôn quê. Giờ thầy đi với tôi xem thế nào. Đến trưa thầy ăn cùng họ”. Thượng Nghĩa nói: “Ổn không?”, Phồn Hoa nói: “Ồi dào, thầy nói gì thế. Miễn là tôi còn làm trưởng thôn một ngày, tôi nói ổn là ổn, quyết định vậy đi”.

Họ bắt xe taxi, xe chạy lên đường cao tốc. Ngồi trên xe, Phồn Hoa hỏi Thượng Nghĩa, đã làm xong câu hỏi về kế hoạch hóa gia đình chưa. Thượng Nghĩa nói, cơ bản là xong rồi, có vài điểm cần cân nhắc thêm. Nói tiếp, kế hoạch hóa gia đình là quốc sách, không được qua quýt, để ra được câu hỏi hay, không chỉ mượn sách của Lý Hạo, mà còn chạy đến cửa hàng sách Tân Hoa mấy chuyến rồi, mua một đồng tư liệu. Phồn Hoa nói: “Hôm nào thầy đưa hóa đơn cho tôi, tôi thanh toán hết cho thầy”. Thượng Nghĩa nói: “Ngày sinh của Mác, tôi thấy vẫn phải thi lần nữa. Chủ nghĩa Mác – Lê-nin mà, không bao giờ lỗi thời”. Phồn Hoa cười, nói: “Làm theo ý thầy đi”. Lúc sắp đến trạm thu phí, xe ra khỏi đường cao tốc, men theo con đường mòn đi về hướng tây, đi được khoảng một dặm thì thấy một khu rừng. Xuyên qua khu rừng thì thấy một vùng nước. Giữa khu rừng và vùng nước có căn nhà gỗ nhỏ, sơ sài đến mức trông chẳng khác gì

chuồng bò. Hai bác đầu bếp đang giết chim gáy, chim sẻ, đang cho giã đông nhộng vừa lấy từ trong tủ đá ra. Một con gà rừng đã phanh úc mổ bụng, đuôi lông trĩ đã được gói cẩn thận bằng giấy bóng kính, sặc sỡ bắt mắt, dùng để tặng khách chính. Phòng đọc sách ở nhà em gái Phồn Vinh cũng có chiếc lông trĩ như thế, lần trước Phồn Hoa cùng Phồn Vinh và em rể đến đây. Lúc đó gian nhà này thắp đèn dầu, nói như em rể, quan trọng là “khung cảnh”. Các món chim muông thú rừng ở đây đều được đặt một cái tên khác, chim sẻ gọi là mạch kê, chim gáy gọi là á cấp, gà rừng gọi là gia tước. Lúc ở trong rừng, Phồn Hoa hỏi Thượng Nghĩa: “Bây giờ thầy nhẹ nhõm rồi chứ. Tôi không phải có ý bới móc chuyện riêng tư của thầy, nhưng hồi đó nếu thầy để đẻ đứa bé đó, thì thầy sẽ chết vì mệt. Còn làm sự nghiệp gì chứ? Thầy muốn làm cũng làm không nổi”. Thượng Nghĩa thờ dài, nói: “Ông Tào Tuyết Cần nói rất hay, con gái là nước. Đ.m, số tôi thiếu nước”. Phồn Hoa nói: “Thiếu gì thích cái đấy. Chắc thầy đã nghe Bùi Trinh nói, Tuyết Nga lại có bầu rồi. Cô ấy muốn đẻ một thằng con trai. Nhưng có phải cứ muốn đẻ con trai là được ngay đâu!”, Thượng Nghĩa hơi hoảng, chủ yếu thể hiện ở đôi tay, đôi tay đó kéo ca-vát, kéo mạnh xuống dưới, thít chặt đỏ cả mặt. Một lát mới nói lỏng ca-vát, sau đó thì tháo hẳn ra. Thượng Nghĩa nói: “Bí thư nói đùa đấy chứ, Bùi Trinh làm sao biết được việc này? Cô ấy không biết đâu, tôi dám cá với chị, cô ấy không biết”. Phồn Hoa nói: “Thế thầy biết việc này?”, Thượng Nghĩa nuốt nước bọt, nói: “Hình như tôi biết một chút”. Hình như biết? Câu này hơi lạ. Phồn Hoa liền hỏi: “Vậy thì sao thầy biết được?”, Thượng Nghĩa nhìn lên ngọn cây, nói: “Nhất thời không nhớ ra”. Phồn Hoa nói: “Nghe Tường Sinh nói chứ gì? Con người lão Tường Sinh này nói chung là tốt, chỉ phải cái hay bép xép”. Thượng Nghĩa nói: “Hình như nghe ông ấy nói, tôi nhớ không rõ nữa. Mấy hôm nay bận chuẩn bị bài vở, nên những thứ khác đều không vào đầu”. Phồn Hoa nói: “Trời không phụ người có

tâm. Thầy nói rất hay. Bọn trẻ được làm học sinh của thầy đúng là phúc của chúng nó. Hiệu trưởng Hứa cũng bảo thầy dạy hay hơn cả giáo viên công lập. Tôi vừa có một ý tưởng, còn chưa kịp nói với hiệu trưởng Hứa, đó là kể từ tháng Giêng sang năm, bất kể thầy có được chuyển chính thức hay không, giáo viên công lập được lĩnh lương bao nhiêu thì thầy cũng được lĩnh bấy nhiêu. Hưởng lương theo năng lực mà. Mình làm tốt hơn họ, không nhận tiền lương cao hơn họ, đã là một sự hy sinh rồi”. Thượng Nghĩa nghe vậy, lấy tay bịt tai lại. Đương nhiên không phải là biểu diễn ăn trộm chuông, mà là bày tỏ không dám tin. Phồn Hoa nói: “Trước khi xong việc, thầy đừng nói với ai, Tường Sinh cũng không được nói”. Thượng Nghĩa nói: “Chị yên tâm, tôi không vác đá ghè chân mình đâu”.

Việc cần nói cũng đã nói xong, Phồn Hoa vốn định ngồi taxi quay về thôn, nhưng lại nghĩ nếu đi như vậy hơi đường đột, có vẻ như chỉ đến lấy lệ. Cô lại nhắc đến Tuyết Nga và Thiết Tỏa: “Lúc nào rảnh, thầy nói chuyện với Thiết Tỏa, bảo cậu ấy đừng có đại dột, khẩn trương giải quyết cái bụng của Tuyết Nga đi. Thầy là người có văn hóa, lại là điển hình về kế hoạch hóa gia đình, cậu ấy nghe lời thầy”. Thượng Nghĩa nói: “Tôi không phải bác sĩ, cậu ta đời nào tin tôi. Chị phải tìm Hiến Ngọc”. Phồn Hoa nói: “Chẳng phải Tuyết Nga từng cãi nhau với vợ Hiến Ngọc sao? Cô ấy còn tưởng người ta là chồn đến chúc Tết gà nữa”. Nói đến gà, Phồn Hoa chợt nhớ ra chiếc lông đuôi gà rừng. Cô nói với Thượng Nghĩa: “Thầy trông thấy cái lông trĩ đó chưa? Đúng rồi, cái bọc trong giấy bóng kính ấy. Các võ tướng trong tuồng cổ đều đeo cái đó trên đầu. Lát nữa thầy tặng nó cho trưởng phòng giáo dục. Đó là vật may mắn, có ý là đầu đội lông công”.

Tên xã gọi điện xuống, yêu cầu “người đứng đầu” các thôn lên xã họp. Xem ra chủ tịch xã Nguru lại muốn nói cho sướng mồm rồi. Chủ tịch Nguru không hổ danh là họ Nguru, ông thích nhai lại giống bò, chỉ khác ở chỗ là bò nhai lại cỏ, còn chủ tịch Nguru nhai lại báo cáo của lãnh đạo huyện. Đương nhiên, khi nhai lại, chủ tịch Nguru sẽ thêm mắm thêm muối. Mắm muối gì? Phồn Hoa không cần nghĩ cũng đoán ra được 8, 9 phần: Chẳng qua cũng chỉ muốn nói với mọi người, cần phải kết hợp tinh thần chỉ đạo của lãnh đạo huyện với tình hình thực tế của xã Vương Trại, đi con đường mang đặc sắc của xã Vương Trại. Cái gọi là “đặc sắc” ấy, chủ yếu thể hiện trên các con số, trên các ví dụ, tỷ lệ này thường là 20%. Nếu lãnh đạo huyện nhấn mạnh giảm diện tích canh tác trả lại đất trồng rừng, các thôn phải thực hiện 100 mẫu, nhưng yêu cầu của chủ tịch Nguru sẽ là 120 mẫu, cao hơn 20%. Nếu lãnh đạo huyện nhấn mạnh diện tích trồng cây kinh tế của các thôn phải chiếm 30% diện tích trồng cây hoa màu, thì chủ tịch Nguru sẽ nâng tỷ lệ này lên 50%. Đương nhiên cũng có lần làm trò cười cho thiên hạ. Năm ngoái vừa bị một vố. Lúc đó, để giảm gánh nặng cho người nông dân, lãnh đạo huyện nói, phần trích lại cho thôn trước đây giảm 10%, thành 25%, sau này đổi thành 30%, chỉ giảm 5%. Chủ tịch Nguru về “kết hợp với tình hình thực tế xã Vương Trại”, biến con số này thành 50%, không giảm mà tăng. Chủ tịch huyện mắng cho ông một trận té tát, nói, ông Nguru ơi là ông Nguru, đầu ông đúng là mọc sừng, ông to gan quá đấy. Cả huyện đều làm như ông, thì bọn tôi ăn gì, uống gì? Hít khí trời uống nước lã chắc? Hà? Cả huyện này đều làm như ông, bà con nông dân được

sung sướng còn đi làm thuê nữa không? Hà? Chủ tịch Nguru sau này nói riêng, chủ tịch huyện nói chuyện, tỷ lệ phần trăm lúc thì lên, lúc thì xuống. “Quân chia hai đường”, ông chỉ nghe thấy một đường, còn đường kia không nghe rõ, mới ra nông nỗi này. Hồi đó, mắt chủ tịch Nguru lúc nào cũng đỏ, không biết vì tức giận hay là vì ảm ức, tóm lại là nhìn rất sợ, như muốn đánh người vậy. Phồn Hoa nghĩ, lần này chủ tịch Nguru lại nhai lại cái gì đây? Sắp bầu cử rồi, thế nào ông ấy cũng nhấn mạnh vấn đề an toàn trong thời gian bầu cử, đừng để xảy ra chuyện. Những vụ đánh nhau gây chuyện phải giảm 20% so với khóa trước.

Khánh Thư lại lái xe đi tìm người, vì thế Phồn Hoa đi Vương Trại chỉ có thể bắt xe hoặc ngồi xe buýt mini của tư nhân thuê. Cùng đứng đợi xe bên đường còn có vài người Quan Trang. Họ hỏi Phồn Hoa định đi đâu, Phồn Hoa bảo đi Vương Trại họp. Thế rồi Phồn Hoa mắng chủ tịch Nguru một trận: “Phiền phức chết đi được. Chủ tịch Nguru ăn no đừng mỡ, đúng là rồi hơi”. Thường thì người dưới thôn ghét nhất là cán bộ xã, trong mắt họ, cán bộ xã chẳng có đứa nào tử tế, chỉ biết hạch sách đòi cái này lấy cái kia của thôn, giữa cán bộ và quần chúng luôn có khoảng cách: nông dân không tin cán bộ xã nhưng lại tin lãnh đạo huyện; cán bộ xã không tin lãnh đạo huyện nhưng lại tin lãnh đạo thành phố; cán bộ huyện đương nhiên cũng không tin lãnh đạo thành phố, nhưng họ tin lãnh đạo tỉnh. Kinh của Bồ tát đều là kinh hay, chẳng qua là do sư thầy đọc sai mà thôi. Đấy, Phồn Hoa vừa nói dứt lời, đã có người nói luôn: “Chủ tịch Nguru là châu chấu sau mùa thu, chủ tịch huyện sớm muộn gì cũng trị ông ấy”. Phồn Hoa nói: “Đúng thế, ông ấy chẳng nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu”.

Chủ tịch Nguru đương nhiên không phải là châu chấu sau mùa thu. Châu chấu sau mùa thu là nhảy loạn xạ, chủ tịch Nguru không phải vậy, chủ tịch Nguru nhảy rất hay. Lúc Phồn Hoa đi vào sân trụ sở

chính quyền xã, chủ tịch Nguru đang đánh cầu lông với thư ký, nhảy lên đỡ quả cầu cao, chửi thề “đ.m”, rồi đập cầu. Chủ tịch Nguru mặc cả cây trắng, áo len trắng, quần trắng, giày trắng. Đáng lẽ có cả tóc trắng, nhưng người ta lại nhuộm đen rồi. Những người ngồi cạnh đang vỗ tay, thư ký bị Chủ tịch Nguru “đập chết” nói, cách đánh của “sếp” chẳng khác gì tay vợt vô địch Ô-lim-pích Lý Linh Úy. Thư ký luôn là người mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng. Cậu ta trông thấy Phồn Hoa, mắt sáng lên, nhưng không chào hỏi một câu. Nhưng người ta cư xử rất văn minh: đánh cầu ra đường biên, quả cầu như có mắt vậy, rơi đúng trước mặt Phồn Hoa. Giờ người ta mới như vừa trông thấy Phồn Hoa, nói: “Ôi, chị đến rồi à, sếp đợi chị mãi”. Phồn Hoa giờ mới phát hiện ra, “người đứng đầu” các thôn khác không ai đến, chỉ có mình cô. Chủ tịch xã Nguru được gọi là “sếp” vút vợt xuống, cầm chiếc khăn cô nhân viên đánh máy đưa lau mặt, lau cổ, dùng ngón tay lau lỗ tai, rồi chải chải đầu. Làm xong các thủ tục này, chủ tịch Nguru vẫy tay về phía Phồn Hoa, ý bảo cô đi theo ông. Phồn Hoa đi theo chủ tịch Nguru vào văn phòng. Cô nhân viên đánh máy lại mang vào một cốc nước, Chủ tịch Nguru uống một ngụm, nhưng chưa nuốt ngay, mà ngửa cổ lên súc miệng lọc xọc. Không biết có phải tiết kiệm nước không, người ta không nhổ nước ra, mà nuốt ực một cái. Nuốt xong, quay lại nhìn Phồn Hoa, ánh mắt rất sắc lẹm, như thăm vắn tội phạm. Sau đó, người ta lại uống một ngụm nước, lại súc miệng, lần này người ta không nuốt mà nhổ ra. Lau lau miệng, Chủ tịch Nguru cuối cùng cũng nói: “Trưởng thôn Khổng, không mời chị ngồi, thì chị cứ đứng mãi sao?”, Phồn Hoa nghĩ, không khí nặng nề quá. Phồn Hoa muốn làm dịu bầu không khí, liền nửa đùa nửa thật nói: “Chủ tịch còn chưa ngồi, tôi làm sao dám ngồi ạ. Không dám ạ”.

“Mọi việc đều ổn chứ?” Chủ tịch Nguru ngồi xuống, hỏi. Hỏi rất chung chung, Phồn Hoa nhất thời không biết trả lời thế nào, liền cười

hì hì, nói: “Vẫn ổn ạ”. Chủ tịch Nguru trở nên nghiêm túc, nói: “Nói cụ thể một chút, mặt nào ổn, mặt nào chưa ổn, hay là các mặt đều ổn”. Phồn Hoa nói: “Mười ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, chắc chắn sẽ có những việc làm còn chưa được”. Chủ tịch Nguru giở một quyển sách, hình như là cuốn “300 câu hội thoại tiếng Anh”, nhưng vừa giở ra đã gấp lại, nói: “Chị nói cụ thể một chút. Rút cục là mặt nào còn làm chưa tốt?”, Phồn Hoa thấy khó xử. Cô nghĩ, việc gì mình cũng đã xử lý xong, chỉ có cái nhà máy giấy nát bướm ấy là chưa giải quyết xong. Nhưng việc này không thể nói, nói ra chẳng phải chửi chủ tịch Nguru là đồ không ra gì sao. Ôi, đây là tổ ong vò vẽ, không được chọc lung tung. Chủ tịch Nguru bắt đầu giục, nói: “Nói đi chứ, có vấn đề không đáng sợ, sợ nhất là không phát hiện ra vấn đề, trong cái nhọt có mủ thì phải nặn nó ra”. Phồn Hoa nghĩ, cái lão ẩm ương chết tiệt này, không biết là có ý gì đây? Không được, không thể để lão dắt mũi mình đi được, chẳng thà chủ động ra tay, dắt cái mũi bò của lão ấy trước. Phồn Hoa nói: “Chủ tịch Nguru ời, chủ tịch đi vi hành đến Quan Trang rồi phải không? Chủ tịch phát hiện ra vấn đề gì thì cứ chỉ bảo ạ. Ủy ban thôn chúng tôi nhất định sẽ thực hiện đến nơi đến chốn chỉ thị của chủ tịch”. Tay Chủ tịch Nguru vốn để trên bàn, nắm hờ, nhưng lúc này đã nhấc lên, xòe ra, cả bàn tay. Trên bàn của chủ tịch Nguru cũng treo một lá Quốc kỳ, ông giơ tay lên đến mép lá Quốc kỳ thì lại hạ xuống, rồi lại giơ lên. Phồn Hoa nghĩ, còn luyện cả khí công nữa? Đang nghĩ vậy thì chủ tịch Nguru lên tiếng. Ông nói: “Trưởng thôn Khổng ời là Trưởng thôn Khổng, có những việc không được phép tham bát bở mâm”. Cái gì mà bát với mâm, mày định giờ trò bí hiểm gì ra với bà thế? Phồn Hoa nói: “Chỉ cần chủ tịch chỉ ra, tôi nhất định sẽ sửa”.

Phồn Hoa không ngờ chủ tịch Nguru lại nói về vấn đề sinh đẻ kế hoạch. Tai lão còn thính hơn cả tai chó, ngay cả tên của Diêu Tuyết Nga lão cũng biết. Chủ tịch Nguru hỏi, có phải có cô tên là Diêu Tuyết

Nga bụng phưỡn ra rồi bỏ trốn không? Không đợi Phồn Hoa giải thích, chủ tịch Nguru đập bàn: “Chừa ngoài kế hoạch, các anh chị cũng to gan gớm nhỉ?”, muốn giấu cũng không được nữa, Phồn Hoa đành phải thừa nhận bụng Diêu Tuyết Nga to lên thật, nhưng... Chủ tịch Nguru không đợi cô nói hết câu, “hứ” một tiếng rồi đứng bật dậy: “Nhưng cái gì? Cái bụng, có mỗi cái bụng mà cô cũng không quản được là sao?”, Phồn Hoa nói: “Tôi cũng vừa biết. Bây giờ xử lý vẫn chưa muộn mà. Bỏ đi là xong”. Chủ tịch Nguru nói: “Nói nghe thì dễ. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông. Người trên trái đất này đều biết hết rồi”. Chủ tịch Nguru vỗ vào mặt mình nghe “đôm đốp”, nói: “Tôi bị các anh chị làm cho mất hết thể diện rồi”. Phồn Hoa nghĩ, việc đó là do Thiết Tỏa làm, không phải ông làm, ông mất mặt gì chứ? Nhưng Phồn Hoa suy xét ra ngay: chắc chắn là có người đã xì việc này lên huyện, trên huyện đã xuống điều tra rồi. Nhưng ai có tài thông thiên như vậy chứ? Câu nói tiếp theo của chủ tịch Nguru khiến Phồn Hoa hiểu ra phần nào. Chủ tịch Nguru nói: “Thực ra, chẳng có xã nào sạch sẽ hết. Xã Vương Trại không sạch, xã Nam Viên cũng chẳng hơn gì. Nhưng không sạch là một chuyện, thơm tho phơ ra thối tha đây lại, coi như không có việc gì. Đằng này cô lại để cả thế giới đều biết”. Hóa ra là Lưu Tuấn Kiệt xì việc này? Thằng nhãi ranh Tuấn Kiệt hại chết mình rồi.

Ngoài việc hứa làm đến nơi đến chốn, Phồn Hoa không còn cách nào khác. Phồn Hoa chỉ có thể nói với chủ tịch Nguru, vấn đề cái bụng của Tuyết Nga cứ giao hết cho cô, cô sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất. “Còn về giải quyết thế nào, chủ tịch cứ chờ mà xem”. Phồn Hoa nói. Nghe xong, chủ tịch Nguru gọi điện thoại cho cô nhân viên đánh máy vào, rót một cốc nước cho Phồn Hoa. Đợi cô nhân viên đi ra, Chủ tịch Nguru lắc lắc đầu, rồi cười phá lên. Cái kiểu cười không có nguyên do này khiến Phồn Hoa giật mình. Chủ tịch Nguru còn thay đổi cách xưng hô, không gọi “Trưởng thôn Khổng” nữa, mà

gọi là “Phồn Hoa”. Chủ tịch Nguru nói: “Phồn Hoa này, tôi chỉ nổi cáu với người nhà thôi, người khác mong nhìn thấy tôi cáu mà không được. Cô đừng để bụng”. Chủ tịch Nguru suýt nữa còn đổi cả họ của mình. Nếu trên đời này có họ “Lừa” thì chắc là chủ tịch Nguru cũng đổi thành họ “Lừa” rồi: “Tuy tôi họ Nguru, nhưng tính khí tôi lại giống lừa, một là nóng nảy, hai là ngang ngạnh. Phát hiện mình chưa làm tốt công việc là tôi nổi nóng. Người khác nói tôi làm việc không ra gì thì tôi ương ngạnh, không nuốt được cục giận này”. Sau đó, Nguru chủ tịch lại nhắc đến Phồn Vinh: “Tôi thường xuyên đọc bài viết của Phồn Vinh, viết rất sắc bén, không ai nghĩ là bài của một cô gái trẻ xinh đẹp viết, hơi giống Lỗ Tấn”. Chủ tịch Nguru còn nói cả những “lời từ đáy trong lòng”: “Nói thật, tôi sợ cô không hiểu quy tắc, gặp phải rắc rối bên ngoài. Lăn lộn trên quan trường, phải nói là mua mèo trong túi vải. Mèo đực hay mèo cái, mèo đen hay mèo trắng, mèo mướp hay mèo vàng, mèo báo hay mèo Ba-tư, đều không nhìn thấy. Vì thế phải cẩn thận, không được nói nhiều”. Nói vậy là có ý muốn nhắc Phồn Hoa không nên tiếp xúc với Lưu Tuấn Kiệt nữa. Nói xong “mua mèo trong túi vải”, chủ tịch Nguru đột nhiên lại khen Phồn Hoa: “Cách xử trí của cô hôm nay rất bình tĩnh. Tôi không nói tìm cô có việc gì, cô cứ giả ngây giả ngô. Giả vờ rất giỏi. Đôi khi cũng phải biết giả vờ cam điếc. Đừng nghĩ là tôi cáu giận, không đâu, tôi vui là đằng khác. Thấy cô có tiến bộ, tôi không vui sao được. Vui chứ! Giống như bài hát trong chương trình Gala mừng Xuân năm nào ý nhỉ, hôm nay thật vui”. Lúc nói câu cuối “Hôm nay thật vui”, chủ tịch Nguru lại chuyển sang nói tiếng Phổ thông, nhưng hơi bị lạc âm, chữ “thật”, nghe vừa giống chữ “giặc” vừa giống chữ “thế nào”.

Phồn Hoa nuốt nước bọt, nhịn để không phì cười. Chủ tịch Nguru hỏi tiếp Phồn Hoa, công việc có khó khăn gì không, nếu có thì cứ nói, tổ chức sẽ giúp giải quyết. Lại hỏi bầu cử lần này có chắc ăn không. Phồn Hoa nói: “Được bầu thì làm tiếp khóa nữa, không được bầu thì

thôi”. Chủ tịch Nguru lại khen Phồn Hoa: “Tốt, chuẩn bị tinh thần cả hai phương án. Nhưng tôi biết cô sẽ tái nhiệm. Là la hay ngựa, lòi ra thồ một chuyến là biết ngay. Thôn Quan Trang giao cho người khác tôi không yên tâm. Hơn nghìn miệng ăn đấy”. Phồn Hoa nói: “Ồi dào, dù sao thì tôi cũng đã chuẩn bị đầu vào đấy rồi. Nếu không trúng cử, tôi sẽ đi Thâm Quyển. Ông xã nhà tôi làm ăn ở đó, đang cần có người giúp”. Chủ tịch Nguru xị mặt xuống: “Nói gì thế? Không được nói thế nghe chưa. Mấy hôm trước tôi xem chương trình “Thời sự Phương Đông”, có một câu nói rất hay, một người giàu không gọi là giàu, người cả thôn cùng giàu mới gọi là giàu. Lúc đó tôi nghĩ, câu nói này chẳng phải nói về Phồn Hoa sao? Tôi không tin, cô nhẫn tâm bỏ lại tất cả bà con trong thôn để đi kiếm tiền phát tài một mình”. Nói còn hay hơn cả hát, Phồn Hoa nghĩ, ông ấy đã nhìn ra mình chắc chắn sẽ tái nhiệm nên mới nói vậy. Phồn Hoa lại nghĩ, đợi mình tái nhiệm rồi, việc đầu tiên là “chém” nhà máy giấy trước, tôi muốn xem đến lúc đấy cái “bùa hộ mệnh” này của ông sẽ ra sao.

Lúc về đến thôn, trên phố đã dán một số biểu ngữ, đã có không khí bầu cử rồi. Có một tấm biểu ngữ, dán chéo lên thành chuồng bò nhà Phồn Tân: “Quan chức thôn nhân dân, do nhân dân bầu ra, quá ngầu!”, đi thêm vài bước là đến nhà Lệnh Huy. Lệnh Huy là thợ cắt tóc, ngoài cửa quanh năm suốt tháng treo một tấm biển gỗ, trước đây viết là “Hiệu cắt tóc Thái Bình Dương”, sau sửa thành “Hiệu cắt tóc Đại Tây Dương”. Phồn Hoa từng hỏi Lệnh Huy sao lại sửa thế, cậu ấy bảo Thái Bình Dương hơi quê, Đại Tây Dương nghe Tây hơn”. Đại Tây Dương sao lại Tây hơn Thái Bình Dương nhỉ? Phồn Hoa không hiểu. Cửa nhà Lệnh Huy còn có một câu đối, khắc bằng dao, rãnh chữ rất sâu: “Bước vào cửa đầu bù tóc rối, Ra khỏi cửa tóc tai gọn gàng”. Cứ một thời gian Lệnh Huy lại dùng mực đỏ quét lên. Câu đối này rất hay, Lệnh Huy nói là do cậu ấy nghĩ ra, nghĩ đến tăng huyết áp. Nhưng giờ câu đối đó đã bị dán lên một lớp giấy đỏ, thay vào đó là một câu đối khác: “Lên chức sung sướng lo âu, mất chức nhẹ nhõm ung dung”. Thoạt nhìn thì có gì đó gượng gạo, không xuôi, nhưng ngẫm ra thì thấy quá hay! Mặt chữ chỉ là câu nói suông, nhưng nội dung lại rất nhã, lột tả được cảnh giới cao nhất nơi quan trường. Cái tay Lệnh Huy này không đơn giản chút nào, hiểu biết ra phết. Phồn Hoa nghĩ, phải kéo Khánh Thư đến đây để cậu ta suy ngẫm. Đúng lúc đó Lệnh Huy ra hắt nước, Phồn Hoa nói: “Lệnh Huy ơi, câu đối này viết hay quá, lần này huyết áp không tăng chứ?”, Lệnh Huy nhìn Phồn Hoa, rồi quay đầu lại nhìn câu đối, cười khì khì, nói đây là câu đối viết cho lũ trẻ, người lớn tổng con cái sang “Đại Tây Dương”, lũ trẻ cứ gào khóc không chịu cạo đầu, cậu ta

muốn nói với bọn trẻ đừng sợ, cạo đầu xong, tóc mọc lên rồi sẽ không chọc vào tai, nhẹ nhõm, vô cùng thoải mái. “Không có ý gì khác, quả thật là không có ý gì khác”. Lệnh Huy nói. Cậu ta không nói thì thôi, hễ nói lại thấy “có ý” gì đó. Phồn Hoa cười và đi luôn. Đi được vài bước thì cô quay đầu lại, chấp tay vái Lệnh Huy một cái, chúc cậu ta làm ăn phát đạt.

Đi được một lát Phồn Hoa thấy có gì đó không ổn. Phố xá yên tĩnh, không một bóng người, không nghe thấy cả tiếng chó sủa. Lúc đi qua nhà Khánh Lâm, Phồn Hoa thấy cổng nhà Khánh Lâm khóa trái. Trong thôn có người chết sao? Phồn Hoa nghĩ. Trong thôn cứ có người chết là mọi người đều xúm lại xem. Trên danh nghĩa là thăm hỏi gia quyến người đã mất, nhưng thực ra là đến hóng chuyện. Chủ yếu là xem đám con cháu khóc thế nào, ai khóc thật, ai nước mắt cá sấu, ai khóc thảm thiết nhất, ai khóc nghe xúc động nhất. Đến tối, còn phải mời đội kèn trống đám ma đến. Trước tiên, đám con cháu phải khấu đầu trước đội kèn trống, còn chưa dập đầu xong thì các nhạc công đã thổi kèn bầu, đánh trống, gõ mõ. Tiếng kèn bầu rất the lương, xuyên thấu tim gan người nghe. Tiếng mõ rất dồn dập, làm tan nát tâm can người nghe. Sau đó, đội kèn trống chia thành hai nhóm, chuẩn bị tư thế thi thố một phen. Anh thổi bài “Tiếng nhạc dìu dặt”, tôi thổi bài “Tiếng nhạc ai oán”, tiếng khóc của các con cháu và tiếng thở dài của khách đến viếng đan xen giữa tiếng dìu dặt và ai oán. Anh chơi bài “Hạnh đỏ vờn qua tường”, tôi chơi bài “Tuyết giăng đầy trời”, hạnh đỏ vừa vờn qua tường rào thì gặp bão tuyết, làm sao mà không đau xót cơ chứ? Thế là đám con cháu lại khóc, khách đến viếng lại thở dài. Anh thổi bài “Tiên nữ rắc hoa”, thì tôi thổi bài “Hoa rơi là tả”, hoa các tiên nữ rắc cũng biến thành bùn, thành đất, huống hồ là người phàm? Khách đến viếng sẽ khuyên đám con cháu hiếu thảo, đừng khóc nữa. Người chết không thể sống lại, có khóc cũng không sống lại được. Cuối cùng, đội nhạc hiếu lại làm bài

“Long phượng trình tường”, có vẻ như người chết đã về trời, đàn ông biến thành rồng, đàn bà biến thành phượng, tóm lại đó là khung cảnh rất an lành. Lúc này, Phồn Hoa lảng máng nghe thấy tiếng khóc. Tiếng khóc theo gió vọng lại, không xác định được phương hướng. Các cụ cao tuổi trong thôn Phồn Hoa đều biết hết, nhất thời không nghĩ ra là ai đã chết. Phồn Hoa lại bước thêm vài bước, có cảm giác như tiếng khóc ngay sau lưng mình. Phồn Hoa lùi lại vài bước, nghe ngày càng rõ. Ôi dào, âm thanh đó phát ra từ nhà Khánh Lâm. Lại thật. Phồn Hoa rón rén đi về phía cửa nhà Khánh Lâm, ghé mắt nhìn vào trong qua khe cửa. Trong sân không có ai, có vài khúc xương lẫn lóc trên đất, khúc xương sạch bong, sáng như ngọc, nhìn là biết con sói đã gặm. Phồn Hoa giật thót người, hay là sói cắn chết ai rồi? Lúc nhìn lại khúc xương đó, Phồn Hoa thấy nó không giống xương lợn, cũng không giống xương bò, mà giống...? Phồn Hoa không dám nghĩ tiếp, còn lùi lại mấy bước. Nhưng lại nghĩ, không, không thể nào. Bụng sói có to đến mấy cũng không nuốt trôi cả một người được? Cho dù có ăn, cũng không thể liếm sạch bách đến thế. Giờ thì Phồn Hoa mới đập vào cái vòng sắt trên cửa.

Vợ Khánh Lâm từ trong nhà đi ra, gần như chạy. Mắt còn ngấn lệ, nhưng nét mặt đã tươi hơn. “Về rồi à, về rồi đấy à”. Cô ấy vừa chạy vừa nói, còn gọi “Khôi Khôi”. Phồn Hoa hiểu rồi, cô ấy tưởng Khánh Lâm dắt Khôi Khôi về. Vừa thấy không phải Khánh Lâm, cũng không có Khôi Khôi, cô ấy khóc òa lên. “Khóc gì thế!” Phồn Hoa nói. Vợ Khánh Lâm nhìn qua khe cửa, nhận ra Phồn Hoa, cô ta lại càng khóc to hơn, còn nói bí thư phải phân xử cho cô. Phồn Hoa hỏi thế là việc gì, cô ta chỉ phía đông, chỉ phía tây, rồi giậm chân hai cái, không nói gì. Gặng hỏi mãi, cô ta ngồi thụp xuống, tay ôm mặt khóc nức nở. Phồn Hoa lại quát: “Nín đi, đứng dậy!”, vợ Khánh Lâm vén vạt áo lên lau nước mắt, đứng dậy. Cô ấy nói một lô một lốc, cuối cùng thì Phồn Hoa cũng hiểu. Hóa ra, Khánh Lâm dắt Khôi Khôi đi đánh nhau. Còn

đi đánh nhau ở đâu, cô ta lại chỉ phía đông, chỉ phía tây, còn chỉ cả lên trời. Trong thôn yên tĩnh quá, lẽ nào cả thôn kéo đi đánh nhau? Phồn Hoa thấy một luồng khí lạnh chạy lên gáy theo sống lưng, sau đó lại quay ngược lại xuống hai chân. Sau đó, Phồn Hoa thấy hai chân loạng choạng chao đảo.

Phồn Hoa chạy về phía nhà máy giấy trước. Từ xa, cô không thấy ai đứng trước cửa nhà máy, nhưng đôi chân cứ đưa cô chạy về phía đó. Đến nơi, cô lại xoa con sư tử ở cửa, miệng sư tử có một hòn đá tròn, bình thường trẻ con thích xoa hòn đá đó nhất, nó bị xoa nhẵn thín như con tính trên bàn tính. Cô sờ vào mà thấy nó lạnh ngắt. Chỗ khe móng sư tử có một đồng lá khô, là lá hòe, Phồn Hoa nhặt lên xem, rồi lại vứt xuống. Phồn Hoa giờ mới nhớ ra, phải về nhà xem thế nào. Cả thôn đi đánh nhau, bố cô không được đi. Điện Quân chắc chắn sẽ đi. Ở Thâm Quyến Điện Quân đã bị đánh một trận rồi, đi một ngày đàng học một sàng khôn, nếu có đi, thì cũng không được xông lên trước. Cô chạy về nhà, từ hồi làm trưởng thôn đến giờ, cô chưa từng chạy trong thôn. Cô phải cố ghì姆 bước chân, đi rất chắc chắn. Hồi học tiểu học, ngày nào cô cũng chạy thế này. Sau khi lên phổ thông, cô ít khi phải chạy. Mà nếu có chạy thì cũng là lúc tập chạy. Lúc chạy trên sân, cô cảm nhận được vú mình phồng lên. Phồng phồng, căng căng, giống quả dưa lê núp trên ruộng. Chạy mãi miết, áo cọ vào khiến đầu vú cứng lại, giống như quả táo chua giấu mình trong tán cây đầy gai. Sau đó, vào một ngày đẹp trời, trong khu rừng sau trường, Điện Quân đã ngậm quả táo đó. Nhưng lúc này khi phải chạy, cô có cảm giác bầu vú mình không giống dưa lê nữa mà giống quả hồ lô sau mùa thu, hai quả hồ lô lắc la lắc lư, lắc đổ cả giàn. Lúc chạy về đến cửa nhà, cô đã rời chân tay. Cũng may, cửa chỉ khép hờ, không khóa. Cô xô cửa chạy vào. Trong nhà không có ai, chỉ có chú thỏ ưỡn ngực đứng dậy, hai chân trước để trước ngực, đôi mắt đỏ nhìn cô một cách tò mò, cứ như không biết cô là ai.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cãi vã, hơi giống tiếng ồn ào trong nhà trẻ. Cô đã nghe thấy rồi, những âm thanh đó vọng lại từ phía trường học. Cô chạy luôn về phía trường. Chạy qua trường, vẫn chưa đến Khuru Lăng, Phồn Hoa trông thấy đàn dê của Lý Hạo. Trong tiếng dê kêu có cái gì có hoảng sợ, bất an. Vẫn còn một thứ âm thanh khác lẫn vào tiếng dê kêu. Âm thanh đó là từ Khuru Lăng vọng lại. Phồn Hoa nghe thấy có người nhắc đến tên Khánh Thư. Giờ thì Phồn Hoa mới vỡ lẽ, ôi trời, chắc là đánh nhau với người của thôn Củng Trang rồi.

Lúc Phồn Hoa chạy đến nơi, người Cung Trang đã giải tán. Dù trời đã nhá nhem tối, nhưng Phồn Hoa vẫn nhìn thấy niềm vui sướng trên khuôn mặt từng người, đó là niềm vui sướng thắng trận. Phồn Hoa thấy họ không ai đi tay không cả, đàn ông thì vác cuốc, vác xẻng, đàn bà thì cầm chài cán bột, xẻng xào rau. Người đầu tiên nhìn thấy Phồn Hoa là Đậu Đậu. Đậu Đậu cũng cầm vũ khí, một cành liễu. Đậu Đậu vung vẩy cành liễu, chạy nhảy tung tăng. Đậu Đậu lao về phía Phồn Hoa bắt cô phải bế. Phồn Hoa đã không còn sức để bế Đậu Đậu, bảo cô bé đứng yên. Đậu Đậu òa lên khóc. Đậu Đậu khóc, nên nhiều người trông thấy Phồn Hoa. “Cuối cùng thì chị cũng đến”. Lệnh Huy nói. Cái thằng đồ tể ngu dốt này, thế nào là “cuối cùng thì cũng đến?”, lẽ nào mình cố tình tránh mặt? Phồn Hoa hỏi cậu ta: “Cậu có xông vào không đấy?”, Lệnh Huy gãi đầu nói: “Tôi mà xông vào, thì bọn chúng đã như xương rồi”. Ôi dào, nói đi nói lại, hóa ra cậu ta chỉ đứng ngoài nhìn thôi. Anh họ Lệnh Huy là Lệnh Văn nói: “Ôi, đến kiểm duyệt thành quả thắng lợi đó à?”, thực ra câu nói này là khó nghe nhất, ý nói ngồi mát ăn bát vàng. Phồn Hoa nói: “Cậu không xây xát gì chứ?”, Lệnh Văn nói: “Cái lũ ngợm đấy mà đòi đến gần tôi? Cho chúng nó về châu ông vải luôn”. Thế có khác gì không đụng chân đụng tay. Phồn Hoa nói: “Không bị thương là tốt rồi”. Khánh Thư chạy đến. Cậu ta cầm cái thắt lưng bộ đội, khoe khoang: “Gươm chưa dính máu, đại thắng đã về ta”. Phồn Hoa rất muốn hỏi, cậu đi tìm Tuyết Nga cơ mà, sao lại có mặt ở đây. Nhưng cô không hỏi. Trái lại còn khen Khánh Thư: “Chỗ nào cần Khánh Thư, Khánh Thư sẽ có mặt ở đó”. Khánh Thư nói: “Quan trọng là đã trị được cái thói hung

hăng càn quấy của thằng chó còm”. Nghe cậu ta nhắc đến chó còm, Phồn Hoa liền nghĩ ngay đến con sói của Khánh Lâm. “Thế còn Khánh Lâm, con sói đâu?” Phồn Hoa hỏi. Khánh Thư nói: “Sói cũng lập công”. Hóa ra nó bị nhốt trong lồng, để ngay cạnh Phồn Hoa. Nó đã nhìn thấy cảnh tượng này bao giờ đâu? Giờ thì đang giúc mõm dưới đuôi, run như cây sậy, chiếc lồng sắt rung lên bần bật. Phượng hoàng rụng lông cũng thua gà, sói xám sợ vỡ mật còn không bằng chó. Con sói cứ rít lên, hơi giống bệnh hen suyễn. Khánh Thư nói: “Nó đã lập công, nó lập công thật”. Khánh Thư khiêm tốn thay cho sói, nói việc nên làm mà. Còn nói, sói của cậu ta không quen được khen, cứ có người khen là đỏ mặt, lấy đuôi che mặt. Phồn Hoa hỏi Khánh Thư: “Chú bảo nó lập công, thế nó lập công gì?”, Khánh Thư nói, trong đám người mà chó còm dẫn đến có một con chó, rất dữ, nhưng nó vừa ngửi thấy mùi sói, thì sợ đến vãi cả đái, quay đầu chạy biến.

Rút cục là vì sao lại đánh nhau, Phồn Hoa nhin chưa hỏi. Phồn Hoa hạ giọng hỏi Khánh Thư, còn cán bộ thôn nào có mặt. Khánh Thư nói, đến được đều đến hết. Phồn Hoa hỏi: “Thế Tường Sinh đâu?”, Khánh Thư nói: “Chỉ có Tường Sinh không đến. Tường Sinh chẳng phải đi công cán ngoại giao sao?”, Phồn Hoa nghĩ, tốt quá, Tường Sinh mà có mặt thì hỏng bét. Nếu Tường Sinh cũng khoác lác như Khánh Thư thì người trong thôn chưa biết chừng lại coi ông ấy là anh hùng. Đúng lúc này, có người bỗng khóc rống lên, là tiếng đàn ông, ngắt quãng. Phồn Hoa đã nghe ra, là bố của Tiểu Hồng đang khóc. Phồn Hoa vội chạy lại. Bên cạnh ngôi mộ của mẹ Khánh Cương, có một người nằm một người ngồi. Người nằm là Tiểu Hồng, người ngồi đương nhiên là bố Tiểu Hồng. Người Tiểu Hồng đầy đất, co lại như con tôm. Phồn Hoa gọi, nhưng Tiểu Hồng không có phản ứng gì. Lại gọi tiếp, Tiểu Hồng mới duỗi người ra một cái, rồi lại co ngay lại. Phồn Hoa kéo tay Tiểu Hồng định đỡ cô dậy, nhưng lại bị

người khác đẩy ra. Phồn Hoa nhận ra, đó là bố Tiểu Hồng. Bố Tiểu Hồng bất ngờ túm lấy cổ áo của Phồn Hoa, hét lên: “Đền con gái cho ta, mày đền con gái cho tao. Đền tại mày hết”. Điện Quân chen vào, còn chưa nói câu nào thì bố Tiểu Hồng túm lấy cậu ta: “Sao mày không nhảy xuống chứ? Mày là đàn ông cơ mà, sao mày không nhảy xuống?”, Phồn Hoa đã hiểu ra, hóa ra Tiểu Hồng nhảy xuống huyết mộ. Trời chạng vạng tối, huyết mộ đen xì xì, Phồn Hoa cũng không nhìn thấy là nông hay sâu. Phồn Hoa kêu lên “trời đất ơi”, nghĩ bụng, đừng có ngã bị thương nhé. Tiểu Hồng lúc này mới mấp máy môi, giọng rất nhỏ, Phồn Hoa không nghe rõ. Phồn Hoa nằm bò xuống, hỏi Tiểu Hồng muốn nói gì, bố Tiểu Hồng lại đẩy cô sang một bên, còn mình bò xuống nghe. Nghe xong, bố Tiểu Hồng lại túm cổ áo của Phồn Hoa: “Con gái tao ra nông nổi này rồi mà vẫn còn nghĩ cho mày, nghĩ cho bà con trong thôn”. Phồn Hoa vội hỏi ông, Tiểu Hồng đã nói gì. Bố Tiểu Hồng nói: “Nói bảo đừng làm khó cho mày. Nó còn hỏi còn ai bị thương không”. Nói rồi, bố Tiểu Hồng lại khóc, dấm ngực thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời ca thán, nhưng một tay vẫn túm lấy Phồn Hoa. Phồn Hoa gỡ tay ông ra, nhưng không gỡ nổi. Phồn Hoa vừa gỡ tay, vừa hét lên: “Gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ, Hiến Ngọc...”.

Hiến Ngọc không có nhà. Thúy Tiên vợ Hiến Ngọc cũng coi là bác sĩ nửa mùa, bị mọi người lờ đến. Thúy Tiên bước tới sờ trán, sờ mũi Tiểu Hồng. Lúc chuẩn bị lật mí mắt, Tiểu Hồng cảm cô ta, tay Thúy Tiên đập vào môi Tiểu Hồng. “Máu, chảy máu rồi”. Thúy Tiên giơ tay lên, rồi hốt hoảng kêu lên. Một chiếc xe cải tiến hai bánh được đẩy đến. Phồn Hoa ôm Tiểu Hồng, ngồi lên xe. Nhưng bố Tiểu Hồng lại kéo Phồn Hoa xuống để mình ngồi lên. Phồn Hoa cũng đã nhìn thấy máu ở khóe miệng Tiểu Hồng. Xe được kéo ra khỏi đám đông, bố Tiểu Hồng lại bắt dừng xe lại. “Không dám làm phiền kỹ sư”. Bố Tiểu Hồng nói. Phồn Hoa giờ mới nhận ra, hóa ra là xe của Điện Quân. Điện Quân kéo tiếp cũng không được, mà không kéo cũng không

xong, đành phải đứng yên tại chỗ. Lúc đó Lệnh Văn bước tới, Lệnh Văn gần như là giành chiếc xe từ trong tay Điện Quân.

Phồn Hoa cũng đi theo đến phòng khám. Kỳ lạ là không tìm thấy Hiến Ngọc, Thúy Tiên vợ Hiến Ngọc cũng không biết ông ấy đi đâu. “Mau đưa lên bệnh viện Vương Trại”. Phồn Hoa nói. Tiểu Hồng đã có thể nói chuyện. Tiểu Hồng nhìn Phồn Hoa cười, cười rất gượng gạo, trông như mếu. Phồn Hoa bước tới nắm tay Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nói: “Em không chết được đâu”. Nước mắt Phồn Hoa trào ra. Tiểu Hồng lại nói: “Em không làm chị mất mặt chứ?”, tiếng rất bé, nhưng Phồn Hoa vẫn nghe thấy. Đầu gối cô mềm nhũn, suýt khuỵu xuống. Tiểu Hồng nói với bố: “Bố xin lỗi bí thư đi. Không trách bí thư được”. Lâu nay cứ nghe thấy ai gọi là bí thư, là Phồn Hoa lại thấy họ có ý khác, trong lòng thấy bức. Nhưng lúc này, cô thấy “bí thư” là cách xưng hô thân mật nhất, nghe hay hơn cả “Phồn Hoa”, “trưởng thôn”, “chủ nhiệm”, “bà cô”, còn sướng hơn tiên.

Tũng may Tiểu Hồng chỉ bị trẹo lưng, gáy bị rách một miếng, nhưng xương cốt không sao. Lẽ ra hôm sau Tiểu Hồng có thể xuất viện, nhưng Phồn Hoa quyết định, không cho cô xuất viện, nói để theo dõi thêm. Nhiều người trong thôn đến bệnh viện thăm, Phồn Hoa hỏi Tiểu Hồng có tiếp không. Tiểu Hồng nói: “Em nghe chị”. Khi mọi người lại đến, Phồn Hoa cố tình nói bệnh Tiểu Hồng rất nặng, bảo bác sĩ nói rồi, bệnh nhân không được nói nhiều, cần tĩnh dưỡng. Tiểu Hồng nằm trong phòng nghe thấy, lát sau nói với Phồn Hoa: “Không dám nói như thế nữa. Không dám thật”. Phồn Hoa nói: “Có gì mà không dám, tôi muốn cho họ biết, ở cái thôn này, phụ nữ mạnh mẽ hơn đàn ông. Xảy ra việc gì, phụ nữ đều hăng hái quên mình, còn dám đàn ông thì như rùa rút cổ”. Một số họ hàng thân thích nhà Tiểu Hồng cũng đến thăm, mỗi lần như vậy Tiểu Hồng lại dằn, nói bị bệnh nhẹ thôi, đừng nói bị bệnh nặng, truyền ra ngoài không hay. Mỗi lần nói vậy, Tiểu Hồng đều che kín mặt. Phồn Hoa đã hiểu ra, Tiểu Hồng xấu hổ. Tiểu Hồng lo người họ truyền người kia, nhớ lại truyền tai nhau thành bị di chứng gì đó thì sau này khó kiếm bạn đời. Phồn Hoa nghĩ, lẽ nào Tiểu Hồng muốn gả sang thôn khác? Đợi ra viện rồi, mình phải đa thông tư tưởng cho con bé mới được.

Hôm nay, Hiến Ngọc cũng đến bệnh viện thăm Tiểu Hồng. Hiến Ngọc là bác sĩ nên Phồn Hoa cho cậu ấy gặp Tiểu Hồng. Nhưng bố Tiểu Hồng lại không cho Hiến Ngọc vào thăm. Ông cụ chỉ vào Hiến Ngọc nói: “Cậu đi đâu, Tiểu Hồng suýt nhớ việc điều trị, cậu có biết không?”, Phồn Hoa vội kéo Hiến Ngọc sang một bên, nói ông cụ bị kích động, đừng chấp làm gì. Hiến Ngọc chỉ cười, không nói gì. Phồn

Hoa “ơ” một tiếng, hỏi: “Đúng thế, cậu đi đâu đấy? Bình thường vẫn thấy cậu lượn lờ trong thôn, lúc cần lại không thấy đâu”. Hiến Ngọc ghé tay vào miệng, thì thầm: “Tôi đến bệnh viện Khuru Thủy”. Phồn Hoa hỏi: “Sao, thôn mình còn có người bị thương?”, Hiến Ngọc lại ghé tay vào miệng, nói: “ Chó còm bị thương”. Phồn Hoa nói: “Không thấy nói cậu ta bị thương? Cậu ta bị thương ở đâu?”, Hiến Ngọc nói: “Cái này thì tôi không rõ, nhưng bị thương. Tôi bị bọn họ lôi đi, ngồi xe của chó còm đến Vương Trại. Nhưng đến Vương Trại bọn họ lại nói phải đi Khuru Thủy. Thế là tôi cùng họ đến Khuru Thủy. Chị yên tâm, không chết được đâu. Vài ngày là ra viện thôi”. Phồn Hoa nghĩ, đến lúc đấy chó còm đưa ra cả đồng hóa đơn viện phí, bắt Quan Trang thanh toán cho lão thì phải làm sao? Nhưng nghĩ lại, Phồn Hoa lại thấy yên tâm. Được thôi, lão bắt nạt, thì đừng trách mình bất nghĩa, viện phí của Tiểu Hồng đang chờ lão thanh toán đây. Hãy đợi đấy, lão còn chưa ra viện thì mình cũng không để Tiểu Hồng xuất viện.

Tường Sinh cũng đến thăm Tiểu Hồng. Tường Sinh sắc mặt u ám, như vừa bị ăn vài cái đế giày vậy. Chỉ đến lúc nhìn thấy Tiểu Hồng mới xòe miệng ra cười được một cái. Phồn Hoa tiễn Tường Sinh ra ngoài, hỏi ông ấy công việc xử lý thế nào rồi, Tường Sinh nói có vẻ như hỏng việc rồi. Cô hỏi sự thể thế nào, Tường Sinh im lặng không nói gì, hút hết điếu này đến điếu khác, còn khạc nhổ bừa bãi, bị bác sĩ đi qua nhắc nhở. Người ta vừa đi khỏi, lão lại nhổ thêm bãi nữa, còn cố tình nhổ tiếng rất to. Phồn Hoa thấy có vẻ không ổn, liền hỏi có phải đã xảy ra việc gì không? Tường Sinh búng đầu mẩu thuốc vào vườn hoa, tức tối nói: “Có người hót tay trên rồi”. Ông ấy nói quá chung chung, Phồn Hoa lại hỏi ai đã hót tay trên, hót thế nào, Tường Sinh nói: “Đàn ông đái đứng, đàn bà đái ngồi, mỗi người một kiểu. Một câu không nói hết lời”. Nói xong, Tường Sinh cười, là cười khẩy, Phồn Hoa thấy nổi cả da gà. Tường Sinh lại ngậm một điếu thuốc,

nhưng rít một hơi thì vút. “Đ.mẹ, về Khuru Thủy bán mỳ lạnh thôi”. Tường Sinh nói. Phồn Hoa nói: “Vừa về đã đi? Có một số việc cần phải nghiên cứu, đợi nghiên cứu xong rồi đi”. Tường Sinh nói: “Nghiên cứu cái nỗi gì. Việc đã ra nông nỗi này còn nghiên cứu với cứu. Tôi về nhà bán mỳ lạnh thôi”. Phồn Hoa tức giận, nói: “Giờ thì hay rồi, Tiểu Hồng nằm viện, cậu muốn đi, còn Khánh Thu, ngay cả đít của mình còn chưa lau sạch, cậu nói xem, công việc triển khai thế nào đây?”, Phồn Hoa nghĩ, ông nói thì dễ, phải đít đi là xong sao? Tôi còn chưa tính sổ với ông đấy. Món nợ của trường là nợ kinh tế, có thể để sang một bên, nhưng món nợ của chó còm, là món nợ chính trị, ảnh hưởng đến ổn định và đoàn kết. Ngay từ đầu là ông đề xuất với tôi, cho chó còm chuyển mộ của mẹ Khánh Cường đi, giờ thì sao? Suýt gây ra án mạng. Xung quanh đều có người, Phồn Hoa không muốn tranh cãi với Tường Sinh, liền nói: “Muốn đi cũng được, nhưng mai hãy đi”. Tường Sinh đồng ý. Lúc này có người trong thôn đến, Phồn Hoa đang định đi thì Tường Sinh lại mở miệng. Phồn Hoa không ngờ Tường Sinh lại chủ động nhắc đến chó còm. Tường Sinh nói: “Tôi đến bệnh viện Khuru Thủy rồi. Đ.m, nếu không phải có người túc trực bên cạnh hắn, thì tôi đã bóp chết hắn rồi”. Nói xong, Tường Sinh còn làm động tác bóp cổ rất mạnh. Động tác và thần sắc của Tường Sinh chứng tỏ ông ấy muốn bóp chết chó còm thật.

Hôm nay, họ cùng ngồi xe của Khánh Thu về. Khánh Thu đã đến thôn Lâm Thủy, cậu ta nói thẳng cháu bà cô của Tuyết Nga sống ở Lâm Thủy. Tiện đường cậu ta rẽ vào thăm Tiểu Hồng. Tuyết Thạch cũng đi Lâm Thủy. Tuyết Thạch đúng là đã có tuổi, không chịu được vất vả, nói vài câu đã lăn ra ngủ. Ông ấy lấy áo trùm lên mặt, còn ngáy nữa. Khánh Thu vẫn còn dư âm của ngày hôm đó, nói nếu đã xảy ra ẩu đả thì khó tránh khỏi bị thương. Nước Mỹ lớn mạnh như thế mà khi giải cứu con tin cũng bị thương vài người. Phồn Hoa ghét nhất là cậu ta lúc nào cũng nói Mỹ thế này, Mỹ thế kia, nói: “Nói

chuyện chính đi, thế hôm đó vì sao lại đánh nhau”. Khánh Thư gõ nhịp lên vô lăng, hào hứng hồi tưởng lại, nói hôm đó cậu ta đang lái xe đi thì nghe thấy tiếng hô hoán, “Người Cung Trang ăn trộm cây...”, “Người Cung Trang ăn trộm cây...”. Cậu ta vội nhảy ra khỏi xe, lúc đó đã nhìn thấy có người chạy về phía cuối thôn. Với tư cách là ủy viên trật tự trị an của thôn, cậu ta đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, vớ luôn cái gậy chạy về phía đó. Tường Sinh hỏi: “Ai hô hoán trước?”, Khánh Thư nói: “Nghe không rõ, tóm lại là có người hô lên”. Tường Sinh nói: “Đ.c.m, ai hô hoán ông cũng không nghe ra?”. Tường Sinh có vẻ rất tức giận, ba chữ “Đ.c.m” nói rất tròn vành rõ chữ, không giống những từ cửa miệng thông thường, nghe rất có nội dung thực chất. Khánh Thư ngăn người ra, bất ngờ phanh dúi dụi, Tường Sinh muốn hỏi cho ra ngô ra khoai, nên lại hỏi: “Rút cục là ai?”, Khánh Thư nói: “Không nghe rõ. Hình như cũng có tuổi rồi, chắc là bọn thích lo chuyện bao đồng”. Tường Sinh hỏi Tuyết Thạch: “Chú, người đó có phải Khánh Mậu không?”, nhưng hỏi liền hai lần Tuyết Thạch vẫn cứ ngáy khò khò, không phải ứng gì. Khánh Thư bồi thêm một câu: “Tiếng trong loa thì tôi lại nghe rõ”. Phồn Hoa “ồ” một tiếng, hóa ra còn dùng cả loa phát thanh. Khánh Thư nói: “Tiểu Hồng nói trong loa, Khuru Lăng xảy ra chuyện rồi, Khuru Lăng xảy ra chuyện rồi. Tiểu Hồng không nói ăn trộm cây, chỉ nói xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi”. Phồn Hoa nghĩ, Tiểu Hồng còn trẻ, khi gặp chuyện quá xốc nổi. Ôi, việc này cũng trách mình, nếu mình nói trước với Tiểu Hồng một câu, bảo là việc này mình đã đồng ý, thì Tiểu Hồng sẽ không nông nổi như vậy. Nhưng việc đã ra nông nổi này, nói gì cũng đã muộn rồi.

Tường Sinh lại chửi thề. Tường Sinh chửi rất hăng, nước bọt bắn cả lên tay Phồn Hoa. Không khí trong xe lại trở nên ngọt ngào. Phồn Hoa là người có định lực, gặp phải tình huống này, cô vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngồi rất vững, giống như đi khảo sát thực tế

vậy. Nhưng Khánh Thư thì không chịu được không khí căng thẳng này. Cậu ta rụt rè nói: “Nghe nhạc nhé?”, tuy không có ai trả lời, nhưng cậu ta vẫn mở nhạc, là bài hát trong “Tây Du Ký”:

Anh gồng gánh, tôi dắt ngựa,
Đón mặt trời mọc, tiễn ráng chiều hôm.
Đạp bằng gập ghềnh thành đường cái,
Diệt xong tà gian lại lên đường,
Lại lên đường...

Nghe bài hát này Phồn Hoa lại nhớ đến Nhị Mao. Phồn Hoa còn chưa nói gì, Khánh Thư đã nhắc đến. Cậu ta hỏi Tường Sinh: “Nghe nói Nhị Mao về rồi?”, Tường Sinh không trả lời, Khánh Thư lại hỏi: “Có phải bảo Nhị Mao về biểu diễn không? Ôi dào, mời ai thì không mời, cứ phải mời cái thằng Nhị Mao”. Phồn Hoa nghe thấy tiếng thờ của Tường Sinh ngày càng mạnh, như có thể nổ bất cứ lúc nào. Khánh Thư thối sáo, hỏi tiếp: “Biểu diễn lúc nào? Trước bầu cử hay sau bầu cử? Hà?”, Tường Sinh vẫn lặng thinh. Khánh Thư lại hỏi: “Trước hay sau đều có cái hay của nó. Biểu diễn trước bầu cử, là đón mặt trời mọc. Sau bầu cử là đạp bằng mọi gập ghềnh”. Tường Sinh vẫn không nói gì. Khánh Thư không hỏi nữa, lại mở một đoạn nhạc:

*Em không biết đâu,
Em không biết đâu,
Anh chờ em đến khi hoa tàn.
Em không biết đâu
Em không biết đâu,
Anh chờ em đến khi hoa tàn.*

Khánh Thư nói: “Tường Sinh, chú mở cho cháu đoạn này nghe hay không?”, á chà, Khánh Thư dám làm ra vẻ trưởng bối trước mặt Tường Sinh. Phồn Hoa nghĩ, chớ còm nói không sai, Khánh Thư là người tưởng là phổi bò nhưng thực ra rất tinh khôn. Cậu ta cố tình

chọc tức Tường Sinh đây mà. Lại còn cái gì mà “Đợi em đến khi hoa tàn”, thực ra là có ý khác. Hai người họ vốn cùng một giuộc, bây giờ xem ra đã trở mặt rồi, Khánh Thư muốn lật tẩy Tường Sinh. Cuối cùng thì Tường Sinh cũng mở miệng: “Tao là chú mày!”, Khánh Thư bật lại luôn: “Mày nói thế là không biết điều rồi. Vai vế trong gia tộc đã có hơn hai nghìn năm rồi, chú là chú, cháu là cháu, làm sao đảo lộn được? Tao là chú mày, có sang Mỹ thì tao vẫn là chú mày”. Khánh Thư nói. Tường Sinh càng ngang ngược, nói: “Tao là ông mày”. Kít một cái, xe dừng lại. Động tác của Khánh Thư rất nhanh, nhảy xuống xe, mở cửa xe, rồi túm cổ áo Tường Sinh: “Xác láo, mày nói lại lần nữa xem?”, ôi, mặt trời mọc đằng tây rồi, Khánh Thư lại dám đánh Tường Sinh. Tường Sinh rõ ràng là cũng không ngờ, sừng sốt đến mức con người sắp rơi cả ra. Nhưng Tường Sinh vẫn là Tường Sinh, rất bình tĩnh. Tường Sinh ho một tiếng, nói: “Buông tay ra”. Khánh Thư không những không bỏ tay ra, mà còn đẩy Tường Sinh hai cái. Tường Sinh “à” một tiếng, cười nói: “Đề nghị bỏ tay ra”. Khánh Thư nói: “Đ.m, tao không bỏ đấy”. Tường Sinh bỗng thụp xuống, hai vai dựng lên. Khẩu khí của Tường Sinh cũng thay đổi, hơi giống tiếng côn trùng kêu: “Tôi đếm đến ba, cậu bỏ tay ra”. Phồn Hoa buồn cười, nhưng nhịn được. Phồn Hoa nói: “Nói đùa thôi mà sao lại tưởng thật? Khánh Thư, chú lên xe đi”. Tường Sinh bắt đầu đếm, đếm rất nghiêm túc, tiếng kéo dài ra, cách đếm cũng rất đặc biệt, vì mỗi lần đếm Tường Sinh lại giải thích: “Một. Vẫn chưa bỏ tay ra? Thế thì tôi đếm hai. Hai. Bỏ tay ra không? Không bỏ ra là tôi đếm ba đấy. Tôi đếm thật đấy nhé? Tôi đếm đến ba, cậu đừng có hối hận đấy. Nể mặt cậu, tôi đếm lại một lần nữa. Một..., hai... Bỏ tay ra không? Sau hai là ba đấy nhé”. Khánh Thư lúc này mới buông tay ra. Cậu ta đẩy Tường Sinh vào trong xe rồi mới buông tay. Đúng lúc này Tuyết Thạch “tỉnh” giấc. Tuyết Thạch vươn vai, ngáp một cái, chép chép miệng, nói: “Tôi nằm mơ, mơ thấy dạy thằng cháu đếm, đếm đến ba

thì tỉnh”.

Xe vừa chạy thì Tường Sinh đòi dừng xe. Tường Sinh nói sự nhớ ra, hôm nay ở Khuru Thủy có cuộc kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm, ông ấy phải về đối phó lũ lợn đấy, mai còn phải mời bọn chúng ăn cơm. Phồn Hoa nghĩ, ông ta coi như đã tuyên bố rút khỏi cuộc bầu cử. Phồn Hoa nói: “Ngghiêm trọng vậy sao? Ngày mai đi cũng chưa muộn mà”. Tường Sinh nói: “Không được. Cô không biết đâu, lũ lợn đấy toàn bọn vong ơn bội nghĩa. Hôm nay thế này, mai lại thế khác. Trong đó có một đũa chuyển ngành, vô ơn hơn bất cứ đũa nào, sớm muộn gì tôi cũng xử lý thẳng này”. Phồn Hoa biết thừa, ông ấy đang chỉ gà mắng chó. Chửi thì cứ chửi, Khánh Thư cũng chẳng tử tế gì. Phồn Hoa nói: “Thế thì phải làm sao? Bác lái xe đi, hay là...”, Tường Sinh nói: “Tôi lái xe đi, thế còn mọi người? Bắt xe thôi”. Phồn Hoa nói luôn: “Bác giữ lại hóa đơn, về tôi cho thanh toán”. Tường Sinh xuống xe, đi chiều ngược lại. Trên con đường rộng thênh thang, bóng Tường Sinh tạo thành một vệt dài, giống cành cây bị gió thổi bay. Tự nhiên Phồn Hoa thấy chua xót trong lòng, chua xót thật, mắt đã hơi ươn ướt. Phồn Hoa tự nhủ, sau này nếu trong thôn có cơ hội phát tài, nhất định sẽ nghĩ đến Tường Sinh trước. Tu ba kiếp mới được ngồi cùng chuyến đò, làm cùng nhau mấy năm trong ban lãnh đạo, không dễ chút nào.

 i dào, nói trắng ra thì Tường Sinh chỉ là củ ấu, củ ấu đâm vào lòng bàn chân. Nói là đau, thực ra cũng không hẳn là đau, vì lòng bàn chân có chai chân, có đau thì cũng không thấm vào đâu. Còn nếu nói không đau, thì thực ra cũng có hơi đau, khi có sức ép đè lên vai, thì củ ấu đó sẽ xuyên qua chai chân đâm vào thịt. Giờ thì tốt rồi, Tường Sinh rút khỏi bầu cử trước, cũng có nghĩa là đã rút được củ ấu đó ra, đi lại cũng nhẹ nhõm hơn. Còn về Khánh Thư. Phồn Hoa nghĩ, cậu ta chỉ là một con trạch, chẳng làm nên trò trống gì, chỉ cần để mắt đến cậu ta, đừng để gây thêm phiền phức là được. Tiểu Hồng cũng đã ra viện, Phồn Hoa không giao việc cho cô ấy. Chỗ gáy Tiểu Hồng phải cạo đi một mảng tóc, dán một miếng gạc, Phồn Hoa nói đùa, nhìn như đeo khẩu trang ngược trước ra sau. Phồn Hoa còn mua thêm một chiếc khăn voan để Tiểu Hồng quấn đầu.

Hôm nay, đích thân Phồn Hoa chủ trì cuộc thi kiến thức. Do là cuộc thi vui nên Phồn Hoa gọi Tiểu Hồng lên bàn chủ tịch. Phần thưởng rất phong phú, ngoài xà phòng thơm nhãn hiệu “Quang cảnh nên thơ” anh họ Tiểu Hồng chở đến ra, còn có khăn mặt, ga giường, sách và đĩa “300 câu hội thoại tiếng Anh”. Trả lời đúng một câu, được lĩnh một bánh xà phòng, một chiếc khăn mặt. Câu hỏi dễ nhất là ngày sinh của Mác, vì đã được hỏi nhiều lần. Lúc Phồn Hoa hỏi sinh nhật Mác vào ngày nào, chỉ trừ những cô mới gả đến Quan Trang, còn tất cả đều giơ tay. Phồn Hoa thấy vợ Tường Ninh đồ tể cũng giơ tay, thì nghĩ, cô ấy tuy đã có tuổi, nhưng cũng vừa gả đến đây, cô ấy cũng biết điển tích này sao? Phồn Hoa bảo cô ấy đứng dậy. Vợ Tường Ninh nói: “Mác vừa sinh ra, đã làm một cái bạt tai, một cái bạt tai và

cho chủ nghĩa tư bản khóc thút thít”. Phồn Hoa nói: “Thế là ngày nào?”, vợ Tường Ninh nói: “Tôi nói rồi mà, khóc thút thít, ngày 5/5”. Phồn Hoa nói: “Vợ Tường Ninh trả lời đúng chưa?”, một nửa nói đúng, một nửa nói sai. Phồn Hoa nói: “Thôi được, đúng hay không để thầy Thượng Nghĩa trả lời”. Thầy Thượng Nghĩa lấy một bánh xà phòng và một chiếc khăn mặt, rồi cầm chiếc micrô từ tay Phồn Hoa, đi xuống phía dưới. Ông đưa cho vợ Tường Ninh xà phòng và khăn mặt, sau đó hỏi: “Thế chị nói xem, Mác sinh năm nào?”, vợ Tường Ninh nói: “Một bạt tai một bạt tai, năm 1212”. Thầy Thượng Nghĩa nói: “Nhầm rồi. Trừ một nửa”. Nói rồi, lấy lại chiếc khăn mặt. Sau đó thầy Thượng Nghĩa phân tích nguyên nhân vợ Tường Ninh trả lời sai: “Mọi người chú ý nhé, là ‘một bàn tay, một bàn tay’, chứ không phải ‘một bạt tai một bạt tai’, vì thế...” thầy Thượng Nghĩa chuyển sang nói tiếng phổ thông: “Đáp án chính xác là, Mác sinh ngày 5/5/1818, chứ không phải ngày 5/5/1212”. Mọi người đều cười vui vẻ, kể cả vợ Tường Ninh. Phồn Hoa đưa micrô cho Tiểu Hồng để Tiểu Hồng tiếp tục dẫn chương trình. Phồn Hoa cười nói: “Tôi cũng phải xuống trả lời câu hỏi, tôi cũng muốn nhận phần thưởng”. Tiểu Hồng cầm micrô, nói: “Vợ Tường Ninh rất dũng cảm, chúng ta thưởng thêm cho cô ấy một chiếc băng cát-sét. Những người lúc này giơ tay, mỗi người được một bánh xà phòng”.

Phồn Hoa không ngồi ở phía dưới, vì cô phát hiện có vài người không đến. Vợ ông Khánh Mậu không đến, bình thường bà ấy thích nhất những trò có thưởng này. Bùi Trinh không đến có thể hiểu được, vì chồng cô ấy ra đề, trước đó đã mang cho cô ấy một thùng xà phòng và nửa thùng khăn mặt rồi. Thiết Tỏa không đến, là vì không cho cậu ta đến, bắt cậu ta ở nhà tự kiểm điểm. Phồn Hoa muốn đi loanh quanh, một là để xem mấy người đó đang làm gì, hai là muốn tìm một nơi yên tĩnh, nghĩ về công việc sắp tới. Lúc sắp đi đến cửa nhà Khánh Lâm, Phồn Hoa trông thấy Trương Thạch Lựu.

Ơ, hóa ra Trương Thạch Lựu cũng không đến. Phồn Hoa nghĩ, Trương Thạch Lựu không đến là vì cảnh cao, không bao giờ tham gia hoạt động của thôn. Nói thế nào nhỉ, tuy được ông Khánh Mậu giới thiệu, về mặt tổ chức là đã vào Đảng, nhưng về mặt tư tưởng cô ấy lại chưa vào Đảng. Suốt ngày lê đôi dép đi catwalk trong thôn, không giống một người Đảng viên chút nào. Nhưng lúc này Trương Thạch Lựu không đi dép, người ta đã đi boots cao cổ rồi. Quần lông mặc ngoài, mông chật căng. Trương Thạch Lựu quay lưng về phía Phồn Hoa, vừa đi vừa hát, còn lạc điệu, hò... ơ! Hò... ơ! Hơi giống chim hải âu kêu, cũng hơi giống phim cấp ba. Tóm lại là lảng lơ, từ mông cho đến cổ họng. Ngay cả sói cũng có phản ứng. Cô ấy vừa “ơ” một cái, Phồn Hoa nghe thấy tiếng bước gấp gáp, đó là tiếng sói chạy. Khánh Lâm lập tức xuất hiện ở cửa, vỗ tay, cười rất tươi.

Phồn Hoa nghĩ, cái cậu Khánh Lâm này kiếm tiền phát điên rồi, cả hoạt động của thôn cũng không tham gia. Nhưng động tác vỗ tay của Khánh Lâm không giống người điên. Động tác đó hơi giống doanh nhân uy tín, thờ ơ mà ân cần. Có lẽ cậu ta tưởng có người dắt chó cái đến, chạy ra đón. Vừa trông thấy là Trương Thạch Lựu, Khánh Thư không còn phong thái của một doanh nhân, vỗ đùi nói: “Đ.m, mình cứ tưởng là đến phối giống”. Trương Thạch Lựu là ai chứ, người ta là chị của Trương Trạch Anh, họ hàng của chủ tịch huyện, ở Khuru Thủy được coi là “Hoàng thân quốc thích” rồi, không phải vừa dâu. Trương Thạch Lựu nói: “Để lại phối cho vợ ông đi”. Khánh Lâm nói: “Tôi nói thật mà, cô vừa xuất hiện, sói nhà tôi ngủ không yên”. Trương Thạch Lựu nói: “Nói xằng bậy”. Khánh Lâm nói: “Thật đấy, cô nghe xem, ban ngày nó không bao giờ nhảy lên như thế, giờ vẫn đang chạy”. Đúng lúc đó Phồn Hoa đi đến, liền mắng Khánh Lâm: “Cậu này đừng có nói linh tinh”. Trương Thạch Lựu bắt đầu chống nạnh chửi. Cái động tác chống nạnh của Trương Thạch Lựu nhìn rất đẹp mắt, loại đàn bà quê mùa như Tuyết Nga không so sánh được.

Mu bàn tay Trương Thạch Lựu áp vào trong, ngón tay vểnh ra ngoài, giống kiểu hoa lan. Trương Thạch Lựu chửi: “Mày mới là đồ chó đẻ ý, cả nhà mày đều là đồ chó đẻ”. Động tác tiếp theo của Khánh Lâm hơi giống hòa thượng Thiếu Lâm Tự, cậu ta xoa cái đầu trọc một cái, cúi người xuống, lao về phía Trương Thạch Lựu. Trương Thạch Lựu vội núp vào người Phồn Hoa. Phồn Hoa nghiêng người, cầm quyển sổ bìa đen đập vào cái đầu trọc của Khánh Lâm một cái. Phồn Hoa nói: “Gớm nhỉ, tôi thấy cậu cũng chẳng khác gì loài lang sói rồi đấy”. Khánh Lâm đã nguôi ngoai, xoa xoa cái đầu trọc quay vào nhà. Phồn Hoa quay lại khuyên Trương Thạch Lựu: “Em gái ơi, nó là người thô lỗ, đừng chấp nó làm gì”.

Phồn Hoa đích thân đưa Trương Thạch Lựu về nhà. Thấy Trương Thạch Lựu vẫn chưa nguôi cơn giận, Phồn Hoa liền lựa theo Trương Thạch Lựu mắng cho Khánh Lâm một trận. Sau đó Phồn Hoa chuyển đề tài sang Lý Đông Phương, chồng của Trương Thạch Lựu. Trương Thạch Lựu nói, Đông Phương theo em về cô đi làm công trình ở bên ngoài. Phồn Hoa hỏi công trình gì, Thạch Lựu nói sửa cầu ở Khuru Thủy. Phồn Hoa giả vờ không biết gì, nói: “Ồi, làm đường xây cầu là việc tích đức hành thiện, công trình to lắm nhỉ? Em về cô làm gì?”, Thạch Lựu nói: “Cũng chẳng làm gì, chỉ là sửa cầu, lát đường. Đông Phương đi theo nó, kiếm thêm tiền tiêu vặt, ngót nghét chục nghìn, không đủ tiền ăn quà vặt”. Phồn Hoa cầm tay Trương Thạch Lựu đặt lên đầu gối mình vỗ vỗ: “Thạch Lựu ơi, cô bằng lòng đi, mồm cô cũng ướt quá đấy. Đương nhiên, Đông Phương lấy được cô, cũng là nhờ phúc đức tu từ kiếp trước”. Phồn Hoa tiện thể nhắc đến Thiết Tỏa. Phồn Hoa nói: “Mỗi người một số phận, nói ra thì Thiết Tỏa cũng làm đường, nhưng cả năm cũng chỉ được vài đôi giày rách”. Phồn Hoa thở dài, nói tiếp: “Còn Tuyết Nga nữa, không kiếm được đồng nào, chỉ nuôi vài con gà. Tôi còn nghe nói Tuyết Nga có bầu rồi. Đến lúc đấy lại bị phạt ngót nghét chục nghìn, rồi không biết sống ra sao”.

Trương Thạch Lựu nói: “Tôi nghe nói, còn có người nói em gái tôi làm nhảm cho cô ta”. Phồn Hoa nói: “Em gái cô? Sao lại dính đến em gái cô chứ?”, Trương Thạch Lựu nói: “Trong thôn có người nói nhăng nói cuội, bị tôi nghe thấy. Còn có người mang tiền đến cho tôi, bảo tôi nói với em gái một tiếng, lần sau kiểm tra sức khỏe cũng nhắm một mắt mở một mắt”. Phồn Hoa nói: “Em gái ơi, mình là Đảng viên, mình không được làm những việc đó đâu”. Thạch Lựu nói: “Ai chẳng biết thế. Em còn nói với bọn họ, em ghét nhất đẻ con, con cái hay ho gì chứ? Không ỉa thì đại, chẳng thà nuôi một con chó”. Tuy Phồn Hoa biết Trương Thạch Lựu không đẻ được, nhưng vẫn nói: “Tôi cũng phải phê bình cô đấy, cô cũng nên cân nhắc đẻ lấy một đứa, Đông Phương kiếm nhiều tiền thế, sau này phải có người tiêu chứ. Tuy nhiên, em đuổi họ về là rất đáng khen”. Phồn Hoa đột nhiên hỏi: “Nhưng tôi vẫn không hiểu, Tuyết Nga có bầu, liên quan gì đến em gái cô chứ? Em gái cô có phải làm kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện Vương Trại không? Nếu có nhảm thì cũng không trách em gái cô được. Là máy móc làm nhảm, sao lại trách người ta được chứ?”, Trương Thạch Lựu nói: “Thì thế. Hơn nữa, làm mười không được nhảm một, nhưng làm cho cả trăm người thì cũng khó tránh”.

Phồn Hoa rất muốn nói với Trương Thạch Lựu rằng, thôn nào để xảy ra việc này cô đều có thể thông cảm, hơn nữa còn thấy mừng, nhưng không được xảy ra ở thôn Quan Trang. Phồn Hoa đứng dậy, vỗ vỗ eo, nói: “Cô nói thế làm tôi lại thấy đau đầu rồi. Tôi bị Tuyết Nga hại cho thâm. Tôi phải về đây, phải đi lo việc của Tuyết Nga. Mẹ Tuyết Nga này, vừa thấy có chút động tĩnh là cúp đuôi chạy mất. Tôi muốn kéo cô ta đi kiểm tra lại, nhưng không biết cô ta trốn ở đâu”. Trương Thạch Lựu nói: “Không lẽ là lên trời chắc? Tôi nghĩ cô ấy không đi xa đâu, chưa biết chừng đang trốn ở góc ngách nào đó”. Phồn Hoa liền hỏi: “Thế theo cô, Tuyết Nga trốn ở xó xỉnh nào?”, Thạch Lựu nói: “Nghèo rớt mùng tơi, chắc chắn không ở khách sạn.

Kiểu gì cũng phải có người đưa cơm chứ?”, Phồn Hoa nói: “Hể có tin gì của cô ta, cô nhất định phải báo tôi đấy. Với danh nghĩa của Đảng, tôi nhất định sẽ giữ kín bí mật cho cô”. Thạch Lựu nói: “Em chỉ mong chị sớm tìm được cô ta, như thế em gái em không bị mang tiếng. Chẳng hạn như trạm bơm, hay nhà máy giấy, kho của trường học, đều có thể tìm thử. Nhưng em không nói gì với chị đâu đấy. Tuyết Nga chẳng qua cũng chỉ sâu sắc như coi đựng trầu mà thôi, em không muốn kết thù oán với cô ta”.

Phồn Hoa luôn nghĩ Trương Thạch Lựu là người vô tâm, nói không đáng tin, vì thế lúc đó cũng không để ý lắm. Sáng hôm sau, lúc Lệnh Bội bảo cô là trông thấy Tuyết Nga ở nhà máy giấy, Phồn Hoa chợt nhớ ra, Trương Thạch Lựu thật ra đã nhắc đến nhà máy giấy. Sáng hôm nay, Phồn Hoa vừa điều Khánh Thu đi, bảo cậu ta đến nhà họ hàng xa của Thiết Tỏa một chuyến thì Lệnh Bội đến. Lệnh Bội vừa bước vào đã nói: “Gầm cầu có người”. Phồn Hoa tưởng cậu ta nói có người ăn trộm đồ, thì khoát tay, nói: “Mỗi tuần báo cáo một lần là đủ rồi”. Cậu ta không đi, lại nói lần nữa gầm cầu có người. Phồn Hoa bực mình, buột miệng nói: “Nói rõ hơn xem nào, người chết hay người sống?”, Lệnh Bội nói: “Hình như là người chết”. Phồn Hoa đứng bật dậy, hỏi dồn: “Chết hản chưa?”, Lệnh Bội nói cậu ta nhìn không rõ. Chết tiệt, không phải Tuyết Nga đấy chứ? Tuyết Nga còn chưa đến nỗi nhảy xuống sông. Phồn Hoa lại hỏi người đó là đàn ông hay đàn bà. Lệnh Bội nói là đàn bà. Phồn Hoa sốt ruột đập bàn: “Còn đứng đực ra đấy làm gì, vớt cô ta lên ngay”. Lệnh Bội nói: “Không cần vớt, bị đẩy vào bờ rồi”. Phồn Hoa thở dốc, hỏi cậu ta rút cục có nhìn rõ là nam hay nữ không. Lệnh Bội nói: “Cô xem thường con quá đấy, con ngần này tuổi rồi còn không phân biệt được trống hay mái sao?”, Phồn Hoa hạ giọng hỏi: “Cậu không nhìn xem có phải Tuyết Nga không hay sao?”, Lệnh Bội nói: “Tuyết Nga? Tuyết Nga nhà Thiết Tỏa? Hôm qua cháu còn trông thấy Tuyết Nga, chắc chắn không phải là Tuyết Nga”.

Phồn Hoa không kịp phản ứng, lúc lật đật đi ra cửa mới định thần trở lại: “Cậu nói gì, cậu nhìn thấy Tuyết Nga? Nhìn thấy ở đâu?”, Lệnh

Bội nói: “Ớ nhà máy giấy ạ, sao thế?”, so với Tuyết Nga, việc người chết đuối hiển nhiên là thứ yếu. Phồn Hoa lại mở cửa, quay lại văn phòng, nghiêm mặt hỏi Lệnh Bội: “Cậu đừng có nói đùa, cậu nhìn thấy Tuyết Nga khi nào?”, Lệnh Bội thấy hoang mang: “Nhìn thấy hôm qua ạ, sao thế?”, Phồn Hoa ghé sát vào cậu ta hỏi nhỏ: “Cậu dám đảm bảo không nhìn nhầm người?”, Lệnh Bội nhìn thần sắc của Phồn Hoa thì hoảng sợ, cứ lùi ra sau, lắp bắp: “Tuyết Nga là con gà mái già, Đậu Hoa đẩy ra, cháu và cô ta quả thật không làm gì cả”. Phồn Hoa nói: “Tốt, rất tốt, cậu coi như không nhìn thấy gì, không được nói với bất cứ ai”. Lệnh Bội nói: “Cháu biết rồi, cô giấu cô ta ở đây chứ gì? Cháu không nói với ai. Nhưng Bùi Trinh biết rồi”. Phồn Hoa giật mình, nói: “Sao Bùi Trinh lại biết?”, Lệnh Bội nói: “Đưa cơm mà”. Phồn Hoa như bị nện cái gì đó, một lát sau mới thở ra hơi. Cô hỏi Lệnh Bội: “Bùi Trinh có nhìn thấy cậu không?”, Lệnh Bội nói: “Thấy vào mắt, làm sao cháu lại để cô ta nhìn thấy chứ”. Phồn Hoa chỉ muốn thorn cho Lệnh Bội một cái. Phồn Hoa nói: “Nhất thiết không được để họ trông thấy. Vài ngày nữa, cô sẽ thưởng xứng đáng cho mày”.

Phồn Hoa giờ mới nhớ ra, đã đến lúc phải ra bờ sông xem cái người chết đó. Lệnh Bội bắt đầu kể công, nói Nhị Mao cứ khuyên cậu ta đi, bảo cậu ta vào đoàn kịch biểu diễn ảo thuật, còn nói những người làm nghề này có kỹ thuật cơ bản tốt, học ảo thuật rất nhanh, nửa tháng là có thể làm nghề rồi, nhưng nó vẫn chưa đồng ý. Vì sao thế? Vì nó còn chưa báo đáp ân tình của cô. Phồn Hoa nói: “Cậu có ý gì? Muốn đi rồi sao?”, Lệnh Bội nói: “Cháu đang suy nghĩ”. Phồn Hoa nói: “Sau này làm ở nhà, chưa chắc đã kiếm ít hơn ở bên ngoài. Kiếm tiền mà, ở đâu kiếm được nhiều thì cậu ở đó”. Lệnh Bội nói: “Cô dạy rất phải”. Phồn Hoa hỏi cậu ta, người chết đó sự thể thế nào. Lệnh Bội nói, tối qua cậu ta phát hiện gầm cầu có giấu một người. Cậu ta nghĩ, có thể là ai chứ? Hay là ăn trộm đồ, giấu ở đó không

dám lộ mặt ra? Cậu ta còn nghĩ lẽ nào là Tuyết Nga trộm đồ trong nhà máy giấy, đợi đến đêm khuya vắng người mới chui ra? Cậu ta liền thi “gan” với người đó xem ai “gan lì” hơn. Hồi ở trong khám, không học được gì, mỗi độ “gan lì” là có tiến bộ. Cậu ta tiếp tục thi “gan”. Đến khi trời sáng, cậu ta thấy có gì đó không ổn. Xuống xem, đ.đ, hóa ra là người chết, đúng là mất công toi.

Lúc hai người đi ra phía bờ sông, đã có người biết việc này, cũng đang chạy về phía đó. Bọn trẻ con thì nháy nhót như ngày Tết. Đến bờ sông, những người đó nhường đường cho Phồn Hoa. Phồn Hoa đi xuống xem, thờ phào. Người chết không phải người Quan Trang, chắc là lúc nước lên bị đẩy từ thượng du xuống đây. Mưa đã tạnh, nước sông xuống, đánh cô ta vào bờ. Hiến Ngọc lúc này cũng đến, mọi người lại nhường đường cho Hiến ngọc. Hiến Ngọc nhìn thi thể đó, không nói câu nào, như là khám bệnh từ xa vậy. Sau đó Hiến Ngọc nhặt một cành cây, dùng cành cây khều tóc của người chết, rồi khều mắt. Đột nhiên, từ trong miệng người đó chui ra một con cua. Mọi người im lặng lùi lại sau một bước. Hiến Ngọc khều con cua đó sang một bên, sau đó lại lấy cành cây khều giày của người đó. Giày vẫn đi ở chân, giày vải, loại có quai. Hiến Ngọc dùng cành cây chọc tuột giày, rồi lại khều cặp quần của người ta. Thuý Tiên vợ Hiến Ngọc đứng đằng sau “ho” một tiếng, nhưng Hiến Ngọc mặc kệ. Phồn Hoa nói: “Hay là báo công an trước”. Hiến Ngọc vẫn lặng thinh, tiếp tục khều. Cặp quần của người này không thắt thắt lưng, mà thắt dây lưng làm bằng vải vụn. Có người đang đợi Hiến Ngọc khều tiếp xuống dưới, nhưng Hiến Ngọc không khều nữa. Mọi người không nhìn người đàn bà đó nữa mà đều nhìn Hiến Ngọc. Hiến Ngọc từ từ tháo găng tay ra, nói: “Công an chẳng hơi đâu lo việc này vì cô ta không phải người bản xứ”. Phồn Hoa hỏi: “Thế là người ở đâu?”, Hiến Ngọc vòng vo, nói: “Khánh Lâm biết, Tường Dân chắc cũng biết, là người Sơn Tây”. Khánh Lâm lúc đó cũng có mặt, nghe Hiến

Ngọc nói vậy, vội vàng chen lên phía trước xem. Nhưng cậu ta không phát hiện ra gì. Hiến Ngọc nói: “Nhìn cái dây lưng, quai giày, nhất là ngón chân. Trong móng chân còn có xỉ than. Đúng vậy, là người Sơn Tây, đồng hương với vợ Khánh Lâm”. Phồn Hoa nói: “Sao công an lại không lo chứ? Dù sao cũng một mạng người mà”. Lúc đó, đã có người gọi được điện cho đồn công an. Nghe nói có khả năng là người Sơn Tây, đầu dây bên kia nói: “Chôn tại chỗ trước, đừng để sói tha đi mất”. Người đó truyền đạt lại ý cho Phồn Hoa, Phồn Hoa còn chưa nói gì, Khánh Lâm đã nổi cáu. Khánh Lâm nói: “Đời nào sói lại ăn cái của này? Sói kén chọn lắm, ăn khôn lắm đấy”.

Thiết Tỏa cũng chạy đến hóng chuyện. Thấy Phồn Hoa chú ý đến mình, cậu ta liền nhìn đi chỗ khác. Lúc đi lướt qua người cậu ta, Phồn Hoa cố tình nói một câu: “Chú cũng đến xem cơ đấy, sợ vãi cả ra quần rồi hả?”, Thiết Tỏa im không nói gì. Phồn Hoa nói: “Ngày mai bọn tôi còn phải đến Nam Trinh Tử một chuyến. Nhà ông cậu chú ở Nam Trinh Tử phải không?” Thiết Tỏa nói: “Chị tìm mau lên đi, tôi vẫn đang chờ có người nấu cơm đây”. Nếu là nửa tiếng trước, nghe thấy câu này chắc là Phồn Hoa sẽ tức lộn tiết, nhưng giờ Phồn Hoa không tức. Chẳng những không tức mà còn thấy sướng nữa, cái cảm giác sung sướng có thể bắt cá trong chậu bất cứ lúc nào, cái cảm giác sung sướng tay cầm chặt tấm vé chờ vào xem phim. Phồn Hoa bỗng trở nên rất khách sáo, còn vỗ vỗ vai Thiết Tỏa. Phồn Hoa nói: “Được, được lắm, chú đợi mà xem tường nhé”.

Không khí trong lành quá. Sau trận mưa, mầm lúa mỳ đều đã chuyển màu xanh, trong không khí phảng phất mùi cỏ non. Mùi vị đó ngòn ngọt, hơi đặng đặng, nhàn nhạt, mát lạnh, thấm vào ruột gan. Phồn Hoa thấy lòng khoan khoái. Lúc tối họp, Phồn Hoa thấy cái đầu thú ở hai đầu nóc nhà sân khấu rất đẹp. Ánh trăng cũng rất sáng, vàng trắng khuyết rất thanh tú, như thiếu nữ cười e lệ. Phồn Hoa cũng đang cười, nhưng nụ cười đó không được lộ ra mặt, chỉ có thể giấu trong lòng. Lúc cuộc họp bắt đầu, Phồn Hoa báo Tuyết Thạch và Khánh Thư báo cáo công tác trước. Tuyết Thạch giờ tạm thời thay vai của Tường Sinh, quản lý trường học. Tuyết Thạch nói nhà xí ở trường đã bắt đầu đào rồi, bước tiếp theo là xây tường, phải chuẩn bị, ngói. Phồn Hoa nói: “Việc này giao cho bác làm, cần tiêu bao nhiêu bác cứ tiêu. Nghèo đến mấy cũng không được nghèo giáo dục”. Khánh Thư báo cáo quá trình tìm người, nói giờ cậu ta đã mệt mỏi rồi, lái xe chỉ chực ngủ gật. Còn nói Tường Dân đã nói rồi, muốn chạy xe đi Sơn Tây, không muốn cho chúng ta mượn xe nữa. Tuyết Thạch nói: “Cậu ta là dân làm ăn, chẳng qua cũng muốn kiếm thêm vài đồng, tiền thuê xe trả thêm cho cậu ta một ít, cậu ta sẽ không mè nheo nữa”. Phồn Hoa nói: “Đúng đấy, trả thêm cho cậu ta. Ngoài ra, có manh mối gì, đã tiêu bao nhiêu kinh phí, cũng báo cáo luôn thể”. Khánh Thư nói, tiền xăng, phí cầu đường, tiền ăn, sổ hóa đơn này đều phải chờ Tường Sinh ký, nhưng giờ Tường Sinh đã hịu rồi, cậu ta đành phải giữ. Phồn Hoa nói: “Được, đưa cả cho tôi, việc này làm xong thanh toán cả thể”. Phồn Hoa thấy Khánh Thư hút thuốc Vạn Bảo Lộ, liền hỏi: “Chú mua thuốc không lấy hóa đơn sao?”,

Khánh Thư nói: “Thuốc thì thôi”. Phồn Hoa nói: “Làm việc theo phép công. Đi đến đâu, mời người ta vài điều thuốc, đấy là phép lịch sự. Mai nhớ lấy hóa đơn”. Sau đó Phồn Hoa nói về công việc trong thời gian tới. Tóm lại là có hai việc chính, một là tiếp tục tìm người, hai là lên kế hoạch bầu cử, hai công việc này tuy hai là một, không phân nặng nhẹ. Phồn Hoa nói: “Dù tôi có không trúng cử, tôi cũng không để vụ rắc rối của Tuyết Nga này lại cho trường thôn khóa sau. Trường thôn khóa sau, là ai ngồi trong căn phòng này thì tôi không biết, nhưng bất kể là ai, tôi đều phải có trách nhiệm với người ta”. Mới nói thế mà mắt Phồn Hoa đã đỏ hoe, cô bị chính mình làm cho cảm động. Tuyết Thạch nói: “Phồn Hoa rất chân tình”. Phồn Kỳ nói: “Con người ai chẳng có tình cảm, có gì chị cứ nói ra, mọi người đều có thể thông cảm”. Phồn Hoa nói: “Ví dụ, trường thôn khóa sau là Khánh Thư...”, Khánh Thư đứng bật dậy. Phồn Hoa ra hiệu bảo cậu ta ngồi xuống, sau đó nói: “Tôi lấy ví dụ, ví dụ là Khánh Thư. Khánh Thư lên rồi, nhưng chưa ngồi nóng ghế thì Tuyết Nga sinh con, cấp trên nổi giận liền cách chức Khánh Thư. Thế còn ra thể thống gì? Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, còn chưa nếm ra hương vị gì đã bị đày xuống rồi mà. Nếu thế thật, Khánh Thư lại không chửi tôi chắc”. Khánh Thư lại đứng dậy, lần này Phồn Hoa ấn cậu ta ngồi xuống. Phồn Hoa nói: “Việc đầu tiên trong những ngày tới, là Xiali tiếp tục chạy, Tuyết Nga tiếp tục tìm. Quan điểm cá nhân tôi là, sau này Khánh Thư sẽ phụ trách riêng việc này”. Tay Phồn Hoa vẫn để trên vai Khánh Thư, vì thế Khánh Thư muốn đứng lên cũng không đứng được. Tuy nhiên, cái mồm là ở trên mặt chứ không phải ở dưới mông, vì thế người ta ngồi cũng vẫn có thể phát biểu ý kiến. Khánh Thư nói: “Chỉ mình tôi chạy bên ngoài, có hợp lý không?”, Phồn Hoa nói: “Tôi muốn phát huy ưu thế của chú mà. Một là, chú vốn phụ trách mảng này; hai là, chú biết lái xe; ba là, chú từng là lính, từng được huấn luyện, nếu gặp Tuyết Nga, một mình chú cũng xử lý được cô

ta”. Khánh Thư hậm hực, không nói gì. Phồn Hoa nói tiếp: “Việc thứ hai là bầu cử, cuộc thi kiến thức đã làm xong, hiệu quả rất tốt, tiếp theo là làm phiếu bầu trước, cả một núi việc. Việc này do tôi và bác Tuyết Thạch phụ trách. Bác Tuyết Thạch thấy thế nào?”, Tuyết Thạch nói: “Tôi nghe theo tổ chức”. Phồn Hoa lại dặn Tiểu Hồng: “Công tác tuyên truyền vẫn phải tiếp tục. Tiểu Hồng này, từ ngày mai, mỗi ngày phát thanh ba lần trên loa”. Sau đó Phồn Hoa hỏi các đồng chí còn có ý kiến gì không. Không ai lên tiếng, Phồn Hoa nói: “Thế thì chúng ta giờ tay thông qua?”, lúc này Khánh Thư mới nháy ra. Phồn Hoa nghĩ, ôi, con trạch cuối cùng cũng nháy ra rồi, muốn gây sóng to gió lớn đây. Nhưng có khả năng không? Hiển nhiên không thể mà. Các cụ đã nói rồi, một con trạch không gây nên sóng gió, một con bọ chét không làm nên trò trống gì. Nhưng Khánh Thư hiển nhiên không biết mình là trạch hay bọ chét, cậu ta nói: “Chúng ta không nên vì ghen mà bỏ cơm, việc của Tuyết Nga có thể gác sang một bên, tập trung lực lượng cho cuộc bầu cử”. Phồn Hoa nói: “Khánh Thư này, miễn là chú tìm ra được một người, phù hợp bất cứ điều nào trong ba điều trên, thì tôi không bắt chú đi”. Khánh Thư nói: “Chị làm thế là cho tôi vào tròng rồi”. Phồn Hoa nói: “Được thôi, tôi tháo tròng cho chú. Thế này đi, thôn chi tiền thuê một lái xe, hàng ngày lái xe đưa tôi đi tìm, Khánh Thư phụ trách công việc trong thôn. Chúng ta giờ tay, thiếu số phục tùng đa số, ai đồng ý giờ tay”. Ngay cả Khánh Thư cũng không dám giờ tay, nói gì đến người khác. Nhưng Phồn Hoa vẫn bảo Tiểu Hồng đếm lại số người, ghi vào sổ.

Phồn Hoa đang định tuyên bố giải tán thì bỗng có mấy người đi vào trong sân, có cả xe lừa, một bà cụ và một cô gái ngồi trên xe. Nghe tiếng nói, Phồn Hoa biết ngay là người Sơn Tây. Nhị Lăng đưa họ đến. Nhị Lăng chỉ vào Phồn Hoa nói, đây là lãnh đạo của chúng tôi. Người đàn ông đánh xe lừa khụy đầu gối, định khấu đầu trước Phồn Hoa. Phồn Hoa đoán không sai, họ là gia quyến người bị chết

đuổi đó, người đàn ông là chồng người chết, bà cụ là mẹ chồng. Phồn Hoa bảo họ ngồi xuống từ từ nói chuyện. Người đàn ông đột nhiên chỉ vào cái vỏ hộp mỳ ăn liền vớt trong thùng rác, hỏi: “Đó là cái gì?”, Phồn Hoa biết, đói mềm rồi, đang vòng vo tam quốc đòi ăn đây. Phồn Hoa sai Khánh Thu đi mua đồ ăn. Khánh Thu rất thật thà, ngoan ngoãn chạy đi mua. Phồn Hoa nhìn cô gái đứng ở cửa, hỏi người đàn ông đó, cô gái đó là ai. Người đàn ông nói, đó là em vợ ông. Cô gái đó giậm chân bước vào, nói: “Chết tiệt, ai thêm làm em vợ ông chứ”. Người đàn ông đó vội cúi gập người trước cô gái, cô gái xoay người, tránh đi. Người đàn ông đó nói, ông đã đẻ ba “chíp bông” rồi, nhưng toàn là con gái, nằm mơ ông cũng mong có được một “chíp bông có cu”, nhưng lại đẻ toàn vịt giò. Lúc đấy, Khánh Thu cũng mua mỳ ăn liền về. Phồn Hoa nói với Khánh Thu: “Khánh Thu đi gọi Thiết Tỏa đến đây, bảo cậu ta đến mà nghe”. Khánh Thu sừng mặt lên, dựa cửa nói: “Không thấy tôi đang thờ không ra hơi sao”. Phồn Hoa nói: “Thế chú nghỉ lấy hơi xong rồi đi”. Tuyết Thạch nói: “Hay là tôi chạy đi một chuyến?”, Phồn Hoa nói: “Bác không phải đi, để Khánh Thu đi, đây là công việc của chú ấy”. Khánh Thu tức giận, nói: “Hay, hay lắm, tôi mà không đi tôi không bằng con chị”. Nói rồi vùng vằng đi ra. Phồn Hoa nói: “Gớm chưa, chiều quá hóa hư”. Sau đó cô bảo người đàn ông đó ăn mỳ trước, ăn xong nói tiếp. Thấy bà cụ không nhai được mỳ ăn liền, Phồn Hoa nói với Tuyết Thạch: “Bác gọi vào máy cầm tay của Khánh Thu, bảo cậu ấy tiện thể mua thêm hai chiếc bánh mỳ”. Tuyết Thạch nói: “Hay là tôi đi mua nhé”. Phồn Hoa nói: “Không được, chẳng phải cậu ấy yêu cầu được giao thêm việc sao, thêm một cái bánh mỳ cũng không chết được”.

Người đàn ông ăn rất nhanh, ăn xong lại muốn nói. Phồn Hoa bảo ông ấy uống thêm nước. Cô gái đó cũng đói rồi, ngồi quay mặt vào tường, ăn từng miếng nhỏ, vừa ăn vừa rơi nước mắt. Một lát sau, Khánh Thu và Thiết Tỏa đến. Sau khi Thiết Tỏa vào, Phồn Hoa

nhường chỗ của mình cho cậu ta. Phồn Hoa nói: “Đây mới là lãnh đạo của chúng tôi, bác nói từ đầu câu chuyện đi”. Người đàn ông đó cứ tưởng là thật, cúi khom người trước Thiết Tỏa, khấu đầu, kể lại một lượt. Hóa ra, “chíp bông” thứ tư vừa chào đời, trông thấy lại là vịt giòi, mẹ vừa quay mặt đi, bà đỡ liền dìm “chíp bông” vào vại nước. “Chíp bông” bình thường chỉ cần dìm xuống nổi lên ba lần là sặc chết, nhưng con “chíp bông” này cao số, chỉ bị ngất đi, chưa chết, đành phải cho sặc lần nữa. “Quân giết người!”, cô gái đó bất ngờ hét lên. Người đàn ông ngăn người ra một lát, cười gượng, rồi lại nói tiếp với Thiết Tỏa, bà đỡ hỏi ông, thế có dìm nữa không, ông ta nói, phải để hỏi vợ đã. Ông ta nói với cô gái: “Tôi đã hỏi chị cô, chị cô không nói gì, im lặng là đồng ý”. Cô gái đó giậm chân, khóc nói: “Nói láo! Nói láo!”, Phồn Hoa bước tới, cầm tay cô gái, lau nước mắt cho cô, nói nhỏ: “Nghe xem ông ấy còn nói láo thêm những gì”. Sau đó Phồn Hoa lại hỏi người đàn ông đó: “Thế vẫn cho dìm chết sao?”, người đàn ông đó nói: “Lại phải dìm thêm hai lần nữa mới sặc chết. Chị nói xem, con “chíp bông” này sao lại cao số đến thế”. Phồn Hoa đã hiểu, chắc chắn người đàn bà đó không chịu nổi nỗi đau này, nên đã nhảy xuống sông tự vẫn. Nhưng Phồn Hoa không hỏi, cô muốn để Thiết Tỏa hỏi. Phồn Hoa bảo Thiết Tỏa: “Chú hỏi ông ấy xem, mẹ đứa bé sao lại chết? Hỏi đi!”, Thiết Tỏa quay mặt đi. Phồn Hoa lại nói với người đàn ông đó: “Bác nói thêm cho lãnh đạo của chúng tôi nghe, mẹ đứa bé sao lại chết. Nhảy xuống sông tự vẫn phải không?”, người đàn ông đó ngồi xồm xuống, khóc lóc, nói thán ở cũ đàn bà không được ra khỏi nhà, nhưng nhân lúc mọi người không để ý cô ấy đã chuồn ra ngoài. Trong thôn có người trông thấy cô ấy, nói cô ấy đến bờ sông tìm “chíp bông” đã chết. Sau đó, họ đã đi dọc theo bờ sông xuống đến chỗ này.

Phồn Hoa nói với mọi người: “Trông thấy rồi chứ, một bài học quá sinh động. Thiết Tỏa, dù cậu có lòng gan dạ sắt thì chắc cũng có

phần xúc động nhĩ”. Người đàn ông đó đột nhiên dập đầu trước Thiết Tỏa, nói là có việc muốn cầu xin. Thiết Tỏa sợ quá đứng phắt dậy, nấp ra sau lưng Phồn Hoa. Phồn Hoa lại đỡ ông ấy ngồi lên ghế, nói: “Bác cứ ngồi xuống đã, để xem bài học này còn gì để nói nữa không”. Người đàn ông đó nói, muốn mượn một miếng đất của “quý thôn” để chôn cất người chết. Thiết Tỏa lại đứng dậy, lần này cậu ta nấp sau lưng Tiểu Hồng. Phồn Hoa đang nghĩ xem nên trả lời ra sao thì Tiểu Hồng đã trả lời thay cho cô. Tiểu Hồng nói: “Điều kiện gì cũng có thể đồng ý, chỉ có điều này là không được. Người trong thôn này chết còn phải hỏa thiêu nữa là”. Phồn Hoa nghĩ, Tiểu Hồng đúng là lòng dạ sắt đá, nếu là mình, mình quả thật không nói được như vậy. Kỳ lạ là, người đàn ông đó không những không đồng ý hỏa táng, nói sau này còn phải bốc mộ, phải chôn cùng mộ tổ tiên. Cô gái kia lúc này mới lên tiếng, nói cô tán thành hỏa táng. Người đàn ông gần như là đấm ngực kêu than, nói với cô gái: “Lửa đốt một cái, không còn cái gì hết”. Cô gái đó nói: “Hỏa thiêu thì sao, Thủ tướng Chu, Đặng Tiểu Bình cũng hỏa thiêu đấy”. Cô gái nói, cô phải đem tro cốt về, đặt ở đầu giường, mãi mãi ở bên chị gái. Người đàn ông đó bỗng giở mặt, nói không một đồng xu dính túi, muốn hỏa táng cũng không hỏa táng được. Cô gái đó rất bình tĩnh, nói, cô có thể chôn chị ở đây trước, sau đó ở lại đây làm thuê kiếm tiền, chờ hỏa táng chị xong mới về quê, dù sao cũng không thể để mộ chị ở nơi đất khách quê người. Cô gái này là người có chủ kiến, rất thông minh. Thâm sơn cùng cốc cũng có tuần mã, nói về diện mạo, cô ấy còn xinh xắn hơn cả Tiểu Hồng. Phồn Hoa nghĩ, Lệnh Bội và cô gái này xem ra rất xứng đôi, đều không nơi nương tựa, nòi nào vùng nấy, không ai chê ai. Phồn Hoa liền sắp xếp cho cô gái tối nay ngủ trong văn phòng. Còn hai mẹ con họ, Phồn Hoa nghĩ, ôi dào, mình không ôm hết việc được, để họ ngủ ở sân khấu vậy.

Tiểu Hồng cũng chú ý đến cô gái đó. Lúc đi ra khỏi sân, Tiểu Hồng

nói: “Cô gái đó nhìn cũng được đấy chứ”. Phồn Hoa nói: “Tôi muốn làm mối cho Lệnh Bội, cô thấy thế nào?”, Phồn Hoa tưởng Tiểu Hồng nghe thấy sẽ rất mừng, ai ngờ Tiểu Hồng lại nhăn mặt nói: “Lệnh Bội chẳng phải có ‘Đậu hoa’ rồi sao? Theo em chị làm mối cho Lý Hạo thì tốt hơn. Anh chị chẳng phải bạn học sao? Chị thấy thế nào?”, Phồn Hoa nghĩ, Tiểu Hồng suy nghĩ rất chu đáo. Tiểu Hồng nói: “Nếu chị không phản đối, giờ em về lấy chăn gối, bảo Lý Hạo mang đến”. Phồn Hoa đương nhiên chỉ có thể đồng ý, không thể phản đối. Tiểu Hồng nói xong chạy đi luôn, như muốn tranh thủ từng giây từng phút, đôi bím tóc giống như đuôi ngựa vung vẩy dưới ánh trăng. Được một lát, Tiểu Hồng lại quay lại, thở hổn hển nói: “Lúc này đông người, có việc này em chưa nói với chị”. Phồn Hoa nói: “Cứ nói, tôi làm cho cô là được chứ gì”. Tiểu Hồng nói: “Cuộc bầu cử ba năm trước, thôn ta mời đoàn kịch của huyện về biểu diễn, làn này chúng ta cũng mời đến diễn đi, coi như một cách tuyên truyền bầu cử”. Phồn Hoa nói: “Ôi, việc này cô không nhắc tôi cũng quên mất. Cô xem diễn vở gì hay?”, Tiểu Hồng nói: “Kịch gì cũng được, vui là chính. Ngày mai em lên thành phố bốc thuốc cho thầy em. Ông cụ bị hoảng sợ, bác sĩ kê cho thang thuốc, vẫn chưa đi bốc được. Nhân tiện em đến nói chuyện với đoàn kịch trước”, Phồn Hoa nói: “Tốt nhất là kịch hiện đại”. Tiểu Hồng nói: “Kịch cổ trang hay hơn, các cụ thích. Ông bà ngoại Đậu Đậu đều thích. Chị yên tâm, các nghệ sĩ đều có tài tự biên tự diễn tại chỗ. Đến nói chuyện trước, bảo họ đến lúc đó diễn khúc nghệ đọc bài về gỡ phách Sơn Đông, tuyên truyền bầu cử và kế hoạch hóa gia đình, các nghệ sĩ chắc chắn sẽ khiến chị hài lòng”. Phồn Hoa nói: “Chẳng phải có vở ‘Long phượng trình tường’ sao, nói về Lưu Bị kén rể, ông cụ nhà tôi thích xem vở này nhất”. Tiểu Hồng nói bố cô cũng thích xem, Dự kịch gọi là “Long phượng trình tường”, Kinh kịch gọi là “Cam lộ tự”, thực ra là một. Con nhỏ này biết nhiều ra phết. Phồn Hoa nói: “Thế thì ‘Long phượng trình tường’ đi, cho may

mắn”. Tiểu Hồng lại hỏi: “Thế còn Nhị Mao? Đội quân của Nhị Mao cũng đang diễn ở Khuru Thủy, nghe nói còn có cả người mẫu biểu diễn thời trang nữa, thanh niên trong thôn thích cái này, hay là cũng gọi về?”, Phồn Hoa nói: “Ừ thì Nhị Mao, thế nào cũng được”.

Tối hôm đó lẽ ra phải đến nhà máy giấy xem thế nào nhưng Phồn Hoa không đi. Phồn Hoa ra lệnh cho chính mình không được đi. Phồn Hoa cứ thấy trong việc này có người đang đóng kịch. Trong số các diễn viên, có cả Khánh Thu, Tường Sinh và Thượng Nghĩa. Cứ nghĩ đến Thượng Nghĩa là Phồn Hoa lại thấy sôi máu. Mình chơi đẹp với lão, thế mà lão lại chơi đều mình. Lão không làm quan, làm thế vì cái gì chứ? Lừa cái đối lừa được cũng chỉ vì hai hòn bi thôi mà. Phồn Hoa nghĩ quanh nghĩ quẩn. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng, đó là hồi còn quản lý mảng giáo dục, có thể Tường Sinh đã bắt tay với Thượng Nghĩa tham ô một số thứ. Nhưng chia chác không được bao nhiêu, Tường Sinh là người thế nào chứ, tám xu đổi lấy một hào, làm gì có chuyện chia nhiều hơn cho lão? Cùng lắm cũng chỉ được vài nghìn đồng. Phồn Hoa không vội, cô đợi Thượng Nghĩa tự ra mặt, nhận lỗi với cô.

Nhưng chỉ được một ngày, Phồn Hoa đã không nhìn được rồi. Có một con mèo chui vào bụng cô, con mèo này rất nghịch ngợm, cứ lấy móng cào vào người cô, cào đến mức cô ngứa râm ran. Cho đến chiều hôm nay thì cô quả thật không nhìn được nữa. Phồn Hoa nói với Điện Quân, có muốn đi xem kịch với cô không. Điện Quân đang viết cương lĩnh tranh cử, vừa vặn viết đến vấn đề tận dụng nhà máy giấy. Điện Quân nói, động vật nào thích hợp với khí hậu ở đây, cần phải xem xét toàn diện. Phồn Hoa nói: “Mình cùng tôi đến nhà máy giấy, ở đó đang có kịch. Xem xong, có khi mình lại có cảm hứng để viết ấy chứ”. Điện Quân hỏi: “Lại không muốn làm nuôi trồng thủy sản nữa à?”, Phồn Hoa nói: “Nuôi chứ! Nuôi thế nào? Lúc này đang bắt

đầu nuôi rồi. Tuyết Nga đang nuôi con ở đó”. Phồn Hoa ghét nhất cái bộ dạng cầm cái ống nhòm của Điện Quân, nhưng giờ cô lại nhắc cậu ta mang theo.

Đến đầu cầu, Phồn Hoa gặp Lệnh Bội. Lệnh Bội đang dựa vào con sư tử bắn thiêu, chuyện trò với “Đậu hoa” ở đầu cầu. “Đậu hoa” đó Phồn Hoa gặp một lần rồi, vào cái hôm Nhị Mao về thôn, lúc đó “Đậu hoa” nắm tay một thằng khác. Phồn Hoa không kiềm chế được nhìn cô ta kỹ hơn. Cô ta trông ăn chơi hơn cô gái Sơn Tây kia, nhưng khá phong trần. Nhìn bộ dạng cô ta, mặc váy da, viền mắt bôi giống gấu trúc, tóc thì làm trông như cỏ diều lan, yêu tinh mà. Phồn Hoa gọi Lệnh Bội lại, nói: “Cậu không đi trông chừng Tuyết Nga ở đây làm gì?”, Lệnh Bội nói: “Có người trông hộ cháu rồi”. Lệnh Bội nghĩ rất chu đáo, nó bảo hai đứa bạn đứng đó trông, nói Tuyết Nga không biết họ, sẽ không nghi ngờ. Phồn Hoa bảo Lệnh Bội dẫn đi, Lệnh Bội nhìn trời, nói giờ sớm quá. Phồn Hoa nói sớm gì nữa, trời sắp tối rồi. Trời sắp tối thật, vì mây đen đã che kín bầu trời. Những đám mây đen cuồn cuộn đó giống một vở kịch, diễn viên đều là mặt đen, người thì múa dải lụa, múa gậy, người thì nhào lộn từ bên này sang bên kia, hình như sắp mưa. Cô “Đậu hoa” đó đi trước, Phồn Hoa và Lệnh Bội đi sau, vừa đi vừa nói chuyện. Phồn Hoa cố tình nói với Lệnh Bội: “Cô này được đấy chứ, nếu thấy được thì lấy luôn cho xong đi”. Lệnh Bội lấy tay che miệng, nói: “Cô không thấy nó lúc bước đi chân hơi dạng sao?”, tiếng Lệnh Bội rất nhỏ, rất bí ẩn. Phồn Hoa nói: “Không dạng chân ra làm sao bước được?”, Lệnh Bội nói: “Tiểu Hồng không dạng chân. Lúc bước đi, chân Tiểu Hồng khép lại rất chặt. Chân dạng ra là từng phá thai”. Nói vớ vẩn gì thế không biết! Phồn Hoa làm ra vẻ như muốn đánh cậu ta. Lệnh Bội tránh, nhưng lại xích lại gần ngay, nói: “Cháu cố tình cặp kè với con này để chọc tức Tiểu Hồng. Cháu muốn Tiểu Hồng ghen”. Phồn Hoa nói: “Quên đi, Tiểu Hồng không thèm đếm xỉa đến trò mèo của cậu đâu”. Lúc này, mấy người họ

cũng đã đến phía tây nhà máy giấy. Thấy xung quanh không có ai, Lệnh Bội đắc ý nói: “Có hiệu quả rồi. Tiểu Hồng đã tìm cháu nói chuyện rồi, còn tặng cháu hai bánh xà phòng. Của một đồng công một nén, của ít lòng nhiều mà”. Cái thằng này, vẫn đang nằm mơ. Phồn Hoa nói: “Tiểu Hồng cũng tặng Lý Hạo hai bánh xà phòng, điều này có thể nói lên điều gì? Chẳng nói lên được điều gì hết”. Lệnh Bội “hứ” một tiếng, nói: “Khác nhau chứ, xà phòng nhãn hiệu “Quang cảnh nên thơ”, ý là bảo cháu nhìn về phía trước, ý tứ sâu xa. Hơn nữa, Tiểu Hồng còn tâm sự với cháu, bảo cháu diễn một tiết mục”. Điều này lạ đây, Lệnh Bội có thể diễn được tiết mục gì chứ. Lệnh Bội cúi xuống nhặt cành cây chắn phía trước Phồn Hoa vứt sang một bên, sau đó nói: “Tiểu Hồng bảo cháu góp vui cho cuộc bầu cử, biểu diễn chộp bóng bàn bơi mỡ lợn. Cháu đang chuẩn bị nhận lời cô ấy”. Phồn Hoa nghĩ, một người rất thông minh, sao tự nhiên lại ngờ nghệch đến thế nhỉ? Chắc là ăn phải bùa mê thuốc lú rồi. Coi việc mĩa mai chế giễu là phần thưởng. Phồn Hoa đứng lại chờ Điện Quân, không nói câu nào. Lệnh Bội vẫn thao thao bất tuyệt. Cậu ta đã gọi Tiểu Hồng là “Hồng Hồng” rồi. Lệnh Bội nói: “Lúc đó cháu chưa nhận lời Hồng Hồng. Vuốt mặt phải nể mũi chứ. Nói thế chẳng phải tát vào mặt cháu sao? Nhưng sau đó Hồng Hồng làm công tác tư tưởng với cháu, thế là cháu nghĩ thoáng rồi. Hồng Hồng bảo, chỉ cần cháu vượt qua được ải này, là có thể chứng minh cháu đã ăn năn hối cải, đã có thể cống hiến cho quần chúng nhân dân những gì mình học được. Hồng Hồng nói quá lên, khiến người ta ngạt thở, cháu tuy chưa thực sự xứng đáng, nhưng vẫn rất cảm động”. Phồn Hoa cố nhin để không phì cười. Lệnh Bội lại nói: “Hồng Hồng còn bảo, Hiến Pháp sẽ đệm nhạc cho cháu”. Hiến Pháp? Có phải lão mù Hiến Pháp không? Phồn Hoa hơi ngạc nhiên. Ông ta chẳng phải kéo đàn nhị xem bói ở cửa bến tàu điện ngầm ở Bắc Kinh sao? Phồn Hoa nghe người khác nói, Hiến Pháp trông như nghệ sĩ, tóc để dài, trước

mặt đặt một cái cốc, trong cốc đó là tiền xu người đi đường vút vào. Cả Hiến Pháp cũng về rồi? Phồn Hoa hỏi: “Cậu gặp lão ấy rồi?”, Lệnh Bội nói: “Đương nhiên cháu gặp rồi, còn dẫn cả vợ về”. Phồn Hoa cười: “Vợ á? Vợ của Hiến Pháp? Không nhầm đấy chứ? Hiến Pháp gần 80 tuổi rồi”. Lệnh Bội nói: “Chưa đến 80. Cháu hỏi rồi, 77. Hiến Pháp bảy mươi bảy, lấy vợ tám mươi mốt; Đẻ con trai chín mươi chín, ẵm thằng cháu một trăm linh một”. Phồn Hoa nói: “Thôi đi, mở mồm ra là bẻm mép”. Lệnh Bội nói: “Hiến Pháp nói thế đấy chứ ạ. Lúc diễn, ông ấy sẽ hát đoạn này, còn cháu thì chộp bóng, phải chộp liền 110 quả bóng bàn”. Phồn Hoa nói: “Hay, cậu chộp bóng bàn, Hiến Pháp đệm nhạc, hay quá. Đúng là Hồng Hồng của cậu nghĩ xa trông rộng”. Phồn Hoa lại lên lớp cho Lệnh Bội một bài, nói nếu Tiểu Hồng có ý với cậu, thì đừng có qua lại với “Đậu hoa” nữa”. Sắc mặt Lệnh Bội bỗng trở nên rất bí hiểm. Lệnh Bội nói: “Tình yêu là một nồi nước. Nước của Hồng Hồng còn chưa đun, còn thiếu một mồi lửa. ‘Đậu hoa’ là mồi lửa đó”.

Phía tây nhà máy giấy vốn là một khu rừng trồng hạnh, năm đó học Đại Trại đều đã chặt sạch. Giờ là một vùng đất hoang, cỏ dại, bụi gai, táo chua mọc um tùm. Thỉnh thoảng còn trông thấy vài cây hạnh, đều mọc lên từ gốc cây cũ. Cây cũng cần hơi người, không có hơi người, nó biến thành cây dại, thấp lè tè, không nhìn ra hình dáng của cây nữa. Phồn Hoa nói với Điện Quân: “Khu đất hoang này cũng phải viết vào, trồng cây ăn quả gì, hay là chăn thả một số loài gia súc? Mình thử nghĩ xem”. Điện Quân nói: “Chỗ này thích hợp nuôi lạc đà. Lạc đà dễ nuôi nhất, chịu được nắng hạn, dễ tính. Nuôi lạc đà không bỏ đi thứ gì, tôi đã nghĩ rồi, da lạc đà dùng làm giày, cái này chưa ai làm, làm tốt còn có thể xin cấp quyền phát minh sáng chế quốc gia”. Điện Quân vẫn đang nằm mơ, làm sao mà nuôi lạc đà ở đây được? Lạc đà là loài sống trên sa mạc mà. Phồn Hoa nghĩ, để sau đợt này đỡ bận, nhất định phải đưa Điện Quân đi viện khám, kiểm tra xem

đầu cậu ta có vấn đề gì không. Ôi, đến lúc này mà cứ mở mồm ra là lạc đà, không có vấn đề thì là gì?

Trên tường rào có một cái lỗ, to hơn cái lỗ trên tường ở trường học một chút. Phồn Hoa nói: “Cái lỗ này xe máy đi qua được không?”, Điện Quân nói: “Lạc đà không chui qua được”. Phồn Hoa lừ mắt một cái, cậu ta im thin thít. Cái lỗ này được che chắn bởi cành cây hạnh và táo chua. Lệnh Bội nhìn cách để cành cây, rồi lại nhìn dấu chân trên đất, búng ngón tay, nói: “Chưa ai đến”. Phồn Hoa hỏi: “Thế bạn cậu đâu?”, Lệnh Bội nói: “Cũng ở bên trong”. Lệnh Bội gạt cành cây ra một bên, Phồn Hoa quả nhiên trông thấy một đôi nam nữ trẻ. Họ đang đánh cầu lông, nhìn từ xa cứ như là đang diễn rối bóng. Phồn Hoa hỏi: “Trốn nhà đi phải không?”, Lệnh Bội nói: “Đại loại thế”. Phồn Hoa dí ngón tay vào trán Lệnh Bội, nói: “Đến khi nào mày mới để cô yên tâm, để Hồng Hồng của mày yên tâm đây”. Đôi trai gái đó còn trái một tấm vải ở trong sân, là tấm vải bạt phủ lên máy móc che mưa, bên trên rải rơm. Điện Quân nói: “Ôi, lãng mạn quá, sắp bằng Thâm Quyến rồi”. Lệnh Bội nói: “Không phải chứ, Thâm Quyến đi đầu các trào lưu. Giới trẻ Thâm Quyến chơi golf, giới trẻ Khuru Thủy đánh cầu lông”. Phồn Hoa nói: “Mấy người nói chuyện nghiêm chỉnh một chút được không?”, Lệnh Bội mặt căng thẳng, bắt đầu “báo báo công việc”. Nhưng, người ta “báo cáo” theo kiểu hỏi đáp, kiểu vòng vo. Lệnh Bội hỏi Phồn Hoa: “Cô nhìn thấy những thứ trên bánh xe kia rồi chứ, cô thử đoán xem là cái gì?”, đó là một cái hộp vuông, nhìn xa giống hộp đựng tro cốt, bên trên đây một lớp vải nhựa. Phồn Hoa lấy ống nhòm của Điện Quân nhìn, nhưng vẫn không nhận ra đó là cái gì. Phồn Hoa trừng mắt nhìn Lệnh Bội, cậu ta không dám vòng vo nữa, nói đó là cái tivi. Còn nói, tối qua Tuyết Nga còn chui ra xem tivi. “Bùi Trinh có xem không?”, Lệnh Bội nói không biết, vì cái ti vi này vừa được chuyển đến. “Ăn trộm chứ gì?”, Lệnh Bội nói: “Đó là tivi của cháu”. Phồn Hoa nói: “Tivi của cậu thì không phải ăn trộm chắc?

Đừng tưởng tôi không biết. Sau này xem cậu còn dám làm thế nữa không”. Lệnh Bội cười, sau đó chỉ vào tấm biển quảng cáo to tướng trong sân, nói Tuyết Nga trốn trong gian nhà sau tấm biển quảng cáo đó. Lệnh Bội nhầm rồi, đó không phải biển quảng cáo mà là tấm biển tuyên truyền “Giờ đếm ngược trị lý ô nhiễm”. Phồn Hoa còn nhớ, ngày cuối cùng thực hiện “giờ đếm ngược”, tòa soạn và đài truyền hình trên tỉnh đều về. Sau 0 giờ đêm hôm đó, Phồn Hoa dẫn các phóng viên đến quay lại hình ảnh nhà máy giấy thải nước ô nhiễm ra môi trường qua đường cống ngầm. Đây là việc đình đám nhất mà Phồn Hoa làm được trong thời gian nắm quyền. Lúc này tấm biển tuyên truyền bỗng lắc la lắc lư. Trời nổi gió, sau trận cuồng phong, trời đổ mưa, trận mưa to hiếm thấy giữa mùa thu. Trong lúc mưa, trời cũng sáng dần. Phồn Hoa thấy đôi nam nữ trong sân không vào nhà. Họ nhảy nhót rất sung sướng, như những chú dế mèn trong cơn mưa mùa hè. Phồn Hoa ướt sũng người, Điện Quân cởi áo ra bảo cô thay, nhưng cô không chịu. Cô nói dầm mưa cũng thích. Phồn Hoa thấy sướng thật, thậm chí còn thấy hạt mưa to kia đáng yêu như những quả nho. Nhưng khi Lệnh Bội cởi áo ra, thì Phồn Hoa lại cảm. Cô nghĩ, Thiết Tỏa lần trước cũng dầm mưa là dùng khổ nhục kế với mình, còn mình, vì sao mình phải dùng khổ nhục kế với Tuyết Nga chứ, không cần thiết. Cô thay áo của Lệnh Bội, đợi tạnh mưa.

Mưa rào đều không lâu. Quả nhiên, trận mưa rào đến cũng nhanh mà tạnh cũng nhanh, chỉ độ ăn hết bát cơm, trời lại sáng trở lại. Nước mưa cuốn trôi lá cây trên nền đất, cỏ dại vốn là màu vàng, giờ chuyển sang màu sẫm, như sắp thành màu đen. Đôi nam nữ đó lúc mưa thì chạy ra ngoài, giờ tạnh mưa lại chui vào trong không ra. Nhìn khoảnh sân trống trải, Phồn Hoa từng có một ý nghĩ, đó là muốn đợi Bùi Trinh đến, xem cô ta đóng kịch thế nào. Phồn Hoa thậm chí còn có một ý nghĩ khá điên rồ, đó là cho Tuyết Nga biết, hồi đầu chính Bùi Trinh đã tố giác cô ta. Đương nhiên cô sẽ không làm

vậy, một là không phù hợp tư cách cán bộ, hai là sẽ cùng lúc làm méch lòng Bùi Trinh và Tuyết Nga, Thiết Tỏa và Thượng Nghĩa. Phồn Hoa rùng mình, nghĩ, sao không đánh thẳng vào hang ổ của Bùi Trinh, giả vờ không biết gì, xem Bùi Trinh đang làm trò gì ở nhà? Đúng lúc đó Tuyết Nga đi ra. Tuyết Nga ưỡn bụng, đi bộ trong sân. Động tác của cô ta hơi giống thiếu nữ, nhón mũi chân vào vũng nước, rồi kêu “á” một tiếng như làm nũng. Tuyết Nga còn cười nữa. Tuyết Nga nhặt chiếc vợt lên, làm động tác đập bóng sang bên kia, cứu bóng ở bên này, lại cười. Phồn Hoa không ngờ Tuyết Nga cười nghe vui tai thế, như tiếng chuông bạc.

Phồn Hoa cũng cười, nhưng cô không cười thành tiếng. Mặt Phồn Hoa đỏ lựng vì kìm nén, giống một bông hoa, không, không phải một bông, mà là hai bông, ba bông, vô số bông. Mỗi thớ thịt là một bông hoa, trên mặt có vẻ loạn. Cô vốn đang đứng yên, đột nhiên lão đảo, suýt thì khụy xuống. Lệnh Bội dìu cô đứng dậy, cô đẩy Lệnh Bội ra, đột nhiên rào bước đi về. Cô càng đi càng nhanh, đi như chạy cả quãng đường, tóc vừa bị ướt nước mưa bay phấp phới. Cô vội đến chỗ Bùi Trinh, cô muốn xem xem Bùi Trinh đã chơi cô thế nào. Có khi nào Bùi Trinh cũng vui như Tuyết Nga? Phồn Hoa kêu thầm trong lòng: Ông trời ơi, trên đời này lẽ nào chỉ mình Phồn Hoa này ăn no dừng mỡ lo chuyện vớ vẩn?

Trời sắp tối, các loài động vật lũ lượt về thôn, trên đường rất loạn, khắp nơi là phân và nước tiểu, phân vịt, phân ngỗng, phân dê, phân bò, tóm lại thối um. Khánh Xã làm nghề buôn bò cũng lừa hai con bò về, một con bò cái, bụng to kềnh, xem ra Khánh Xã lại kiếm được một chú bê con, ngày thoát khỏi cái chuồng nuôi bò không còn xa nữa. Lúc đi xuyên qua hai con bò, do đi gấp quá, con bò đực hoảng sợ đột nhiên lồng lên chạy, quật cả đuôi vào mặt Phồn Hoa.

Bùi Trinh đang xào rau, vừa xào vừa hát. Hay là cô ấy xào rau cải? Vì cô ấy đang hát bài “Rau cải trắng”: Cải trắng ơi, vàng ngoài ruộng,

hai ba tuổi, không có mẹ. Đây là bài hát buồn, nhưng người ta hát lại rất vui. “Roạt” một tiếng, rau đổ ra đĩa. Phồn Hoa đứng trong sân, ngửi thấy mùi chua, nghĩ, chắc là cải xào dấm. Phồn Hoa đang định gọi Bùi Trinh, Bùi Trinh lại cất tiếng hát, lần này người ta hát về bí đỏ, “Trồng bí đỏ dưới chân núi Tinh Cương Sơn”:

*Chiếc cuốc nhỏ cầm trong tay
Trồng bí đỏ dưới chân núi Tinh Cương Sơn
Đào cái hố, rắc nắm hạt
Múc nước suối mằm non lên
Tắm nắng này, tắm sương này
Ơ kìa ngọn vươn dài
Ơ kìa bò lên giàn
Hoa vàng như chiếc loa
Lắc la lắc lư ra quả bí
Ra quả này, quả bí đỏ.*

Phồn Hoa nghĩ, Bùi Trinh không hổ danh xuất thân nhà giáo, hát rất hay, nhất là hát câu “Ơ kìa, ơ kìa”, nghe rất ngây thơ nhí nhảnh, cứ như là thiếu nữ mới lớn. Phồn Hoa thấy trong người như có ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt, người run rẩy. Phồn Hoa nói với mình rằng phải bình tĩnh. Đến là để xem kịch, sốt ruột gì chứ? Phải học mèo, mèo bắt được chuột rồi, phải vằn chơi một lúc mới xơi. Phồn Hoa cất bước nhẹ như mèo, đi vào nhà bếp của Bùi Trinh. Con trai út của Bùi Trinh đang đứng cạnh, kéo Bùi Trinh đòi mẹ hát bài nữa. Bùi Trinh nói: “Bạn nhỏ trên núi Tinh Cương Sơn, mới ít tuổi đã biết trồng bí đỏ rồi. Em học ai thế?”, Quân Quân nói: “Con học thầy giáo”. Bùi Trinh nói: “Oắt con, lần trước chẳng phải đã nói rồi sao, học Mao Chủ tịch. Sao không để vào đầu tý nào thế?”. Quân Quân nói: “Con nhớ ra rồi, còn có Tổng tư lệnh Chu. Tổng tư lệnh Chu có người máy biến hình không ạ?”, Phồn Hoa gõ vào đầu Quân Quân một cái, nói: “Có, còn có cả súng”. Bùi Trinh giật thót mình, quay lại nhìn thấy Phồn

Hoa, thì nhoen miệng cười: “Ôi, bí thư đến chơi ạ”. Bùi Trinh không mặc áo len cổ lọ mà mặc áo nhung quân đội, dầu bám lốm đốm. Chiếc áo nhung rất ngắn, giống áo trấn thủ, áo trong thò cả ra ngoài. Phồn Hoa hỏi: “Làm món ngon gì thế, vừa vào sân đã ngửi thấy mùi thơm rồi”. Bùi Trinh không xào rau cải mà là khoai tây thái chỉ xào dấm. Bí đỏ cũng có, một bát đầy. Nhìn thấy khoai tây, Phồn Hoa nhớ ra tác dụng tuyệt vời của khoai tây mà Bùi Trinh nói, đó là tăng thêm chất kiềm trong tử cung, dễ đẻ con trai. Nhưng Phồn Hoa không nói về khoai tây, mà nói về bí đỏ. Phồn Hoa nói: “Tôi thích ăn bí đỏ nhất, để tôi nếm thử tay nghề của cô nhé”. Nhưng lúc cầm đũa lên, Phồn Hoa lại gắp một miếng khoai tây. Động tác của cô rất tự nhiên, rất đời thường, bởi vì đời thường mới tỏ ra thân thiết. Cô còn lim dim mắt, đúng cái vẻ ngây ngất khi được ăn món ngon. Sau đó cô lại gắp một gắp bí đỏ. Lần này cô không lim dim mắt, mà ngược lại trợn tròn mắt lên, ngạc nhiên vì quá ngon. “Cô có thể mở quán ăn được đấy”, Phồn Hoa nói, “Hôm nào tôi mời khách, cô đến làm cơm giúp tôi nhé. Tôi không trả tiền công đâu, ai bảo chúng ta là chị em tốt chứ?”, Bùi Trinh nói: “Bí thư đừng chọc ghẹo tôi nữa”. Phồn Hoa nói: “Tôi nói thật mà, Điện Quân muốn mời khách, nhưng tôi không biết nấu nướng, đang muốn tìm một người giúp”. Bùi Trinh nói: “Thế mà Thượng Nghĩa suốt ngày nói tôi nấu như cho lợn ăn”. Phồn Hoa nói: “Món bí đỏ này làm ngon quá, cho lòng đỏ trứng vịt phải không?”, Bùi Trinh nói: “Trứng vịt nhà Lệnh Văn đắt quá, mình mua không nổi, đây là lòng đỏ trứng gà”. Phồn Hoa nói: “Tôi ăn thấy vừa miệng, nhưng Điện Quân chắc chắn sẽ nói thấy chua. Cô cho giấm à?”, Bùi Trinh nói: “Giấm tốt mà, giấm giúp làm mềm mạch máu. Mạch máu của dân trí thức như rơm lúa mạch, rất giòn, rất mỏng. Dân trí thức yếu ớt lắm”. Thượng Nghĩa còn chưa chuyển chính thức, Bùi Trinh đã luôn miệng nói “dân trí thức” rồi. Phồn Hoa nói: “Phụ nữ mang bầu đều thích ăn giấm, lúc có bầu Đậu Đậu, không bữa nào thiếu được giấm, sắp thành vại

giấm. Không sợ dân trí thức các cô chê cười, đánh rắm cũng mùi giấm”.

Phồn Hoa tự bê ghế ngồi. Cái ghế này nặng thật, hình như làm bằng gỗ táo, nhưng nhìn kỹ lại không phải gỗ táo, chủ yếu là vân gỗ mảnh hơn gỗ táo. Vân gỗ táo như đặt bàn là lên, còn vân gỗ này lại như là kim vẽ ra vậy. Hay là làm bằng gỗ sồi? Năm đó nhà máy giấy mua một lô ghế gỗ sồi, từng sai người đến biểu Phồn Hoa vài chiếc, nhưng bị Phồn Hoa từ chối. Nhân lúc Bùi Trinh không để ý, Phồn Hoa lật ghế lại xem, gầm ghế quả nhiên có dòng chữ “Nhà máy giấy Vương Trại”. Ghế có chân không biết đi, mặt trời không có chân chạy khắp cửu châu, việc này rõ ràng là Thượng Nghĩa làm. Cái lão Thượng Nghĩa này, đem ghế của nhà mình đến trường, rồi lại lấy ghế trong phòng họp của nhà máy giấy chuyển về nhà, ly miêu tráo thái tử đây mà. Phồn Hoa đặt ghế xuống, cười hỏi Bùi Trinh, Thượng Nghĩa sao vẫn chưa về. Bùi Trinh nói, Thượng Nghĩa toàn về muộn, bây giờ chú trọng tỷ lệ lên lớp mà, nước đến chân rồi, không thể lơ là. Quân Quân đột nhiên nói, bố cháu đi uống rượu rồi, còn mang cả khăn mùi xoa nữa. Phồn Hoa hỏi, mang khăn mùi xoa làm gì? Quân Quân nói, bố cháu không nuốt rượu vào bụng mà nhổ vào khăn mùi xoa. Thằng này lớn lên đi lính, chắc chắn là đặc vụ. Nhưng Phồn Hoa lại phê bình nó: “Quân Quân, không được nói lung tung”. Quân Quân nói: “Cháu biết ạ, cháu chưa bao giờ nói cả”. Thôi xong, lại không làm được đặc vụ rồi. Ngay cả Bùi Trinh cũng cười. Bùi Trinh nói: “Chị đừng nghe nó nói lung tung, bố nó về ngay bây giờ thôi”. Phồn Hoa bèn nói: “Vậy thì tôi đợi Thượng Nghĩa một lát. Tôi có việc muốn nói với thầy ấy”. Bùi Trinh xới cơm cho Phồn Hoa, Phồn Hoa đẩy ra nhưng rồi vẫn cầm, sau đó hỏi việc chuyển chính thức của Thượng Nghĩa. Bùi Trinh nói: “Mình đã không có quan hệ, lại không có tiền quà cáp, đành chấp nhận số phận thôi”. Phồn Hoa đặt bát cơm xuống, nói: “Thái độ như vậy là không được. Dù chỉ có một tia hy

vọng, cũng phải hết sức cố gắng”. Quân Quân lúc này lại lên tiếng: “Bác Tường Sinh nói rồi, cho bố cháu làm hiệu trưởng”. Bùi Trinh mặt biến sắc, giơ cả ghế lên định đập vào “đầu chó” của Quân Quân. Quân Quân khóc thút thít. Bùi Trinh nói: “Tao còn sống sờ sờ ra đây, mày khóc ai thế, cút”. Quân Quân đành phải chạy ra ngoài khóc. Đúng là trẻ con không biết nói dối, Phồn Hoa nghĩ, bữa cơm này mình không ăn cũng uống. Phồn Hoa nói với Bùi Trinh: “Ghê gớm thật, mà cháu nó cũng có nói sai đâu. Đấy cũng vốn là ý của tôi mà. Cái lão Tường Sinh này cũng thật là, không thể việc gì cũng nói với lão. Lúc nào cũng tông tốc ra hết”.

Ăn xong Phồn Hoa thấy hơi gai người. Cũng chỉ tại cơn mưa đó, hình như là cảm rồi. Nhưng cô vẫn chưa có ý định về, cô muốn xem Bùi Trinh làm thế nào đưa cơm cho Tuyết Nga. Nhưng Bùi Trinh vẫn giữ được bình tĩnh, lại đan áo len. Nhưng Phồn Hoa vẫn nhìn ra, Bùi Trinh đã bắt đầu luống cuống. Thì đấy, cuộn len lăn từ trên đùi xuống hai lần. Đương nhiên, sau đó Bùi Trinh đã lấy lại được bình tĩnh, chủ động nhắc đến Tuyết Nga. Bùi Trinh dùng đầu que đan gãi gãi đầu, như không có việc gì vậy, hỏi: “Nghe nói Tuyết Nga đi rồi? Đi thăm họ hàng hay đi bán trứng vậy?”, Phồn Hoa nói: “Việc này chán chẳng buồn nhắc nữa. Đúng thế, có người bảo cô ta bỏ trốn rồi. Trốn thì trốn, xem trốn đi đâu được”. Bùi Trinh nói: “Bên ngoài có người nói bóng nói gió, nói tôi tố giác. Bí thư, tôi không hề nói gì với chị nhé”. Phồn Hoa cười, nói: “Cô nói gì với tôi nhỉ? Sao tôi không biết?”, Bùi Trinh nói: “Việc này không nói lung tung được đâu, sẽ gây thù kết oán đấy”. Phồn Hoa nói: “Thực ra tôi biết Tuyết Nga trốn ở đâu. Bùi Trinh này, có người nói với tôi, cô đi gặp cô ta nữa. Lúc đó tôi mắng bọn họ ngay. Tôi nói với bọn họ, sao Bùi Trinh lại làm những việc như vậy chứ, Bùi Trinh là ai? Bùi Trinh là người có văn hóa. Người có văn hóa là những người hiểu biết, lo cho đại cuộc, sao lại làm những việc ngu dốt ấy chứ? Tôi còn hỏi bọn họ, các người nói Bùi Trinh từng gặp

Tuyết Nga, thế thì các người chắc chắn cũng gặp Tuyết Nga rồi. Các người nói xem, Tuyết Nga trốn ở đâu?”, Bùi Trinh nói: “Đúng vậy, bắt phải nói rõ ràng, nếu không thì xé rách mồm chúng nó ra”.

Lúc này, Quân Quân con út Thượng Nghĩa cầm cái bát đã liếm sạch bóng vào. Trẻ con chóng quên, kéo tay mẹ nó, đòi xem tivi. Phồn Hoa thì muốn nó ngồi xem ti vi trong nhà, nhưng Bùi Trinh lại không cho. Bùi Trinh cau mặt lại, bảo người ta cắt đi, cắt càng xa càng tốt. Thằng bé lại vừa khóc vừa đi ra. Bùi Trinh cầm bát của nó đi vào bếp. Phồn Hoa tưởng cô ta rửa bát xong mới đi ra, ai ngờ cô ta ra luôn. Không đợi Bùi Trinh lên tiếng, Phồn Hoa nói: “Bọn họ nói đâu ra đấy, nói Bùi Trinh hàng ngày còn đưa cơm cho Tuyết Nga, Bùi Trinh nghĩ rất chu đáo, thức ăn đều cho giấm. Còn nói Tuyết Nga thích ăn bí đỏ xào trứng. Tuyệt hơn nữa là, trứng đều do Thiết Tỏa mang đến”. Phồn Hoa chỉ là thuận miệng nói vậy, cô nghĩ Bùi Trinh chắc chắn sẽ phủ nhận. Cuộn len lại rơi xuống đất, lần này Phồn Hoa nhặt lên cho cô ta. Phồn Hoa đưa cuộn len cho Bùi Trinh, nói: “Sao bọn họ không nói luôn là trứng do Thiết Tỏa đẻ cho xong”. Phồn Hoa không ngờ, nói thế nào cũng không thể ngờ, Bùi Trinh lại thừa nhận luôn. Nhưng, người ta nói rất khéo, không chê vào đâu được, Phồn Hoa không thể phủ nhận mình không bằng người ta. Bùi Trinh cầm cuộn len, thổi thổi bụi, nói: “Tôi không tin Tuyết Nga sẽ bỏ trốn. Trốn đi đâu? Tôi biết cô ta chưa trốn, cô ta ở chỗ nhà máy giấy”.

“Nhà máy giấy?”, Phồn Hoa dướn người lên phía trước, tay đặt lên đầu gối Bùi Trinh, hơn nữa còn nắm chặt cuộn len. Bùi Trinh bảo Phồn Hoa căng len cho cô ta, để cô ta dỡ len ra, cuộn lại. Bùi Trinh cuộn lại len, điềm nhiên nói: “Cô ta chỉ lánh ở đó vài ngày thôi, đợi Thiết Tỏa hồi tâm chuyển ý. Thiết Tỏa muốn đẻ một thằng con trai, nhưng muốn đẻ là đẻ ngay được sao? Đẻ một con gấu trúc còn bán được mấy chục nghìn đồng, nhưng mình có đẻ được không?”, Phồn Hoa nói: “Đừng nói gấu trúc, mèo cũng không đẻ được”. Bùi Trinh

nói: “Thì thế. Tuyết Nga muốn để Thiết Tỏa hiểu được điều này”. Phồn Hoa nói: “Thiết Tỏa đúng là quả tạ gỗ, không, quả tạ sắt”. Bùi Trinh nói: “Tôi trộm nghĩ, đợi Thiết Tỏa hồi tâm chuyển ý thì tôi sẽ gọi Tuyết Nga ra, giao cho Thiết Tỏa. Giờ xem ra, tôi chỉ có thể giao Tuyết Nga cho chị rồi”. Phồn Hoa nói: “Bùi Trinh suy nghĩ thật chu đáo”. Phồn Hoa nghĩ, thật ra Bùi Trinh vẫn chưa nói thật. Cô ta làm vậy, thật ra là muốn xóa tan sự hoài nghi của Tuyết Nga với cô ta. Bùi Trinh ơi Bùi Trinh, cô cao tay lắm, cô cao tay đến mức không thể cao tay hơn được nữa rồi. Bùi Trinh nói thêm một câu làm Phồn Hoa giật mình. Bùi Trinh nói: “Thật ra tôi biết hết, mọi người biết tôi đưa cơm cho Tuyết Nga từ lâu rồi. Việc Tiểu Hồng biết mà chị lại không biết sao? Hôm nay đến lượt Tiểu Hồng đưa cơm. Tiểu Hồng nói với tôi, vào lúc nước sôi lửa bỏng này, không được để nhiều người biết Tuyết Nga có bầu”.

Tiểu Hồng? Tiểu Hồng cũng biết? Tiểu Hồng còn đưa cơm cho Tuyết Nga? Đầu Phồn Hoa “ong ong”, tai cũng “o o”, sau đó tiếng “o o” cứ ở trong tai cô. Nhưng, Phồn Hoa ngồi bất động ở đó, tay vẫn căng sợi len. Sợi len nhẹ bẫng, nhưng cô lại thấy cánh tay ngày càng mỏi, hình như không phải là len mà là quả tạ sắt, lưng cũng bị đè ê ẩm. Giờ thì người ta Bùi Trinh lại quay sang trách mắng Phồn Hoa. Bùi Trinh nói: “Không phải tôi trách chị, chị vừa bước vào là tôi biết ngay chị đến vì việc gì. Nhưng chị lại vòng vo. Tôi coi chị như chị em gái, chị cũng nên coi tôi như chị em gái chứ...”, Bùi Trinh còn nói gì Phồn Hoa nghe không rõ nữa. Phồn Hoa chỉ nhìn thấy miệng cô ta hấp háy, khóe miệng có cả bọt trắng, như bọt xà phòng. Phồn Hoa thấy hơi lạnh, mí mắt nặng trĩu. Thật ra là đang lên cơn sốt, có thể làm bàn là được rồi. Nhưng đầu óc cô vẫn rất tỉnh táo, vẫn còn biết nên rút thế nào. Cô nói: “Tuyết Nga ở đó có ăn, có uống, tôi cũng rất yên tâm. Cứ để cô ấy ở đó thêm vài ngày đi. Đầu óc Thiết Tỏa chẳng phải là quả tạ sắt sao? Tạ sắt rồi cũng đến lúc bị nung chảy”.

Từ nhà Thượng Nghĩa ra, Phồn Hoa thấy người gầy gầy. Ban đầu thì đầu nặng chân nhẹ, đầu như biến thành đá, hai chân thì như bước trên bông. Đi được vài bước thì ngược lại, đầu nhẹ chân nặng, tảng đá đó như buộc vào chân. Lúc đi qua chuồng bò nhà Phồn Tân, cô vịn vào thành chuồng bò nghỉ một lát. Bò đang nhai lại, như đang nhai kẹo, nghe giòn tan. Sói nhà Khánh Lâm đang hú, không phải hú dài mà ngắt quãng, có vẻ như thở dốc. Nghe kỹ, sói lại không hú nữa, thành ra tiếng chó sủa, không phải một con mà rất nhiều con đang sủa. Phồn Hoa hiểu rồi, sói nhà Khánh Lâm lại làm “chú rể” rồi. Khánh Lâm từng nói, mỗi lần sói nhà cậu ta phối giống, chó trong thôn đều sủa. Chó đực sủa vì ghen ghét, chó cái sủa vì hâm mộ, tóm lại là đều có phản ứng. Trong tiếng chó sủa còn nghe thấy tiếng có người đang đọc về gỗ phách. Chắc chắn là Hiến Pháp đang gõ phách. Hồi còn trong đội tuyên truyền tư tưởng Mao Trạch Đông, người ta từng chơi loại khúc nghệ vừa đọc vừa gõ. Quả nhiên Hiến Ngọc đang bắt đầu đọc, hơi rất dài, còn sức đẻ con trai, nói chung là không giống ông lão 77 tuổi.

*Trên cây thạch lựu anh đào chín
Thỏ ngọc mọc đằng tây lặn đằng đông
Đàn ông con trai nghe cho kỹ
Chị em phụ nữ cũng nghe cho vui.
Thành phố Bắc Kinh người đông như kiến
Nhưng lòng tôi luôn hướng về Quan Trang
Ngẩng đầu nhìn trời không có sao
Cúi xuống hình như có cái hố.
Cái hố đó là bến tàu điện ngầm
Bến tàu điện ngầm trồng cả hành
Nhìn cây hành, nước đóng băng
Nhìn lên tường, bật đèn lên.
Sau bóng đèn là một cái đỉnh*

Trên chiếc đỉnh treo cái cung
Nhìn lên cung, thấy con đại bàng.
Đại bàng tung cánh bay về Quan Trang
Vào đến thôn gặp cô em
Cô em thật xinh đẹp
Nhưng khẩu trang lại đeo ngược
Cô em đó là Mạnh Tiểu Hồng.
Xả thân quên mình nhảy xuống hố
Hiến Pháp vừa nghe lệ đầm đìa
Đó là Lôi Phong thời nay.
Tiểu Hồng mang cơm đến
Nước giếng Quan Trang vẫn ngọt nhất
Cá xào chua ngọt to như ngỗng
Đậu phụ rán giòn nhiều đầu xương.
Mương trong nhà máy giấy mọc cây hẹ
Đất ở Khuru Lăng bắt ốc đá
Hiến Pháp sống no ấm
Nằm mơ nhảy đi-xcô.
Thối trống, hò dô
Vác xe ngựa, kéo cầu
Điên đảo rồi, đảo điên rồi
Cây thạch lựu bói trái anh đào
Mặt trời mọc đằng đông chiếu rọi tám phương.
Bọn trộm lần mò ăn cắp vại
Thằng điếc nghe thấy thì bận rộn
Thằng câm dọc đường la ồm tỏi
Túm cả nắm tóc thằng kẻ trộm
Nhìn ra mới biết là hòa thượng.
Hòa thượng bảo đến bỏ phiếu
Vừa sơ ý va luôn vào cửa sổ

*Bên trong cửa sổ có người cười.
Gỗ phách không nói tiếng đàn nhị
Gà mái tha mất đại bàng đôi
Hóa ra Hiến Pháp vào động phòng
Coca Cola không giải khát
Pepsi Cola bận trăm bề
Lúc bỏ phiếu đều phải đến
Hiến Pháp sẽ phát kẹo cưới cho mọi người.*

Cái lão Hiến Pháp “đại bàng đôi” này vào động phòng thật sao? Thật hay giả vậy? Hiến Pháp về rồi sao mình không biết tí gì? Hiến Pháp mới về đã biết không ít chuyện, ngay cả việc Tiểu Hồng đeo khẩu trang ngược cũng biết, không hề đơn giản chút nào. Lưu Bị ném con đi là để lung lạc lòng người, Tiểu Hồng đeo khẩu trang cũng là muốn lung lạc lòng người đây. Đang nghĩ vậy, Hiến Pháp lại chơi đàn nhị. Xem ra có bao nhiêu tài nghệ Hiến Pháp đều trở ra hết. Tuy Hiến Pháp chưa bao giờ xem tivi, nhưng người ta cũng biết Tống Tổ Anh, ông ấy đang kéo bài “Hôm nay là ngày đẹp trời” của Tống Tổ Anh. Bài hát vốn tươi vui, nhưng nghe sang đàn nhị lại thành nức nở nghẹn ngào. Kéo xong bài “Hôm nay là ngày đẹp trời”, người ta lại kéo bài “Gia Cát Lượng phúng viếng”. Bài này chắc kéo cho Lý Hạo? Lý Hạo sẽ hát bài “Vườn không nhà trống”, thế thì sẽ hát bài “Gia Cát Lượng phúng viếng”. Quả nhiên Phồn Hoa nghe thấy Lý Hạo hát:

*Trước linh cữu bạn hiền tế hồn trung
Nghĩ lại việc xưa lòng đau như cắt
Công Cẩn phò Đông Ngô bao tâm huyết
Sài Tang nhận soái ấn thống lĩnh ba quân
Đánh Tào man kính bạn mời tôi
Hai ta vừa gặp như tri kỷ lâu năm
Cùng ngồi đối diện trong quân trại
Đàm đạo việc nước đánh quân Tào.*

Lý Hạo giọng khản đặc, như chiêm vỡ, nghe có cái gì đó nham hiểm, độc ác, nhưng cái đang lắc lư trong tay không phải là quạt lông của Gia Cát Lượng, mà là xà mâu của Trương Phi, rìu sắt của Lý Quỳ. Phồn Hoa nghĩ, nếu Chu Du còn sống, chắc cũng sẽ chết vì tiếng hát của cậu ta. Một lát sau, Phồn Hoa nhìn thấy Thượng Nghĩa đến. Thượng Nghĩa đã uống say, đi thất tha thất thểu. Nhưng bên cạnh có người dìu. Đó là Tiểu Hồng. Thượng Nghĩa dù sao cũng là người có văn hóa, uống say nhưng vẫn rất lễ phép. Ông ấy đang xin lỗi Tiểu Hồng, nói thật không phải khi đã nôn vào người cô. “Không còn mặt mũi nào nữa, tôi chỉ muốn tát vào mặt mình. Thật ra tôi không quá chén, nhưng việc vui thế này, tôi không quá chén sao được. Còn lâu mới quá chén, uống thêm vào chén nữa cũng không sao”. Tiểu Hồng nói: “Vâng, không quá chén. Thầy còn uống được nữa”. Thượng Nghĩa nói: “Cô về nói với Tường Sinh, nói là tôi nói thế, tôi không quá chén”. Tiểu Hồng nói: “Vâng, thầy không quá chén, Tường Sinh quá chén”. Thượng Nghĩa lại nói: “Phụ huynh học sinh đều nghe tôi hết, cô tin không? Ngay cả cái thằng khù khờ Nhị Lãng cũng mong con trai thành đạt, không nghe tôi được không?”, Tiểu Hồng nói: “Không được, có muốn cũng không được, thầy ghê gớm nhất”. Hai người họ đi xa rồi mà mùi rượu nồng nặc vẫn lớn vờn trước mũi Phồn Hoa. Đột nhiên trong không khí lại xộc lên mùi cỏ, nóng hằm hập, rất nặng mùi, còn có cả mùi tanh. Tiếng bò nhai lại nhỏ dần, hình như cũng đang ngửi cái mùi đó. Một lát sau, cái mùi đó lại xộc lên. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Phồn Hoa cuối cùng cũng nghĩ ra, đó là mùi phân bò tươi.

Ôi, ngày trước người ta nói thế nào nhỉ? Hồi trước người ta nói mình là hoa nhài cắm bãi cứt trâu, giờ thì cắm cứt trâu thật. Lúc cô men theo thành chuồng bò đi ra, đầu cô vẫn đang quay cuồng. Vài ngày nữa, đợi Tiểu Hồng được bầu làm trưởng thôn, mọi người sẽ nói thế nào nhỉ? Thật ra Tiểu Hồng mới là hoa tươi, bông hoa tươi

thăm cắm lên bãi cút trâu, đỏ rực rỡ, rất đẹp.

T rời ngày càng lạnh, đầu Phồn Hoa ngày càng nóng. Đúng lúc này trên huyện tổ chức họp, nhấn mạnh người phụ trách các xã các thôn đều phải tham dự, không được vắng mặt. Tuyết Thạch và Phồn Kỳ đến xin ý kiến Phồn Hoa, xem cử ai đi thích hợp. Phồn Hoa nói: “Hai bác ai đi cũng được”. Tuyết Thạch nói: “Tôi già rồi, đi lại không tiện, tôi ở nhà thôi”. Phồn Kỳ nói: “Tôi lớn hơn Tuyết Thạch một tháng năm ngày, ông ấy đi không nổi, tôi lại càng không đi nổi”. Tuyết Thạch nói: “Tai tôi điếc rồi, tai ông điếc chưa?”, Phồn Kỳ nói: “Đúng vậy, chú em, tôi không những điếc tai mà còn hoa mắt nữa”. Phồn Hoa không muốn nghe họ cãi nhau, liền nói: “Thế thì cử Khánh Thư đi cho xong”. Phồn Kỳ nói: “Khánh Thư? Chị không sợ cái thằng đầu đất đấy lại gây thêm phiền phức sao?”, Phồn Hoa đã hiểu, họ muốn bảo Tiểu Hồng đi, nhưng không dám nói ra. Cuối cùng vẫn là Phồn Hoa nói ra. Cô nói: “Tiểu Hồng làm con sen ở thôn cũng lâu rồi, cũng nên ra ngoài làm con sen rồi”.

Nhưng Tiểu Hồng không đi, vẫn là Khánh Thư đi, là Tiểu Hồng bảo Khánh Thư đi. Khánh Thư lên huyện họp xong, liền gọi điện về ủy ban thôn Quan Trang. Nói trên huyện tuyên dương thôn Củng Trang, thôn Củng Trang đã thu hút được đầu tư nước ngoài. Ôi, không ai có thể ngờ, nhà đầu tư không phải ai khác mà là Khổng Khánh Cương, người Mỹ đó là Khổng Khánh Cương, Khổng Khánh Cương là cái tay chạy từ Đại lục sang Đài Loan, sau đó lại chạy từ Đài Loan sang Mỹ. Tin chẳng mấy chốc mà lan truyền khắp thôn. Có người chửi Khổng Khánh Cương là đồ vô ơn, mà là người Củng Trang “đéo” ra sao. Không phải thế, rõ ràng là người Quan Trang “đéo” ra mà. Mà

không về Quan Trang, mà lại đến Củng Trang là sao? Vì sao? Không phải mất gốc thì là cái gì? Để bảo vệ mộ của mẹ mày, Tiểu Hồng đã quên thân mình nhảy vào mộ huyết, suýt nữa bị người Củng Trang chôn sống rồi, mày có biết không? Hả? Cũng có người nói, Khánh Cương ở Mỹ toàn học thói hư tật xấu. Cứ nghĩ nó ở nơi xa tít mù tắp, ai ngờ nó lù lù ngay trước mặt, đấy, mắt trước mắt sau bọn nó đã ức hiếp cả người Quan Trang rồi. Quan điểm của Hiến Ngọc khá độc đáo, ông ấy nhìn vấn đề từ góc độ sinh lý học. Hiến Ngọc nói: “Người Mỹ sức khỏe tốt, nên hay nghĩ lung tung. Làm đi làm lại cuối cùng lại thực hiện xã hội nữ quyền, chỉ nhận mẹ không nhận bố. Khánh Cương ở Mỹ lâu rồi, thành ra tạp chủng”. Lệnh Văn nói: “Hiến Ngọc này, tôi không đồng tình quan điểm của anh. Khánh Cương có phải tạp chủng không? Không phải mà. Tuy nói trước nhà quả phụ lắm chuyện thị phi, nhưng khi sinh ông ta, mẹ ông ta chưa phải là quả phụ mà. Cho dù có là tạp chủng, thì ông ta cũng là tạp chủng của người Quan Trang chúng ta. Ông Khánh Mậu thử nói xem, mẹ ông ấy từng có quan hệ bất chính với ai ở thôn ta?”.

Ông Khánh Mậu nói, chúng ta là nước coi trọng lễ nghĩa, ai có quan hệ bất chính với ai trong thôn? Hả? Không có chuyện đó đâu, chưa bao giờ có chuyện đó. Vì thế, nếu nói Khánh Cương là tạp chủng, cũng không phải là tạp chủng của người Quan Trang. Ông ta chỉ có thể là tạp chủng của người Củng Trang, vì khi mẹ ông ấy gả về đây bụng đã to rồi. Nhưng Khánh Mậu lại bồi thêm một câu: “Đương nhiên, người hời đó khá phong kiến, việc này không thể xảy ra. Do vậy, nói đi nói lại, Khánh Cương vẫn là người Quan Trang. Còn vì sao người ta không đầu tư vào Quan Trang, thì trời biết đất biết, anh biết tôi biết thôi. Dù sao thì con vịt luộc này cũng bay mất tiêu rồi”. Lúc đó Tường Dân lái xe tới. Tường Dân nói, cậu ta vừa từ Củng Trang về. Nói trông thấy mộ của mẹ Khánh Cương rồi, chớ còn làm được ra phết, xây mộ của mẹ Khánh Cương rất to, hoành

tráng hơn cả mộ Khổng Tử ở Khúc Phụ. Trước mộ có hòa thượng tụng kinh, có cả người theo đạo Ki-tô tụng kinh, anh tụng một lát thì ngồi sang một bên nghỉ ngơi đến lượt tôi tụng. Tường Dân nói, cậu ta chọn được một người theo đạo Ki-tô, thằng cha đó miệng lưỡi dẻo quẹo, chớ còm nói thằng cha đó trước từng làm trưởng thôn. Tường Dân thề, chắc chắn sẽ lôi được hắn từ nhà thờ ở Bắc Viên về Vương Trại. Tường Dân còn chưa nói hết lời thì có người chửi chớ còm. Nói chớ còm là đồ đều cẳng, nếu không phải chớ còm rút dao đâm sau lưng thì con vịt luộc này có bay được không? Nói đến vịt, người có tư cách phát ngôn nhất không ai khác là hộ chuyên nuôi vịt nuôi ngỗng Lệnh Văn. Lệnh Văn nói: “Vịt chín rồi sao lại bay được chứ? Tôi thường xuyên luộc vịt, sao chưa từng thấy? Nói đi nói lại, chẳng qua là chưa luộc chín thôi mà”. Tường Dân nói: “Luộc chín rồi thì cũng chỉ là một món của người khác mà thôi. Đ.m, chúng ta đều bị người Cung Trang xơi rồi”. Những lời này cuối cùng vẫn truyền đến tai Phồn Hoa. Đã nhiều năm rồi Phồn Hoa không khóc, nhưng hôm nay cô đã khóc, không sao đỡ được. Lúc Phồn Kỳ đến thăm, Phồn Hoa vẫn đang khóc, ông nói một câu: “Phồn Hoa, sao mày giống bọn đàn bà thế?”. Phồn Hoa nín luôn. Vì Phồn Hoa sững sờ, không còn biết khóc nữa. Phồn Hoa nghĩ, mình không còn là đàn bà từ khi nào thế? Mình vốn là đàn bà mà. Phồn Hoa lại khóc òa lên.

Một ngày trước bầu cử, đoàn kịch trên huyện về, hát vở “Long phượng trình tường”. Nhị Mao cũng đến, nhưng không diễn trên sân khấu, mà diễn ở bãi tập của trường. Phồn Hoa nằm nhà truyền nước, mẹ đi xem kịch, bố dẫn Đậu Đậu đi xem Nhị Mao diễn, Điện Quân ở nhà. Điện Quân ngồi ở đầu giường gọt táo cho cô, đang gọt mà thế nào lại gọt vào tay. Điện Quân để quả táo xuống, dùng dao cắt móng tay, Phồn Hoa vội giật con dao lại. Phồn Hoa biết, Điện Quân ở bên ngoài bị một cú sốc, cú sốc mạnh, phải khẩn trương đưa đi bệnh viện kiểm tra. Điện Quân lại nhắc đến lạc đà, nói lạc đà dễ

nuôi, không bỏ đi thứ gì. Trước đây nghe thấy nói đến lạc đà Phồn Hoa đều không tiếp lời, nhưng hôm nay Phồn Hoa lại nói theo ý cậu ta: “Đúng vậy, chải lông cho lạc đà, trang điểm thật lộng lẫy, để nó làm ‘người mẫu’ chụp ảnh với khách”.

Có người gõ cửa, Phồn Hoa vén góc rèm lên nhìn, là Tiểu Hồng và Hiến Ngọc. Tiểu Hồng dặt Đâu Đâu, tay Đâu Đâu cầm một cái kẹo bông. Tiểu Hồng rất tự nhiên, vào đến trong phòng ngồi luôn xuống mép giường, lôi tay Phồn Hoa từ trong chăn ra để lên má. “Hạ sốt rồi”. Tiểu Hồng nói với Hiến Ngọc. Phồn Hoa nãy giờ giả vờ ngủ, lúc này mới mở mắt, ngạc nhiên nói: “Ôi, cô đến lúc nào thế? Nhìn xem, tôi không ngồi dậy nói chuyện với cô được”. Tiểu Hồng để ngón tay lên miệng, “suyt” một cái, nói: “Chị đừng nói chuyện, chịu khó dưỡng bệnh. Chị làm em hết hồn. Hú vía, không bị bò giẫm lên, đúng là may mắn. Nếu nó mà giẫm lên chị, kiểu gì em cũng thịt con bò của Phồn Tân”. Gớm chưa, còn chưa nhậm chức mà đã không cho mình nói rồi. Điện Quân đứng cạnh nhìn Tiểu Hồng cười, cười rất đáng sợ. Điện Quân còn giơ tay ra, định sờ vào vết thương của Tiểu Hồng. Phồn Hoa nói: “Mình ra rót cho Tiểu Hồng cốc nước”. Lúc đi ra ngoài, Điện Quân cứ cười khúc khích. Hiến Ngọc nhìn bộ dạng của Điện Quân, lắc lắc đầu. Tiểu Hồng cũng cười, đó là nụ cười dành cho Phồn Hoa, rất hiền từ, rất phong độ. Một tay Tiểu Hồng nắm tay Phồn Hoa, tay kia ấn lên cổ tay Phồn Hoa, hỏi Hiến Ngọc: “Hôm nay thay kim truyền chứ?”, Hiến Ngọc nói: “Thay thì thay”. Phồn Hoa nói: “Thôi, không thay nữa, dù sao cũng không chết người được”.

Hiến Ngọc cầm kim và ống truyền, nhìn Phồn Hoa, rồi lại nhìn Tiểu Hồng, không biết nghe ai. Phồn Hoa rút cánh tay nằm trong tay Tiểu Hồng ra, cho vào trong chăn, bảo Hiến Ngọc vẫn chích cánh tay vừa truyền. Phồn Hoa nói: “Tuyết Nga...” Phồn Hoa còn chưa nói hết câu, Tiểu Hồng đã cau mặt lại: “Bảy phần dựa vào điều trị, ba phần dựa vào tĩnh dưỡng. Chị nghe em, tốt nhất là nhắm mắt dưỡng thần”.

Phồn Hoa nói: “Ý tôi là, sao Tuyết Nga lại chui vào cái chỗ quái quỷ đấy”. Tiểu Hồng không cau mặt nữa. Tiểu Hồng giữ cái bình nước đang lắc lư, mắt nhìn vào chiếc bình, nói: “Tuyết Nga đúng là tàn nhẫn, bỏ chồng bỏ con trốn vào đấy”. Tiểu Hồng vẫn không chịu nhận lỗi. Điện Quân cầm cốc nước đứng cạnh, nói: “Tuyết Nga, bụng to”. Phồn Hoa đuổi Điện Quân ra nhưng cậu ta không chịu, vẫn cứ lải nhải câu đó, Tuyết Nga, bụng to. Cuối cùng thì Tiểu Hồng cũng giải thích, nói: “Hai vợ chồng nhà này đúng là nòi nào vung đấy, nghĩ ra cách thối như nhau”. Vẫn không nhận lỗi, hơn nữa còn có ý chửi gà mắng chó, còn nói nữa có khả năng sẽ trở mặt. Hiến Ngọc đã chích kim xong, đầu kim còn chưa nhặt đi, đã nói: “Tôi đi đã, lát nữa quay lại”. Phồn Hoa nói: “Cậu cứ đi xem kịch đi, Điện Quân biết rút kim rồi”. Đậu Đậu nói: “Con cũng biết rút”. Không biết Đậu Đậu cởi áo len và quần lông ra từ lúc nào, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc, đứng uốn éo ở cạnh giường. Tiểu Hồng nói: “Đậu Đậu thông minh quá, vừa xem kịch của Nhị Mao đã biết đi catwalk rồi”. Đậu Đậu càng đắc ý, cong mông lên đi catwalk, còn vừa đi vừa liếm kẹo bông. Đương nhiên Phồn Hoa biết kẹo bông là Tiểu Hồng mua. Phồn Hoa quát Đậu Đậu: “Sao con lại lấy đồ của người khác? Bình thường mẹ dạy con thế nào? Nói!”. Lũri Đậu Đậu vẫn thò ra ngoài, sợ quá quên cả rút lại. Phồn Hoa lại quát: “Nói, mọi khi mẹ dạy con thế nào. Nói lại nghe xem nào”. Đậu Đậu khóc “òà” lên, vừa khóc vừa nói: “Cám ơn chị, em không lấy đâu, nhà em cũng có”. Tiểu Hồng không khuyên Phồn Hoa, cũng không dỗ Đậu Đậu. Tiểu Hồng nói với Điện Quân: “Trông cậu cả vào anh. Chăm sóc chị Phồn Hoa chu đáo, anh là người có công với thôn ta. Chị Phồn Hoa mà chuyển sang viêm phổi, viêm cơ tim, có mệnh hệ gì, chúng tôi không tha cho anh đâu”. Phồn Hoa càng nghe càng thấy khó chịu. Cũng không phải vì Tiểu Hồng trù úm cô mắc bệnh viêm cơ tim, mà là cách xưng hô. Bình thường Tiểu Hồng không bao giờ gọi thẳng tên như thế, giờ thì cứ mở mồm ra là

Phồn Hoa, Phồn Hoa, cô nghe không quen. Tiểu Hồng vừa bước ra khỏi phòng, Phồn Hoa bế Đậu Đậu lên giường. Đậu Đậu đã nín. Nhưng bị Phồn Hoa phát cho một cái, Đậu Đậu lại khóc, Điện Quân cũng khóc theo. Tiếng khóc của Điện Quân như giết lợn, tiếng khóc của Đậu Đậu như giết dê. Phồn Hoa không khóc, Phồn Hoa không biết nên dỗ ai trước, trong lòng bấn loạn.

Đến ngày thứ hai bầu cử thì Phồn Hoa hạ sốt. Cô không đến hội trường, mà ngồi trong sân nhà. Cái loa trong thôn hình như vừa thay cái mới, tiếng rất trong, đang phát bài “Bài ca Bắc Kinh” mà Khánh Thư thích nhất, lời bài hát có đoạn ánh ban mai rạng rỡ, người khổng lồ tiến bước. Mọi người trong nhà đều đi bỏ phiếu rồi, cả Đậu Đậu cũng đi theo ông bà, chỉ còn Phồn Hoa và mấy chú thỏ ở nhà. Cô nghe thấy chủ tịch xã Nguru đang chủ trì hội nghị. Chủ tịch Nguru thay mặt xã Vương Trại cảm ơn những đóng góp to lớn mà ủy ban thôn khóa trước đã làm cho Quan Trang, còn đặc biệt tuyên dương “đồng chí Khổng Phồn Hoa”, nói ở cô toát lên tinh thần cúc cung tận tụy vì lợi ích của nhân dân, đây là “tài sản quý báu” của cán bộ thôn Quan Trang, không được để mai một. Sau đó là bài diễn văn. Người trình bày diễn văn đầu tiên là Mạnh Tiểu Hồng. Bình thường, cứ đứng trước micrô là Tiểu Hồng đều nói tiếng phổ thông, nhưng giờ lại nói tiếng địa phương. Mạnh Tiểu Hồng trọng điểm nhắc đến việc cải tạo nhà máy giấy. Tiểu Hồng nói, nhà máy giấy đặt ở thôn Quan Trang, là niềm tự hào của Quan Trang, là sự tín nhiệm của chính quyền xã đối với Quan Trang. Cô cho biết phải hợp tác chặt chẽ với lãnh đạo xã, một mặt thúc đẩy sản xuất, mặt khác phải xử lý ô nhiễm, cả hai việc đều phải làm mạnh. Cô đột nhiên hạ giọng, nhắc đến người anh đã qua đời của cô. Hình như cô nhắm to rồi, lại nói anh mình chết vì nước sông ô nhiễm. Cô nói, cô căm ghét ô nhiễm hơn bất cứ ai, vì thế xin mọi người hãy yên tâm, cô sẽ quyết tâm phối hợp với nhà máy làm tốt việc trị lý môi trường. Sau đó Tiểu Hồng lại cao giọng. Nói xã đã đồng ý rồi, nhà máy giấy sẽ thực hiện cổ phần

hóa, thôn Quan Trang góp cổ phần một triệu đồng, các hộ trong thôn cũng có thể mua cổ phần. Tiểu Hồng còn nhấn mạnh, đã có người Quan Trang làm việc ở bên ngoài yêu cầu được mua cổ phần. Tiểu Hồng liệt kê ra một lô tên, trong đó có Lý Đông Phương chồng Trương Thạch Lựu, Lý Tiểu Song con trai Lý Tuyết Thạch, Khổng Phồn Vinh em gái Khổng Phồn Hoa. Phồn Vinh cũng mua cổ phần rồi? Phồn Hoa không dám tin vào tai mình nữa. Tiểu Hồng nói, nhà máy giấy sẽ ưu tiên giải quyết vấn đề dư thừa lao động ở thôn Quan Trang, cũng chính là vấn đề “ăn không ngồi rồi”. Cô là con gái của nông dân thôn Quan Trang, sẽ hiếu thảo với nhân dân Quan Trang như hiếu thảo với chính người già trong nhà mình vậy. Sau đó có người nêu câu hỏi. Phồn Hoa nhận ra là Lý Thượng Nghĩa đặt câu hỏi. Thượng Nghĩa nói tiếng phổ thông, hỏi về vấn đề kế hoạch hóa gia đình. Nhớ ra rồi, thầy Thượng Nghĩa còn là điển hình về sinh đẻ có kế hoạch. Tiểu Hồng cảm ơn thầy Thượng Nghĩa một thôi một hồi, nói thầy Thượng Nghĩa là “lo trước nỗi lo của thiên hạ”, sau đó nói, nếu biện pháp thích hợp, tin rằng bà con cô bác chú thím anh chị thôn ta đều sẽ thông cảm cho cô. Sau đó Tiểu Hồng lấy ví dụ, nói Tuyết Nga tuy là bệnh viện kiểm tra nhằm, việc có bầu không thể trách cô ấy, nhưng Tuyết Nga vẫn rất thấu tình đạt lý, bằng lòng phối hợp với tổ chức, nghiêm túc giải quyết vấn đề này. Tiểu Hồng nói, về vấn đề kế hoạch hóa gia đình, cô nhất định sẽ làm được “anh nhân tôi nghĩa”, những việc giam lỏng “bất nhân bất nghĩa”, dỡ nhà người khác sẽ không tái diễn. Tại Phồn Hoa “o o”, đầu Phồn Hoa “ong ong”. Tiếp theo, Tường Dân nhắc đến vấn đề hỏa táng, người trong thôn chết bắt buộc hỏa táng, người nơi khác chết ở Quan Trang có nên hỏa táng không, phí hỏa táng ai chịu. Tiểu Hồng nói, đương nhiên là gia quyến người chết phải chi. Có người nói, thì thế, người trong thôn là người, người khác thôn cũng là người, đều là người mà. Tiếp đến là tiếng ồn ào, chủ tịch Ngưu đành phải nói chêm vào một câu,

yêu cầu mọi người bình tĩnh. Tiểu Hồng nói, người ở trên sông bị dạt vào mấy hôm trước đã được hỏa táng, phí hỏa táng đã có người thanh toán. Có người hỏi vặn ai đã chi. Tiểu Hồng nói: “Vài ngày nữa, khi mọi người uống rượu mừng thì sẽ biết. Đến lúc đấy không chỉ uống rượu mừng, mà còn được ăn thịt dê nướng cả con nữa”. Lúc này mọi người mới biết đó là Lý Hạo. Phồn Hoa nghĩ, xem ra Thiết Quả Lý cũng vào ủy ban thôn rồi.

Tiểu Hồng phát biểu xong, Phồn Hoa đang chờ nghe Khánh Thư phát biểu thì tiếng nhạc vang lên. Ô, bắt đầu bỏ phiếu rồi? Xem ra Khánh Thư cũng từ bỏ tranh cử rồi. Lần này mở bài hát khác, là bài “Khúc quân hành giải phóng quân”, Hai tay Phồn Hoa nhặt cỏ cho thỏ, nhưng hai chân lại dậm theo giai điệu đó. Giai điệu đó cứ nhai đi nhai lại, đầu nối vào đuôi như chó cắn đuôi. Tiểu Hồng lại phát biểu, đương nhiên là diễn văn nhậm chức rồi. Bây giờ Tiểu Hồng lại nói tiếng phổ thông. Nghe rất hay, hơi giống Nghe Bình, thổi bùng tình cảm của quần chúng. Nhưng Tiểu Hồng nói gì, Phồn Hoa không nghe rõ. Vì có người đang đốt pháo, đi đà đi dưng, như đêm trừ tịch.

Trông thế mà đến tối vẫn còn không khí của đêm 30 Tết thật. Đèn ở các ngã tư đều bật sáng, trên loa lúc thì phát kịch, lúc thì phát tấu hài, có cả Triệu Bản Sơn, lại bán gậy. Triệu Bản Sơn vừa bán được gậy, thì Hiến Pháp xuất hiện. Thật đúng là chương trình trực tiếp, tiếng đàn nhị của Hiến Pháp rất vui nhộn, như tiếng vượn kêu ngựa hí, không giống tiếng đàn nhị. Hiến Pháp đang kéo rất hăng thì Tiểu Hồng đột nhiên nói trong loa, nói kể từ hôm nay, tiền điện của thôn do nhà máy giấy chi, về việc dùng điện, sau này sẽ thực hiện “phân phối theo nhu cầu”. Phồn Hoa khoác chiếc áo bông của Điện Quân ngồi ngoài sân, mai mình sẽ đổi hết bóng đèn trong nhà, đổi thành bóng 100w. Cuộn len nhảy nhót trên đầu gối Phồn Hoa, cô đang đan áo cho Đậu Đậu. Phồn Kỳ tái nhiệm ủy viên hòa giải nhân dân ngồi cạnh cô, khen cô đan khéo. Phồn Hoa nói: “Cũng may, lâu rồi không đan

lát, ngón tay còn cứng hơn cả ngón chân. Hôm nào tôi phải qua hỏi Bùi Trinh xem chỗ khuỷu tay này đan thế nào”. Phồn Kỳ nói với bố Phồn Hoa: “Hóa ra cô em gái này của tôi đan lát cũng khéo ra phết”. Bố Phồn Hoa: “Cái tay Khánh Thư chẳng phải lúc nào cũng muốn được giao thêm việc cơ mà, sao không được giao thêm gì, vẫn là ‘chuyên làm việc phụ nữ’ ”?, Phồn Kỳ “hừ” một cái, nói: “Đợi khóa sau đi. Tiểu Hồng nói rồi, cô ấy chỉ làm một khóa, sau đó sẽ đến nhà máy giấy làm công nhân bình thường”. Bố Phồn Hoa nói: “Ông vẫn là...?”, chưa nói hết lời, Phồn Kỳ đã hiểu là đang nói việc mình tái nhiệm. Phồn Kỳ nói: “Chú ơi, ông chú thân mến ơi, người ta vẫn dùng tôi đã là may mắn lắm rồi”. Ông nói “người ta” ở đây đương nhiên là Tiểu Hồng. Câu này nói rất hay, hay ở đây là không nghe ra được ông ấy đang chửi hay đang khen Tiểu Hồng. Bố Phồn Hoa nói: “Vì sao Tiểu Hồng lại giấu Tuyết Nga đi? Tôi già rồi, nghĩ không ra”. Phồn Kỳ lắc lư đầu gối, cười khà khà, nói: “Tiểu Hồng nói rồi, Tuyết Nga trộm nom nhà xưởng cho nhà máy giấy, sau này còn được phát thêm lương”. Nói xong, Phồn Kỳ hạ giọng tiết lộ một thông tin: “Đứa con gái thứ hai của Tuyết Nga, Á Đệ ý, cho người ta rồi, cho Tường Ninh rồi. Đổi cả tên rồi, đổi thành Lệnh Đệ. Tường Sinh sắp chuyển đến Khuru Thủy ở rồi”. Phồn Hoa kêu thầm trong lòng, nghĩ, sao mình không nghĩ ra nhỉ? Tốt quá, làm thế Tuyết Nga có thể đẻ rồi, mong là cô ấy đẻ được thằng cu. Phồn Hoa nói: “Tường Ninh không giết lợn nữa sao?”, Phồn Kỳ ngoảnh lại, nói: “Xem chị kia, giết lợn mà, ở đâu chẳng giết được. Giết lợn ở Khuru Thủy, kiếm nhiều hơn”.

Thật ra Phồn Kỳ đến là để khuyên Phồn Hoa mua cổ phần. Ai chẳng biết, miễn là thôn Quan Trang không gây sự, nhà máy giấy là cỗ máy kiếm tiền, sao lại không mua chứ? Mua đi, Phồn Vinh cũng mua rồi, sau chị không mua chứ? Phồn Hoa hỏi bố, Phồn Vinh mua cổ phần thật sao? Ông cụ nói: “Mua rồi, bố đăng ký cho nó. Phồn Vinh cũng gọi điện, nói chị gái cuối cùng cũng có thể đẻ cho nhà họ

Khổng một thằng cu rồi”. Phồn Hoa nghĩ, giờ thì Phồn Vinh vui rồi, chẳng phải nó vẫn nói mình làm phiền chồng nó, sớm muộn gì cũng làm ảnh hưởng đến tiền đồ của chồng nó sao? Sau này không làm phiền người ta nữa. Phồn Hoa hỏi: “Nghe nói em sắp lên trưởng phòng rồi?”, bố Phồn Hoa nói: “Còn chưa công bố. Hôm nào bố bảo Hiến Pháp bói một quẻ”. Phồn Kỳ nói: “Chị xem, cả phu nhân trưởng phòng cũng mua cổ phần rồi, chị vẫn không mua?”, Phồn Hoa thầm nghĩ, tôi muốn mua cũng không mua được, tôi còn phải gom tiền chữa bệnh cho Điện Quân nữa. Phồn Kỳ đưa cho Điện Quân một điều thuốc, thuốc xì gà, nói: “Con người ai chẳng có tình cảm, đã đến nước này, trong lòng tôi cũng thấy khó nghĩ lắm. Cũng may Phồn Hoa nghĩ thoáng, nếu không cái mặt này không biết rúc vào đâu. Có phải không, Điện Quân?”, Điện Quân không hiểu, tức giận nói: “Đ.m, tôi phải nuôi lạc đà, da lạc đà có thể làm giày”. Phồn Kỳ nói: “Chả trách, đều muốn làm ông chủ rồi, đương nhiên coi thường cổ phần ít ỏi này rồi”. Phồn Hoa chợt nhớ ra mấy đôi giày Điện Quân sửa cho Tuyết Nga. Cô bảo Phồn Kỳ mang về cho Tuyết Nga. Không lấy tiền công sửa. Vá thêm 2 miếng da, thay 2 cái đế giày, 3 đồng một miếng da, 5 đồng một chiếc đế giày. Nếu Tuyết Nga túng bán thì thôi.

Tiếng bước chân gấp gáp từ trên phố vọng lại, nhìn ra ngoài cửa, Phồn Hoa thấy Tiểu Hồng, Khánh Thu và Lý Hạo. Lý Hạo đang bê một tấm biển kính. Phồn Hoa biết cái đó là để tặng mình. Lý Hạo chân thấp chân cao, tấm kính cũng lắc la lắc lư, như cái gương lắc lư dưới ánh nắng. Nếu đoán không sai, dòng chữ đề trên tấm biển là “Nhất hoa nhất thế giới”. Lúc gần đến nhà Phồn Hoa, Tiểu Hồng đỡ tấm biển, cô muốn tự bê. Phồn Kỳ đã ra cửa đón, dáng vẻ hấp tấp. Trong khoảnh khắc đó, Phồn Hoa ngẩng mặt lên. Nơi góc khuất, ánh mặt trời yếu ớt mà menh mông. Tiếng bước chân ngày một gần, như từ trên trời vọng lại.

Viết tại Trịnh Châu, Bắc Kinh từ 4/2003 – 3/2004

Chỉnh lý tại Bắc Kinh 4/2007